

Кралете на трилъра®

ДЖЕЙМС РОЛИНС

— & —
РЕБЕКА КАНТРЕЛ

ОРДЕНЪТ НА САНГВИНИСТИТЕ

ПЪКЛЕНА КРЪВ

Финал на епичната трилогия

**ДЖЕЙМС РОЛИНС, РЕБЕКА
КАНТРЕЛ
ПЪКЛЕНА КРЪВ**

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Финал на епичната трилогия

В първия роман от серията за Ордена на сангвинистите „Кървавото евангелие“ Джеймс Ролинс и Ребека Кантрел съчетават наука, мит и религия, за да ни представят един зашеметяващ свят, в който чудесата имат нов смисъл, а борбата между доброто и злото е далеч по-сложна, отколкото сме си представяли. С епичния завършек на трилогията „Пъклена кръв“ авторите ще ни отведат до самата произходня, ще ни накарат да надникнем в бездната и да се изправим срещу най-големите си страхове, за да отговорим на върховния въпрос — каква цена ще платим за окончателното спасение?

Търсенето на ключа към спасението води Ерин и останалите през вековете и по целия свят от пращните лавици на тайните архиви на Ватикана до забравени алхимични лаборатории, използвани за постигане на ужасни цели. През цялото време тримата са преследвани от създания с невероятни способности и таланти. Докато издирва улики в древни подземни параклиси и ледени планински пещери, Ерин открива, че единствената надежда за победа е в един невъзможен акт, който ще унищожи не само нея, но и всичко, което обича. За да спаси света, тя трябва да мине през портите на Ада и да се изправи пред най-мрачния от всички врагове — самия Луцифер.

Джеймс Ролинс оглавява класациите на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ със своите трилъри, които са преведени на четирийсет езика. Серията му за Сигма бе обявена за една от „най-популярните“ („Ню Йорк Таймс“) и „страхотно лятно четиво“ („Пийпъл“). Известен със своята оригиналност, Ролинс ни разкрива невидими светове, научни постижения и исторически тайни — и всичко това с едно наистина главоломно темпо.

Сред романите бестселъри на Ребека Кантрел са детективската поредица за Хана Вогел, посрещнатият с възторг роман за младежи „АйДракула“, който бе номиниран за наградата АРРУ и влезе в челната десетка на „Буклист“ за романи на ужасите за младежи, както и „Светът долу“, първата книга от вълнуваща нова поредица и носител

на международната награда на писателите на трилъри. Ребека Кантрел живее в Берлин със съпруга си и сина си.

Джеймс:

На Ребека, задето тръгна с мен на това пътешествие.

Ребека:

На моя съпруг и на сина ми.

Как падна ти от небето, Деннице^[1], сине на зората! Разби се о земята ти, който тъпчеше народите.

Исаия, 14:122^[2]

Лятото на 1606

Прага, Бохемия

„Най-сетне, почти се свърши...“

Английският алхимик, известен като Джон Дий, стоеше в тайната си лаборатория пред огромна камбана, изработена от безупречно гладко стъкло. Беше толкова висока, че човек можеше да застане прав в нея. Чудното изделие бе изработено от прочут стъклар от далечния остров Мурано край Венеция. В продължение на повече от година чираците надуваха огромните духала, а шепата посветени майстори използваша тайните си техники, за да превърнат колосалната перла разтопено стъкло в тази скулптура на съвършенството. След това минаха още пет месеца, докато докарат скъпоценната камбана от родния ѝ остров до студения двор на Рудолф II, далеч на север. Когато пристигна, императорът на Свещената римска империя заповяда около нея да се построи тайна алхимическа лаборатория, заобиколена от помощни работилници, разположени дълбоко под улиците на Прага.

„Това бе преди десет дълги години...“

Сега камбаната стоеше на кръгъл железен постамент в ъгъла на основната лаборатория. Ръбовете на постаментата отдавна бяха почервенели от ръжда. В долната половина на камбаната имаше кръгла

врата, също от стъкло, залостена отвън с яки резета и запечатана така плътно, че не пропускаше дори въздух.

Джон Дий потрепери. Макар да бе изпълнен с облекчение, че работата му е към края си, изпитваше и тръпка на ужас. Беше започнал да мрази адското пъклено устройство, тъй като знаеше какво е ужасното му предназначение. Напоследък странеше от камбаната, доколкото можеше. Дни наред се туткаше из лабораторията, облечен в покрита с петна от химикали дълга роба, почти потапяше бялата си брада в стъкленниците, а зачервените му очи старателно избягваха пращната стъклена повърхност.

„Но задачата ми вече е почти изпълнена.“

Обърна се, пристъпи до камината и посегна към полицата над нея. Изкривените му пръсти се заеха със сложните резета на малкото скривалище в мрамора. Единствено той и императорът знаеха за съществуването му.

Понечи да бръкне вътре, когато зад гърба му се разнесе бясно чукане. Обърна се пак към камбаната и създаването, което бе затворено вътре. Звярът бе уловен от верни на императора хора и домъкнат тук само преди часове.

„Трябва да действам бързо.“

Безбожният звяр блъскаше по вътрешната страна на камбаната, сякаш усещаше какво предстои. Въпреки свръхестествената си сила не можеше да се освободи. По-стари и много по-силни създания бяха опитвали, но безуспешно.

През последните години Джон бе затварял много подобни зверове в тази стъклена килия.

„Толкова много...“

Знаеше, че е в безопасност, но въпреки това слабото му сърце туптеше като лудо, животинската част в него усещаше опасността по начин, който логичният му ум не можеше да отхвърли.

Издиша треперливо, бръкна в скривалището над камината и извади нещо, увито в промазан плат. Платът бе покрит с восък и овърган с алена връв.

Като внимаваше да не счупи восъка, Джон Дий притисна нещото до гърдите си и го отнесе до закрития със завеса прозорец. Дори през плата и восъка нещото излъчваше ужасен студ, който вкочаняваше пръстите и ребрата му.

Отдръпна едва-едва завесата, за да пропусне лъчите на изгряващото слънце. С трепереци ръце остави вързопчето на светло върху каменното писалище и застана от другата страна, така че върху предмета да не пада никаква сянка. Извади от колана си тънък остър нож и разряза восъка и алената връв. Много внимателно отметна плата и по писалището се посипаха парченца восък.

Лъчите на ранното слънце осветиха онова, което се намираше в пашкула от восък и плат — прекрасен скъпоценен камък, голям колкото дланта му и сияещ в изумруденозелено.

Но това не беше *изумруд*.

— Диамант — прошепна той в тихото помещение.

Лабораторията се беше смълчала — създанието в камбаната се бе дръпнало уплашено от нещото, което сияеше на писалището. Очите на звяра се стрелкаха насам-натам, докато светлината се пречупваше от камъка и рисуваше по стените блестящи изумрудени жилки.

Без да обръща внимание на страха на пленника си, Джон впери поглед в сърцевината на диаманта, където се кълбеше мастилена чернота: пълзеше като смес от дим и масло, като живо същество, уловено в диаманта като създанието в камбаната.

„И слава богу.“

Докосна с пръст ледения скъпоценен камък. Според легендата той бил открит в дълбока мина в Далечния изток. Като за всички велики скъпоценни камъни, за този се мълвеше, че носи проклетие. Мъже бяха убивали, за да го притежават, и бяха умирали малко след като бе попадал в ръцете им. По-малки диаманти, добити от същата жила, красяха короните на далечни владетели, но този не беше използван за подобни суетни цели.

Джон Дий внимателно вдигна зеления диамант. Бяха минали десетилетия, откакто бе наредил да го издълбаят. Двама бижутери бяха изгубили зрението си, докато работеха с миниатюрните си диамантени бургии, за да създадат кухината в яркозелената сърцевина. В нея беше поставено парченце кост, толкова тънка, че бе почти прозрачна. Кост, донесена от една йерусалимска гробница преди повече от хиляда години — последната непокътната частица от Иисус Христос.

Или поне така се твърдеше.

Джон се закашля. Металическият привкус на кръв напълни устата му и той се изплю в дървената кофа, която държеше до

писалището. Болестта, която го ядеше отвътре, напоследък почти не му даваше покой. Помъчи се да си поеме въздух и се запита дали този път няма да се задуши. Гърдите му свиреха като пробито духало.

Чукане на вратата го сепна и камъкът се изплъзна от пръстите му и падна на дървения под. Джон ахна и се хвърли да спаси зеленото съкровище.

Камъкът падна, но не се счупи.

Болка прониза сърцето и лявата ръка на Джон. Той се удари силно в крака на писалището. Една стъкленица с жълта течност падна и се счупи с трясък и по дъските се пръснаха парчета стъкло. От постланата на пода меча кожа се надигнаха струйки дим.

— Господарю Дий! — обади се младежки глас от другата страна на вратата. — Добре ли сте?

Ключалката изщрака и вратата се отвори.

— Стой... — с мъка изхриптя Джон. — Стой настрана, Вацлав.

Но младежът вече се беше втурнал вътре да помогне на господаря си. Вдигна го от пода.

— Призля ли ви?

Дори най-изкусните алхимици в двора на император Рудолф бяха безсилни пред болестта на Джон и сега той се мъчеше да си поеме въздух, поддържан от момчето. Най-сетне кашлицата отмина. Но острата болка в гърдите, която обикновено затихваше, този път остана.

Младият чирак докосна потното му чело с нежните си пръсти.

— Бувували сте цяла нощ. Леглото ви беше недокоснато, когато дойдох сутринта. Дойдох да проверя... — Гласът му замря, когато той погледна към камбаната... и видя затворената вътре твар. Гледката изобщо не беше предназначена за младите му невинни очи.

Вацлав ахна от изненада и ужас.

Тварта опря длан върху стъклото, взираше се жадно в момчето. Нокътят ѝ задраска по прозрачната повърхност. Не се беше хранила от дни.

Погледът на Вацлав се плъзна по тялото ѝ. Вълнистата руса коса падаше върху заоблените ѝ рамене и се спускаше по голите ѝ гърди. Можеше да мине почти за красива, но на слабата светлина от завесите дебелият стъкло придаваше на снежнобялата ѝ кожа зеленикав оттенък, сякаш вече беше започнала да се разлага.

Вацлав се обърна към Джон.

— Господарю?

Младият чирак беше постъпил на служба при него като умно осемгодишно момче. Джон го беше гледал как израства и става млад мъж с ярко бъдеще, умел в приготвянето на еликсири и дестилиране на масла.

Джон го обичаше, сякаш бе един от собствените му синове.

Въпреки това без никакво колебание вдигна острия нож и му преряза гърлото.

Вацлав се хвана за шията и го погледна невярващо. Кръвта бликна между пръстите му и закапа на пода. Той се свлече на колене, мъчеше се да задържи с шепи изтичащия си живот.

Създанието в камбаната се хвърли към стъклото с такава сила, че тежкия железен постамент се разклати.

„Надушваш кръвта ли? Това ли те възбужда толкова?“

Джон се наведе и взе падналия зелен камък. Вдигна го към светлината, за да провери печата. Чернотата пълзеше вътре, сякаш търсеше някаква пукнатина, но нямаше как да излезе. Джон се прекръсти и благодари на Всевишния. Диамантът бе останал непокътнат.

Остави камъка на слънце и клекна до Вацлав. Нежно махна един къдрав кичур от лицето на младежа.

Бледите устни на Вацлав мърдаха, а гърлото му гъргореше.

— Прости ми — прошепна Джон.

Устните на младежа оформиха една-единствена дума.

Защо?

Джон никога не би могъл да му обясни, не би могъл да оправдае убийството му. Докосна бузата на чирака си.

— Искан ми се да не беше виждал това. Искан ми се да беше живял дълго, посветен на науката. Но Бог не е отредил така.

Окървавените пръсти на Вацлав пуснаха гърлото му. Кафявите му очи се изцъклиха и замряха. Джон внимателно затвори топлите клепачи на момчето.

Наведе глава и се помоли за душата на Вацлав. Той беше невинен и вече се намираще на по-добро място. Въпреки това беше трагична загуба.

Нещото в стъклената камбана, чудовището, било някога човешко същество, го гледаше. Очите му се стрелнаха към тялото на Вацлав,

после отново се спряха върху Джон. Явно долавяше мъката му, защото за първи път, откакто му беше доведена, тя се усмихна и оголи дългите си бели кучешки зъби — показваше насладата си от неговото нещастие.

Джон се изправи с мъка. Болката в сърцето не беше отслабнала. Трябваше да приключи бързо със задачата си.

Мина със залитане през помещението, затвори вратата, която Вацлав беше оставил отворена, и заключи. Единственият друг ключ от стаята лежеше на пода в изстиващата локва кръв на момчето. Вече никой нямаше да го прекъсва.

Върна се към задачата си и прокара пръст по стъклената тръба, минаваща от камбаната до писалището. Без да бърза, я огледа внимателно за нови пукнатини.

„Вече не мога да си позволя никакви грешки.“

В края си тръбата се стесняваше и завършваше с тесен като игла отвор — тя също беше изделие на майстор. Джон отдръпна дебелия завеси още повече, докато лъчите на слънцето не паднаха върху края на тръбата.

Болката в гърдите му се засили и парализира лявата му ръка. Точно сега му трябваша сили, а те бързо го напуснаха.

Вдигна камъка с треперещата си дясна ръка. Той проблясваше на слънчевата светлина, прекрасен и смъртоносен. Джон стисна устни, за да превъзмогне световъртежа, и с помощта на миниатюрни сребърни пинцети извади парченцето кост от камъка.

Краката му се подгъваха, но той стисна зъби. След като костта беше махната, камъкът трябваше да остане на слънце. Дори мимолетна сянка щеше да позволи на мрака вътре да излезе на свобода.

Това не биваше да се случва... поне засега.

Чернотата се сви и потече по стените на малкия си затвор, стигна до миниатюрния отвор, но спря, сякаш се боеше да излезе на светло. Злото вътре някак усещаше, че слънчевата светлина има силата да го унищожи. Единственото му убежище си оставаше зелената сърцевина на диаманта.

Бавно и безкрайно внимателно Джон доближи малкия отвор в диаманта до отвора на стъклената тръба. Слънчевата светлина огряваше и двете дупчици.

Взе горящата свещ от покритото с петна бюро и я вдигна над диаманта. Разтопеният восък покапа по скъпоценния камък и стъклената тръба и ги запечата. Едва тогава Джон дръпна завесата и остави мрака да падне върху зеления камък.

Светлината на свещта осветяваше тъмната маса, която още се движеше в сърцето на диаманта. Тя се виеше, пълзеше по стените към отвора. Със затаен дъх Джон загледа как потече напред. Сякаш опипваше печата и едва след като откри, че няма как да излезе в лабораторията, потече по стъклената тръба и продължи по неумолимия си курс до края — до стъклената камбана и жената в нея.

Джон поклати прошарената си глава. Макар и някога човешко същество, тя вече не беше жена. Не биваше да си позволява да я възприема като такава. Тварта бе притихнала и стоеше неподвижно в центъра на камбаната. Искрящите ѝ сини очи го изучаваха.

Кожата ѝ сияеше като алабастър, косата ѝ бе като изпредено злато; и двете имаха воднистозелен оттенък заради дебелилото стъкло. Въпреки това тя бе най-прелестното създание, което бе виждал. Отново опря длан върху стъклото. Светлината на свещта потрепваше по изящните ѝ дълги пръсти.

Джон пристъпи напред и постави длан срещу нейната. Стъклото на камбаната беше студено. Дори болката и засилващата се слабост да ги нямаше, той знаеше, че тя ще му е последната. Тя бе шестстотин шейсет и шестото създание, затваряно в този ковчег. Смъртта ѝ щеше да завърши задачата му.

Устните ѝ оформиха една-единствена дума, също като Вацлав.

Защо?

Не можеше да ѝ обясни, както не можеше да обясни и на мъртвия си чирак.

Очите ѝ се обърнаха към чернотата, която се плъзгаше към затвора ѝ.

Подобно на другите, тя вдигна ръка срещу ужасната мъгла, когато тя се понесе в стъклената килия. Устните ѝ се движеха безмълвно, на лицето ѝ бе изписан екстаз.

Черният пушек се кондензира по тавана на килията ѝ на малки капчици, които заваляха върху нея. Потехоха по белите ѝ пръсти и протегнатите нагоре ръце. Тя отчетна глава и изкрещя. На Джон не му беше нужно да чува вика ѝ, за да познае екстаза — личеше си в позата

й. Тя се вдигна на пръсти, гърдите й се изпъчиха напред, потръпваше, докато капчиците милваха тялото й, докосваха всяка частица от нея.

Тя потръпна един последен път и се отпусна върху стената на камбаната. После безжизненото й тяло се свлече на дъното.

Мъглата се стелеше над нея, сякаш в очакване.

„Свърши се.“

Джон се дръпна от камбаната. Заобиколи трупа на Вацлав и забърза към прозореца. Дръпна завесите докрай и слънчевата светлина целуна камбаната. Прокълнатото тяло на твартата избухна в пламъци и противният пушек се смеси с чакащата мъгла.

Чернилката, вече подсилена от същността на твартата, побягна от слънчевата светлина и се оттегли към единствения тъмен път, който й оставяше — стъклената тръба, водеща обратно към диаманта. С помощта на сребърно огледало Джон отразяваше светлината по дължината на тръбата, като гонеше чернилката обратно в изумрудената сърцевина на скъпоценния камък, единственото й убежище в този окъпан от слънце свят.

След като чернилката се събра изцяло вътре, Джон внимателно счупи восъчния печат и махна диаманта от тръбата. Държеше малкия отвор на светло, докато отнесе камъка до пентаграма, който бе начертал много отдавна на пода. Постави диаманта в средата му, все още под лъчите на слънцето.

„Толкова съм близо...“

Внимателно рисува със сол кръг около пентаграма, като припяваше молитви. Животът му бе почти изтекъл, но най-сетне щеше да постигне голямата си мечта.

Да отвори портал към света на ангелите.

Шестстотин шейсет и пет пъти беше рисувал същия този кръг, шестстотин шейсет и пет пъти бе припявал същите молитви. Но в сърцето си знаеше, че този път ще е различно. Припомни си стиха от Откровение: „Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин шейсет и шест“^[3].

— Шестстотин шейсет и шест — повтори той.

Това беше броят на създанията, които бе затворил в тази камбана, броят на димните субстанции, които бе събрал при огнената им смърт в този диамант. Бе му отнело цяло десетилетие да открие толкова

много, да ги затвори и да събере злата есенция, която оживяваше тези прокълнати същества. Сега същите тези енергии щяха да отворят портала към ангелите.

Скри лице в шепи и цялото му тяло се разтресе. Имаше толкова много въпроси към ангелите. От времето, описано в Книга на Енох, те не бяха идвали при човека без заповед на Бог. Оттогава човекът не се беше облагодетелствал от мъдростта им.

„Но аз ще донеса светлината им на земята и ще я споделя с цялото човечество.“

Отиде до камината и запали дълга свещ. Обиколи с нея кръга, като палеше петте свещи по върховете на пентаграма. Жълтите пламъци изглеждаха слаби и незначителни на светлината на слънцето и се полюшваха от течението от прозореца.

Накрая дръпна завесите и стаята потъна в мрак.

Забърза обратно и коленичи до самия кръг.

Чернилката потече от малкия отвор в скъпоценния камък. Движеше се предпазливо, може би усещаше, че светът все още е окъпан в светлината на новия ден. После сякаш събра кураж и се хвърли към Джон, сякаш искаше да го погълне, да го накара да плати за дългото си пленничество. Но кръгът от сол я задържа.

Без да обръща внимание на заплахата, Джон зашепна на фона на пращания огън. Говореше на езика на Енох, смятан за отдавна изгубен.

— Заповядвам ти, Господарю на мрака, да ми покажеш светлината, която е противоположността на твоите сенки.

Вътре в кръга черният облак потръпна веднъж, втори път, издуваше се и се свиваше подобно на живо сърце. С всеки удар ставаше все по-голям.

Джон долепи молитвено длани пред гърдите си.

— Пази ме, Господи, докато гледам славата твоя.

Чернилката се сви в овал, достатъчно голям, за да може човек да мине през него.

До ушите на Джон достигнаха прошепнати думи.

— *Ела при мен...*

Гласът се надигаше от портала.

— *Служи ми...*

Джон взе свещ и я запали от една от другите по върховете на пентаграма. Вдигна я високо и отново призова Бог да го закриля.

Нов звук достигна до него, сякаш нещо се размърда от другата страна на портала. Чуваше се и тежък звън, като от удар на метал в метал.

Думите зазвучаха отново в ума му.

— *От всички смъртни теб единствено намирам за достоен.*

Джон се изправи и пристъпи към кръга, но кракът му докосна протегнатата ръка на Вацлав. Той спря, внезапно осъзнал колко е недостоен да гледа такава слава.

„Убих невинен човек.“

Мислената му изповед беше чута.

— *Величието има своята цена — увери го гласът. — Малцина са готови да я платят. Ти не си като другите, Джон Дий.*

Джон потрепери от тези думи, особено от последните две.

„Името ми е известно, бе изречено от ангел.“

Колебаеше се между гордост и страх, стаята се въртеше около него, сякаш беше пиян. Свещта се изплъзна от пръстите му. Все още запалена, тя се изтъркала в кръга и мина през портала, за да хвърли светлината си върху онова, което бе скрито от другата страна.

Джон зяпна невероятно великолепната фигура, седнала на блестящ абаносов трон. Светлината на свещта се отразяваше от очи като черно масло на лице със сурова красота, сякаш издялано от оникс. Прекрасната глава бе увенчана със счупена корона от почерняло сребро, с назъбени ръбове, подобни на рога. Зад широките рамене се издигаха могъщи криле, перата им бяха черни и лъскави като перата на гарван. Крилете се извиваха високо, закривайки голата фигура в прегръдката си.

Фигурата се размърда напред, наведе се и раздвижи потъмнелите сребърни вериги, които оковаваха свършената ѝ форма и я държаха за трона.

Джон разбра кого вижда.

— Ти не си ангел — прошепна той.

— *Съм... и винаги съм бил. —* Макар че гласът изпълваше главата му, устните на фигурата не помръдваха. — *Твоите думи ме призоваха. Какво друго бих могъл да съм?*

Съмнението се прокрадна в гърдите на Джон и болката се засили. Беше сгрешил. Чернилката не беше призовала светлина — а мрак.

Докато се взираше с ужас, една брънка от веригата, приковаваща фигурата, се скъса. Среброто блесна ярко на ръба. Създанието беше свободно.

Гледката изтръгна Джон от унеса му. Той политна назад от кръга и се запрепъва към прозореца. Не биваше да позволи на това създание на мрака да влезе в този свят.

— *Стой...*

Едносричната команда прониза главата му като пламтящо копие. Джон не можеше да мисли, едва се движеше, но се насили да продължи напред. С ръце като хищни нокти сграбчи плътната завеса и задърпа с последните остатъци от силите си.

Каdifето се разкъса.

Слънчевата светлина изпълни стаята и освети камбаната, писалището, кръга и най-сетне портала от мрак. Зад него се разнесе пронизителен писък, от който главата на Джон едва не се пръсна.

Беше твърде много.

Но достатъчно.

Докато Джон Дий се свличаше на пода, последното, което видя, бе как мракът отново бяга от слънчевата светлина и се оттегля в скривалището си в скъпоценния камък. Отправи една последна молитва към света, който напускаше.

„Дано никой да не намери прокълнатия камък...“

По пладне стражите разбиха вратата на лабораторията. И се проснаха по очи в коридора, когато се появи забързаният император.

— Не вдигайте очи от пода — нареди той.

Стражите се подчиниха безпрекословно.

Император Рудолф II мина покрай тях, влезе в стаята и погледна пентаграма, локвичките восък и двете тела на пода — на алхимика и на младия му чирак.

Рудолф знаеше какво означава смъртта им.

Джон Дий се беше провалил.

Без да поглежда за втори път труповете, Рудолф пристъпи в мистичния кръг и взе безценния диамант. Чернилката трепереше с омраза в зелената като пролетно листо сърцевина. Студена ярост се излъчваше от камъка и се мъчеше да се добере до ума на Рудолф, но това беше всичко, на което бе способна. Каквото и да бе сторил, Дий бе успял да затвори злото.

Като държеше яркия камък на слънце, Рудолф запуши отвора с парченцето кост, което лежеше захвърлено в края на писалището, прозрачно като снежинка, но въпреки това невероятно могъщо. Запали свещ и запечата отвора с восък.

След като приключи, седна в очукания стол. С внимателни движения уви сияйния зелен камък и чернилката в нов промазан плат. След това стегна връвта и потопа вързопа в котлето стопен восък, което Дий винаги държеше до камината. Остана така известно време, за да е сигурен, че восъкът е запечатал всичко.

Погледна към мъжете в коридора. Всички продължаваха да лежат по корем, с притиснати в пода лица. След като се увери, че не го наблюдават, Рудолф отвори тайното скривалище над камината и напъха в него противния предмет. Прошепна на езика на Енох бърза молитва за закрила и затвори тайната врата.

Засега злото оставаше скрито.

Крайниците му тежаха от умора. Отдавна не се беше радвал на истинска почивка и този ден също не му беше писано да намери покой. Отпусна се с въздишка в дървения стол до писалището на Дий и взе парче пергамент. Потопа перото в сребърната мастилница и започна да пише с енохови букви. Малцина бяха посветени в тайните на този език.

Когато приключи, императорът сгъна два пъти листа, запечата го с черен восък и притисна пръстена си в него. След по-малко от час доверен човек щеше да препусне, за да достави писмото.

Императорът търсеше помощ.

Нуждаеше се от съвета на единствения човек, който бе навлизал така дълбоко като Дий в света на светлите и тъмните ангели. Загледа се в телата на пода и се замоли тя да се справи с пораженията, нанесени тук.

Вдигна набързо написаната бележка. Черните букви, изписали прочутото й име, проблеснаха на светлината на слънцето.

Графиня Елизабета Батори Екшед

[1] Луцифер. — Б.пр. ↑

[2] Тук и нататък всички цитати от Библията са според синодалното издание на БПЦ от 1998 г., освен ако изрично не е споменато друго. — Б.пр. ↑

[3] Откровение, 13:18. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

Защото Иисус бе му казал: излез ти, дух нечисти, от човека. И го попита: как ти е името? А той отговори и рече: легион ми е името, понеже ние сме много.

Марк, 5:8-9

1.

17 март, 16:07

Ватиканът

„Гледай да не те хванат.“

Предупреждението бе напрегнало всичките ѝ мускули.

Доктор Ерин Грейнджър клечеше зад каталога в средата на читалнята на Ватиканската апостолическа библиотека. Изящни стенописи красяха бялата повърхност на засводения таван високо над нея. Лавици с най-редките книги на света се простираха от двете ѝ страни. Библиотеката съдържаше над седемдесет и пет хиляди ръкописа и повече от един милион книги. Ерин беше археолог и при други обстоятелства би дала мило и драго, за да прекара часове и дни на това място, но неотдавна то се беше превърнало по-скоро в затвор, отколкото да е място, където се правят открития.

„И днес трябва да избягам от него.“

Не беше сама. Съучастникът ѝ бе отец Кристиан. Той стоеше до нея, без да се крие, и мълчаливо я подканваше да побърза. Имаше вид на млад свещеник, висок, с тъмнокафява коса и пронизващи зелени очи, с високи скули и гладка кожа. Лесно можеха да го сбъркат с трийсетинагодишен, но всъщност беше десетилетия по-стар. Навремето чудовище, стригой, създание, хранещо се с човешка кръв, много отдавна той бе постъпил в католическия Орден на сангвинистите и бе дал клетва да живее изцяло от кръвта Христова. Сега бе сангвинист и един от малцината, на които Ерин имаше пълно доверие.

Затова му повярва за непознатата до нея.

Младата монахиня сестра Маргарет се криеше до Ерин зад каталога. Дишаше тежко и се мъчеше да се освободи от тъмните си одежди. Забрадката ѝ вече лежеше на пода между тях. Ако се съдеше по избилата на челото ѝ пот, тя беше човешко същество. Ерин можеше да се закълне, че чува лудото туптене на сърцето ѝ. Вероятно и нейното тупкаше така.

— Вземи — каза Маргарет, докато разпускате дългата си руса коса. Тъмните ѝ кехлибарени очи погледнаха Ерин. Сестра Маргарет беше с нейния ръст и цвят на кожата, което я правеше жизненоважна за плана.

Ерин нахлузи одеждата на Маргарет. Черният шевиот погали бузите ѝ. Дрехата беше току-що изпрана и ухаеше приятно. Ерин я навлече и се помъчи да я оправи колкото се може по-добре, без да се изправя. Маргарет ѝ помогна да сложи бялата забрадка, като я нагласи така, че да скрива русата ѝ коса, и прибра няколко непослушни кичура.

След като приключи, сестрата се дръпна и я огледа критично.

— Какво мислиш? — попита Кристиан с крайчеца на устата си, като се облегна на каталога, за да ги скрие по-добре.

Маргарет кимна доволно. Ерин вече приличаше на обикновена монахиня, на практика анонимна във Ватикана, където единствено туристите и свещениците бяха повече от сестрите в техните одежди.

За да завърши маскировката, Маргарет ѝ нахлузи на шията черна връв с голям сребърен кръст и ѝ подаде сребърен пръстен. Ерин го сложи на безименния си пръст и си даде сметка, че никога досега не е носила халка.

„На трийсет и две, а така и не се омъжих.“

Знаеше, че отдавна мъртвият ѝ баща щеше да се ужаси. Той разпалено проповядваше, че висшият дълг на една жена пред Бог е да ражда деца. Разбира се, щеше да изпита не по-малък ужас, ако можеше да научи, че е завършила светско училище, защитила е докторат по археология и е прекарала последните десет години в доказване, че голяма част от написаното в Библията не почива на никакви чудеса. Ако не се беше отрекъл от нея, задето беше избягала като тийнейджърка от религиозната комуна, сега щеше направо да я прокълне. Но Ерин беше постигнала мир с това положение.

Преди няколко месеца ѝ се откри възможност да надзърне в тайната история на света — свят, който не се обясняваше от учебниците, по които бе учила в училище, нито от науката, която бе основата на личната ѝ вяра. Беше срещнала първия си сангвинист — живо доказателство, че чудовища съществуват и че отдаването на Църквата може да ги опитоми.

Въпреки това голяма част от нея си остана все така скептична, все така съмняваща се във всичко. Макар да бе приела съществуването

на стригои, това стана едва след като беше срещнала един от тях, бе видяла свирепостта му и бе изпитала остриите му зъби. Вярваше само на онова, което можеше да провери лично, и именно затова бе настояла на този план.

Маргарет прибра русата си коса на опашка, както обикновено я носеше Ерин. Под одеждите си монахинята вече бе облякла старите джинси и една бяла памучна риза на Ерин. От разстояние спокойно можеше да мине за нея.

„Или поне се надявам да мине.“

Двете се обърнаха към Кристиан за окончателното му одобрение. Той вдигна палец, след което се наведе и прошепна в ухото на Ерин:

— Ерин, опасността е съвсем истинска. Каниш се да навлезеш в забранена територия. Ако те пипнат...

— Знам — каза тя.

Той ѝ подаде сгъната карта и ключ. Тя посегна да ги вземе, но Кристиан не ги пусна.

— Готов съм да дойда с теб — каза той, гледаше я загрижено. — Само кажи.

— Само че не можеш — възрази тя. — Знаеш го.

Погледна Маргарет. Ако искаха планът да успее, Кристиан трябваше да остане в библиотеката. Той бе назначен за телохранител на Ерин. При това напълно основателно. Напоследък атаките на стригои из цял Рим бяха зачестили. Нещо бе накарало чудовищата да се размърдат. И не само тук. Новините от цял свят показваха нарушаване на равновесието между светлината и мрака.

„Но какво го причинява?“

Ерин си имаше своите подозрения, но се нуждаеше от потвърждение, преди да ги сподели, и това престъпване на границите можеше да ѝ даде отговорите, които ѝ трябваха.

— Внимавай — каза Кристиан и най-сетне пусна картата и ключа. После хвана Маргарет за ръка и ѝ помогна да се изправи. Надяваха се, че всички ще приемат, че блондинката до него е Ерин, и че никой няма да забележи отсъствието ѝ.

— Кръвта — прошепна Ерин. Нуждаеше се от нея толкова, колкото и от ключа.

Кристиан кимна незабележимо и измъкна стъкленица, съдържаща няколко милилитра от собствената му черна кръв. Ерин

прибра студения съд в другия си джоб, до малкото фенерче.

Кристиан докосна кръста на гърдите си и прошепна:
— Спипай ги.

И поведе сестра Маргарет към масата, на която Ерин беше оставила раницата и бележника си. Ерин впери поглед в раницата. Никак не ѝ се искаше да я зарязва. Вътре в нея, затворен в специална кутия, се намираше том, по-ценен от всички древни томове, пазени в тайните архиви на Ватикана.

В кутията се намираше Кървавото евангелие.

Книгата с пророчества, написана от Христос със собствената му свята кръв. Само няколко страници от нея се бяха разкрили. Ерин си представи огнените редове, оживели на древните празни листа. Строфи от загадъчни пророчества. Някои вече бяха разчетени; други си оставаха загадка, която тепърва трябваше да се разреши. Но още по-интригуващи бяха стотиците празни страници, които все още не бяха показали скритото си съдържание. Носеше се слух, че тези изгубени тайни може би съдържат цялото познание за вселената, за Бог, за смисъла на битието и за това какво има отвъд него.

Устата ѝ пресъхна само при мисълта, че може да остави подобен извор на познание. Гордостта също я гъделичкаше, тъй като тя знаеше, че това познание е предназначено за нея. В пустинята на Египет книгата се беше свързала с нея. Думите ѝ можеха да бъдат прочетени само ако тя държеше тома в ръцете си. Затова до този момент го беше носила със себе си навсякъде и никога не го бе изпускала от поглед.

Но сега трябваше да го направи.

Монахините не носеха раници, така че ако искаше маскировката да проработи, трябваше да остави безценния том на вещите грижи на Кристиан.

„И колкото по-бързо приключи с това, толкова по-скоро ще се върна.“

Това я накара да се изправи. Трябваше да измине голямо разстояние и ако не се върнеше до вечерта, когато затваряха библиотеката, щяха да ги хванат. Пропъди тази тревожна мисъл и наведе глава, за да не виждат лицето ѝ. Пое дълбоко дъх и пристъпи иззад каталога в изпълнената с тихо мърморене читалня.

Никой не ѝ обърна особено внимание, докато вървеше бавно към изхода. Заповяда си да запази спокойствие. Сетивата на сангвинистите

бяха така чувствителни, че можеха да доловят ударите на човешко сърце. И можеха да се зачудят защо сърцето на сестра, вървяща в спокойната библиотека, препуска като обезумяло.

Вървеше между рафтове и учени, седнали зад полирани дървени маси, отрупани с книги. Много от тези учени бяха чакали години, за да дойдат на това място. Всички работеха върху задачите си с усърдието на свещеници. Навремето Ерин не се различаваше от тях — докато не откри друга, по-дълбока жила в историята. Известните текстове и познатите пътища вече не я задоволяваха.

И в това нямаше нищо лошо. Подобен обичаен научен подход вече не беше отворен за нея. Неотдавна беше освободена от мястото си в Станфорд след смъртта на неин студент по време на разкопки в Израел. Тя знаеше, че трябва да се подготвя за бъдещето, да се тревожи за кариерата си в дългосрочен план, но това беше без значение. Ако тя и другите не успееха, никой нямаше да има бъдеще, за което да се безпокои.

Бутна тежката врата на библиотеката и излезе в яркия италиански следобед. Пролетното слънце грееше приятно, но тя нямаше време да му се наслаждава. Ускори крачка и забърза през Светия град към базиликата „Св. Петър“. Навсякъде около нея се тълпяха туристи, които гледаха картите си и сочеха една или друга забележителност.

Тълпата я забави, но накрая Ерин стигна величествената базилика. Сградата символизираше папската власт и всеки, който я виждаше, усещаше силата и великолепието ѝ. Макар Ерин да знаеше суровото ѝ предназначение, прелестта на фасадата и огромните куполи винаги я изпълваха с благоговение.

Тръгна право към гигантските врати и мина между високите два етажа мраморни колони. Докато вървеше през атриума към централния кораб на огромната базилика, хвърли поглед надясно към „Пиета“ на Микеланджело, изобразяваща потъналата в скръб Мария, прегърнала мъртвото тяло на сина си. Статуята ѝ послужи като напомняне и я накара да ускори крачка.

„Много майки ще скърбят за децата си, ако се проваля.“

Въпреки това нямаше представа какво прави. През последните два месеца беше преровила библиотеката на Ватикана, търсейки истината зад последното пророчество от Кървавото евангелие:

„Тримата заедно трябва да се изправят пред последната си задача. Оковите на Луцифер са скъсани и неговият Потир си остава изгубен. Нужна е светлината и на тримата, за да бъде изкован Потирът наново и да го прогони обратно във вечния му мрак.“

Скептикът у нея — същият, който още не можеше да приеме истината за стригои, ангели и чудеса, разкриващи се пред очите ѝ — се запита дали задачата ѝ изобщо е възможна.

Да изкове наново някаква стара чаша, преди Луцифер да се е освободил от Ада?

Звучеше повече като древен мит, отколкото като дело, което трябва да се извърши в модерни времена.

Но тя беше една от тримата предсказани, за които се говореше в Кървавото евангелие. Тримата, описани като Рицаря на Христа, Война на Човека и Жената на Познанието. И в ролята на тази учена жена именно Ерин трябваше да открие истината зад загадъчните думи.

Другите двама очакваха решението ѝ и работеха върху своите задачи, докато тя ровеше в библиотеката на Ватикана и се опитваше да намери отговори. В момента не бяха в Рим и ѝ липсваха. Искаше ѝ се да са до нея, дори само като слушатели на многобройните ѝ теории.

Разбира се, това не изчерпваше всичко по отношение на сержант Джордан Стоун, Война на Човека. През няколкото кратки месеца, откакто се срещнаха, тя се бе влюбила в коравия и хубав войник с неговите пронизващи сини очи, небрежен хумор и непоколебимо чувство за дълг. Той можеше да я накара да се разсмее и в най-напрегнатите моменти, беше ѝ спасявал живота безброй пъти.

Какво в него можеше да не бъде обичано?

„Това, че не си тук.“

През последните няколко седмици той бе започнал да се отдръпва от нея и от всичко друго. Отначало Ерин си помисли, че е разстроен, защото е откъснат от обичайната си работа в армията и е назначен към сангвинистите против волята му. Но напоследък започна да подозира, че тази отдалеченост идва от нещо по-дълбоко и че започва да го губи.

Загризаха я съмнения.

„Може би не иска този вид връзка, който търся аз...“

Може би не съм подходящата жена за него...“

Дори мисълта за това беше непоносима.

Третият, отец Рун Корза, беше още по-проблематичен. Рицарят на Христа бе сангвинист. Ерин беше започнала да уважава силния му морален кодекс, невероятните му бойни умения и всеотдайността му към Църквата, но в същото време се страхуваше от него. Малко след като се срещнаха той пи от кръвта ѝ в момент на крайна необходимост, като едва не я уби в тъмните тунели под Рим. Дори сега, докато вървеше през „Свети Петър“, Ерин ясно си спомняше как остриите му зъби пронизват гърлото ѝ, странния екстаз на момента, определил завинаги действието като еротично и в същото време смуцаващо. Тази мисъл я плашеше и запленаваше.

Засега двамата оставаха близки колеги, макар че помежду им винаги се усещаше предпазливост, сякаш и двамата знаеха, че линията, която е била прекрачена в тунелите, никога няма да може да бъде заличена напълно.

„Може би затова Рун изчезна от Рим през последните месеци.“

Въздъхна и отново ѝ се прииска двамата да бяха тук, но знаеше, че задачата, пред която е изправена, е единствено нейна. При това много трудна задача. Ако тримата трябваше да възстановят нещото, наречено Потир на Луцифер, тя трябваше да открие нещо за естеството на чашата от пророчеството. Беше претърсила архивите на Ватикана — от мухлясалите от времето подземни крипти до високите рафтове в Torre di Venti, Кулата на ветровете, чиито стъпала някога изкачвал великият Галилей. Но въпреки всичките си усилия беше останала с празни ръце. Оставаше ѝ да проучи още само една библиотека, колекция, която бе забранена за всеки с биещо сърце.

Bibliotheca dei Sanguines.

Библиотеката на Ордена на сангвинистите.

„Но първо трябва да стигна дотам.“

Библиотеката бе скрита дълбоко под „Свети Петър“, в тунелите, достъпни единствено за Ордена на сангвинистите, за онези стригои, които бяха дали клетва да служат на Църквата, които бяха загърбили употребата на човешка кръв, за да живеят единствено от кръвта Христова — или по-точно от *вино*, превърнато чрез благословия и молитва в светата напитка.

Ерин закрачи по-енергично през огромната базилика и забеляза, че охраната от швейцарски гвардейци е подсилена. Целият град-държава беше под повишена тревога поради зачестилите атаки на

стригои. Дори тя, която се беше заровила изцяло в книгите, беше чувала да се говори, че чудовищата, извършващи убийствата, са някак по-силни, по-бързи и по-трудни за убиване.

Но защо?

Това бе друга загадка, чието решение би могло да се открие в тайната библиотека.

През последните няколко месеца Ерин беше прочела хиляди прашни папируси, стари пергаменти и издълбани глинени таблички. Текстовете бяха записани на много езици, изписани от много ръце, но никой от тях не съдържаеше информацията, която ѝ бе нужна.

„Тоест допреди два дни...“

В Кулата на ветровете беше открила стара карта, скрита между страниците на копие на Книгата на Енох. Беше издирила древноеврейския текст, приписван на пращадото на Ной, защото в него се говореше за паднали ангели и техните смесени потомци, известни като нефилими. Именно Луцифер водил онези паднали ангели във войната срещу Небесата. Накрая той бил низвергнат, защото оспорил Божествения план за човечеството.

Но когато отвори древния том в Кулата на ветровете, от страниците падна карта. Беше нарисувана с плътно черно мастило върху пожълтяла хартия и аотирана с претрупан средновековен почерк. Картата показваше друга библиотека във Ватикана, по-стара от всички други.

Така Ерин научи за тайната библиотека.

Според картата тя бе скрита в Светилището, лабиринта от тунели и помещения под „Свети Петър“, който бе дом за някои от сангвинистите. В тези древни тунели те се събираха, за да прекарат незнано колко години от безсмъртния си живот в медитация и молитва, откъснати от грижите на окъпания в светлина свят на стотици стъпки над тях. Някои бяха прекарвали в онези помещения векове наред, като се поддържаха само с малки глътки обредно вино. Всеки ден свещеници носеха виното до неподвижните им форми и поднасяха сребърни чаши към бледите устни. Тези сангвинисти търсеха единствено покой и достъпът до тунелите им се контролираше строго.

Според картата в джоба ѝ Светилището пазеше най-старите архиви на Ватикана. Ерин се беше консултирала с Кристиан за това място и бе научила, че повечето скрити там документи са били

написани от безсмъртни сангвинисти, свидетели на събитията в древния свят. Някои от тях познавали самия Христос. Други били стари още преди него и влезли в ордена след стотици години диващина като стригои.

Макар че Светилището бе забранено за хора, Ерин беше слизала веднъж там заедно с Рун и Джордан. Тримата бяха отнесли Кървавото евангелие в Светая светих, за да получат благословията на основателя на Ордена на сангвинистите, известен като Възкресения. Но после Ерин беше научила, че той има име, което е по-важно за библейската история.

Лазар.

Той бил първият стригой, призван от Христос да служи.

Когато научи за библиотеката, Ерин се обърна към сегашния водач на ордена в Рим, кардинал Бернар. Поиска разрешение да влезе в библиотеката и да продължи проучванията си, но получи категоричен отказ. Кардиналът твърдо заяви, че нито едно човешко същество не бива да прекрочва прага ѝ. Освен това я увери, че библиотеката съдържа единствено информация за самия орден и нищо, което би помогнало на издирванията ѝ.

Ерин се изненада от реакцията му. Бернар смяташе знанието за безценно съкровище, което трябва да бъде заключено и скрито.

Тя се бе опитала да изиграе коза си. „Самото Кърваво евангелие ме помаза като Жена на Познанието“ — напомни тя на Бернар и цитира пророчеството, разкрито в пустинята: „Жената на Познанието сега е свързана с книгата и никой не може да ги раздели“.

Въпреки това той не отстъпи. „Познавам надлъж и нашир библиотеката. Никой в Светилището не е бил с Луцифер и падналите му ангели. Историите за падението му са били записани много след самото събитие. Така че няма разказ на очевидец за това как или къде е паднал Луцифер, къде е затворен и как са били изковани или как биха могли да се поправят оковите, които го свързват с вечния мрак. Ровенето в онази библиотека би било губене на време, дори ако не бе забранена.“

Докато гледаше твърдите му кафяви очи, Ерин осъзна, че той няма да наруши древните правила. А това означаваше, че трябва да намери друг начин да слезе там.

Погледна през последните няколко метра на базиликата към статуята на свети Тома — апостола, който се съмнявал във всичко, докато не му покажат доказателство. Усмихна се леко въпреки нервността си.

„Ето апостол, с когото сме лика-прилика.“

Продължи към статуята. Под краката ѝ имаше малка врата. Обикновено бе неохранявана, но когато зави, Ерин видя на прага швейцарски гвардеец, наполовина скрит в нишата. Стисна зъби и се отдръпна. Знаеше кой е виновникът за това нововъведение.

„Мътните да те вземат, Бернар.“

Кардиналът явно беше поставил стражата след разгорещения им разговор, защото бе заподозрял, че тя може да се опита да се промъкне на своя глава долу.

Затърси решение — и го откри в ръцете на едно момиче на няколко крачки от нея. Детето беше на седем-осем, отегчено, тътреше крака по богато украсените мраморни плочки. Подмяташе си зелена топка за тенис. Родителите на момичето вървяха на няколко метра пред него и разговаряха оживено.

Ерин бързо се изравни с момичето и каза:

— Здравей.

Детето я погледна и сините му очи се присвиха подозрително. Носът му бе покрит с лунички, червената му коса бе сплетена на две плитки.

— Здравейте — с неохота отвърна момичето, сякаш го бяха учили, че винаги трябва да отговаря на монахини.

— Ще ми дадеш ли за малко топката си?

Момичето тутакси скри топката зад гърба си.

„Добре, смяна на тактиката.“

Ерин извади банкнота от пет евро и вдигна ръка.

— А може ли да я купя?

Детето се ококори към изкушението — и протегна мъхнатата топка, готово на размяната, като предпазливо поглеждаше към гърбовете на родителите си.

След като сделката приключи, Ерин изчака детето да се отдалечи и да настигне майка си и баща си. После хвърли топката в дълга дъга през нефа към групичката хора, спрели на няколко метра от стоящия на пост гвардеец. Топката улучи дребен мъж със сиво палто по темето.

Той рязко извика и заруга на италиански. Гласът му отекна в огромното пространство на базиликата. Както се беше надявала, швейцарският гвардеец тутакси напусна поста си, за да разбере причината за врявата.

Ерин използва момента, забърза към вратата и пъкна в ключалката ключа, който ѝ бе дал Кристиан. Поне пантите се оказаха добре смазани. Щом прекрачи прага, тя затвори вратата и я заключи. Сърцето ѝ биеше лудешки.

Опря длан на вратата. В гърдите ѝ се надигна тревога. „Как ще се върна, без да ме хванат?“

Но знаеше, че вече е късно да премисля.

Пътят вече беше само един.

Включи фенерчето и се огледа. Пред нея се простираше дълъг тунел. Таванът беше висок почти три метра, стените се извиваха над главата ѝ. До вратата имаше прашна дъбова маса с восъчни свещи и кибрити. Тя взе няколко, но не ги запали. Можеха да ѝ послужат за резерва, ако батерията на фенерчето се изтощеше.

Извади картата. На гърба ѝ Кристиан бе начертал скица на тунелите, водещи към самото Светилище. Ерин — знаеше, че няма връщане назад — повдигна тежките си поли и закрачи. Трябваше да измине поне километър и половина, преди да стигне портата на Светилището.

Светлината на фенерчето играеше по стените, тесният лъч разкриваше входовете на странични тунели. Ерин ги броеше наум.

„Един погрешен завой и ще има да се лутам дни наред в този лабиринт.“

Страхът я накара да ускори крачка по тесните стълби и плетеницата от тунели. Малката стъкленница на Кристиан я потупваше по бедрото и ѝ напомняше, че за знанието понякога трябва да се плати с кръв. Това беше послание, което ѝ бе втълпено още като дете, и бе станало много реално, когато баща ѝ откри книга, скрита под дюшека ѝ. Грубият му глас отекна в ушите ѝ и я повлече в миналото.

— *Какво станало с Ева, когато яла от дървото на познанието?*
— *попита баща ѝ, надвесен над десетгодишната Ерин. Силните му фермерски ръце бяха стиснати в юмруци.*

Тя не знаеше дали трябва да отговаря на въпроса и реши да премълчи. Той винаги се ядосваше повече от нещата, които казваше,

отколкото когато си държеше езика зад зъбите.

Книгата — „Фермерски алманах“ — лежеше разтворена на грижливо изтърканите дъски на пода. Светлината на фенера осветяваше кремавите ѝ страници. До този ден тя бе чела единствено Библията, защото баща ѝ бе казал, че в нея се съдържа цялото знание, което може да ѝ потрябва някога.

Но на страниците на алманаха Ерин бе открила ново знание — кога да се засяват семената, кога да се жъне, датите на различните фази на луната. Имаше дори няколко шегги, които се оказаха фатални. Ерин се беше разсмяла твърде силно и той я бе хванал, докато четеше.

— Какво станало с Ева? — отново попита той с тих и заплашителен глас.

Ерин реши да опита да се защити с цитат от Библията.

— „Тогави се отвориха очите на двамата, и разбраха, че са голи“^[1] — хрисимо рече тя.

— Какво било наказанието ѝ? — продължи баща ѝ.

— „На жената рече: ще умножи и преумножи скръбта ти, кога си бременна“.^[2]

— А това е урокът, който ще научиш от моята ръка.

Баща ѝ я накара да избере върбова пръчка и ѝ нареди да коленичи. Ерин послушно коленичи на чистия под и вдигна роклята си над главата. Майка ѝ я беше ушила и тя не искаше да я изцапа. Сгъна грижливо дрехата и я постави до себе си. После стисна студените си колени и зачака ударите.

Той винаги я караше да чака дълго, сякаш знаеше, че очакването на болката е почти толкова лошо, колкото и самият удар. Полазиха я тръпки. С крайчеца на окото си погледна алманаха и не изпита съжаление.

Първият удар изплющя върху кожата ѝ и Ерин прехапа устни, за да не извика. Ако го направеше, той щеше да я накаже още повече. Шибаше гърба ѝ, докато не потече кръв и не се просмука в бельото ѝ. По-късно тя щеше да почисти ярките червени капки от стените и пода. Но първо трябваше да издържи ударите, да изчака, докато баща ѝ не реши, че кръвта е достатъчно.

Потръпна при спомена — тъмните тунели го правеха някак по-истински. Усети парене в гърба, сякаш тялото ѝ помнеше старата болка

и научения урок.

„За познанието се плаща с кръв и болка.“

Още преди гърбът ѝ да заздравее влезе в офиса на баща си и дочете тайно алманаха. Един от разделите бе посветен на синоптичните прогнози. Цяла година Ерин следеше дали авторите са знаели какво ще е времето и откри, че често грешат. И тогава осъзна, че написаните в книгите неща може да са грешни.

Дори нещата в Библията.

Тогава страхът от наказанието не я беше спрял.

„Няма да ме спре и сега.“

Най-сетне се озова пред вратата към Светилището. Не беше главният вход, а рядко използвана задна врата, която се намиреше недалеч от библиотеката. Приличаше на гола стена с малка ниша, в която имаше нещо като купа или чаша от камък.

Ерин знаеше какво трябва да направи.

Тайната врата можеше да се отвори единствено от кръвта на сангвинист.

Бръкна в джоба си и извади стъкленицата на Кристиан. Погледна черната течност вътре. Кръвта на сангвинистите бе по-гъста и потъмня от човешката. Можеше да се движи по своя воля, да тече по вените без нуждата от биещо сърце. Това бе горе-долу всичко, което знаеше за субстанцията, която поддържаше сангвинистите и стригоите, но внезапно ѝ се прииска да научи повече, да разкрие тайните на тази кръв.

Но не сега.

Изсипа тъмното съдържание на стъкленицата в каменната купа и изрече на латински:

— Защото това е чашата на Моята кръв, на новия и вечно жив Завет.

Кръвта в купата се развълнува, движеше се сама, доказваше неестествената си същност.

Ерин затаи дъх. „Нима вратата ще отхвърли кръвта на Кристиан?“

Отговорът дойде, когато тъмната течност се просмука в камъка и изчезна без следа.

Ерин въздъхна с облекчение и прошепна последните думи:

— *Mysterium fidei.*^[3]

Отстъпи от стената. Сърцето ѝ сякаш се беше качило в гърлото ѝ. Всеки сангвинист наоколо щеше да чуе издайническото туптене и да разбере, че тя е чужденец тук.

Стената бавно се отвори. Ерин направи крачка към очакващия мрак и си спомни болезнения урок на баща си. *За познанието се плаща с кръв и болка.*

Тъй да бъде.

[1] Битие, 3:7. — Б.пр. ↑

[2] Битие, 3:16. — Б.пр. ↑

[3] Тайнството на вярата (лат.). — Б.пр. ↑

2.

17 март, 16:45

Куме, Италия

„Защо все закъсвам под земята?“

Сержант Джордан Стоун запълзя на лакти през тесния тунел. Скалата го притискаше от всички страни и можеше да напредва единствено като се гърчи като някакъв червей. Пръст и камъчета падаха в косата и очите му.

„Поне още мърдам.“

Изпълзя още няколко сантиметра.

— Почти мина! — окуражи го глас със силен акцент някъде отпред.

Трябваше да е Баако. Джордан си представи високия сангвинист, идващ някъде от Африка. Миналата седмица, когато го беше попитал от коя точно страна е, Баако бе отговорил доста уклончиво: „Подобно на много страни в Африка, моята има много имена и вероятно ще има още и занапред“.

Беше типичен сангвинистки отговор — драматичен и в общи линии безполезен.

Джордан погледна напред. Едва различи мътна светлина, обещание, че проклетият тунел наистина стига до някаква пещера. Запълзя упорито към светлината.

По-рано през деня Баако се бе спуснал в този неотдавна открит тунел и се върна с новината, че шахтата води право до храма на сибилата. Преди няколко месеца в онази пещера се бе водила страховита битка, когато едно невинно момче трябваше да изиграе ролята на жертвено агне, за да отвори портата на Ада. Опитът се беше провалил, а след това мощно земетресение бе запечатало мястото.

Докато пълзеше, отзад се чу друг глас — леко подигравателен, с мелодичен индийски акцент.

— Май не трябваше да ядеш толкова много на закуска.

Той погледна назад към София и различи гъвкавата ѝ фигура в сенките. За разлика от киселия Баако, София изглеждаше така, сякаш

всеки момент ще се разсмее. Устните ѝ винаги загатваха усмивка, тъмните ѝ очи блестяха весело. Джордан обикновено оценяваше чувството ѝ за хумор.

Но не и сега.

Разтърка възпалените си от прахта очи и отвърна:

— Поне още закусвам.

Стисна зъби и продължи напред. Искаше да види с очите си какво е останало от храма след битката. След земетресението Ватиканът беше отцепил целия вулкан. Църквата не можеше да допусне някой да открие труповете долу, особено онези на посечените стригои и братята и сестри сангвинисти.

Типична операция за потуляване на случилото се.

И тъй като Ватиканът беше новият му работодател след като армията го бе назначила тук, Джордан се оказа член на отряда на чистачите. Но не се оплакваше. Това означаваше, че ще има повече време с Ерин.

Но макар че тази перспектива би трябвало да го вълнува, нещо го гризеше — някаква сянка, която помрачаваше чувствата му. Не че вече не я обичаше. Напротив. Тя бе блестяща, секси и забавна както винаги, но тези ѝ качества сякаш с всеки ден имаха все по-малко значение за него.

Всичко сякаш имаше все по-малко значение.

Тя явно също го усещаше. Забелязваше я как го гледа питащо, често с наранено изражение. Всеки път, когато повдигнеш въпроса, той пропъждаше тревогите ѝ с някаква шега или усмивка, която така и не достигаше до сърцето му.

„Какво ми става, по дяволите?“

Не знаеше и затова правеше онова, в което беше най-добър — да върви напред. Да работи, за да държи ума си зает. Накрая всичко щеше да се нареди.

„Или поне се надявам да се нареди.“

Ако не друго, работата тук донякъде го отдалечаваше от Ерин, позволяваше му да се помъчи да открие онзи център, който сякаш беше изгубил. Не че разполагаше с много свободно време. През последната седмица бяха изваждали трупове от най-външните тунели на планината, оставяха останките на мъртвите стригои да изгарят на италианското слънце и прибираха телата на сангвинистите за

подобавачо погребение. Специалността на Джордан в армията беше съдебна криминология. Той бе най-опитният и годен за тази задача.

Особено когато откриха този тунел.

Никой не помнеше да е виждал загадъчния проход преди, а ако се съдеше по стените му, той като че ли беше прокопан наскоро.

Факт, който ги поставяше пред интересна дилема — дали тунелът е бил прокопан *надолу* към храма, или някой си е пробил път *от* него?

И двете перспективи не бяха особено добри, но Джордан трябваше да проучи как стоят нещата.

Накрая се измъкна с пъшкане от тунела и се просна на каменния под. Баако му помогна да стане, като го дръпна с такава лекота, сякаш вдигаше малко дете, а не двуметров войник.

Малък фенер на пода на пещерата осигуряваше известна светлина, но Джордан включи фенера на каската си, докато София излизаше от тунела и се изправяше грациозно. Изглеждаше почти спретната.

— Стига си се перчила — сгълча я той, докато изтупваше прахта от дрехите си.

Постоянната ѝ призрачна усмивка стана по-широка. Тя отметна късата си черна коса от пълните си кафяви бузи и се огледа. Неестествено острото ѝ зрение не се нуждаеше от светлина.

Джордан им завиждаше за тази способност да виждат в тъмното. Разкърши врат и започна да търси. Пое дълбоко дъх и миризмата на сярата изпълни ноздрите му, но не беше толкова силна, колкото бе миналия път, по време на битката, когато в пода се отвори широка пукнатина, бълваща пушек и жупел.

На фона на сярата се долавяше друга миризма.

Познатата воня на смърт.

Забеляза няколко трупа на стригои отдясно. Телата бяха смазани и изгорени, плътта — напукана и разкъсана. Част от него искаше да се обърне и да побегне, естествен инстинкт, когато се изправяш пред подобна касапница. Но той имаше задължения. Като разчиташе на опита си, за да се успокои, извади видеокамера и засне залата. Не бързаше — увери се, че не е пропуснал нито едно тяло; правеше го ако не по някаква друга причина, то по силата на навика. Беше работил

като криминалист в Съвместния експедиционен следствен отдел на армията и се бе научил да е изчерпателен.

Продължи навътре в пещерата и засне каменния олтар, като се мъчеше да не си спомня младото момче Томи, което беше оковано на него, а кръвта му изтичаше на пода. Ангелската кръв на момчето беше катализаторът, който трябваше да отвори портата към подземния свят, и накрая храбростта на същото момче доведе до затварянето ѝ.

Томи беше оставил белега си и върху Джордан, като го излекува с докосване. Джордан още го усещаше и белегът сякаш гореше по-силно с всеки ден.

— Е — каза Баако, връщайки го към настоящето, — какво мислиш?

Джордан свали камерата.

— Ами... определено се е променило от последния път, когато бяхме тук.

— В какъв смисъл? — попита присъединилата се към тях София.

Джордан посочи купчината мъртви плъхове в далечния ъгъл.

— Нови са.

Баако отиде до купчината, взе едно от малките телца и го подуши. Джордан потръпна.

— Интересно — рече Баако.

— Какво му е интересното? — попита Джордан.

— Кръвта му е източена.

София взе плъха, разгледа го и потвърди.

— Баако е прав.

Дребната индийка вдигна мъртвия плъх към Джордан.

— Приемам думата ви — побърза да отговори той. — Но ако сте прави, това означава, че нещо е било тук долу и се е хранило с тях.

„Кое то може да означава само едно...“

Джордан отпусна ръка върху дръжката на картечния пистолет на бедрото си — „Хеклер и Кох“ MP7. Оръжието беше компактно и мощно, способно да изстреля 950 куршума за една минута. Открай време беше основното му оръжие, само че този път бе заредено със сребърни куршуми. Джордан провери и посребрения армейски нож на глезена си.

— Някой стригой явно е оцелял — каза София.

Баако погледна към тунела.

— Сигурно се е хранил с плъховете, докато е събрал достатъчно сила, за да прокопае път навън.

— Може да не е бил стригой — каза Джордан и от внезапното осъзнаване сърцето му се качи в гърлото. — Помогнете ми да претърсим телата.

София го погледна въпросително, но двамата сангвинисти се подчиниха. Огледаха лицата на мъртвите един по един.

— Няма го — каза Джордан.

Баако се намръщи.

— Кого?

Джордан си представи момчешкото лице на бившия си приятел, на когото се бе доверил изцяло, само за да бъде предаден в тази пещера.

— Брат Леополд. — Отиде до мястото, където кръвта още си личеше по камъка. — Рун го прониза точно тук. И той падна.

Тялото му беше изчезнало.

Баако протегна ръка и обхвана с жест помещението.

— Вече проверих навсякъде. Земетресението е срутило всички други проходи.

Джордан насочи лъча на фенера си към тесния тунел.

— И затова той е прокопал свой собствен.

Затвори очи и отново видя как Рун му дава последно причастие, как кръвта на Леополд изтича на огромна локва под тялото му. Как изобщо бе успял да оцелее с такава рана, че и да намери сили да прокопае тунел? Купчината плъхове нямаше как да е била достатъчна.

Същият въпрос явно тормозеше и София.

— Тунелът е дълъг поне трийсет метра — каза тя. — Не съм сигурна, че и здрав сангвинист би могъл да си прокопае път през толкова пръст и камъни.

Баако клекна до кървавото петно и го огледа.

— Проляла се е много кръв. Този брат би трябвало да е мъртъв.

Джордан кимна. Беше стигнал до същото заключение.

— А това означава, че сме пропуснали нещо.

Върна се при тунела, огледа отново пещерата и започна бавно да крачи из нея, като се оглеждаше за нещо, което би могло да обясни какво се е случило. Местеха трупове, проверяваха под тях. Джордан

дори клекна и огледа старата пукнатина в пода до олтара и тънката златна линия на мястото, където тя бе запечатана.

София клекна до него и прокара кафявата си длан по пукнатината.

— Изглежда затворена.

— Поне това е добра новина. — Джордан се изправи, удари си главата в ръба на олтара и каската му се килна.

— Внимавай, войнико — каза София и се опита да скрие усмивката си.

Джордан нагласи каската си. Докато го правеше, под лъча на фенера нещо проблесна. Сякаш две парчета стъкло, зелено като бирена бутилка, лежах в сянката на олтара.

„Хм...“

Сложи си латексови ръкавици и вдигна едното парче.

— Прилича ми на някакъв кристал.

Вдигна парчето по-високо. На светлината на фенера по счупените повърхности заиграха дъги. Джордан огледа счупения ръб, след което върна парчето до другото. Изглеждаха така, сякаш са били един камък, голям колкото гъше яйце, а сега счупен на две. Нагласи половините и забеляза, че камъкът е бил издълбан отвътре, досущ като яйце.

Баако надникна през рамото му.

— Виждал ли си го? Може би по време на битката?

— Не си спомням, но тогава се случиха много неща. — Джордан завъртя предмета, за да го огледа от всички страни. — Вижте това.

Пръстът му увисна над линиите, гравирани върху кристалната повърхност. Те образуваха символ.

Погледна София.

— Виждала ли си подобно нещо?

— Не.

Баако сви рамене.

— Прилича ми на чаша.

Джордан осъзна, че той е прав, но че може би не изобразява просто чаша.

— Може да е потир.

София повдигна скептично вежда.

— Потирът на Луцифер?

Джордан сви рамене.

— Поне си заслужава да се проучи.

„И познавам една жена, която ще прояви голям интерес.“

Извади телефона си и направи няколко снимки на камъка и символа с намерението да ги прати на Ерин веднага щом влезе в обхват.

— Трябва да изпълзя обратно горе и да пратя това на...

Стържещ звук насочи вниманието и на тримата към тунела. Някаква тъмна фигура пристъпи от мрака и излезе на светло. Джордан едва различи кучешките зъби — преди нещото да се хвърли право към него.

3.

17 март, 11:05

Сива, Египет

Болката на съжалението прониза смълчаното сърце на Рун. Седеше с подвити под себе си крака в подножието на висока дюна и се вслушваше в тихото съскане на песъчинките, които се спускаха по склоновете ѝ. Изпълваше го чувство на дълбок покой да бъде тук, сам, и да върши Божието дело.

Но дори тази чистота бе опетнена от нещо черно в периферията на сетивата му. Обърна се бавно към него, воден от някакъв компас, потопен дълбоко в безсмъртната му кръв. Докато се вглеждаше в търсене на източника на мрака, слънчевата светлина се отрази от сребърния кръст на гърдите му. От черното му расо се посипаха песъчинки, когато дланта му се плъзна по горещата повърхност на пустинята.

Подобно на гарван, дебнещ червей под земята, Рун наклони глава настрани и насочи вниманието си към една-единствена точка в пясъка. Щом се увери, извади от раницата си малка лопата и започна да копае.

Преди седмици беше пристигнал тук с екип сангвинисти, които трябваше да изпълнят точно този дълг. Но парчетата зло, разкопани тук, застрашаваха да овладеят останалите, да ги погълнат напълно. Накрая Рун ги накара насила да напуснат обекта и да се върнат в Рим.

Изглежда, че единствено той беше способен да издържи на заровеното тук зло.

„Но какво говори това за собствената ми душа?“

Пресяваше всяка лопата горещ пясък, сякаш беше играещо си на плажа дете. Но това не беше работа за деца. Ситото не улавяше нито черупки, нито мъниста.

Вместо това улавяше камъчета с формата на капка, черни като обсидиан.

„Кръвта на Луцифер.“

Преди повече от две хилядолетия на това място се бе разиграла битка между Луцифер и архангел Михаил за младия Христос. Луцифер бил ранен и кръвта му поръсила пясъка. Всяка капка горяла с безбожен огън и разтопявала песъчинките, за да образува тези покварени парченца стъкло. Времето отдавна ги беше заровило и сега Рун трябваше отново да ги изкара на светло.

В ситото се появи черна капка.

Рун я взе и я задържа за момент върху дланта си. Капката изгаряше голата му кожа, но не се опитваше да го поквари като другите сангвинисти. За разлика от тях, той не виждаше сцени на кръвопролитие и ужас, на похот и изкушение. Вместо това съзнанието му бе изпълнено с молитви.

Отвори кожената си кесия и пусна черното камъче в нея. То се чукна в две други — всичко, което беше намерил днес. Капките вече бяха по-малки и по-трудни за откриване. Задачата му беше почти изпълнена.

Въздъхна и се загледа към пустите пясъци.

„Бих могъл да остана... да направя тази пустиня свой дом.“

В лагера го очакваше буренце осветено вино. Не се нуждаеше от нищо друго. Бернар бе пратил вест, че трябва да работи по-усърдно, защото е нужен в Рим. Затова той с неохота се бе подчинил, макар че не му се искаше назначението му да приключва.

За първи път от векове чувстваше покой. Преди няколко месеца бе изкупил най-големия си грях, когато бе възстановил изгубената душа на някогашната си любима и я бе превърнал от стригой отново в човешко същество. Разбира се, Елизабета — или *Елизабет*, както предпочиташе да я наричат сега — не му беше благодарила. Тъкмо обратното, беше го проклела, че ѝ е върнал смъртността, но Рун не се нуждаеше от благодарността ѝ. Той търсеше изкупление и го беше намерил векове след като бе оставил всякаква надежда.

Докато се изправяше, до ушите му достигна някакво далечно мяучене. Опита се да го игнорира, докато грижливо връзваше кожената кесия и прибираще инструментите си. Но звукът продължаваше да достига настоятелно до него, жален и изпълнен с болка.

„Просто някакво пустинно създание...“

Тръгна нагоре към лагера си, но звукът го последва, дереше слуха му, разкъсваше чувството му за покой. Беше пронизителен, като

на страдаща котка. В гърдите му се надигна раздразнение — и малко любопитство.

„Какво е това?“

Стигна малкия си лагер и започна да обмисля как да прибере палатката и да заличи всички следи от пребиваването си тук.

Мислите му обаче не пропъдиха писъка в ушите му. Беше като стържене на суха клонка по прозорец на спалня. Колкото повече се опитваш да не му обръщаш внимание и да заспиш, толкова по-силен става.

Оставаше му най-много още една самотна нощ в пустинята. Ако не направеше нещо с мяученето, щеше да се прости с последните няколко момента на покой.

Погледна в посока на звука, направи една крачка, после втора. Преди да се усети, вече тичаше по нажежения пясък, летеше над дюните. Докато приближаваше, звукът ставаше все по-силен и го привличаше неудържимо. Част от него разпозна нещо неестествено в начина, по който го привличаше този лов, но въпреки това продължи да тича все по-бързо.

Накрая забеляза източника в далечината. Звукът идваше откъм една акация, хвърляща дълга сянка. Пустинното дърво явно беше намерило някакъв подземен източник на вода и яките му корени се бореха за оцеляване в тази суха земя. Трънливият ствол бе наклонен на една страна, свидетелство за неуморните ветрове.

Много преди да стигне дървото усети противна воня. Макар да приближаваше откъм вятъра, миризмата беше позната и бележеше присъствието на животно, превърнато от кръвта на стригой в нещо чудовищно.

Бласфемари^[1].

Дали опетнената му кръв го беше привлякла така неудържимо през пустинята? Дали злото ѝ не достигаше до вече изострените му сетива, наточени от седмиците ровене в пясъка за онези зли капки? Забави достатъчно, за да извади ножовете от ножниците на китките си. Слънчевата светлина се отрази от сребърните остриета — древните карамбити, извити като нокът на леопард. Щеше да има нужда от такива нокти за онова, което го очакваше. Вече можеше да познае миризмата на жертвата си — лъв бласфемари.

Заобиколи дървото отдалеч. Затърси в сенките, докато не забележа златистата козина, почти напълно скрита в гъсталака. В естествената си форма лъвицата сигурно се бе отличавала със зашеметяваща красота. Дори като опетнено създание великолепието ѝ не можеше да се отрече. Покварата я беше дарила с яки мускули, а козината ѝ бе станала гъста като кадифе. Дори главата ѝ, отпусната върху предните лапи, разкриваше интелигентността ѝ.

Въпреки това всеки слаб удар на сърцето ѝ показваше, че е болна.

Когато приближи, Рун забележа черната засъхнала кръв по рамото ѝ. Широка ивица козина по хълбока ѝ сякаш бе изгорена.

Можеше да се досети за произхода на лъвицата — и на раните ѝ. Представи си ордите бласфемари, които съпровождаха армията на Юда по време на битката миналата зима. Имаше чакали, хиени и няколко лъва. Рун бе сметнал, че зверовете са били пропъдени или убити наред с отрядите стригои в края на сблъсъка, когато ангелският огън помете пясъците.

След това беше изпратен отряд сангвинисти, който да преследва евентуалните оцелели, но явно това животно бе успяло да се спаси от огъня и ловците.

Макар и ранена, лъвицата бе останала жива.

Тя вдигна златната си муцуна и изръмжа. Алените ѝ очи светеха в сенките — истинският им цвят бе откраднат от нечистата кръв, която я бе опетнила. Но дори тази реакция сякаш изчерпа оставащите ѝ сили. Главата ѝ се отпусна отново върху предните лапи. Не ѝ оставаше още много живот.

„Дали да сложа край на страданията ѝ, или да чакам, докато умре?“

Тръгна напред. Още не беше сигурен какво да прави. Но преди да успее да вземе решение, лъвицата скочи от сенките на изгарящата слънчева светлина.

Атаката свари Рун неподготвен. Той успя да се претърколи настрана, но остриите нокти одраха лявата му ръка.

Рун се обърна към нея. Кръвта му капеше върху горещия пясък.

Лъвицата приклепна предпазливо. Кожата на муцуната ѝ се набръчка и тя изръмжа. Звукът смрази дори неговото студено сърце. Тя бе силен противник, но не можеше да издържи дълго извън сянката на

дървото. Оставаше си бласфемари и бързо щеше да изгуби сили на пряка слънчева светлина.

Рун се премести и застана между нея и дървото.

Заплахата я възбуди и опашката ѝ се замята в яростни дъги. Лъвицата сви задните си лапи и скочи. Жълтите зъби полетяха към гърлото му.

Този път Рун посрещна предизвикателството, като също скочи към нея. Имаше план. Извъртя се настрани в последния миг, като разреза изгореното ѝ рамо със сребърния си нож. Приземи се, направи кълбо и моментално се обърна, за да не я изпускат от очи.

От разреза течеше кръв, гъста и черна като катран. Раната бе смъртоносна. Рун се дръпна — даваше на лъвицата възможност да се оттегли в сянката и да умре в мир.

Вместо това от гърдите ѝ се изтръгна неестествен крясък и тя се хвърли отново към него.

Изненадан от неочакваната атака, Рун реагира със закъснение. Челюстите ѝ се склочиха върху лявата му китка и стиснаха, за да раздробят костта. Ножът падна на земята.

Рун се извъртя и нанесе удар с другата си ръка — заби втория си нож в окото ѝ.

Лъвицата изрева в агония и отпусна хватката си. Рун освободи ръката си, като заби пети в пясъка и задърпа. Притисна ранената си китка към гърдите си и се приготви за нова атака.

Ножът му обаче беше улучил целта и лъвицата рухна на пясъка. Здравото ѝ око го погледна. Аленият блясък помътня и се смени със златистокафяво, преди окото да се затвори за последен път.

Проклятието я беше напуснало накрая, както ставаше винаги.

— Dominus vobiscum^[2] — прошепна Рун.

Беше премахнал още една следа на поквара от тези пясъци. Понечи да се обърне — и отново до ушите му долетя жално мяучене.

Той спря и наклони глава. Чу тихото тупкане на друго сърце. Малка фигура се измъкна от сенките и тръгна към мъртвата лъвица.

Лъвче.

Със снежнобяла козина.

Рун го зяпна смаяно. Лъвицата явно бе отдала всичките си сили, за да роди — последната майчина саможертва. Сега разбра защо не

беше отстъпила в сенките, когато ѝ бе дал тази възможност. Беше се опитвала да защити потомството си, да прогони Рун от малкото.

Лъвчето побутна с нос безжизненото тяло на майка си.

Ужас изпълни Рун. Ако малкото бе родено от опетнената ѝ утроба и бе хранено с опетнената ѝ кърма, то също бе бласфемари.

„Ще трябва да унищожа и него.“

Вдигна от земята изпуснатия нож.

Лъвчето побутваше главата на майка си, опитваше се да я накара да се изправи. Изскимтя, сякаш разбираше, че е осиротяло и изоставено.

Рун се приближи предпазливо, като не изпускаше лъвчето от поглед. Макар едва да достигаше до коляното му, дори толкова малко бласфемари можеше да е опасно. От това разстояние се виждаше, че снежнобялата му козина има сивкави петънца, предимно по облото чело. Лъвчето явно бе родено след битката, което означаваше, че е на не повече от три месеца.

Ако Рун не се бе натъкнал на него, то щеше да умре мъчително под изпепеляващите лъчи на слънцето или от гладна смърт.

Щеше да е проява на милосърдие да сложи край на живота му.

Пръстите му се стегнаха около дръжката на карамбита.

Лъвчето го усети едва сега и погледна към него. Очите му сияеха на слънчевата светлина. То клекна на задните си лапи, показвайки, че е мъжко. Отметна глава и измяука силно, сякаш искаше нещо от него.

После малките очи го погледнаха отново.

Рун знаеше какво иска лъвчето, какво жадуват всички млади създания — любов и грижи.

Нямаше заплаха. Рун въздъхна и отпусна ръка. Прибра ножа в ножницата на китката си, пристъпи напред и се отпусна на коляно.

— Ела, мъничкият ми.

После бавно се пресегна, а лъвчето се приближи на комично големите за тялото му лапи. Щом сангвинистът докосна топлата козина, малкото създание замърка. Меката глава побутна отворената длан, твърди мустаци погъделичкаха студената му кожа.

Рун почеса лъвчето под брадичката и мъркането се засили.

Той погледна изгарящото слънце. Лъвчето сякаш не го забелязваше, светлината не му причиняваше нищо.

„Странно.“

Рун внимателно повдигна лъвчето и го подуши — мляко, акациеве листа и мускусна миризма на малко животно.

Нито намек за бласфемари.

Влажните очи се взираха в него. Ирисът бе карамеленокафяв, обрамчен с тънка златна ивица.

„Обикновени очи.“

Седна и се замисли върху загадката. Лъвчето се настани в скута му, докато той разсеяно галеше кадифената му брадичка със здравата си ръка. Лъвчето замърка, зарови нос в коляното на Рун, размърда се и започна да ближе кръвта, просмукала се в панталоните му от ранената китка.

— Не — скара му се той, избута малката главица и започна да се изправя.

Слънчевата светлина се отрази от сребърната манерка, привързана към крака му, и проблесна. Лъвчето скочи към нея, закачи с нокът ремъка, който държеше манерката с осветено вино на мястото ѝ, и задъвка кожата.

— Спри!

Макар че лъвчето явно само си играеше, Рун разкара упоритото животинче от крака си и нагласи манерката. Даде си сметка, че от вчера не е пил и капка вино. Може би тази слабост го бе накарала да се отнесе така меко към създанието. Трябваше да се подкрепи, преди да взема решения.

„Трябва да действам от позиция на силата, а не на чувствата.“

Затова разкопча манерката и я вдигна към устните си, но преди да успее да отпие и глътка, лъвчето се изправи на задните си лапи и изби съда от ръката му.

Манерката падна на пясъка и осветеното вино се изля.

Лъвчето се наведе и залочи червената течност. Макар че явно бе обезводнено и търсеше каквато и да било течност, за да утоли жаждата си, Рун се вцепени от страх. Ако в лъвчето имаше дори капка кръв на бласфемари, светото вино щеше да го изпепели на мига.

Задърпа малкото назад. То го изгледа свирепо с изцапана с вино муцуна и Рун я избърса с ръка. На лъвчето като че ли му нямаше нищо. Рун се вгледа по-внимателно в него. За миг беше готов да се закълне, че малките очи засияха с чиста златна светлина.

Лъвчето отново побутна с глава коляното на Рун и когато го погледна пак, очите му бяха все така карамеленокафяви.

Рун разтърка собствените си очи. Явно краткотрайната илюзия се дължеше на някакъв трик на светлината в пустинята.

Въпреки това си оставаше фактът, че малкото бе излязло на светлина и бе пило осветено вино без никакви фатални последици, което доказваше, че не е бласфемари. Може би свещеният огън го беше пощадил, защото животното бе невинно в утробата на майка си. Може би това обясняваше и защо лъвицата е оцеляла — отслабена, но достатъчно силна, за да роди нов живот.

„Щом Бог е спасил този невинен живот, как мога аз да го изоставя?“

Взел решение, Рун уви лъвчето в туниката си и тръгна обратно към лагера си. На сангвинистите им беше забранено да имат бласфемари, но никакъв закон не им пречеше да държат обикновени домашни любимци. Въпреки това, докато вървеше през пустинята с топлото лъвче, което мъркаше на гърдите му, Рун знаеше едно нещо със сигурност.

Това не беше *обикновено* създание.

[1] От англ. — нечисто, скверно създание. — Б.пр. ↑

[2] Бог да е с теб (лат.). — Б.пр. ↑

4.

17 март, 17:16

Ватиканът

Думите от „Ад“ на Данте зазвучаха в ума на Ерин, докато минаваше през портата, за да влезе в Светилището на ордена: „О, вий, кои престъпите тоз праг, надежда всяка тука оставете“^[1]. Според Данте това предупреждение било изписано над входа към ада.

„И би било на мястото си и тук.“

От другата страна имаше факли от тръстикови снопи, поставени на равни интервали на стените. Макар и да пушеха, те осветяваха достатъчно добре дългия коридор и Ерин изключи фенерчето.

Тръгна по коридора. Забеляза, че тук ги няма изящните стенописи, които можеха да се видят в „Свети Петър“. Светилището на ордена беше известно като просто, почти аскетично място. Освен на пушек миришеше на вино и тамян, почти като в църква.

Коридорът свършваше с голяма кръгла зала, която също бе неукрасена.

Но това не означаваше, че бе *празна*.

В голите стени имаше гладки ниши. В някои имаше нещо като изящни бели статуи с долепени в молитва длани, затворени очи и лица, които или бяха сведени надолу, или гледаха към тавана. Но тези статуи можеха да се *движат* — те бяха древни сангвинисти, потънали дълбоко в медитация и съзерцание.

Бяха известни като Уединените.

Вратата, която бяха избрали с Кристиан, водеше в тяхната Светая светих. Ерин се беше спряла на нея, защото библиотеката на сангвинистите се намираще в крилото за медитация на Уединените — в което имаше логика, тъй като близостта на подобна съкровищница от знания би била от полза за отдадените на размисъл.

Стигна до прага на голямото помещение и спря. Несъмнено Уединените бяха усетили отварянето на вратата и бяха чули бясното туптене на сърцето ѝ, но нито една от фигурите не помръдна.

„Поне засега.“

Изчака още малко. Кристиан ѝ беше казал да даде на древните сангвинисти време да се нагодят към присъствието ѝ, да види какво ще решат. Ако искаха да я държат далеч от територията си, щяха да го направят.

Загледа се през празното пространство към арката отсреща. Според картата там беше входът на библиотеката. Почти несъзнателно тръгна към нея. Стъпваше бавно — не за да не вдига шум, а от уважение към онези около нея.

Погледът ѝ се плъзна по стените в очакване нечия ръка да се вдигне, нечий дрезгав глас да ѝ извика. Забеляза, че някои от неподвижните фигури са облечени в одежди, каквито отдавна не се носеха в света горе. Представи си онези древни времена и се опита да си представи тези притихнали, потънали в съзерцание фигури като някогашни воители на Църквата.

„Всички тези Уединени някога са били живи като Рун.“

Самият Рун се беше запътил към една от тези ниши, готов да обърне гръб на външния свят, но бе призован от пророчеството да намери Кървавото евангелие и да се присъедини към нея и Джордан в опитите им да спрат приближаващия апокалипсис. Но понякога тя виждаше умората в онзи мрачен монах, тежестта на кръвопролитията и ужасите, през които беше преминал.

Беше започнала да разбира измъчения му поглед. Напоследък се събуждаше често със сподавен в гърлото си вик. Ужасите, които беше преживяла, се повтаряха непрестанно в сънищата ѝ — воители, разкъсвани на парчета от диви създания... ясните сребърни очи на жената, която беше застреляла, за да спаси живота на Рун... децата стригои, умиращи в снега... умно момче, падащо върху меч.

Твърде много бе пожертвано в тази мисия.

А тя съвсем не беше завършила.

Ерин впери поглед в неподвижните статуи.

„Рун, наистина ли това е покоят, който търсиш, или просто искаш да се скриеш тук долу? Аз бих ли го направила, ако можех, изгубена в размисъл и мир?“

Въздъхна тихо и продължи през просторното помещение. Никой от Уединените не ѝ обърна внимание. Накрая стигна до арката, водеща в потъналата в мрак библиотека. Пръстите ѝ докоснаха фенерчето, но

после напипаха свещите, които бе взела на влизане. Запали една от една факла и прекрачи прага на библиотеката.

Вдигна високо свещта и трептящият ѝ пламък освети шестоъгълно пространство със стени, покрити с рафтове и отделения за свитъци. Нямаше столове, нямаше лампи за четене — нищо, което да намеква за нуждите на човешко същество. Светлината на свещта я изпълваше с чувството, че се е върнала във времето.

Усмихна се на тази мисъл и погледна картата. Отляво имаше помалка арка, водеща към друго помещение. Средновековният картограф бе отбелязал, че стаята съдържа най-древните текстове на сангвинистите. Ако имаше някаква информация за падението на Луцифер и затварянето му в ада, точно оттам трябваше да започне търсенето си.

Влезе в друга шестоъгълна стая. Представи си разположението на библиотеката, как заема подобни помещения, подобно на пчелна пита — само че съкровището тук не беше златен мед, а дъвен извор на познание. Тази стая приличаше на първата, но в нея имаше повече свитъци, отколкото книги. На едната стена дори имаше пращен рафт с медни и глинени таблички, загатващи, че тук колекцията е по-стара.

Но не тези редки артефакти я накараха да закове на място.

В центъра на помещението стоеше фигура. Беше покрита с тънък слой прах, но също като Уединените, тя не беше статуя. Макар да бе обърната с гръб към нея, Ерин знаеше кого вижда. Веднъж беше поглеждала в очите му, черни като маслини, и бе чула дълбокия му глас. Тогава няколкото думи, изречени от сивите като пепел устни, бяха променили всичко. Това беше основателят на Ордена на сангвинистите, човекът, който някога се смятал за най-свят сред приятелите си, онзи, който умрял и бил възкресен отново от ръката на самия Христос.

Лазар.

Ерин сведе глава. Не беше сигурна какво друго да направи. Остана така сякаш цяла вечност, а сърцето ѝ пулсираше в ушите ѝ.

Той обаче продължаваше да стои неподвижно, със затворени очи.

Накрая, когато не беше изречена нито дума против натрапването ѝ, Ерин пое треперливо дъх и пристъпи покрай неподвижната му фигура. Не знаеше как иначе да постъпи. Беше дошла тук с конкретна

цел и стига никой да не ѝ попречеше, смяташе да продължи по замисления курс.

Но откъде да започне?

Погледна рафтовете и отделенията. Трябваша ѝ години да преведе и прочете всичко, което се намираще тук. Объркана и обезсърчена, тя се обърна към мълчаливата фигура в стаята, към причудливия библиотекар. Светлината на свещта се отрази от отворените му тъмни очи.

— Лазаре — прошепна тя. Дори името му прозвуча твърде силно за това помещение, но тя продължи. — Дойдох да намеря...

— Знам. — Прах се отрони от устните му заедно с думата. — Чаках те.

Едната му ръка се вдигна плавно, пръскайки още пращинки във въздуха. Дългият пръст посочи глинена табличка в края на един рафт. Ерин отиде при нея и я погледна. Беше не по-голяма от тесте карти, с цвят на теракота. Повърхността ѝ беше покрита със знаци.

Ерин внимателно взе табличната и я огледа. Текстът беше на арамейски — език, който тя знаеше. Бързо прегледа първите няколко реда. Разказваша позната история — пристигането на змията в Едемската градина и срещата ѝ с Ева.

— От Битие — промърмори тя замислено.

Според повечето интерпретации змията била Луцифер, дошъл да изкуши Ева. Но този разказ говореше за змията като за едно от животните в градината, само че по-лукаво от тях.

Поднесе свещта към най-важното определение на змията и го прочете на глас.

— *Чок-мау.*

Думата можеше да се преведе като мъдър, умел и дори като хитроумен или коварен.

Продължи да превежда табличната и установи, че записаната на нея история много прилича на разказа в съвременните преводи на Библията. Ева отново отказала да яде от плода и казала, че Бог я предупредил, че ако не се подчини, ще умре. Но змията възрази, че няма да умре, а ще получи познание — познание за доброто и злото.

Ерин тихо ахна, когато осъзна, че в тази история змията всъщност е по-правдива от Бог. Накрая Адам и Ева наистина не

умрели, като яли от плода, а вместо това получили познание, точно както им казала змията.

Пропъди тази подробност като незначителна, особено когато продължи да чете следващия ред. Той бе напълно нов. Преведе го на глас. Свещта трепереше в ръката ѝ.

— „И змията каза на жената: Закълни се, че ще вземеш плода и ще го поделиш с мен.“

Прочете откъса още два пъти, за да се увери, че не е сбъркала, след което продължи. По-нататък Ева се заклеваше, че ще даде плода на змията. След това историята продължаваше по същия начин като в Библията — Ева яде от плода, споделя го с Адам, двамата биват прокълнати и изгонени.

Думите на баща ѝ отекнаха в съзнанието ѝ.

„За познанието се плаща с кръв и болка.“

Прочете отново цялата табличка.

Накрая излизаше, че Ева е нарушила обещанието си към змията и не е поделила плода с нея.

Замисли се върху променения разказ. Защо изобщо змията е искала това познание? Във всички други библейски разкази животните не ги беше грижа за познание. Дали този разширен разказ поддържаше твърдението, че змията от Райската градина наистина е била маскираният Луцифер?

Поклати глава. Мъчеше се да намери смисъл във всичко това, да открие нещо важно. Погледна към Лазар с надеждата, че ще получи някакво обяснение.

Но очите му само сезираха в нея.

Преди да успее да го запита, до ушите ѝ долетя звук, идващ някъде извън библиотеката, отвъд тежките каменни стени.

Обърна се натам.

„Някой сигурно е отворил вратата.“

Погледна си часовника. Кристиан я беше предупредил, че свещеници сангвинисти се грижат за Уединените и им носят вино. Но той не знаеше графика им, нито колко често слизат тук. Ерин беше разчитала късметът да ѝ се усмихне.

„А ето че той свърши.“

Свещениците щяха да чуят сърцето ѝ и да я разкрият. Тя се замоли Бернар да не бъде прекалено суров към Кристиан и сестра

Маргарет.

Върна табличката на мястото ѝ, но докато се обръщаше, готова да понесе последствията от натрапничеството си, Лазар се наведе напред... и духна свещта. Стресната, Ерин залитна назад. Библиотеката потъна в мрак, нарушаван единствено от далечните факли в главната зала.

Лазар постави студена длан върху ръката ѝ и пръстите му се стегнаха, сякаш ѝ даваше знак да мълчи. Поведе я напред, за да може да надникне в залата на Уединените.

Древните сангвинисти се размърдаха. Зашумоля плат, от старите дрехи се посипа прах.

Стоящият до нея Лазар започна да пее. Химнът беше на иврит. Уединените също подеха песента. Страхът на Ерин отшумя, издигащите се и спускащи се гласове я поеха, равномерни като вълни. Изпълни я почуда и възхищение.

От отсрещната страна се появиха фигури. Облечени в черно сангвинисти влязоха в залата, понесли гарафи с вино и сребърни чаши. Спряха и зяпнаха Уединените. Явно подобно пеене не беше обичайно.

Ерин стоеше като вцепенена с надеждата, че номерът им е минал.

Младите свещеници се заеха със задачата си — поднасяха чаши към устни, но въпросните устни продължаваха да пеят, без да обръщат внимание на виното. Сангвинистите се спогледаха разтревожено. Личеше си, че са объркани. Опитаха отново, но отново без резултат.

Плътните гласове само запяха по-силно.

Накрая свещениците отстъпиха и си тръгнаха. Ерин чу как далечната врата се затваря — и едва тогава пеенето спря.

Когато Уединените млъкнаха и отново застинаха неподвижно, Лазар я отведе до осветената от факли зала и посочи към изхода.

Ерин се обърна към него.

— Но аз не научих нищо. Не знам как да открива Луцифер, нито как да изкова отново оковите му.

Лазар заговори с дълбок, но някак далечен глас, сякаш говореше на себе си, а не на нея.

— Когато Луцифер се изправи пред теб, сърцето ти ще те води по пътя ти. Трябва да изпълниш завета.

— Но как ще го намеря? — попита Ерин. — И за какъв завет става дума? За пророчеството в Кървавото евангелие ли?

— Знаеш всичко, което можеш да знаеш — каза той и гласът му сякаш стана още по-далечен. — Пътят ще ти се разкрие и ти ще го следваш.

Ерин искаше да изтръгне от него по-добър отговор и дори пристъпи към него. Въпросите напиреха в главата ѝ, но тя изрече на глас само най-важния:

— Ще успеем ли?

Лазар затвори очи и не отговори.

[1] Превод К. Величков. — Б.пр. ↑

5.

17 март, 17:21

Рим, Италия

„Трябва да се освободя...“

Съзнанието на Леополд се давеше в море от черен пушек. Като сангвинист беше свикнал с болката — вездесъщото парене на сребърния кръст върху гърдите му, изгарящата глътка осветено вино по хранопровода — но тези болки бяха незначителни в сравнение със сегашната му агония.

Затворен в тъмен кладенец от пушек, той бе изгубен, безчувствен за света около него. Черният покров го лишаваше дори от представата за собствените му крайници.

„Кой би могъл да знае, че липсата на болка, на каквото и да било усещане, може да е най-лошото изтезание?“

Но още по-чудовищни бяха моментите, когато мракът се отдръпваше и той отново поглеждаше с очите си. Твърде често те разкриваха ужас и кръвопролития, но дори тези кратки почивки от безкрайния мрак бяха добре дошли. В такива моменти се опитваше да привлече колкото се може повече живот към себе си, преди отново да бъде удавен от демона, обсебил тялото му. Но колкото и да се мъчеше да се задържи, моментът никога не продължаваше дълго. В крайна сметка надеждите се оказваха по-жестоки от мъченията.

„По-добре просто да се откажа, да оставя пламъка ми да угасне в тази пустота, да добавя моя пушек към другите, дошли преди мен.“

А той знаеше, че е имало други, преди. От време на време струйки дим минаваха през него, носейки откъслеци от нечий друг живот — лице на любима, ужилване на камшик, смях на дете, тичащо сред детелини.

„Такъв ли ще стане целият ми живот? Отделни късчета, понесени от вятъра?“

Докато си представяше този вятър, мракът около него се разкъса сякаш от мощен порив. Видя гола жена, притисната под него в легло. Алена струйка минаваше по шията ѝ и се спускаше между гърдите,

покривайки златен медальон. Очите ѝ, зелени като дъбови листа, погледнаха неговите. Бяха широко отворени от страх и болка и го умоляваха да я пусне.

Изпъшка, откъсна погледа си от нея и го насочи към разкошната стая. Тежки сребристи завеси покриваха прозорците, за да скрият слънчевата светлина, но Леополд усещаше, че скоро ще се отдръпнат. Вътрешният му часовник на сангвинист му казваше, че залезът ще настъпи след по-малко от час.

На мраморния под от двете страни на леглото лежаха други тела, голи и неподвижни.

Преброи девет.

„Демонът в мен явно е гладен.“

Но не беше само демонът.

Половин дузина стригои дяляха помещението с него; някои дремеха или лежаха, други още се хранеха с мъртвите. Опияняващата миризма на смърт се носеше във въздуха и приканваше Леополд да се присъедини към пиршеството. Но в същото време усещаше, че коремът му е пълен.

„Може би затова успях да се освободя, пък било и за толкова кратко.“

Възнамеряваше да се възползва от момента.

Надигна се от жената, макар че едната му ръка продължаваше да стиска нейната. Тя се сви, сърцето ѝ пърхаше като ранена птичка. Демонът се бе хранил твърде лакомо от нея. Не беше по силите му да я спаси, но може би можеше да я остави да умре в мир. Събра всичките си сили и заповяда на един, после на втори пръст да се отдръпнат, да пуснат хватката си.

Треперейки, тя погледна ръката си, после отново обърна очи към него.

Светлината на свещи танцуваше в очите ѝ и му напомни за друг изумруден проблясък. „Зеленият диамант.“ Безсилна омраза пламна в него. Дори само мисълта за камъка, вцепенил тялото му, правеше движенията още по-трудни.

„Обрекох се със собствената си ръка. Себе си и толкова много други.“

Беше му наредено да счупи отвратителния камък. Бе вярвал, че господарят, който му заповяда, ще върне Христос на този свят. Но с

изпълняването на заповедта Леополд бе освободил демон. Помнеше как ледената чернота изтича от разбития диамант, как овладява тялото му, как донася със себе си други гласове, откъси от други животи. Той бързо се изгуби, оглушен от какофонията — но едно име се надигаше над всичко друго.

Легион.

Това бе името на мрака, който го задуши, на демона, който го бе погълнал.

Оттогава ту идваше на себе си, ту потъваше отново.

Но колко време бе минало?

Не можеше да каже. Знаеше само, че демонът явно събира около себе си други, че създава войска от стригои.

С огромно усилие Леополд вдигна ръка пред лицето си, докато жената се мъчеше да изпъзи по-далеч от него, оплетена в чаршафите. Не ѝ обърна внимание — взираше се в шок в ръката си. Обикновено бледа, сега тя беше черна като катран. Той завъртя глава и видя огледало на стената.

И видя отражението си — гол, като някаква абаносова статуя.

Изкрещя, но от устата му не излезе никакъв звук.

Жената падна от леглото и един дремещ стригой се размърда и изсъска, пръскайки кръв. Докато се надигаше, Леополд видя отпечатък на черна длан върху голите му гърди, подобен на дамга или татуировка, само че тази чернота вонеше на поквара и злост, много по-лоши от вонята на съществуването.

И най-лошото бе... че плътната чернилка беше точно с цвета на новата му кожа.

Но това не бе всичко.

Леополд протегна ръка и разпери пръсти, обзет от нов ужас.

„Белегът върху звяра е със същата форма и размери като ръката ми.“

Демонът явно беше белязал това чудовище като свое и вероятно го бе поробил, както бе поробил и самия Леополд.

Звярът сграбчи жената, обърна я и разкъса гърлото ѝ.

Преди Леополд да успее да реагира, мракът отново се надигна и го повлече в димното море, скривайки от погледа му мъртвата жена. Този път той не оказа съпротива, чувстваше се едва ли не щастлив, че

се е откъснал от ужасите в онази стая. Но докато потъваше в нищото, остави всяка надежда за бягство.

Изпълни го ново желание.

„Трябва да намеря начин да изкупя греховете си...“

Но с тази мисъл дойде и тормозещ въпрос, който можеше да се окаже важен: „Защо ми беше позволено да се освободя за толкова дълго? Кой е отвлякъл вниманието на демона?“

17:25

Куме, Италия

„Мамка му, копелето е бързо...“

Джордан вдигна картечния си пистолет и изстреля три откоса към нападателя, който бе излязъл от тунела. Куршумите рикошираха от каменните стени на подземния храм, без да улучат целта.

„Отново пропуснах...“

Ако се съдеше по кучешките зъби, това бе несъмнено стригой, но никога не бе виждал чудовище да се движи по такъв начин. Създанието бе при отвора, а миг по-късно бе прекосило залата, сякаш се бе телепортирало.

Баако и София пазеха гърба на Джордан — в буквалния смисъл. Тримата стояха в кръг, рамо до рамо. Баако носеше дълъг африкански меч, а София въртеше два извити ножа.

Стригоят изсъска зад олтара. На гърдите му се беше появил дълъг разрез. Баако му беше нанесъл раната при първата атака, като по този начин бе спасил и живота на Джордан.

За съжаление това беше единственият успешен удар, нанесен от екипа му.

— Опитва се да ни изтощи, преди да ни довърши — каза София.

— Значи е време за нова стратегия. — Джордан се прицели, но докато пръстът му обираше мекия спусък, отмести оръжието настрани и стреля в нищото, очаквайки, че стригоят отново ще се раздвижи.

И той го направи и попадна право под огъня.

Писькът заглуши тряска на оръжието. Стригоят отлетя назад и кръвта му опръска стените.

„Чиста случайност, но все пак си записвам точката.“

Чудовището се извъртя и отново изчезна. Джордан го затърси, насочваше оръжието в различни посоки, но изневиделица нечий студени ръце го сграбчиха за краката и го запратиха към стената. Още докато летеше, Джордан извади камата от ножницата на глезена си, готов да посрещне нападателя.

За съжаление звярът също се беше въоръжил — беше успял да сграбчи не само Джордан, но и меча на Баако. И докато се удряха заедно в стената, прониза Джордан в корема.

Джордан изпъшка и рухна на колене.

Баако и София моментално се хвърлиха на помощ. С широк замах София отрязва дясната ръка на стригоя, заби втория нож в корема му и разпра чудовището от слабините до врата.

Студена черна кръв плисна в лицето на Джордан.

Той погледна надолу към меча, който все още стърчеше от него.

„Малко закъсняхте, пичове.“

17:28

Рим, Италия

Болката раздра мрака около Леополд и го запрати обратно в света, в онази пропита с кръв стая. Той стисна корема си, очаквайки да напипа разкъсана плът и изсипващи се вътрешности. Вместо това пръстите му откриха гладка кожа и непокътнат корем, стомахът му все още бе пълен с кръв от последното хранене на демона.

Потърка голия си корем, все още усещаше отглас от болката.

Намираще се в същата окървавена стая като преди — но видя и друго помещение, припокриващо се с това — тъмна пещера с олтар в средата.

„Познавам това място.“

Храмът на сибилата, скрит в сърцето на вулкана в Куме, мястото, където Леополд бе пуснал демона Легион в този свят.

„Но как така го виждам?“

Сякаш гледаше сцената през очите на друг. Изведнъж изкривени като нокти ръце се вдигнаха и стиснаха корем, от който бликаше гъста черна кръв, а от раната се изсипаха вътрешности.

Но Леополд не споделяше единствено *картината* с другия — усети и болката му.

Другото тяло падна на една страна. Несъмнено бе стригой, вероятно от армията на Легион, може би поробен от демона. Леополд си представи черната дамба на гърдите на стригоя в стаята.

„Дали белегът не служи като някаква връзка? И дали тя ще се прекъсне, когато звярът умре?“

Черен дим се надигна около него и всеки момент щеше да го повлече. Въпреки това той продължаваше да вижда подземния храм, връзката си оставаше непокътната, докато стригоят си отиваше. Въпреки че умираше, звярът оглеждаше пещерата, сякаш търсеше някакъв начин да се спаси.

Вместо това погледът му се спря върху олтара и се фокусира върху две парчета изумруден камък.

Зеленият диамант.

„Това ли са те пратили да вземеш?“

Някъде дълбоко в обсебената си душа Леополд усети копнежа на Легион. Смътно си спомни как си прокопава изход от онова място. Вселилият се в него демон беше направил ръцете му невъзможно силни, но чудовището също така трескаво искаше да се махне от планината, да се освободи от онзи затвор от вулканична скала. След като бе прекарал векове затворен в скъпоценния камък, той не можеше да понася да бъде ограничаван нито миг повече и в бързината бе забравил да вземе камъка.

„Но защо му е нужен?“

Диамантът блестеше ярко върху олтара, сякаш се надсмиваше над провала на Легион. Но погледът на стригоя започна да се замъглява. В тялото му почти не беше останал живот. Погледът се насочи към някакво движение наблизо, тътрене на крака. Крайниците се раздалечиха достатъчно, за да разкрият коленичил върху камъка мъж. От корема му стърчеше острие.

През връзката Леополд погледна в сините очи на мъжа.

Позна го веднага.

„Джордан...“

При тази мисъл Легион отново се размърда и напусна останките на стригоя, който умираше в пещерата. Мракът се надигна в Леополд и с прилива му той усети как демонът насочва вниманието си към него. Усещаше го как рови в паметта му. Опитва се с всички сили да скрие какво знае.

Най-вече за Джордан.

Но не успя.

Докато пропадеше в нищото, усети как устните му се раздвижват, чу собствения си глас. Но говореше не Леополд, а Легион, който изрече другото, истинското име на Джордан.

— Воинът на Човека...

„Мили боже, какво направих?“

Леополд полетя надолу по единствения път, който оставаше отворен пред него за още няколко мига, надолу по избледняващата връзка.

17:31

Куме, Италия

Джордан лежеше в локва от собствената си кръв и гледаше тавана на пещерата. Баако притискаше с длани раната му, докато София захвърляше дългия меч настрани — Джордан почти не бе усетил как го издърпва. Някакво странно изтръпване държеше корема му студен, от което локвата кръв под него направо пареше.

Баако се наведе над него и се усмихна окуражаващо.

— Ще те стабилизираме и за нула време ще те върнем в Рим.

— Не ставаш... за лъжец — изпъшка Джордан.

Нямаше начин да оцелее да го мъкнат през онзи тунел с разпран корем. Съмняваше се, че ще издържи дори пренасянето до другия край на залата.

В съзнанието му изникна лицето на Ерин. Кафявите ѝ очи се смееха, на устните ѝ танцуваше усмивка. Появиха се други спомени — кичур мокра руса коса върху бузата ѝ, как хавлията ѝ се разтваря, разкривайки топлото ѝ тяло.

„Не искам да умра в някаква дупка, далеч от теб“.

Всъщност изобщо не искаше да умира.

Искаше Ерин да е до него точно сега, да държи ръката му, да му казва, че всичко ще е наред, та дори да го лъже. Искаше да я види още веднъж, да ѝ каже, че я обича, и да я накара да го почувства. Знаеше, че тя се страхува от любовта, защото си мисли, че тя ще се стопи като сняг, че няма да се задържи.

„И сега аз ѝ го доказвам.“

Вкопчи се в твърдата като желязо ръка на Баако.

— Кажи на Ерин... че винаги ще я обичам.

Баако продължи да притиска раната.

— Можеш и сам да й го кажеш.

— И на семейството ми...

Те също трябваше да научат. Майка му щеше да е съсипана, сестрите и братята му щяха да го оплакват, а племенниците му почти нямаше да го помнят след няколко години.

„Трябваше да се обаждам по-често на майка.“

Защото бурята от емоции, която го мъчеше напоследък, бе свързана не само с Ерин, но и със семейството му. Той се беше откъснал от всички тях.

Стисна зъби. Не искаше да умира — ако не за друго, то най-малкото заради желанието да се помири с всички. Но ставащата все по-голяма локва топла кръв му казваше, че раненото му тяло не се вълнува от плановете му за бебета и хлапета, за това да седи в люлеещ се стол на верандата и да гледа как расте царевицата.

Обърна глава, докато София оглеждаше нападателя му.

„Поне не изглеждам така зле като този тип.“

На стригоя също не му оставаше много живот. Странно, но създанието се взираше в него. Студените, останали без капчица кръв устни се движеха, сякаш говореше.

София се наведе и повдигна вежда.

— Какво?

Стригоят с мъка си пое дъх и с добре познат на Джордан акцент каза:

— Джордан, mein Freund... съжалявам.

София отдръпна ръката си от тялото на създанието. Джордан бе също толкова шокиран.

„Леополд!“

Но как беше възможно?

Стригоят потръпна и замря.

София поклати глава. Звярът бе мъртъв — и бе отнесъл със себе си всякакви надежди за обяснение.

Джордан се мъчеше да разбере, но светът избледняваше, докато малкото останала му кръв изтичаше. Усети как пропада, как залата се отдалечава, но вместо в мрак пропадаше в ослепителна светлина.

Искаше да вдигне ръка и да предпази очите си, особено когато тя стана още по-ярка и изгаряща. Стисна клепачи, но това не помогна.

Беше виждал такава изгаряща светлина само веднъж, когато беше ударен от мълния като тийнейджър. Тогава бе оцелял, но мълнията бе оставила белега си — фрактални изгаряния по рамото и горната част на гърдите му. Странните, подобни на лоза шарки бяха известни като фигури на Лихтенберг или цветя на мълнията.

Сега ленти от течен огън горяха покрай белезите, изпълваха ги — и продължиха настрани. Горещи пипала се плъзнаха навън и се забиха в стомаха му, където експлодира изпепеляваща болка. Огънят се гърчеше в корема му като живо същество.

„Това ли е смъртта?“

Но Джордан не усещаше силите му да го напускат. Тъкмо обратното, чувстваше се необяснимо по-силен.

Пое дъх, после отново.

Бавно залата отново дойде на фокус. Като че ли нищо не се бе променило. Продължаваше да лежи в локвата кръв, която вече изстиваше. Баако все така притискаше раната му.

Джордан срещна загрижения поглед на африканеца и бутна ръцете му настрани.

— Мисля, че съм окей.

„Даже по-добре от окей.“

Баако отмести дланите си и погледна мястото, където мечът бе пробол Джордан. Силните му пръсти избърсаха кръвта.

Африканецът тихо подсвирна.

София застана до него.

— Какво има?

Баако я погледна.

— Спря да кърви. Кълна се, дори раната изглежда по-малка.

София също огледа Джордан. Само че на лицето ѝ се изписа по-скоро тревога, отколкото облекчение.

— Би трябвало да си мъртъв — тросна се тя и посочи локвата кръв. — Получи смъртоносна рана. Виждала съм много такива през последните векове.

Джордан се надигна и седна.

— И преди са ме отписвали. Веднъж дори умрях. Не, два пъти. Но кой да брой?

Баако въздъхна.

— *Изцелил* си се, точно както казва книгата.

София цитира Кървавото евангелие:

— „Воинът на Човека пък е свързан с ангелите, на които дължи земния си живот.“

Баако го тупна по рамото.

— Май тези ангели още бдят над теб.

„Или още не са приключили с мен.“

София отново погледна мъртвия стригой.

— Това нещо знаеше името ти.

Джордан бе благодарен за отвличането на вниманието. Спомни си последните думи, изречени от умиращите устни.

„Джордан, mein Freund... съжالياвам.“

— Гласът — рече той. — Кълна се, че беше на брат Леополд.

— Ако си прав, това чудо може да почака — каза София. — Първо трябва да те заведем при медиците в лагера.

Джордан опипа раната си. Вече беше хванала лепкава коричка. Беше готов да се обзаложи, че и тя ще изчезне след няколко часа. Въпреки това си представи пронизалия го меч и това го подсети за друга загадка.

— Някога да сте виждали стригой да се движи по такъв начин?

Баако погледна София, сякаш тя имаше по-богат опит от неговия.

— Никога — отвърна индийката.

— И не беше само бърз — каза Баако. — А и силен.

София отиде при мъртвото създание, обърна го по гръб и започна да маха дрехите му. Джордан видя три дупки от куршуми и се впечатли, че изобщо е успял да улучи. Когато София разтвори ризата, Джордан ахна изненадано.

Върху бледите гърди на стригоя имаше отпечатък от черна длан. Джордан беше виждал такъв и преди — прогорен на шията на вече мъртвата Батори Дарабонт. Нейният белег я свързваше с бившия ѝ господар, който я беше дамгосал като своя.

Присъствието му тук означаваше само едно.

— Някой е изпратил това създание тук.

17:28

Рим, Италия

„Аз съм Легион...“

Стоеше пред посребрено огледало, върнал се напълно в съсъда си след пътуването в онази ужасна пещера. В отражението видя посредствено тяло — слаби крайници, хлътнали гърди, отпуснат корем. Но знакът му красеше това тяло, беше направил кожата му черна като пустотата между звездите. Очи като мъртви слънца го гледаха от огледалото.

Затвори ги и затърси в сенките, които изграждаха истинската му същност. Шестстотин шейсет и шест духа. Остави пипалата да се плъзнат през съзнанието му, да прочетат онова, което оставаше, да търсят отговори. Улови моменти от обща болка от миналото, стъклен затвор, белобрада фигура, взираща се с отвращение в прозрачната килия.

Но тази болка доведе до раждането му.

„Аз съм много... Аз съм множество... Аз съм Легион.“

Във вихрите на мрака, които съставяха съществуването му, гореше самотен пламък и трептеше в безкрайните сенки. Той се приближи до огъня и прочете пушека, излизащ от него, докато духът, който го подхранваше, бавно се топеше.

Познаваше името на съсъда, който бе обладал.

Леополд.

От пушека на умирация пламък Легион беше научил за сегашния свят. Бе преровил спомените, изживяванията, за да се подготви за приближаващата война. Бе създавал армия, поробвайки другите само с докосване. Беше оставил силата на мрака му да потече в тях. С всяко докосване очите и ушите му в този свят се умножаваха, а съзнанието му ставаше все по-голямо и всеобхватно.

Имаше цел.

Представи си същество от безкрайно тъмна ангелска мощ, седнало на черен трон.

Преди векове тези шестстотин шейсет и шест духа бяха изтъкани от черния ангел и бяха затворили Легион в онзи скъпоценен камък. Бе оставен там като предвестник на онова, което предстои — черно семе, очакващо да покълне в този нов свят и да се разпространи.

Когато се освободи напълно, той се прикрепил към създанието, което беше счупило камъка. *Леополд.* Легион се вкорени в този свой

нов съсъд, обсеби Леополд, двамата станаха едно. Тялото му беше саксията, от която щеше да израсне в този свят, да простре клоните си надалеч и във всички посоки, да покори други, да остави белега си върху тях, да ги пороби. И макар че опората му на този свят зависеше от живота на Леополд, той можеше да пътува по тези клони и да ги контролира от разстояние.

Дългът му беше да открие пътя за завръщане на господаря си, да подготви този свят за пречистването, когато напастта, известна като човечество, щеше да бъде изтръгната от земната градина. Тъмният ангел беше обещал на Легион този рай, но преди да получи наградата, той трябваше да изпълни задачата си.

И сега знаеше, че има сили, обединени срещу него.

Това също беше научил от трептящия в него пламък.

Легион не разбираше напълно тази заплаха, но разпозна, че съсъдът се мъчи да скрие някои неща от него. Преди малко бе усетил как пламъкът на духа на Леополд блесна по-ярко от мълния в мрака и това привлече вниманието му. От пушека научи име, свърза го с лице.

Воинът на Човека.

Но не само това име. Появиха се и други, докато спомените изгаряха и се превръщаха в дим.

Рицарят на Христа.

Жената на Познанието.

Шепот на пророчество се надигна с този дим, наред с образа на книга, написана от самия Син Божий. Легион се загледа в пламъка, мъчеше се да научи още.

„Какво друго стои на пътя ми?“

6.

17 март, 08:23

Санта Барбара, Калифорния

„И това ако не е безсмислено упражнение...“

Със стиснати зъби Томи се изкатери още пет сантиметра по въжето с възли, висящо от центъра на гимнастическия салон. Под него съучениците му го окуражаваха или му се подиграваха. Не можеше да каже кое точно от тази височина, особено след като сърцето му биеше оглушително и едва си поемаше дъх.

„Не че има някакво значение.“

Винаги бе мразил физическото възпитание, дори преди да открият рака му. Липсваше му координация, не беше особено бърз и обикновено го избираха последен в повечето игри. Освен това бързо откри, че предпочита да стои настрана от топката, вместо да тича след нея.

„Така де, какъв е смисълът?“

Проявяваше интерес само към едно — катеренето. И дори го биваше. Харесваше простотата му. Всичко се свеждаше единствено до него и въжето. Всеки път, когато се катереше, страховете и тревогите му изчезваха.

Или поне повечето.

Стисна въжето с колене и се набра още по-нагоре. Потта се стичаше по гърба му. В Санта Барбара винаги бе топло и почти винаги слънчево. Това му харесваше. След прекараното време в Русия и на борда на ледоразбивача в Арктика нямаше никакво желание отново да усеща студ.

„Всеки ще оцени слънцето на Южна Калифорния, ако го замразят в ледена скулптура на ангел.“

Загледа се към слънчевата светлина, която се лееше през редицата прозорци високо в стените на салона.

„Почти стигнах...“

След още два метра щеше да докосне мрежата, която пазеше висящите от тавана лампи. Докосването на прашната тел беше като

почетен орден в девети клас и той твърдо възнамеряваше да го спечели.

Спря за момент и се подготви за последната част от катеренето. Напоследък много лесно оставаше без дъх. Това беше тревожно. Преди половин година беше докоснат от ангел — в буквалния смисъл. Ангелска кръв бе текла през него, излекува рака му, даде му сили, дори го направи временно безсмъртен. Но това беше минало, изгорено в пясъците на Египет.

Сега той беше най-обикновено момче.

„И смятам да си остана такъв.“

Остана да виси за момент, погледна нагоре и пое дълбоко дъх.

„Мога да го направя.“

— Достатъчно! — обади се остър глас под него. — Слизай долу!

Това беше Мартин Олтман, единственият приятел на Томи в новото училище. Той беше изгубил старите си приятели, когато се пренесе да живее с леля си и чичо си. След смъртта на родителите му те бяха единствените му кръвни роднини.

Пропъди мисълта, преди мрачните спомени да са го погълнали. Надзърна между стъпалата си и видя гледащия го Мартин. Приятелят му бе висок и слаб, с дълги ръце и крака. Мартин винаги имаше подръка пиперлива шега и лесно се разсмиваше.

Разбира се, родителите на Мартин не бяха умрели в ръцете му.

В гърдите му пламна моментен гняв към приятеля му, но Томи знаеше, че това чувство е породено от дребнава завист, и бързо го потисна. Въпреки това въжето започна да се плъзга в потните му длани. Стисна го по-здраво.

„Може пък да е прав.“

Изведнъж се замая и това го убеди още повече. Погледна отново надолу, но всичко ставаше все по-размазано и по-размазано. Мъчеше се да не изключи, докато се спускаше бързо, направо се плъзгаше, въжето изгаряше дланите му.

„Каквото и да става, не пускай...“

В следващия миг падаше. Погледна нагоре към леещата се от прозорците светлина и си спомни друг път, когато бе летял във въздуха. Тогава беше безсмъртен.

„Днес нямам този късмет.“

Падна върху купчината постелки под въжето и ударът изкара въздуха от гърдите му.

— Назад! — извика господин Лесинг, учителят по физическо.

Всичко стана сиво — и после отново можеше да диша. Загълта жадно въздуха. Хриптеше като някакъв прегракнал тюлен.

Съучениците му се взираха в него. Някои се смееха, други изглеждаха разтревожени, особено Мартин.

— Добре си — каза господин Лесинг. — Просто си изкара въздуха.

Томи се помъчи да диша по-нормално. Идеше му да потъне през пода. Особено когато зърна лицето на Лиза Балънтайн сред другите. Харесваше я, а се беше направил на пълен глупак пред нея.

Опита се да седне въпреки острата болка в натъртения гръб.

— Полека — каза господин Лесинг, докато му помагаше да стане, от което лицето на Томи пламна още повече.

Салонът обаче леко се килна и той се вкопчи в ръката на учителя. Този ден просто нямаше как да стане по-лош.

Мартин посочи лявата му ръка.

— Това от въжето ли е?

Томи погледна надолу. Дланите му определено бяха зачервени, но Мартин сочеше друго — черен белег от вътрешната страна на китката му.

— Дай да видя това — каза господин Лесинг.

Томи се дръпна и скри белега с другата си ръка.

— Просто съм си протрил кожата.

— Добре, стига за днес — нареди господин Лесинг. — Отивайте под душовете.

Томи побърза да си тръгне. Още беше замаян, но не от падането. Продължи да крие белега. Не искаше никой друг да научава, особено леля му и чичо му. Щеше да го пази в тайна колкото се може по-дълго. Макар да не разбираше какво става, едно нещо знаеше със сигурност.

„Този път никакви химиотерапии.“

Разтърка петното с палец, сякаш се надяваше, че ще го изтрие, защото знаеше, че чудесата му са свършили.

Ракът му наистина се бе върнал.

Страхът и отчаянието се надигнаха в него. Искаше му се да говори с майка си и баща си, но това бе невъзможно. Все пак имаше

човек, на когото можеше да се обади, човек, с когото можеше да сподели тайната си.

Друга безсмъртна, която също като него бе изгубила безсмъртието си.

„Тя ще знае какво да направи.“

18:25

Венеция, Италия

Застанала в средата на манастирската градина, Елизабет Батори нагласи широкополата си сламена шапка, за да скрие лицето и очите си от ниското пролетно слънце. За да защитава кожата си, тя винаги носеше шапка, когато работеше навън, дори в малката билкова градина в оградения двор, който беше неин затвор.

Преди векове беше учена, че кожата на кралските особи не бива да е със същия цвят като тази на селяците, работещи по полето. По онова време имаше своя градина в замъка Чахтице, където отглеждаше билки, изучаваше лечителското изкуство, приготвяше церове от цветя или корени. Дори тогава не излизаше навън с ножиците и кошниците си, без да се покрие с нещо.

Макар че тази градинка бледнееше в сравнение с онази от миналото, тя обичаше да прекарва времето си сред благоухания колаж от мащерка, див лук, босилек и магданоз. Този следобед плевеше остарелия розмарин, за да засади на негово място лавандула и мента. Познатите им аромати се носеха в топлия въздух.

Ако затвореше очи, можеше да си представи, че е летен ден в замъка ѝ, че децата ѝ скоро ще изтичат навън да я посрещнат. Щеше да им даде събраните билки и да се разходи с тях, да слуша разказите за последните им приключения.

Но онзи свят бе свършил преди четиристотин години.

Децата ѝ бяха мъртви. Замъкът ѝ бе в руини. Дори името ѝ се шепнеше като проклятие. И всичко това, защото беше превърната в прокълнат стригой.

Представи си лицето на Рун Корза, надвесен над нея, със собствената ѝ кръв по устните му. В онзи момент на слабост и страст животът ѝ се промени завинаги. След първоначалния шок от превръщането ѝ в стригой тя бе прегърнала прокълнатото

съществуване, започна да оценява всичко, което ѝ предлагаше то. Но дори това ѝ беше отнето през изминалата зима — откраднато от същата ръка, която ѝ го беше дала.

Сега тя отново беше просто човек.

Слаба, смъртна и затворена.

„Проклет да си, Рун.“

Наведе се, злостно откъсна стрък розмарин и го захвърли на плочките на пътеката. Възрастната монахиня Мари, която работеше в градината с нея, го помете веднага. Мари беше сбръчкана като стара праскова, може би на осемдесет, със сини очи, над които възрастта беше спуснала пердетата. Отнасяше се към Елизабет с любезно благоволение, сякаш очакваше от нея да надрасне смуцаващото си поведение. Само ако можеше да научи, че Елизабет е живяла повече векове, отколкото тази старица можеше да се надява да види.

Но Мари не знаеше нищо за миналото на Елизабет, нито дори пълното ѝ име.

Никой в манастира не знаеше.

Прецтракване в коляното накара Елизабет да премести тежестта си на другия крак. Тя знаеше какво означава тази болка.

Остаряваше.

„Едно проклятие се смени с друго.“

С крайчеца на окото си видя Бернт Нидерман да пресича двора на път към трапезарията за вечеря. Елегантният германец беше отседнал в една от стаите за гости на манастира. Бе облечен в нещо, което през тази епоха минаваше за официално — изгладени панталони и добре ушито синьо сако. Той вдигна ръка за поздрав.

Тя не му обърна внимание.

Още нямаше нужда от близост.

Поне за момента.

Изправи се, за да разкърши гръб, като поглеждаше навсякъде, само не към Бернт. Венецианският манастир не беше лишен от чар. В миналото бил грандиозен дом с величествен вход, гледащ към широк канал. Високи колони се издигаха от двете страни на яка дъбова порта, от която се излизаше на пристана. Елизабет беше прекарала много часове, загледана през прозореца на стаята си как животът пътува по каналите. Венеция нямаше коли и коне, а само лодки и хора, ходещи

пеша. Градът беше странен анахронизъм и изглеждаше почти по същия начин като през нейната епоха.

През миналата седмица ѝ се случи да разговаря на няколко пъти с германския гост. Бернт беше дошъл във Венеция да проучи някаква книга и задачата му явно включваше разходки по каменните улици, изтънчени храни и скъпи вина. Ако ѝ бяха разрешили да го придружи само един ден, би могла да му покаже много повече, да го потопи в историята на този воден град, но това никога нямаше да стане.

Елизабет постоянно се намираще под зоркия поглед на сестрата сангвинист Абигейл, която ясно ѝ даде да разбере, че не бива да напуска територията на манастира. За да запази живота си — който вече бе смъртен — Елизабет трябваше да остане пленница зад дебелия стени.

Кардинал Бернар беше съвсем ясен по този въпрос. Тя бе затворена тук, за да изкупи престъпленията от миналото.

И все пак германецът можеше да се окаже полезен. За целта тя прочете книгите му и ги обсъждаше с него на чаша вино, като не забравяше да ги хвали в подходящите моменти. Дори тези кратки разговори не се провеждаха на четири очи. Позволяваха ѝ да разговаря с гости само когато я наглеждаха внимателно — обикновено Мари или Абигейл, свирепата сивокоса сангвинистка.

Въпреки това Елизабет откриваше пропуски в наблюдението им, особено напоследък. Месеците на пленничество се точеха един след друг и бдителността на двете започваше да се притъпява.

Преди две вечери успя да се промъкне в стаята на Бернт, докато него го нямаше. Сред личните му вещи откри ключа на взетия под наем катер. Побърза да го открадне с надеждата, че гостът ще си помисли, че го е запилял някъде.

Засега германецът не бе вдигнал тревога.

„Добре.“

Бършеше челото си с кърпичка, когато някакво момче със синьо кепе на вестоносец се появи в другия край на двора. Вървеше с модерната небрежна походка, с която ходеше и Томи, сякаш днешните деца не можеха да контролират крайниците си, а ги оставяха да се размахват безцелно. Дори когато беше по-малък от това момче, отдавна мъртвият ѝ син Павел никога не би вървял по този просташки начин.

Мари закуцука да посрещне вестоносеца, а Елизабет напрегна слух, за да подслуша разговора. Вече знаеше достатъчно добре италиански, тъй като се занимаваше единствено с работа в градината и четене. Четеше до късно през нощта. Всичко, което научаваше, беше оръжие и един ден щеше да го използва срещу похитителите си.

Една пчела кацна на ръката ѝ и тя я повдигна към лицето си.

— Внимавайте — предупреди я някой зад гърба ѝ.

Гласът я сепна. Подобно нещо никога не би се случило по времето, когато беше стригой. Тогава би чула туптенето на сърцето му още отдалече.

Обърна се. Бернт стоеше точно зад нея. Явно беше обиколил двора, за да се приближи така неусетно. Беше толкова близо, че можеше да надуши тръпчивия му одеколон.

Елизабет погледна пчелата.

— Трябва ли да се страхувам от това малко създание?

— Много хора са алергични към пчели — обясни Бернт. — Ако ужилят мен, биха могли дори да ме убият.

Елизабет повдигна вежда. Съвременният човек беше толкова слаб. Никой не умираше от ужилване по нейно време. Или пък бяха умирали, но просто не бяха знаели причината.

— Не можем да позволим да се случи подобно нещо. — Тя отдръпна ръката си от Бернт и духна пчелата, за да я прогони.

Докато го правеше, от сенките покрай стената се отдели сянка и тръгна към тях.

Сестра Абигейл, разбира се.

Надзирателката ѝ приличаше на безобидна британска монахиня, с тънки и слаби крайници и сини очи, избледнели от възрастта. Докато приближаваше, прибра под забрадката си непослушен кичур сива коса.

— Добър вечер, хер Нидерман — поздрави Абигейл. — Вечерята скоро ще бъде сервирана. Ако отидете в трапезарията, със сигурност...

Бернт я прекъсна.

— Може би Елизабет ще се съгласи да ми прави компания?

Абигейл сграбчи ръката на Елизабет така силно, че щеше да ѝ остане синина. Елизабет не оказа съпротива. Синините можеха да събудят съчувствие у Бернт при подходящи обстоятелства.

— Боя се, че Елизабет не може да дойде с вас — каза Абигейл с раздражен тон, който не търпеше възражения.

— Разбира се, че мога, сестро — рече Елизабет. — Не съм затворничка, нали?

Лицето на Абигейл пламна.

— Значи се разбрахме — каза Бернт. — А какво ще кажете след това да направим кратка разходка с катера?

Елизабет се насили да не реагира, тъй като се боеше, че Абигейл ще долови внезапното ускоряване на пулса ѝ. „Дали ще забележи, че ключът липсва?“

— Елизабет беше болна — каза Абигейл, която с мъка се опитваше да измисли някаква причина подопечната ѝ да остане между стените на манастира. — Не бива да се преуморява.

— Може пък морският въздух да ми се отрази добре — усмихна се Елизабет.

— Не мога да го позволя — възрази веднага Абигейл. — Твоят... твоят отец ще се ядоса. Не искаш да се обаждам на Бернар, нали?

Елизабет се отказа да я ядосва въпреки удоволствието, което ѝ доставяше това. Определено не искаше да насочва вниманието на кардинал Бернар към себе си.

— Много жалко — рече Бернт. — Още повече че утре трябва да тръгвам.

Елизабет го погледна.

— Мислех си, че ще останете още седмица.

Той се усмихна на загрижената ѝ реакция — явно я беше взел за привързаност.

— Боя се, че работата ме призовава да се върна във Франкфурт по-рано, отколкото очаквах.

Това беше проблем. Ако искаше да използва катера, за да избяга, това трябваше да стане тази нощ. Замисли се трескаво. Знаеше, че това е най-добрият ѝ шанс — и то не само да избяга.

Имаше много по-големи планове от едно просто бягство.

Макар че можеше отново да върви под слънцето, Елизабет беше изгубила нещо много повече. Като смъртна тя вече не можеше да чува най-тихите звуци, да надушва най-тънките миризми и да вижда цветовете в нощта. Чувстваше се така, сякаш са я увидели в дебело одеяло.

И мразеше това.

Искаше да си върне сетивата на стригой, да усеща отново онази неестествена сила в крайниците си, но най-вече желаше да е безсмъртна, да е свободна не само от стените на този манастир, но и от хода на годините.

„Няма да позволя нищо да ме спре.“

Преди да успее да помръдне, мобилният ѝ телефон, скрит в джоба на полите ѝ, завибрира.

Само един човек знаеше този номер.

„Томи.“

Тя се отдръпна от германеца.

— Благодаря, Бернт, но сестра Абигейл е права. — Направи лек реверанс и със закъснение си даде сметка, че вече никой не прави подобни неща. — Чувствам се малко замаяна от работата в градината. Май ще е по-добре да вечерям в стаята си.

Устните на Абигейл се свиха в тънка линия.

— Да, мисля, че така е най-разумно.

— Жалко — разочаровано рече Бернт.

Абигейл я хвана под ръка, този път още по-здраво, и я поведе към стаята ѝ.

— Ще останеш вътре — нареди ѝ тя, щом стигнаха малката килия. — Ще ти донеса вечерята.

После излезе и заключи. Елизабет изчака стъпките ѝ да се отдалечат и отиде до прозореца с решетки. Вече беше сама, така че извади телефона и отговори на повикването.

Щом чу Томи, веднага разбра, че нещо не е наред. Сякаш всеки момент щеше да се разреве.

— Ракът ми се върна — каза той. — Не знам какво да правя, на кого да кажа.

Елизабет стисна телефона по-силно, сякаш можеше да посегне през ефира към момчето, което бе започнала да обича като свой собствен син.

— Обясни ми какво е станало.

Знаеше историята на Томи, известно ѝ бе, че е бил болен преди вливането на ангелската кръв, която го бе излекувала и му бе дала безсмъртие. А сега бе обикновен смъртен като нея — и болен, както и преди. Макар да го бе чувала да използва думата „рак“, така и не беше разбрала що за заболяване е това.

Искаше да научи повече и затова го притисна.

— Кажи ми за този рак.

— Това е болест, която те яде отвътре. — Гласът му стана отчаян, несигурен. — В кожата и костите ми е.

Сърцето ѝ се сви от болка за момчето. Искаше да го утеши, както често бе правила със собствения си син.

— Докторите несъмнено могат да те излекуват в тази модерна епоха.

Настъпи дълго мълчание, последвано от уморена въздишка.

— Не и моя рак. Години наред бях на химиотерапия, повръщах непрекъснато. Косата ми окапа. Дори костите ме боляха. Докторите не можеха да спрат болестта.

Елизабет се облегна на студения гипс на стената и се загледа в тъмните води на канала отвън.

— Не можеш ли да опиташ отново тази химиотерапия?

— Няма да го направя — каза той твърдо, направо като мъж. — Трябваше да умра още тогава. Мисля, че така би трябвало. Няма да мина отново през онова мъчение.

— Ами леля ти и чичо ти? Те на какво мнение са?

— Не съм им казал и няма да им кажа. Ще ме принудят да премина отново през онези процедури и няма да има полза. Знам го. Така трябва да стане.

Гневът се надигна в нея, когато чу поражението в гласа му.

„Ти може и да не искаш да се бориш, но аз ще се боря.“

— Виж — каза той. — Никой не може да ме спаси. Обадох ти се просто да поговорим, да сваля този товар от сърцето си... с човек, на когото мога да се доверя.

Честността му я трогна. Той беше единственият на този свят, който ѝ се доверяваше. И единственият, на когото тя можеше да се довери в отговор. Решимостта ѝ се засили. Собственият ѝ син беше умрял, защото не бе успяла да го защити. Нямахше да позволи същото да се повтори с това момче.

Той продължи да говори още няколко минути, предимно за мъртвите си родители. А през това време в сърцето ѝ се появи нова цел.

„Ще се освободя от тези стени... и ще те спася.“

7.

17 март, 18:38

Ватиканът

„От трън, та на глог...“

След като успя да се измъкне незабелязано от библиотеката на сангвинистите, Ерин се срещна с Кристиан и сестра Маргарет, преди да бъде извикана в кабинета на кардинал Бернар в Папския дворец.

Последва облечения в черно свещеник по дългия облицован с ламперия коридор, като мина покрай папския апартамент, преди да стигне крилото на сангвинистите.

Запита се каква е причината за внезапното повикване.

„Да не би Бернар да е научил, че съм влязла в забранената територия?“

Опита се да овладее напрежението си. Вече се беше опитала да разпита вървящия пред нея свещеник, отец Грегъри, новия помощник на Бернар, но той мълчеше като риба — качество, задължително за всеки, който служеше на кардинала.

Вгледа се в новия свещеник. Имаше млечнобяла кожа, гъсти черни вежди и черна коса, която се спускаше до якичката му. За разлика от предишния помощник на кардинала, не беше човек, а сангвинист. Изглеждаше в началото на трийсетте, но спокойно можеше да е столетия по-стар.

Стигнаха вратата на кабинета на Бернар и отец Грегъри я отвори.

— Заповядайте, доктор Грейнджър.

Ерин забеляза ирландския му акцент.

— Благодаря, отче.

Той я последва, извади старомодния си джобен часовник на верижка и го погледна.

— Боя се, че малко сме подранили. Кардиналът би трябвало да дойде всеки момент.

Ерин подозираше, че това е някакъв номер от страна на Бернар, че я кара да чака, за да покаже превъзходството си. Кардиналът още беше нервиран от факта, че Кървавото евангелие е свързано с нея.

Отец Грегъри й посочи стола пред широкото махагоново бюро на Бернар. Ерин остави раницата си на пода и седна.

Огледа стаята. Винаги успяваше да открие нови изненади. Стари томове в кожена подвързия изпълваха високите до тавана библиотечни шкафове, глобус със скъпоценни камъни от шестнайсети век блестеше на бюрото, а над вратата бе окачен меч от времето на Кръстоносните походи.

Кардинал Бернар бе държал точно този меч, когато се бе опитвал да превземе Йерусалим от сарацините преди хиляда години, и преди няколко месеца тя бе видяла с очите си колко умело си служи с него. Макар да предпочиташе да действа задкулисно, той си оставаше свиреп воин.

Нещо, което трябваше да има предвид.

— Сигурно сте уморена след цял ден проучвания — рече отец Грегъри и тръгна към вратата. — Ще ви донеса кафе.

Веднага щом той излезе, Ерин заобиколи бюрото на кардинала. Прегледа пръснатите по него документи и бързо ги прочете. Само допреди няколко месеца би се ужасила от действията си, но беше видяла достатъчно хора да умират, за да запазят тайните на Бернар.

Знанието беше сила и тя не биваше да му позволява да я трупам само за себе си.

Най-горният лист беше написан на латински. Тя го прегледа, като си превеждаше в движение. Двама стригои нападнали нощен клуб в Рим и избили трийсет и четири души. Подобни открити атаки бяха необичайни, почти нечувани в модерни времена. През изминалите столетия дори чудовищата се бяха научили да се спотайват и да крият трупове на жертвите си.

Но явно това вече не беше вярно.

Продължи да чете доклада за касапницата и откри една още по-смущаваща подробност. Сред убитите имало и трима сангвинисти. Преглътна само при мисълта колко невъзможно изглежда това.

„Двама стригои да убият трима тренирани сангвинисти?“

Отмести листа и продължи със следващия доклад, който бе на английски. В него се описваше подобно нападение във военна база край Лондон. Двайсет и седем въоръжени войници били убити по време на вечеря.

Прегледа останалите страници. Те също описваха странни и свирепи атаки в Италия, Австрия и Германия. Така бе погълната от описанията на ужасите, че почти не забеляза как вратата на кабинета се отваря.

Вдигна глава.

Кардинал Бернар влезе, облечен в аленото расо на поста си. С бялата си коса и спокойно поведение лесно можеше да се сбърка с мил дядо.

Той въздъхна и кимна към бюрото.

— Виждам, че четете оперативните ми доклади.

Ерин дори не се опита да отрече постъпката си.

— Липсват доста подробности. Знаете ли нещо повече за тези атаки?

— Не — рече той, докато двамата си сменяха местата. Бернар седна на стола си, а Ерин се върна на своя. — Знаем, че действат свирепо, недисциплинирано и непредсказуемо.

— А свидетелски показания?

— Не са оставили живи свидетели. Но при последната атака в дискотеката успяхме да се сдобием със записи от камерите.

Ерин се поизправи в стола.

— Сцените са доста ужасни — предупреди я той, докато обръщаше монитора на компютъра към нея.

Тя се наведе напред.

— Покажете ми.

Кардиналът отвори един файл и се видяха неколцина танцьори на тъмен дансинг. Светлината пулсираше и макар че записът беше без звук, Ерин си представи тежкия басов ритъм.

— Наблюдавайте тези двамата — каза Бернар и посочи двама облечени в тъмно мъже в края на екрана.

Двамата излязоха бавно на дансинга. Единият беше бял, другият чернокож. Ерин присви очи и се загледа в тъмната фигура. Качеството на картината бе твърде лошо, за да може да различи чертите му, но кожата му сякаш поглъщаше светлината. Лицето му бе някак неестествено, приличаше по-скоро на маска, отколкото на човек.

Танцьорите сякаш усетиха ловците и малката тълпа се раздели, като образува неравен кръг около двете създания. Имаха всички основания да бъдат предпазливи. В следващия миг двамата стригои се

нахвърлиха върху танцуващите. Бяха толкова бързи, че образите им се размазаха на екрана. Ерин никога не бе виждала стригой да се движи с подобна скорост.

След по-малко от десет секунди единствено двете чудовища стояха прави. Около тях лежаха обезобразени и окървавени тела. Всяка фигура взе една ранена жена от пода, метна я на рамо и излезе от кадър.

Ерин потръпна при мисълта какво е станало с горките момичета. Кардиналът чукна един клавиш и картината замръзна.

Ерин преглътна с мъка и си помисли за болката, която са изпитвали тези хора в последните си мигове. Нито един от тях нямаше шанс за оцеляване.

— Полицията търси ли убийците?

Кардиналът обърна монитора към себе си.

— Търсят ги, но не знаят какво точно търсят.

— Какво искате да кажете?

— На полицията не ѝ бе позволено да види този запис. Както знаете, не можем да допуснем целият свят да научи за съществуването на стригойте.

Ерин се облегна в стола си.

— Тогава как хората ще могат да се защитят?

— Изпратихме допълнителни екипи на терен. Патрулират града денонощно. Ще открием убийците и ще ги унищожим. Това е наш свещен дълг.

Ерин се запита колко ли невинни ще изгубят живота си, преди това да се случи.

— Тези стригойи са по-бързи от всичко, което съм виждала.

Кардиналът направи кисела физиономия.

— И не са единствените. Имаме подобни доклади от цял свят. Поради някаква причина са започнали да се променят, стават по-силни.

— Това го разбрах и аз, но защо се случва? Защо точно сега?

— Не знам със сигурност, но се боя, че е свързано с пророчеството.

Ерин се намръщи. Досещаше се накъде бие кардиналът.

— Твърдението, че оковите на Луцифер по някакъв начин са паднали.

— И поради това в света ни навлиза повече зло. Фундаменталното равновесие е започнало да се променя, като дава допълнителна сила на злите създания и същевременно отслабва светите сили.

Ерин го изгледа твърдо.

— По-слаб ли се чувствате?

Той стисна юмрук върху бюрото си.

— Тук, на тази благословена земя, не. Но през последните три месеца изгубихме осемнайсет сангвинисти на терен.

„Осемнайсет?“ Ордентът беше започнал да се топи през последните няколко десетилетия, също като католическото духовенство. Сангвинистите не можеха да си позволят да губят още войници, особено ако предстоеше война.

— Нападенията имат ли някакъв географски модел? — попита тя. — Може би ако разберем откъде е започнало всичко, може да се досетим как да го спрем.

Очите на кардинала се присвиха преценяващо.

— Доктор Грейнджър, и този път улучихте право в десетката, както обикновено.

Тя се изправи в стола си.

— Разбрали сте нещо.

— Методично записвахме датите и местата на атаките.

— За да съставите база данни — каза тя. — Умно.

Той кимна в отговор на комплимента ѝ и отново обърна монитора към нея. Бързо зареди карта на Европа. Появиха се малки червени точки, бележещи местата на нападенията. Ерин се опули, когато видя колко са много.

— Ако проследим атаките назад във времето — каза Бернар и демонстрира на картата, — се оказва, че те започват от едно място и след това се разширяват.

И увеличи картината върху епицентъра.

Ерин прочете името и усети как стомахът ѝ се свива на топка.

— Куме... където е храмът на сибилата.

„И където работи Джордан.“

Тя погледна Бернар.

— Имате ли вести от Джордан и екипа му? Открили ли са нещо? Кардиналът тежко се облегна назад.

— Това е другата причина да ви извикам. Реших, че е най-добре да го научите от мен. Имало е атака...

Беше прекъснат от отец Грегъри, който се появи със сребърен поднос с кафето. Ерин го погледна. Беше замаяна от обзелата я паника. Грегъри явно чу бясното биене на сърцето ѝ и замръзна на прага.

Ерин отново се обърна към Бернар.

— Джордан добре ли е?

Бернар направи знак на отец Грегъри.

— Оставете кафето на онази масичка. Това е всичко.

Ерин не изчака младия свещеник да излезе. Времето на чакане сангвинистите да се размърдат беше приключило.

— Какво е станало? — попита тя и се наведе агресивно напред.

Бернар вдигна ръка, за да я накара да се успокои.

— Не се бойте, Джордан и екипът му не са пострадали.

Ерин се отпусна и въздъхна с облекчение. Усещаше, че кардиналът спестява нещо, но след като беше получила отговор на най-тревожния въпрос, изчака отец Грегъри да излезе, преди да продължи.

— Какво не ми казвате?

— Тази сутрин екипът на Джордан открил нов тунел, който, изглежда, е бил прокопан наскоро. Изглежда, че нещо си е прокопало път от онзи храм.

— *Нещо?* Какво означава това?

— Не знаем. Знаем обаче, че тялото на брат Леополд не е открито в храма.

Ерин се замисли. По време на битката в храма миналата зима Леополд беше убит от Рун... или поне изглеждаше, че е убит. Но щом не го бяха открили, значи или беше оцелял, или някой беше прибрал тялото му.

Тя отново насочи вниманието си към по-голямата си тревога.

— Казахте, че е имало атака.

— Един стригой нападнал Джордан и екипа му в храма.

Ерин стана и отиде до подноса. Не я свърташе на едно място. Наля си кафе и си напомни, че Джордан е добре.

„И все пак...“

Обгърна чашата с длани, за да ги стопли, и се обърна към Бернар.

— Нападателят от тези суперстригои ли е бил?

— Така изглежда. Добрата новина е, че другите пренасят тялото му в Рим за изследване. Може да научим нещо от останките му.

— Кога? — рязко попита тя. Изгаряше от желание да види Джордан, да се увери, че е добре.

— Би трябвало да са тук до един час. Но освен това са открили в залата и нещо друго, за което не искаха да говорят по телефона. Джордан каза, че иска първо вие да го видите. — Кардиналът изглеждаше раздразнен, че някой спестява информация от него. — Смята, че можете да го разпознаете, защото, както непреклонно заяви, вие сте Жената на Познанието.

Ерин отпи глътка кафе и остави топлината му да пропъди остатъчния мраз от паниката ѝ. Оценяваше увереността на Джордан, но се надяваше да не е заблуда. Нямахше представа какво носят от Куме и затова се замисли върху мистерията с липсващото тяло на Леополд и се върна към загадъчното твърдение на Бернар.

„Нещо си е прокопало път от онзи храм.“

19:02

Рим, Италия

Легион се плъзна покрай високата стена в сърцето на Рим. Придържаше се в сянката — макар че слънцето бе потънало зад хоризонта, улиците все още светлееха. Като допълнителна предпазна мярка придърпа плътно качулката си, тъй като в едно нещо нямаше съмнение.

„Никой не може да погледне лицето ми и да не познае славата ми.“

И все пак толкова много неща оставаха неизвестни.

Това трябваше да престане.

Съсът му, онзи на име Леополд, се оказа ценен. От трептящия пламък, който още светеше в мрака на съществуването му, Легион бе научил повече за пророчеството и онези, които стояха между него и дълга му.

Думите на откровението отекваха в него с всяка крачка.

„Тримата заедно трябва да се изправят пред последната си задача. Оковите на Луцифер са скъсани и неговият Потир си остава

изгубен. Нужна е светлината и на тримата, за да бъде изкован Потирът наново и да го прогони обратно във вечния му мрак.“

Представи си така наречения Воин на Човека със сините му очи и изсечените черти. Воинът излъчваше сила и беше истинско олицетворение на мъжествеността.

Докато вървеше покрай високата стена, някаква голяма машина профуча по улицата покрай него, като вдигаше боклуците във въздуха и бълваше зловонни газове. От спомените на Леополд той знаеше, че машината се нарича бус. Но се върна към собствените си спомени. Като паднал ангел той беше прекарал безброй години, бродейки по тази градина на света, много преди човекът да започне да я тъпче. Там, където някога бе имало диви неща, човекът бе облякъл земята с изкуствен камък. Там, където под синьото небе бяха пели потоци, сега имаше мръсотия — както във водата, така и във въздуха.

Още от самото начало той знаеше, че човекът е негоден да наследи този рай. По време на войната на небето, когато се бе опълчил срещу плана на Бог за човека, се бе надявал да вземе тази градина за себе си. Но накрая той и останалите бяха изгубили битката и бяха низвергнати, а сега човечеството беше доказало онова, което беше предвидил — че е петно за тази градина, плевел, който трябва да бъде изкоренен и изгорен.

„Ще върна този рай.“

Нямаше да позволи нищо да му попречи.

Дори пророчество.

Затова трябваше да научи повече за онези тримата — достатъчно, за да ги спре. Прокара тъмните си пръсти по стената — усещаше огъня на светостта в камъните. Преградата отделяше Рим от Ватикана. Легион закрачи решително покрай нея.

Беше научил от Леополд имената на другите двама — Жената на Познанието и Рицаря на Христа. Те най-вероятно бяха някъде наблизо, скрити в този бастион на божественото. Легион се дръпна от стената и се загледа в дланта си, във виещия се по кожата мрак.

Ако поставеше тази ръка върху някой от тримата, можеше да го обсеби за миг.

„С едно-единствено докосване мога да сложа край на заплахата на това пророчество.“

Първата стъпка към целта в момента приближаваше. Беше се надявал, че все ще срещне някого покрай стената на светия град — и беше познал.

Човекът вървеше към него по тротоара. Изглеждаше най-обикновен минувач. Но изострените сетива на Легион доловиха една важна разлика.

В гърдите на човека срещу него не биеше сърце.

Той беше сангвинист — поредната дума, научена от Леополд.

Божият служител усети свръхестествената му природа с миг закъснение. Легион сграбчи голата му ръка с черните си пръсти. Жертвата му падна на колене, когато той изгори волята ѝ, вкара сенките си в замлъкналото сърце.

„Ти ще си моите очи и уши в този град.“

Погледна нагоре към стената. С помощта на този роб можеше да научи къде се крие врагът му и да сложи край на заплахата.

„Няма да се проваля отново.“

19:15

Ватиканът

Докато чакаше завръщането на Джордан, Ерин изучаваше картата на монитора на Бернар и начина, по който атаките се разширяваха от Куме във всички посоки.

— Като чума — промълви тя.

Кардиналът вдигна очи от докладите, които преглеждаше.

— Какво казахте?

Тя посочи екрана.

— Ами ако погледнем на атаките на тези странни стригои като болест, като патоген, който се разпространява?

— Как може да ни помогне това?

— Вместо да се опитваме да намерим начин да отблъснем атаките, може би ще е по-добре да съсредоточим усилията си върху откриването на първия заразен. Ако успеем да го намерим...

Кратко почукване на вратата я прекъсна.

— Влез — извика Бернар и оправи алената си шапчица: беше посуетен, отколкото би признал.

Ерин се обърна. Вратата се отвори широко и отец Грегъри влезе и се отмести, за да направи път на другите. Тя зърна първия влизащ и преди да се усети, изхвърча от стола си.

Джордан я хвана в прегръдката си и я вдигна във въздуха. Тя го прегърна с всички сили. След като той я пусна, се дръпна назад с ръце на раменете му, за да го погледне.

Въпреки уверенията на кардинала тревогата ѝ за Джордан така и не бе отминала. Но той наистина изглеждаше добре. Всъщност изглеждаше страхотно, загорялата му кожа буквално блестеше от здраве.

Ерин се вдигна на пръсти, подканвайки го да я целуне. Той се наведе и я целуна по бузата. Устните му пареха, сякаш имаше треска. Ерин се дръпна, вдигна ръка и се пипна по бузата.

„Целувка по бузата?“

Такъв сдържан знак на привързаност беше нетипичен за него. Почувства го като отхвърляне.

Вгледа се в ясните му сини очи и посегна да прокара ръка през късата му руса коса. Искаше да го попита какво става. Той не реагира на докосването ѝ. Ерин го пипна по челото. Кожата му гореше.

— Температура ли имаш?

— Не. Чувствам се чудесно. — Той отстъпи и посочи с палец спътника си, който стоеше зад него. — Сигурно съм прегрял от тичане след този тип.

Беше Кристиан, но ако се съдеше по изражението му, младият сангвинист също беше разтревожен. Джордан определено премълчаваше нещо.

Преди Ерин да успее да отвори уста, Кристиан влезе. Беше с протрити черни джинси и дълго тъмносиньо яке, под което се виждаше свещеническа риза и якичка. Кимна на Бернар и каза:

— София и Баако отнасят тялото на стригоя в папската хирургия.

Ерин загърби тревогите си около продължаващата отчужденост на Джордан и се съсредоточи върху загадката, на която бяха попаднали той и останалите. Ако можеха да открият източника на необичайната сила и бързина на тези стригои, може би щяха да измислят начин да ги спрат.

Но това явно трябваше да почака.

Кристиан извади от джоба си някакъв парцал и хвърли поглед към Джордан.

— София каза да покажа това на Ерин.

Ерин затаи дъх. Парчето плат беше от ризата на Джордан — и бе цялото в засъхнала кръв, с ясен разрез в средата. Тя погледна тревожно Джордан.

Той ѝ се ухили.

— Спокойно де. Просто одраскване.

— Одраскване ли? — Тя усети, че той ѝ спестява нещо. — Покажи ми.

Джордан вдигна ръце.

— Кълна се... няма нищо за гледане.

— Джордан... — В гласа ѝ се долови предупредителна нотка.

— Добре. — Той повдигна тениската си и Ерин видя плочките на корема му.

„Определено им няма нищо.“

Прокара пръст по необичайно топлата му кожа, но не откри нищо, освен тънък белег. Беше нов. Без да маха ръка от корема на Джордан, тя погледна окървавеното парче плат в ръката на Кристиан. Разрезът отговаряше на белега.

— Одраскване или не, не би трябвало да зарасне толкова бързо.

Бернар също приближи да огледа Джордан.

— Според София и Баако — обясни Кристиан — Джордан се излекувал спонтанно, без никакви нежелани ефекти.

„Нежелани ефекти ли?“

Кожата му гореше под пръстите ѝ. Ерин си спомни друг случай, при който беше горял така. Когато бе излекуван от ангелската кръв на Томи. Беше ли това свидетелство за пророчеството, свързано с Война на Човека? Думите отекнаха в съзнанието ѝ: „Воинът на Човека пък е свързан с ангелите, на които дължи земния си живот“.

Джордан оправи тениската си и я погледна.

— Не исках да се тревожиш. Щях да ти кажа, когато останем сами.

„Щеше ли наистина?“

Мразеше се, че се съмнява в него, но това не променяше нещата.

— Мисля, че има нещо, което е по-належащо — продължи Джордан.

Извади нещо от джоба на камуфлажния си панталон и го вдигна, за да го видят всички. Острите ръбове проблеснаха на светлините на свещите. Приличаше на две парчета от черупка на яйце.

— Намерихме това при олгара в храма на сибилата — обясни Джордан.

Мина през стаята и остави парчетата на бюрото на кардинала. Всички се събраха около тях. Прозрачните страни пречупваха светлината и хвърляха по лицата им дъги, по-ярки от всичко, което Ерин бе виждала — жълто като слънчевата светлина, зелено като тревата, синьо като лятното небе. Парчетата определено не бяха от обикновено стъкло.

— Що за камък е това? — попита Ерин.

— Мисля, че е диамант — отвърна Кристиан, като се наведе да разгледа парчетата. — И по-точно зелен диамант. Изключително редки са.

Ерин впери поглед в камъка, омагьосана от красотата му. Кристалът хвърляше цветни отражения върху гладката повърхност на бюрото. Блестящите изумрудени капки приличаха на мънички листа, танцуващи в летен вятър.

Джордан побутна двете парчета едно към друго.

— Открихме го счупен, но несъмнено е бил един камък. И вижте това...

Той обърна парчетата и показа някакъв символ върху кристала.

Ерин се наведе и проследи фигурата с пръст. Изображението сякаш беше стопено в камъка.

— Странно, нали? — каза Джордан. — Сякаш символът винаги е бил част от диаманта, а не е бил гравирен по-късно.

Ерин се намръщи.

— Чувала съм за дефекти и включения в скъпоценни камъни, но не мога да повярвам, че подобно прецизно изображение се е образувало по естествен начин.

— Съгласен съм — каза Кристиан.

Ерин се изправи.

— Освен това вече съм виждала този символ.

Част от нея се наслади на смаяните им изражения.

— Къде? — попита Бернар.

Тя посочи библиотеката на кардинала.

— Ето там.

Отиде при рафтовете и свали малък том в кожена подвързия. Лично беше донесла противната книга на кардинала; беше я взела от снега в Стокхолм, след като Елизабет Батори я бе изпуснала. Това бе личният дневник на Кървавата графиня, описание на жестокостите и на злоещите и експерименти.

Ерин се върна при бюрото и отвори трошливата корица. Дневникът бе писан преди векове, но въпреки това тя можеше да се закълне, че долавя миризмата на кръв, лъхаща от страниците. Прелисти рисунките на лечебните билки, докато не стигна описанието на по-късните експерименти на Батори, съдържащи подробни илюстрации на анатомията на хора и стригои. Потрепери при вида на спретнатите бележки върху отворотелните опити, извършвани върху живи жени и стригои, ужасните деяния, причинили ужасни страдания и смърт.

В края на книгата намери онова, което търсеше. На последната страница имаше символ, който сякаш бе надраскан много набързо.

Отговаряше точно на символа върху камъка.

— Какво означава това? — попита Бернар.

— Ще трябва да попитаме жената, която го е нарисувала — отвърна Ерин.

Джордан изстена.

— Нещо ми казва, че няма да е много склонна да ни сътрудничи, особено след онова, което ѝ направи Рун. Тя не е от лесно прощаващите.

— И въпреки това Рун може би е единственият, който би могъл да я придума да ни помогне — каза Ерин.

Джордан въздъхна.

— С други думи, време е отново да съберем тайфата.

Не изглеждаше много щастлив, но Ерин почувства известно облекчение при мисълта, че ще бъдат отново заедно, че триото от пророчеството ще се възстанови.

Представи си пепелявото лице на Рун, измъчените му тъмни очи и се обърна към Бернар.

— Къде всъщност е нашият липсващ Рицар на Христа?

8.

17 март, 20:37

Кастел Гандолфо, Италия

„Още една задача и ще мога да се върна в Рим.“

В действителност Рун не бързаше особено. След завръщането си от Египет бе спрял първо в лятната резиденция на папата Кастел Гандолфо. Негово Светейшество рядко идваше тук и резиденцията се управляваше като провинциално имение. Темпото бе бавно и спокойно, сменяше се със смяната на сезоните.

Рун застана до прозореца и се загледа към пролетните поля и осветените от луната води на езерото Албано. Не си беше давал сметка колко му е липсвала гледката на вода след месеците в пустинята. Пое дълбоко дъх и се изпълни с аромата на вода, зеленина и риба.

Остра болка прониза петата му и насочи вниманието му обратно към каменния под и палавото лъвче, което дъвчеше обувката му. Белоснежният мъник лежеше на пода, протегнал лапи пред себе си като сфинкс. С тази разлика, че сфинксовете не накланяха глави настрани и не забиваха зъби в кожа.

— Достатъчно, приятел. — Рун освободи крака си от настървеното лъвче.

Малкият беше понесъл добре пътуването от Египет. Преди полета до Италия беше погълнал огромна закуска от мляко и месо, след което спа часове наред, свит на кълбо в кашона си.

„Явно пак си гладен... за обувки.“

Почукване накара и двамата да се обърнат към вратата. Рун тръгна забързано към нея с надеждата, че е човекът, когото бе помолил дискретно за среща в това забутано кътче на резиденцията. Отвори вратата и видя пълничък свещеник, чиято сива коса беше обръсната на монашеска тонзура. Главата му едва достигаше до рамото на Рун.

— Брат Патрик, благодаря, че дойде.

Другият сангвинист не обърна внимание на официалностите и влезе в стаята. Стисна двете студени ръце на Рун в своите.

— Когато каза, че си дошъл да ме видиш, направо не можех да повярвам. Толкова години минаха.

Рун се усмихна на ентузиазма му.

— Брат Патрик, караш ме да се срамувам. Наистина ли е минало толкова много време?

Мъжът сбърчи замислено чело.

— Мисля, че когато говорихме за последен път, човекът тъкмо бе стъпил на Луната. Знам, че неотдавна си бил тук, но дойде и си замина толкова бързо... — Той размаха укорително пръст. — Трябваше да се отбиеш.

Рун кимна. Миналия път беше зает с един предател в ордена, но предпочете да не обяснява. За щастие вниманието на брат Патрик бързо се отклони към другия гост на замъка.

— Боже мой! — Патрик клекна и протегна ръка към лъвчето да почеше меките му уши. — Това определено компенсира дългото ти отсъствие. От векове не съм виждал такова великолепно създание.

Монахът се грижеше за папската менажерия отдавна, от времето, когато тя се състоеше от коне, говеда, гълъби и соколи. Въпреки дребния си ръст и доста закръгленото си тяло той можеше да впрегне четворка коне за нула време. Преди повече от век Рун беше работил заедно с него в конюшнията. Никой не беше по-привързан към Божиите създания от Патрик.

— Мъникът изглежда гладен — каза монахът, показвайки естествената си привързаност и сега.

— Преди малко се натъпка здравата.

Старият монах се засмя.

— Защото расте. — Изправи се и посочи вратата. — Ела с мен. Вече съм му приготвил уютно местенце. След като извести за чаровния си спътник, се погрижих за всичко.

Следвани от доволното лъвче, Патрик и Рун слязоха по стълбите и излязоха навън. Патрик ги поведе към задните дворове, където се издигаха старите конюшни.

Веднага щом Рун влезе, миризмата на коне, кожа и сено го върна сто години назад. Силните бавни удари на конските сърца го заобикаляха като музика. Сега в конюшнията живееха само няколко животни, много по-малко, отколкото навремето, когато всяко пътуване се нуждаеше от помощник с четири крака.

Конете тихо зацвилиха при вида на Патрик, който тутакси извади бучки захар от джоба си и ги погали един по един по муцуните.

Рун взе на ръце любопитното лъвче, за да не се втурне в яслите.

Накрая Патрик стигна до вратата на кабинета си и ги въведе вътре. По стените висяха изображения на коне — снимки и скици с молив. Рун позна един кон от времето, когато бе работил тук — шампион, отгледан лично от Патрик.

Монахът проследи погледа му.

— Помниш Свети огън, нали? Какъв чуден жребец беше! Излезе от утробата на майка си и сам стъпи на крака, кълна се.

Патрик подмина разхвърляното си бюро и спря при малкия хладилник. Извади от него метален съд за мляко, свали от лавицата голяма керамична купа и я напълни до ръба.

Щом я остави на пода, лъвчето се озова при нея и залочи жадно. Силно мъркане изпълни стаята.

За един странен момент Рун изпита чувството, че напуска тялото си. Откри, че се вира в бялата течност пред носа си, усети как леденото мляко се стича в гърлото му. После изведнъж се озова в собственото си тяло и залитна назад от изненада.

Патрик го погледна загрижено.

— Рун?

Рун поклати глава и се овладя. Нямаше представа какво беше това. Погледна лъвчето, после Патрик, готов да обясни станалото с умората. Точно сега имаше по-належащи проблеми.

— Благодаря, че се съгласи да го вземеш. Зная, че ще ти е в тежест, но ще съм благодарен, ако можеш да го гледаш колкото можеш по-дълго.

— Ще го направя с удоволствие, но не мога да държа лъв тук, особено при конете. Накрая ще трябва да го дадем на някой зоопарк, където ще се грижат подходящо за него и ще му осигурят достатъчно свободно място. — Погледна към Рун и потупа лъвчето по хълбока. — Определено е чаровник, но не е характерно за теб да прибиращ бездомници. Какво му е специалното на малкия приятел?

Рун не беше готов да обясни, че лъвчето е родено от бласфемари, така че заобиколи въпроса.

— Беше изоставено. Намерих го до трупа на майка му.

— Много животни осиротяват, но не ги домъкваш в конюшната ми.

— Той е... различен. Може би специален.

Патрик изчака още обяснения, но когато такива не последваха, се плесна по бедрата и се изправи.

— Мога да го задържа за няколко седмици. Но за всеки случай ще започна да му търся постоянен дом.

— Благодаря ти, Патрик.

Телефонът на бюрото иззвъня и монахът го погледна намръщено.

— Някой ме търси.

Докато Патрик отговаряше, Рун се наведе да потупа лъвчето и тръгна към изхода, но преди да излезе, Патрик го извика.

— Оказва се, че съм сгрешил, Рун. Теб търсят.

Рун се върна.

— От кабинета на кардинала — каза Патрик. — Негово Високопреосвещенство иска незабавно да идеш във Венеция.

— Венеция ли?

— Кардинал Бернар ще те чака лично.

Рун усети тръпката на безпокойството. Досещаше се каква е причината за това повикване. След събитията в Египет Елизабета беше пратена във Венеция. Там я наглеждаха и пазеха в един манастир. Беше истинска затворничка между стените му.

„Сега пък какво е направила?“

Премисли плановете си. Смяташе след като се освободи от лъвчето да продължи направо към Рим и да предаде кесията с черните камъни, капките кръв на Луцифер, изровени от египетските пясъци. Но тази внезапна промяна изискваше първо да остави камъните на сигурно място. Не искаше подобно зло да се доближава до Елизабета.

Пристъпи към бюрото. Патрик явно прочете нещо на лицето му.

— Какво друго искаш от мен, синко?

Рун извади кожената кесия от джоба си и я остави на бюрото. Монахът усети злото и се дръпна.

— Можеш ли да прибереш това в сейфа на кардинала в замъка? Никой не бива да докосва онова, което е вътре.

Патрик изгледа с отвращение кесията, но кимна.

— Идваш с много интересни придобивки, Рун.

Рун стисна ръката му.

— Днес ме освобождаваш от два товара, стари приятелю. Благодарен съм ти.

След като въпросът бе уреден, той излезе, но не изпита особено облекчение. Нямахте представа какво да очаква във Венеция. Едно обаче знаеше със сигурност.

Елизабета нямаше да приеме добре визитата му.

ВТОРА ЧАСТ

Тогaвa иудеите се запрепирaхa помежду си, думайки: как може Той да ни даде плътта Си да ядем? А Иисус им рече: истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен, и Аз ще го възкреса в последния ден.

Йоан, 6:52-54

9.

17 март, 20:40

Във въздуха над Венеция, Италия

Хеликоптерът се понесе над Адриатическо море и Джордан си погледна часовника. Движеха се добре от Рим. Пред тях Венеция блестеше на черния фон на лагуната като някаква обсипана със скъпоценни камъни корона, захвърлена в италиански води.

Освен двамата с Ерин в хеликоптера имаше трима сангвинисти. Отпред Кристиан се беше навел над уредите за управление, а София и Бернар седяха отзад при тях. Включването на кардинала в пътуването бе изненадало Джордан.

„Май на Бернар му е писнало да се мотае в Рим.“

Все пак кардиналът и останалите бяха опитни воители. Джордан определено нямаше нищо против допълнителни мускули, особено след атаката в подземния храм. Коремът му още гореше от огъня, запален от някаква чудодейна изцелителна способност. Същата жега пълзеше по стария белег, виещ се през рамото и гърдите му — спомен от мълнията, която го беше ударила като тийнейджър.

Сега Ерин се беше облегла на това рамо и той държеше ръката ѝ. През целия полет тя не спираше да му хвърля тревожни погледи. Не можеше да я вини — дори София и Баако се бяха уплашили от станалото.

Хеликоптерът се разтресе и Джордан погледна през прозореца към града. Кристиан завъртя машината и я наклони, за да виждат по-добре.

— Точно под нас е площад Сан Марко — каза той по общата честота. — Кулата в червено и бяло е Кампанила, а онази сграда, която прилича на готическа сватбена топка, е Дворецът на дожите. До него е базиликата „Сан Марко“. Орденът си има своя територия под нея, също като под „Свети Петър“. Там ще пренощуваме, след като разпитаме Елизабет Батори за символа.

Ерин стисна ръката на Джордан и се наведе през него, за да разгледа.

— Венеция почти не се е променила през последните хиляда години — рече тя. — Представи си само...

Той се усмихна на ентузиазма ѝ, но усмивката му беше малко пресилена. Все още продължаваше да се чувства странно отчужден. И не беше само реакцията му към жената, която обичаше. Днес беше пропуснал обяда и вечерята, но въпреки това не бе гладен. И дори когато си заповяда да се нахрани, храната му се струваше блудкава. Ядеше по-скоро по задължение, отколкото от истинско желание.

Потърка с палец новия белег на корема си.

„Нещо определено се е променило.“

И въпреки че това би трябвало да го тормози и дори да го плаши, изпитваше дълбоко спокойствие, сякаш случилото се, каквото и да бе то, е било писано да стане. Не можеше да го изрази с думи, така че избягваше да говори за това дори с Ерин, но то някак му се струваше *правилно*.

Сякаш ставаше по-добър и по-силен.

Докато размишляваше върху тази мистерия, Кристиан ги отдалечи от площад „Сан Марко“ и кацна на покрива на луксозен хотел наблизо. Докато двигателят намаляваше обороти, Джордан бързо провери оръжията си — пистолет, картечен пистолет, кама. Хвърли поглед към другите и зачака Кристиан да им даде знак, че могат да слязат.

Ерин изглеждаше развълнувана, но той забеляза и сенките под очите ѝ. За обикновена цивилна ѝ се бяха натрупали прекалено много неща за прекалено кратък период. Така и не бе имала време да се възстанови, да приеме всичко, което се бе случило през изминалата година.

От пилотското си място Кристиан им махна, че могат да слизат, но София ги задържа — искаше да слезе първа. По време на полета дребната индийка бе седяла с притворени очи и излъчваше усещане за покой. Джордан не бе сигурен дали това спокойствие идва от вратата ѝ, или от свръхестествената ѝ способност да не помръдва. Сега тя отвори вратата и скочи навън с изненадваща грациозност.

Бернар я последва със същата лекота. Щом кардиналът стъпи на площадката, порив на вятъра разтвори тъмното му палто, разкривайки алената одежда на поста му. Погледът му се плъзна по покрива в търсене на потенциална опасност. Макар да бе прекарал пътуването в

молитви, сплел смирено облечените си в ръкавици ръце в скута си, сега кардиналът не изглеждаше много спокоен.

Но пък и Елизабет Батори, целта на това пътуване през цялата страна, вероятно щеше да се окаже предизвикателство за всички тях. Особено за кардинала, който имаше дълга и кървава история с тази жена. Между двамата имаше вражда, обхващаща столетия.

Кристиан заобиколи, като се навеждаше под перките на хеликоптера, за да подаде ръка на Ерин. Вятърът развя русата ѝ коса като прозрачен ореол, докато тя поглеждаше назад към Джордан. Кехлибарените ѝ очи блестяха под звездите, бузите ѝ бяха зачервени, а устните ѝ леко се разтвориха, сякаш очакваха да бъдат целунати.

За момент красотата ѝ проряза горящата мъгла, която го изпълваше.

„Наистина те обичам, Ерин.“

„Това никога няма да се промени“, закле се той наум. Но дълбоко в себе си се запита дали ще може да удържи на думата си.

20:45

Елизабет лежеше напълно облечена на леглото в манастирската си стая и гледаше играта на светлините на града, които се отразяваха в канала и танцуваха по тавана. Мислите ѝ бяха на другия край на света, при Томи.

Докосна скрития в джоба ѝ телефон. Веднага щом се измъкнеше, щеше да измисли как да му помогне. Собствените ѝ деца ѝ бяха отнети. Нямаше да позволи същото да се случи и с Томи. Никой не можеше да вземе онова, което бе нейно.

Обърна глава към прозореца, към мястото, където бе скрила откраднатия ключ на катера на Бернт в малка дупка в мазилката. Засега трябваше просто да чака, да се опитва да диша равномерно, да успокои сърцето си. Не можеше да позволи няколкото монахини сангвинисти, които се бяха смесили със смъртните си сестри в манастира, да доловят безпокойството ѝ и да заподозрат, че тази нощ възнамерява да избяга от затвора си.

Манастирът налагаше на гостите си да се приберат преди полунощ и както обикновено, Абигейл щеше да стои на пост на рецепцията, докато портите не бъдат затворени. След това старата

монахиня щеше да се оттегли в стаята си в дъното на сградата. Елизабет обаче не можеше да разчита, че тя ще заспи. Помнеше как нощта винаги вливаше енергия в тялото ѝ на стригой, как настояваше да излезе и да почувства светлината на луната и звездите по кожата си. Сангвинистите сигурно изживяваха същото, независимо колко се опитваха да се контролират чрез молитви.

Някъде по коридора се затръшна врата.

Поредният турист се бе върнал да си легне.

Тъй като беше пролет, стаите за гости бяха заети, което беше добре. При толкова много биещи сърца в това крило, на Абигейл нямаше да ѝ е лесно да долови сърцето на Елизабет сред всички останали. Това можеше да ѝ е достатъчно, за да успее да избяга.

„А аз трябва да избягам.“

Прехвърли наум плана си — изважда ключа от скривалището му, промъква се боса по застлания коридор, като носи обувките си в ръце, отваря железната странична порта и заобикаля сградата до катера на Бернт. Развързва въжетата, оставя течението да я отнесе на известно разстояние, пали двигателя и продължава към свободата.

По-нататък нещата ставаха тревожно неясни.

Преди да се озове сред сангвинистите миналата зима, бе заровила много пари и злато край Рим — съкровище, което бе събрала от труповете и телата на жертвите си, след като се бе събудила в тази епоха след векове сън в саркофаг, пълнен с осветено вино.

Рун я беше затворил в онзи каменен ковчег, както я бе затворил и тук.

Вдигна ръка да докосне стената. Беше твърдо решена да не позволи на нищо да ѝ попречи да стигне при Томи преди да е станало твърде късно за момчето. След като се освободеше, щеше да намери стригой и да го убеди да я превърне. След което можеше да даде същия дар на Томи.

„Така ще живееш... и завинаги ще бъдеш до мен.“

Чу стъпките по коридора и наостри уши. Приближаваше голяма група — твърде голяма, за да са семейство туристи.

Да не би монахините да бяха надушили някак плановете ѝ?

На вратата рязко се почука.

— Графиньо — обади се мъжки глас с италиански акцент.

Тя моментално позна едва прикрития властен тон и стисна зъби толкова силно, че челюстта я заболя. Кардинал Бернар.

— Будна ли сте?

За миг Елизабет си помисли да се престори на заспала, но нямаше смисъл — пък и беше любопитна да разбере каква е причината за тази неочаквана визита.

— Да — прошепна тя; знаеше, че той ще я чуе с остриите си сетива.

Стана да отвори. Полите ѝ зашумоляха по студените плочки на пода, докато махаше резето. Както обикновено, кардиналът бе облечен в алено — суета, която тя намираще за смешна. Бернар винаги трябваше да показва на всички високия си пост.

Абигейл я гледаше намръщено зад рамото му. Елизабет не обърна внимание на монахинята и кимна на спътниците на Бернар. Познаваше добре повечето — Ерин Грейнджър, Джордан Стоун и младия сангвинист Кристиан. Забеляза подозрителното отсъствие на един от антуража.

Рун не беше сред тях.

Да не би да го беше срам да се покаже?

Гневът пламна в нея, но тя просто стисна по-силно устни. Не смееше да показва възбудата си.

— Късно е за посещения.

— Моите извинения, че ви притеснявам в такъв неподходящ час, графиньо. — Кардиналът говореше гладко и мазно като дипломат. — Трябва да обсъдим с вас един въпрос.

Елизабет запази безизразна физиономия. Знаеше, че причината, поради която се бяха явили на прага ѝ, е спешна. Усещаше също, че шансовете ѝ за бягство тази нощ се изпаряват.

— С удоволствие ще поговоря с вас сутринта — рече тя. — Тъкмо се канех да си легна.

Сестра Абигейл се пресегна и я издърпа в коридора, без да си прави труда да крие неестествената си сила.

— Те имат предвид веднага.

Джордан постави ръка на рамото на монахинята.

— Мисля, че ще минем и без грубости.

— А и въпросът е дискретен — добави Бернар и даде знак на Абигейл да ги остави.

Едно мускулче потрепна под окото на монахинята.

— Както желаете. Имам да се погрижа за други въпроси, така че оставям лейди Елизабет на вас.

Абигейл пусна Елизабет, обърна се и се отдалечи.

Елизабет я гледаше със задоволство как си отива.

— Желаете ли да говорим в спалнята ми? — Посочи килията и си позволи да покаже малко раздражение. — Макар че е доста тясно.

Бернар пристъпи към нея, като хвърли поглед към коридора.

— Ще ви отведем в параклиса ни под базилика „Сан Марко“, където ще можем да поговорим насаме.

— Разбирам — рече тя.

Кардиналът посегна към ръката ѝ, сякаш искаше да я поведе, но вместо това щракна на китката ѝ студена белезница и закопча другата гривна на собствената си ръка.

— Белезници? — попита тя. — Нима силен мъж като вас не може да контролира дребна и безпомощна смъртна жена като мен?

Джордан се ухили.

— Смъртна или не, у вас определено няма нищо *безпомощно*.

— Може би сте прав. — Тя наклони глава и му се усмихна.

Беше красив мъж — силна челюст, изсечено лице и едва набола четина с цвят на пшеница по брадичката и бузите. От него се излъчваше топлина, вътрешен огън, на който тя самата с удоволствие би се стоплила.

Ерин хвана ръката му, за да покаже, че е неин. Някои неща не се бяха променили през изминалите столетия.

— Водете ме към съдбата ми, сержант Стоун — каза Елизабет.

Всички заедно прекосиха манастира и излязоха през главната порта. Елизабет зърна катера на Бернт и изпита леко раздражение, но го остави да отшуми.

Тази нощ нямаше да се вози с лодка към свободата, но пък можеше да ѝ се отвори някаква по-интересна възможност.

21:02

Ерин вървеше след сангвинистите по алеите и малките извити мостове на Венеция. Държеше Джордан за ръка. Опитваше се да

пропъди страховете си за него. Колкото и трескав да ѝ се струваше, той изглеждаше здрав, готов да се справи сам с цяла армия.

Щом останеха сами, щеше да изкопчи от него повече подробности за случилото се в онази пещера и защо напоследък сякаш я отбягва. Подозираше, че виновникът за тези промени е ангелската същност, която Томи бе вкарал в него, когато спаси живота му. Но макар умът ѝ да размишляваше върху тази възможност, сърцето ѝ бе заето с по-прозаични въпроси.

„Ами ако просто вече не ме обича?“

Сякаш прочел мислите ѝ, Джордан стисна ръката ѝ и попита тихо:

— Била ли си някога във Венеция?

— Само съм чела за нея. Но е точно такава, каквато си я представях.

Огледа се, благодарна за разсейването. Уличките на островния град бяха толкова тесни, че на места по тях можеха да вървят само двама души, при това плътно един до друг. Малки витрини показваха антикварни книги, писалки от стъкло, кожени маски, копринени и кадифени шалове. Знаеше, че Венеция винаги е била търговски център. Че преди стотици години същите тези витрини са заплелявали други пешеходци със стоките си. Надяваше се, че ще продължат да го правят и след още стотици години.

Пое дълбоко дъх и вдиша миризмата на море от каналите, на чесън и домати от някакъв ресторант наблизо. Фасадите на къщите бяха боядисани в различни нюанси на охра, жълто и избеляло синьо, стъклата на прозорците им бяха станали на вълнички от отминалите столетия.

Лесно беше да си представи, че е използвала машина на времето и се е върнала сто или дори хиляда години в миналото. Беше израснала в селски район, отгледана от родители, чието ежедневие бе по-примитивно от това на хората, живели в този град преди столетия. Вярата на баща ѝ го беше накарала да се отрече от модерния свят и Ерин понякога се тревожеше, че професията ѝ, интересът ѝ към историята, също не е в крак с времето.

„Дали в края на краищата не съм се метнала на баща си?“

Минаха през тъмен тунел през стара стена и когато излязоха, пред тях се откри площад „Сан Марко“ и прочутата базилика.

Златна светлина осветяваше фасадата на византийската сграда с нейните засводени портали, мраморни колони и пищни мозайки. Ерин вдигна глава, за да я обхване цялата с поглед. В центъра, на най-високата част, се издигаше статуя на свети Марко над златен крилат лъв, неговия символ. От двете страни на светеца воин имаше шестима ангели.

Цялата сграда бе олицетворение на разкош и великолепиe.

Джордан явно беше на друго мнение.

— Вижда ми се малко крещяща.

Ерин се засмя — не успя да се сдържи. Говореше като онзи Джордан, когото бе срещнала в Израел.

— Почакай да я видиш отвътре — рече тя. — Има много основателна причина да я наричат *Златната църква*.

Джордан сви рамене.

— Щом нещо си заслужава, защо да не се прекали?

Тя му се усмихна.

Тръгнаха през площада. През деня тук щеше да е пълно с гълъби и туристи, но в този късен час площадът бе почти пуст.

Пред тях графинята вървеше царствено до кардинал Бернар с вирната брадичка и поглед, забит в някаква далечна точка. Въпреки че беше със сравнително съвременна рокля, тя приличаше на принцеса от приказка, излязла от страниците на стара книга. В нейния случай книгата щеше да е със страшни приказки.

Когато приближиха базиликата, Ерин посочи мозайките на входа и каза:

— Тези са от тринайсети век. Изобразяват сцени от Битие.

Спомни си историята от табличката в библиотеката на сангвинистите — и как беше променена историята. Затърси съответната мозайка, като си мислеше как разказът описваше уговорката между Ева и змията — да сподели плода на Дървото на познанието.

Преди да успее да я разгледа добре, от сенките на входа излезе възрастен свещеник. Бялата му коса беше разрошена, а расото му беше закопчано накриво. На колана му висеше връзка ключове.

Свещеникът посрещна Бернар на прага на базиликата.

— Това е абсолютно необичайно. През всичките си години служба никога...

Бернар вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Да, искането е много необичайно. Благодарен съм, че успяхте да се отзовете без предварително предупреждение. Ако не беше спешно, не бихме и помислили да ви притесняваме.

— Винаги съм готов да служа — каза донякъде умиловивеният свещеник.

— За всички ни се отнася — отвърна кардиналът.

Свещеникът се обърна, поведе ги към вратата и я отключи.

— Изключих алармата — предупреди той Бернар, след като се дръпна да им направи път. — Трябва да ме уведомите, когато приключите.

Кардиналът му благодари и побърза да влезе.

Ерин го последва и зяпна златните мозайки, които покриваха всяка повърхност — стени, арки и куполи.

Джордан тихо подсвирна.

— Очите ли ми правят номера, или всичко наистина блести?

— Плочките са изработени така — обясни Ерин и се засмя на реакцията му. — Златни листа между стъкло. Така отразяват повече, отколкото плътното злато.

Елизабет обърна сребристите си очи към Джордан, може би привлечена от ентузиазма му.

— Много са хубави, нали, сержант Стоун? Някои от тези мозайки са били направени от предците ми в Бохемия.

— Наистина ли? Определено са впечатляващи — рече Джордан.

На Ерин не ѝ хареса как усмивката на Елизабет стана по-широка от вниманието му.

Може би усетила раздразнението ѝ, графинята се обърна към кардинал Бернар.

— Подозирам, че не ме водите тук, за да се възхищаваме на работата на предците ми. Какво е толкова спешно, че налага това среднощно посещение?

— Знанието — отвърна той.

Бяха стигнали централната част на църквата. Бернар явно не искаше някой да ги подслуша. Кристиан и София стояха отстрани и бавно обикаляха групата, сякаш да ги пазят и да не допуснат някой заблуден свещеник да ги доближи прекалено много.

— Какво искате да знаете? — попита Елизабет.

— Свързано е със символ, който фигурира в дневника ви.

И извади орфаната книга в кожена подвързия.

Елизабет вдигна свободната си ръка.

— Мога ли да го видя?

Ерин пристъпи и взе книгата. Отвори на последната страница и показа приличащия на чаша символ.

— Какво можете да ни кажете за това?

Устните на графинята се извиха в истинска усмивка.

— Щом питате сега, значи сте открили същия символ на друго място.

— Може би — каза Ерин. — Защо мислите така?

Графинята посегна за книгата, но Ерин я дръпна. За момент гладките черти на Елизабет се разкривиха от раздражение.

— Нека позная — каза тя. — Открили сте символа върху камък.

— Какви ги говорите? — попита кардиналът.

— Добър лъжец сте, Ваше Високопреосвещенство. Но отговорът на въпроса ми е изписан на лицето на тази млада жена.

Ерин се изчерви. Мразеше се, че е толкова прозрачна, особено когато нямаше представа какво си мисли графинята.

Елизабет обясни:

— Говоря за зелен диамант, голям горе-долу колкото юмука ми и носещ същия знак.

— Какво знаете за него? — попита Джордан.

Графинята отметна глава и се разсмя. Смехът ѝ отекна в огромното пространство.

— Няма да ви дам информацията, която търсите.

Кардиналът се извиси над нея.

— Можем да ви принудим да го направите.

— Успокойте се, Бернар. — Използването на малкото име като че ли само подразни кардинала още повече. На нея определено ѝ харесваше да му уцелва чувствителните места. — Казах, че няма да ви дам знанието, но това не означава, че не съм готова да се разделя с него.

Ерин се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Много просто — отвърна Елизабет. — Ще ви продам знанието си.

— Не сте в позиция да се пазарите — кипна кардиналът.

— Мисля, че съм в отлична позиция — възрази тя, посрещайки надигащата се в кардинала буря с ледено спокойствие. — Страхувате се от този символ, от камъка, от събитията, които и в този момент се развиват срещу вас и безценния ви орден. Ще ми платите онова, което искам.

— Вие сте пленница — започна кардиналът. — Вие...

— Бернар, цената ми не е висока. Сигурна съм, че ще можете да я платите.

Ерин стисна по-силно дневника. Не откъсваше очи от тържествуващото лице на графинята и с ужас очакваше да чуе какво ще последва.

— Какво искате? — предпазливо попита кардиналът.

— Нещо не особено ценно — отвърна тя. — Само вечната ви душа.

Джордан се беше вцепенил, сякаш очакваше атака.

— Какво по-точно означава това?

Графинята се наведе така близо до кардинала, че черната ѝ коса докосна расото му. Той отстъпи крачка назад, но тя пристъпи след него.

— Върнете ми някогашната слава — прошепна тя. Гласът ѝ бе повече прелъстителен, отколкото настоятелен.

Бернар поклати глава.

— Ако имате предвид замъка и земите ви, това не е по силите ми.

— Не говоря за земи. — Тя се разсмя звънко. — Мога да си ги върна и сама, ако ми притрябват. Онова, което искам, е много по-просто.

Кардиналът я погледна с погнуса и отвращение. Беше разбрал какво ще поиска.

Дори Ерин беше разбрала.

Елизабет протегна ръка към устните на кардинала, към скритите му кучешки зъби.

— Направете ме отново стригой.

10.

17 март, 21:16

Венеция, Италия

Когато на обикновено спокойното лице на кардинал Бернар се изписа шок, Елизабет потръпна от удоволствие. За част от секундата той оголи зъби, свали маската, показва истинската си природа. След векове борба тя най-сетне бе успяла да пропука фасадата му на дипломатичност и ред, разкривайки животното зад нея.

„Имам нужда от това животно.“

Беше готова да рискува живота си, за да го освободи.

Археоложката и войникът изглеждаха не по-малко изненадани, но най-добрата реакция бе на сангвинистите. Младият Кристиан се вцепени; стройната жена с лъскавите източни черти изкриви погнушено устни. Подобно искане бе невъобразимо за светите им умове.

Но пък липсата на въображение открай време си беше основният грях на сангвинистите.

— Никога. — Първата дума на кардинала беше басово боботене, след което гласът му се извиси, изригна от гърдите му и отекна в цялата църква. — Ти... ти си мерзост!

Тя посрещна яростта му и я подхрани още повече със спокойствието си.

— Свещеническата ви благопристойност не ме интересува. И не се заблуждавайте, аз съм не по-голяма мерзост от вас.

Бернар се мъчеше да потисне гнева си, да го стъпче в себе си, но пукнатините продължаваха да се виждат. Беше свил юмруци като ковашки чукове.

— Няма да обсъждаме такива смъртни грехове на това свято място.

Дръпна закопчаната си ръка така силно, че белезницата се впи в кожата ѝ, и тръгна към дъното на църквата, като повлече след себе си и останалите, сякаш те също бяха вързани за него.

„И може би са, по свой начин.“

Елизабет трябваше да подтичва, за да не изостава, но не можеше да поддържа темпото. Дългата ѝ пола се оплете в краката ѝ и тя се просна на студения мрамор. Белезницата се впи още по-дълбоко в китката ѝ.

Не произнесе нито звук, наслаждаваше се на болката.

Щом ѝ причиняваше болка, значи беше изгубил контрол.

„А аз го получих.“

Докато се мъчеше да стане, едната ѝ обувка се изхлузи. В усилията си да се надигне скъса роклята си при рамото. Ужасена, хвана дрехата със свободната си ръка, за да не се свлече.

Кристиан спря Бернар, като го докосна по ръката.

— Тя не може да издържи на темпото ви, Ваше Високопреосвещенство. Не забравяйте, че вече е смъртна, колкото и да не ѝ се иска да бъде такава.

Джордан ѝ помогна да стане. Елизабет усети топлите му ръце върху тялото си и му прошепна:

— Благодаря.

Дори Ерин ѝ се притече на помощ и нагласи роклята ѝ така, че да не виси много. Въпреки долното ѝ минало у тази жена наистина имаше извор на доброта, достатъчно дълбок, за да помогне на враг в беда. Може би това бе част от причината Рун да изпита привързаност към нея — простата ѝ доброта.

Елизабет се дръпна от жената, без да ѝ благодари. Изрита другата си обувка, за да не ѝ се налага да куца.

Бернар се извини през зъби.

— Моля за извинение, графиньо Батори.

После се обърна и продължи напред, но с по-умерена крачка. Въпреки това гневът му си личеше. Определено не можеше да приеме онова, което тя искаше, което изискваше от него. Беше безсмъртен от толкова дълго време, че бе забравил желанията и слабостта на смъртните. Но наред с това бе създад и голяма слабост в самия себе си.

„И аз ще се възползвам максимално от нея.“

Кардиналът стигна до края на базиликата и ги поведе надолу по някакви стъпала, вероятно към подземния параклис на сангвинистите.

„Тъмно място за тъмни тайни.“

Стълбището свършваше в осветена от свещи крипта. Подът бе гладък и чист, по него можеше да се ходи лесно дори без обувки. В

дъното Бернар спря пред каменна стена, украсена с релефна фигура на Лазар.

„Колко много обичат тайните си.“

Застанал пред изображението, кардиналът свали ръкавицата на лявата си ръка и извади от колана си нож. Убоде дланта си с тънкото острие и капна капка кръв в чашата, която държеше Лазар. Проговори нещо на латински, но твърде бързо, за да може Елизабет да разбере думите.

След секунда малката врата се плъзна със стържене настрани.

Кардиналът се обърна към останалите.

— Ще разговарям с графинята на четири очи.

Другите замърмориха и на лицата им се изписа неувереност.

Кристиан се оказа най-дързък, може би защото бе най-новият в ордена и беше готов да се опълчи открито на по-висшия.

— Ваше Преосвещенство, това е против правилата ни.

— Отдавна сме престъпили правилата — отвърна Бернар. — Мога да стигна до по-задоволителна договорка без присъствието на други.

Ерин пристъпи напред.

— Какво смятате да правите с нея? Да изтръгнете информацията с мъчения ли?

Джордан подкрепи археоложката.

— Бях против подобни техники на разпит в Афганистан, няма да ги търпя и сега.

Кардиналът не им обърна внимание и прекрачи прага, като издърпа Елизабет със себе си. От другата страна извика команда, която отекна в криптата:

— Pro me. Само за мен.

Преди някой да успее да реагира, вратата се затвори. Мракът обгърна Елизабет.

— Сега си моя — прошепна в ухото ѝ Бернар.

21:20

Ерин заблъска с ръка затворената врата.

Трябваше да очаква такава коварна маневра от страна на Бернар. Когато ставаше въпрос за научаване на тайни, той вече беше показвал,

че е готов да стигне до крайности, за да контролира информацията. Ерин не изключваше и възможността да запази за себе си информацията, която ще изтръгне от Елизабет. Можеше дори да убие графинята, за да ѝ затвори устата.

Обърна се към Кристиан и посочи чашата в ръцете на релефа.

— Отвори вратата.

Той понечи да се подчини. София обаче го спря: докосна младия сангвинист по рамото, но думите ѝ бяха предназначени за всички.

— Кардиналът лично ще разпита графинята. Той има опит в подобни неща.

— Аз съм Жената на Познанието — възрази Ерин. — Онова, което знае Елизабет, засяга пряко мисията ни.

Джордан кимна и каза:

— И Воинът на Човека е на същото мнение.

София отказа да отстъпи.

— Не знаете със сигурност с каква информация разполага и дали тя има връзка с мисията ви.

Ерин кипна, че така внезапно я отрязват. Но имаше и по-голяма грижа. Нямахше доверие на графинята, дори когато беше с кардинала. Боеше се, че Елизабет ще надхитри Бернар. Беше очевидно, че тя знае как да напипва слабите му места, но дали това бе просто садистична игра, или Елизабет манипулираше кардинала, преследвайки свои цели?

Опита различен подход.

— Ако нещата загрубят, колко бързо можем да влезем?

— Какво значи „да загрубят“? — попита Кристиан.

— Бернар е затворен там с Кървавата графиня. Тя има блестящ ум и познава по-добре от всеки друг стригите и тяхната природа.

София повдигна вежда. Изглеждаше малко изненадана.

Ерин продължи:

— Графинята е провеждала опити върху стриги, опитвала се е да определи природата им. Всичко е записано в дневника ѝ.

Джордан погледна към затворената врата.

— Което означава, че по всяка вероятност познава слабостите на Бернар може би по-добре от самия него.

Ерин погледна Кристиан в очите. Той искаше да помогне, но явно още се чувстваше длъжен да изпълнява заповедите на Бернар.

— Така или иначе, няма значение — каза София. — Кардиналът затвори вратата с командата *pro te*, което означава, че тя може да бъде отворена единствено от него.

„Какво?“

Ерин се обърна разтревожено към вратата.

— Можем да влезем, но не само с нашата кръв — обясни Кристиан и посочи София. — За да бъде отменена заповедта на кардинала са необходими трима сангвинисти. Заедно те могат да отворят вратата по всяко време.

София се намръщи разтревожено.

— Май ще е най-добре да доведе още един. За всеки случай.

— Направи го — каза Ерин.

„И побързай.“

София се втурна през криптата и се стопи в мрака на стълбището.

Ерин погледна Джордан в очите и видя собствената си тревога, отразена там.

„Това ще свърши зле.“

21:27

Елизабет се бореше с паниката. След затварянето на вратата мракът бе станал така плътен, че сякаш бе придобил субстанция и можеше да изпълзи в гърлото ѝ и да я задуши. Но тя си заповяда да запази спокойствие — знаеше, че Бернар може да чуе бесните удари на сърцето ѝ. Стегна се, решена да не му доставя това удоволствие.

Съсредоточи се върху парещата болка в китката. Топлата кръв сълзеше от разкъсаната кожа и се стичаше в дланта ѝ. Кардиналът несъмнено усещаше и нея.

„Добре.“

Разтърка ръце, размазвайки кръвта по тях.

— Хайде — дрезгаво рече Бернар.

Дръпна я грубо и я помъкна навътре в мразовитото леговище на сангвинистите. Елизабет потръпна от студа. Кардиналът почти я влачеше в мрака. Стори ѝ се, че вървят цяла вечност, макар че едва ли бяха минали повече от няколко минути.

Накрая спряха, кардиналът драсна кибритена клечка и се разнесе миризмата на сяра. Пламъкът освети бледото сурово лице на Бернар. Той поднесе клечката към закрепения на стената свещник, после отиде при друг и запали и неговата свещ.

Топлата трептяща светлина изпълни помещението.

Елизабет погледна тавана. Мозайката му блестеше. Стъклените плочки в базиликата бяха със златни листа, а тези — със сребърни. Покриваха всяка повърхност.

Стаята буквално сияеше.

Мозайката изобразяваше познат сангвинистки мотив — възкресението на Лазар. Той седеше в кафявия си ковчег, бял като смъртта, а от крайчеца на устата му се стичаше алена струйка. Срещу него стоеше позлатеният Христос, единствената златна фигура в помещението. Фините плочки представяха детайлно сияйни кафяви очи, къдрава черна коса и тъжна усмивка. Простата му фигура излъчваше великолепие и изпълваше с благоговение събралите се да видят чудото. И свидетелите не бяха само човешки същества. Светли ангели наблюдаваха сцената отгоре, тъмни ангели чакаха отдолу, а Лазар седеше, уловен завинаги между тях.

Възкресеният на сангвинистите.

Колко по-прост щеше да е животът ѝ, ако Лазар не беше приел предизвикателството на Христос.

Откъсна поглед от тавана и насочи вниманието си към единствената друга украса в помещението. В средата се издигаше бял олтар. Върху него бе сложен сребърен потир. Допирът на среброто изгаряше и стригои, и сангвинисти. Пиенето от сребърен съд засилваше болката на сангвиниста, а с нея и покаянието при приемането на осветеното им вино.

Устните ѝ се изкривиха в презрителна усмивка.

„Как могат тези глупци да следват Бог, изискващ такива безкрайни страдания?“

Бернар се обърна към нея.

— Ще ми кажеш всичко, което искам да знам. Тук. В това помещение.

Тонът на Елизабет беше студен, думите — прости.

— Първо плати цената.

— Знаеш, че не мога да го направя. Това би било ужасен грях.

— Но е правено преди. — Тя докосна гърлото си и си спомни зъбите, разкъсващи плътта ѝ. — От вашия Избран. От Рун Корза.

Бернар извърна поглед.

— Той беше млад, нов в ордена — рече с по-тих глас. — Поддаде се в момент на похот и гордост. Аз не съм толкова глупав. Правилата са ясни. Ние никога...

— Никога? — прекъсна го тя. — Откога тази дума е станала част от речника ти, кардинале? Ти наруши *много* правила на ордена си. И го правиш от векове. Да не мислиш, че не го знам?

— Не си ти онази, която ще ме съди — рязко отвърна той. Личеше си, че започва да се разгорещява. — Единствено Бог може да ме съди.

— Тогава Той ще съди и мен. — Босите ѝ стъпала вече я боляха от студа, но тя се държеше. — Защото по Негова воля съм тук сега, единствената, която има това знание. Истина, която можеш да получиш, стига да платиш цената.

В очите на Бернар се мярна несигурност.

Тя се възползва от момента и го притисна още по-силно.

— Щом твоят Бог е всезнаещ и всемогъщ, защо ме е поставил пред теб като единствен притежател на знанието, което търсиш? Може би това, което искам от теб, е по Негова воля?

Инстинктивно разбра, че е отишла една крачка по-далеч от необходимото — прочете го в чертите му, които изведнъж станаха по-сурови.

— Как смееш да тълкуваш волята Му, паднала жено? — Той я изгледа намръщено; думите му я принизяваха до нивото на жените, които продават телата си за пари.

„Как смееш!“

Тя зашлеви надменната му физиономия, размазвайки кръвта си по кожата му.

— Не съм паднала жена. Аз съм графиня Батори Екшед, с кралско потекло, което може да се проследи от векове. И няма да позволя да бъда очерняна по такъв начин. Особено от теб.

Отговорът му бе мълниеносен. Юмрукът му се стовари върху нея. Елизабет залитна назад, лицето ѝ затуптя. Тя бързо се окопити и се изправи сковано. Усети вкуса на кръв в устата си.

„Отлично.“

— Тук си изцяло в ръцете ми — отсече той.

Елизабет облиза устни, като ги навлажни с кръвта си. Знаеше, че той вече надушва прясната кръв, която засъхваше по бузата му. Забеляза как ноздрите му леко се разширяват, разкривайки животното в него, чудовището, спотайващо се зад маската.

Трябваше да освободи този звяр от оковите му.

— Какво можеш да ми сториш? — предизвикателно отвърна тя. — Толкова си слаб, че не можеш дори да ме убедиш да ти помогна.

— Не бъркай спокойствието ми със слабост — предупреди я той. — Много добре си спомням Инквизицията, когато причиняването на болка в служба на Църквата бе превърнато в изкуство. Мога да ти причиня неща, за които не си и помисляла.

Тя се усмихна на гнева му.

— На нищо ново не можеш да ме научиш за *болката*, свещенико. Сто години в страната ми беше забранено да се произнася името ми заради нещата, които извърших. Причинявала съм и съм изпитвала повече болка, отколкото можеш да си представиш... а с нея и повече *удоволствие*. Тези неща са взаимосвързани по начин, който никога няма да проумееш.

Елизабет пристъпи към него и Бернар понечи да се дръпне, но белезниците му пречеха да се отдалечи достатъчно.

— Болката не ме плаши — продължи тя, издишвайки към него горещ, наситен с кръв дъх.

— А... а би трябвало да те плаши.

Елизабет искаше да го накара да продължи да говори, тъй като говоренето изискваше дишане. А с всяко вдишване той поемаше миризмата ѝ все по-дълбоко в себе си.

— Нарани ме и да видим кой ще се наслаждава повече — предупреди го тя.

Той се дръпна от нея, докато гърбът му не се притисна в сребърната мозайка на стените. Но белезниците я държаха близо до него.

Тя наведе глава и ухапа силно насинената си буза. Отвори уста и прясната кръв потече по устните ѝ. После отметна глава, оголвайки шията си. Светлината на свещите заблестя по червената струйка, която се спускаше надолу и се събираше в ямката между ключиците ѝ.

Усети как погледът му следи топлата следа, обещанието, което носеше тя. Гъстата ѝ топлина призоваваше звяра, скрит във всяка капка на собствената му прокълната кръв.

Знаеше как ароматът разцъфва в помещението по начини, които вече не можеше да усети. Как изпълва ноздрите, дори устата. Много отдавна беше чувствала онова, което чувстваше той сега. Познаваше непреодолимата сила на желанието. Беше се научила да го приема и това правеше силна и нея.

Той го отричаше — и това го правеше слаб.

— Как ще ме измъчваш сега, Бернар? — попита тя с пълна с кръв уста, като нарочно използва малкото му име.

Свободната му ръка посегна към кръста на гърдите му, но тя го спря, постави собствената си длан върху среброто, като му попречи да го докосне, лиши го от утехата на светата болка. Пръстите му се свиха около нейните и ги стиснаха, сякаш той си мислеше, че ръката ѝ е неговият кръст, неговото спасение.

— Ще ти кажа онова, което искаш — прошепна тя, изричайки най-съкровено то му желание. — Ще ти помогна да спасиш своята църква.

Пръстите му се стегнаха още и едва не счупиха костиците на ръката ѝ.

— За теб ще е просто — подкани го тя. — Извършвал си кървави грехове и преди, а аз знам, че те са много по-тъмни, отколкото си мислят всички. Извършил си много грехове в Негово име, нали?

Лицето му ѝ каза, че наистина е така.

— Тогава го направи и сега — рече тя. — И делото ти ще ти даде силата да защитиш своята църква, своя орден. Нима ще позволиш своят свят да рухне, да изгубиш всичко, защото си се страхувал да действаш? Защото си поставил собствения си страх от правилата над светата си мисия?

Отново облиза устни. Отлично си представяше как изглежда кръвта върху бледата ѝ кожа, как гледката и миризмата ѝ го призовават неудържимо.

Без да осъзнава, той също облиза устни.

— Как може спасението на Неговия свят със средствата, които Той ти е дал, да бъде грях? — попита го тя. — Ти си по-силен от правилата, Бернар. Знаем го... а дълбоко в себе си и ти го знаеш.

Пое дълбоко дъх, без да откъсва очи от неговите. Думите ѝ бяха достигнали до него, бяха събудили съмненията му, играеха си с честолюбието му.

Той трепереше пред нея — желаше отговора ѝ, кръвта ѝ, нея.

Сега може и да беше сангвинист, но преди беше стригой, а още по-преди — мъж. Поглъщал беше плът, вкусвал бе удоволствието. Тези желаня бяха пропити във всяка фибра на съществуването му и винаги щяха да си останат там.

Сърцето ѝ препускаше, бузата ѝ туптеше горещо от удара му. Винаги беше обичала болката, нуждаеше се от нея така, както по-късно се нуждаеше от кръв. Затвори очи и остави болката да отеки в нея — от бузата, от разкъсаната ѝ китка.

Истинско блаженство.

Когато отвори очи, той още държеше ръката ѝ притисната в кръста до сърцето му. Погледът му се плъзна от алените от кръвта устни към пулса в гърлото ѝ, към раменете, към бялата кожа под копринения комбинезон. Тя се размърда и разкъсаната ѝ рокля се свлече от раменете ѝ. Сега светлината на свещите осветяваше гърдите ѝ, така ясно видими под коприната.

Той стоеше неподвижно, без да откъсва поглед от нея.

Тя се наведе безкрайно бавно към него — после се повдигна на пръсти и леко, като милувка на вятър, докосна с устни неговите. Остана така един дълъг миг, оставяйки го да почувства топлината ѝ, да вдиша аромата на кръвта ѝ.

— Ако не е по Негова воля, то защо съм тук? — прошепна тя. — Само ти можеш да бъдеш достатъчно силен, за да получиш отговора от мен. Само ти имаш силата да спасиш твоя свят.

А после разтвори устните му със своите и пъкна езика си между тях.

Той изстена и отвори уста.

Тя вече усещаше как кучешките му зъби се удължават, докато целувката ѝ ставаше все по-дълбока.

Без да откъсва устни от нейните, той я завъртя и я блъсна в стената, като притисна тялото си към нейното. Стари плочки се отделиха и паднаха, стъклените ръбове разкъсаха тънкия копринен комбинезон и одраскаха кожата ѝ. Кръвта потече по гърба ѝ и закапа по каменния под.

Тя откъсна устни от неговите и отметна глава, предлагайки му шията си.

Без никакво колебание той я захапа.

Елизабет изпъшка от болката.

Бернар незабавно всмука огромна глътка от кръвта ѝ, пое топлината ѝ. Елизабет потръпна, крайниците ѝ започнаха да изстиват. Ледена болка прониза сърцето ѝ. Този път го нямаше изпълненото с екстаз единение, който бе изпитала с Рун.

Това бе животинска нужда.

Болезнен глад, който не оставяше място за любов или нежност.

Той можеше да я убие и да я остави така, но тя трябваше да поеме този риск, уповаваше се на надеждата, че за този, който я беше наградил, знанието е толкова важно, колкото и кръвта ѝ.

„Няма да ме остави да умра и да отнесе тайните със себе си.“

Но дали наистина щеше да стане така, след като бе освободила звяра в него?

Тялото ѝ се свлече на пода. Докато сърцето ѝ замлъкваше, съмнението изпълни пустотата в нея — заедно със страха.

После светът потъна във вечен мрак.

11.

17 март, 21:38

Венеция, Италия

Рун крачеше енергично по полирания под на „Сан Марко“. Беше кацнал във Венеция преди четвърт час. От оставеното съобщение беше научил, че Бернар и останалите са довели Елизабета тук. Само че когато пристигна, откри вратата на църквата отворена и вътре като че ли нямаше никой.

„Нима вече са слезли в параклиса на сангвинистите?“

Погледна през централния кораб към северния трансепт на базиликата. Доколкото си спомняше, там имаше стълбище, което водеше до подземна крипта и тайната врата към територията на сангвинистите. Понечи да тръгне натам, но някакво движение насочи вниманието му към южния трансепт. От мрака се откъснаха сенки и се понесоха към него с неестествена скорост.

Рун се напрегна и приклепна. Не знаеше кои са тези, а нападенията напоследък го бяха направили още по-предпазлив.

„Никакви стригои не биха посмели да атакуват на такова свято място.“

Един глас го извика по име, когато сенките приближиха, и се оказа, че са сангвинисти — двама мъже и една жена.

— Рун!

Той разпозна източните черти на София.

Дребната жена забърза към него, следвана от останалите.

— Идваш тъкмо навреме.

Той видя тревогата в очите ѝ.

— Какво е станало?

— Ела. — Тя тръгна към северния трансепт. — Има проблем при вратата на сангвинистите.

— Каж ми — нареди той, като провери карамбита на китката си, без да забавя крачка.

Тя му разказа какво е станало долу, как Бернар бе взел Елизабета и бе затворил вратата след тях.

— Кристиан вече е долу, но трябва да сме трима, за да я отворим.
— София посочи двамата свещеници зад тях. — Дойдох за още помощ, но ми отне твърде много време, докато ги намеря. А Ерин се бои да не стане най-лошото.

Когато стигнаха стълбището, Рун поведе групата. Вярваше на преценката на Ерин. Щом тя бе разтревожена, значи имаше добри основания. Още по средата на стълбите чу две сърца да отекуват от криптата долу.

Ерин и Джордан.

Можеше да ги различи със същата лекота, с която различаваше гласовете им. Бързо туптящото сърце на Ерин издаваше страха ѝ. Рун стигна до криптата и видя как Кристиан удря по стената и вика кардинала.

Знаеше какво е развълнувало толкова младия сангвинист.

Оттатък стената чу друго сърце, приглушено от камъка, но въпреки това доловимо за остриите му сетива. Звукът се усилваше от акустиката в дългата крипта.

„Елизабета.“

Сърцето ѝ прескочи, биеше все по-слабо с всеки удар.

Тя умираще.

Кристиан ги чу да се приближават и се обърна.

— По-бързо!

Рун нямаше нужда от подканяне. Втурна се през криптата. Ерин пристъпи напред да го посрещне, но той я подмина без нито дума. Нямаше време.

Извади ножа, прободете дланта си и пусна капка кръв в чашата на Лазар. София и Кристиан застанаха от двете му страни и бързо направиха същото.

— Защото това е чашата на нашата кръв, на новия и вечно жив Завет — казаха в един глас тримата.

Очертанията на вратата се появиха върху камъка.

— *Mysterium fidei* — напевно продължиха сангвинистите.

Бавно — прекалено бавно — вратата се отвори. Плътната миризма на кръв моментално достигна до тях, силна и замайваща, ухаеща на опасност.

Веднага щом отворът стана достатъчно широк, Рун се промъкна странично и се затича, следвайки миризмата към източника ѝ.

Стигна прага на параклиса — точно когато сърцето на Елизабета спря. Погледна невъзможната сцена. В святото помещение, под светлината на сребърната мозайка, Елизабета лежеше по гръб, отпусната и безжизнена.

Но не беше сама.

Бернар бе коленичил на пода, закопчан с белезници за нея, с окървавена уста. Обърна се към Рун и на лицето му се изписа мъка. Сълзи потекоха по бузите на кардинала, оставяйки диря по аленото петно на греха му.

Рун не обърна внимание на болката му и се завтече към Елизабета, падна на колене, вдигна я и я притисна към себе си. Издърпа тялото ѝ толкова далеч от Бернар, колкото позволяваха белезниците, които ги държаха заедно.

Искаше да се разбеснее срещу този грях, да остави яростта да изгори мъката, която го изпълваше. Един ден щеше да накара Бернар да плати, но не днес.

Този ден беше единствено за нея.

Кристиан пръв се озова до него. Докосна го съчувствено по рамото, коленичи и се зае с белезниците. Металната халка освободи тънката китка на Елизабета и изтрака на пода.

След като Елизабета бе освободена от убиеца си, Рун вдигна студеното ѝ тяло и се изправи. Искаше да я държи по-далеч от Бернар.

София поведе двамата си спътници към окаяната фигура на кардинала. Изправиха го грубо на крака. Тихото им мърморене показваше, че не могат да повярват, че кардиналът е способен на подобно нещо.

Но той го беше направил — беше убил Елизабета.

— Рун... — Ерин стоеше до Джордан, притисната към него, към живота, който гореше така ярко в него.

Рун не можеше да понесе гледката. Извърна се и понесе Елизабета към олтара. Искаше тя да бъде заобиколена от святост. Мислено се закле, че оттук нататък тя винаги ще остане в тази благодат. Че ще открие къде са погребани децата ѝ и ще я положи да почива до тях.

Беше го заслужила.

Много отдавна той ѝ бе отнел полагащото ѝ се място, но сега щеше да направи всичко по силите си, за да поправи онова, което

можеше да бъде поправено. Това бе всичко, което можеше да направи за нея.

Сребристата светлина обливаше бледата ѝ кожа, дългите мигли и черните ѝ къдрици. Дори в смъртта си тя бе най-прекрасната жена, която бе виждал. Държеше погледа си настрана от ужасната рана на гърлото ѝ, от кръвта, която течеше по раменете и се пропиваше в тънката ѝ копринена дреха.

Стигна до олтара, но не можеше да я положи на това студено ложе. Когато я пуснеше, щеше да я изгуби завинаги. Затова се отпусна на пода до олтара и свали бялата му покривка, за да увие голите ѝ крайници.

С ръба на благословената тъкан избърса кръвта от брадичката ѝ, от пълните устни, от бузите. На едната имаше синина. Явно Бернар я беше ударил.

„Ще си платиш и за това.“

Той се наведе над нея.

— Съжалявам — прошепна. Беше ѝ казвал тази дума много пъти. Прекалено много.

„Колко пъти съм постъпвал лошо с теб...“

Сълзите му капеха по студеното ѝ бяло лице.

Погали насинената ѝ буза много нежно, сякаш тя още можеше да усети допира. Докосна меките ѝ клепачи. Искаше му се тя да можеше просто да се върне от смъртта, отново да отвори очи...

И тя го направи.

Размърда се в обятията му като събуждащо се цвете, което бавно се разтваря за новия ден. Отначало понечи да се дръпне, но после го позна и се успокои.

— Рун... — едва чуто прошепна тя.

Той се взираше в нея, изгубил дар слово. Знаеше истината. Не чуваше сърцето ѝ.

„Господи, не...“

Погледна през рамо. Яростта се надигаше в него и изместваше мъката. Бернар не само беше пил кръвта ѝ — но беше влял своята кръв в нея. Беше я проклетел така, както бе направил Рун преди векове, беше я осквернил. Тя отново беше бездушна мерзост.

Само преди месеци Рун бе пожертвал връщането на собствената си душа, за да спаси нейната — и Бернар бе превърнал този дар в

пепел.

Кардиналът стоеше, заобиколен от Кристиан и другите трима сангвинисти. Бернар бе извършил най-големия грях и щеше да бъде наказан, може би дори със смърт.

Рун не изпитваше съжаление към него.

Елизабета отпусна глава на гърдите му. Беше твърде слаба, за да я повдигне. Думите ѝ бяха повече дъх, отколкото звук.

— Уморена съм, Рун... уморена до смърт.

Той продължи да я прегръща и отвърна на шепота ѝ:

— Трябва да се нахраниш. Ще намерим някой, който ще ни даде кръв, за да възвърнеш силите си.

София се надвеси над тях.

— Това е невъзможно. Не може да бъде оставена да съществува. Сега тя е стригой и трябва да бъде унищожена.

Рун погледна останалите, но не откри несъгласие с думите ѝ. Възнамеряваха да я заколят като животно.

И в този миг намери помощ от най-неочакваното място.

Бернар заговори, сякаш все още имаше думата по подобни въпроси.

— Тя трябва да пие от виното, да стане една от нас. Поех гнева на превръщането ѝ върху себе си... защото графинята се закле да посрещне това предизвикателство. Да пие от осветеното вино и да влезе в нашия орден.

„Или да умре, докато се опитва.“

Рун погледна с ужас Елизабета. Тя никога не би се съгласила на подобно нещо. Но Елизабета лежеше в обятията му със затворени очи — беше припаднала от слабост.

София докосна сребърния кръст на гърдите си.

— Дори да премине изпитанието, това няма да изкупи греха ви, кардинале.

— Ще приема моето наказание — каза той. — Но тя трябва да приеме осветеното вино — и Божия съд.

— Това не е неин грях — възрази Рун.

Кристиан застана до София.

— Рун, съжалявам. Няма значение как е била превърната, а само това, че сега е стригой. Подобни създания не бива да бъдат оставяни

живи. Те трябва или да се изправят пред изпитанието и да пият виното, или да бъдат убити.

Рун си помисли дали да не избяга с нея. Но дори да успееше да победи събралите се тук, после какво? Прокълнато съществуване в скитане по света, борба да ѝ попречи да покаже истинската си природа, и двамата откъснати от Божията милост?

— Трябва да бъде направено, при това веднага — каза София.

— Чакайте — намеси се Джордан. — Може би няма да е зле всички да спрем за малко и да поговорим.

— Съгласна съм — каза Ерин. — Обстоятелствата са необичайни. Не забравяйте, че тя разполага с информацията, която ни е нужна. Не трябва ли поне да се сдобием с нея, преди да рискуваме да я изгубим отново?

— Ерин е права — каза Джордан. — Изглежда, че на графинята ѝ е било платено. Получила е онова, което искаше, и сега трябва да ни каже какво знае.

Кристиан се намръщи, но като че ли беше готов да застане на тяхна страна. София обаче не изглеждаше особено трогната и имаше подкрепата на двамата сангвинисти до нея.

И тогава подкрепата дойде от друга страна.

— Ще ви кажа какво знам — дрезгаво рече Елизабета. — Но не и ако това означава смърт за мен.

София извади извитите си ножове и те проблеснаха на светлината на свещите.

— Не можем да оставим жив един стригой. Правилата са ясни. Всеки стригой има избор — да влезе в ордена или да бъде убит незабавно.

Рун стисна Елизабета в прегръдката си. Нямахме да я изгуби два пъти за една нощ. Щеше да се бие, ако се наложеше.

Може би усетила, че напрежението доближава връхната си точка, Ерин пристъпи между Рун и останалите.

— Не можем ли да направим изключение за нея? Да я оставим да запази сегашната си форма. Църквата беше готова да работи с нея и преди, когато бе стригой и когато търсехме Първия ангел. Беше ѝ позволено да живее като стригой в замяна на помощта ѝ. Нима сегашното положение е по-различно?

В помещението се възцари тишина.

Накрая Бернар наруши мълчанието — и каза истината.

— Тогава тя ни излъга. Ако беше оцеляла като стригой след откриването на Първия ангел, трябваше да бъде убита.

Ерин ахна.

— Наистина ли?

— Трябваше да сложа край на прокълнатия й живот със собствените си ръце — каза Бернар.

Рун впери поглед в наставника си, в човека, който го бе възпитал в този нов живот. Беше се доверявал на Бернар стотици години. Сега усети как светът се преобръща под краката му. Нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Никой не беше такъв, какъвто твърдеше, че е.

С изключение на Елизабета.

Тя никога не се беше преструвала, че не е онова, което е, дори когато беше чудовище.

— Значи обещанията ти не означават нищо, кардинале — каза Елизабета. — В такъв случай не виждам причина да спазвам своите. Няма да ви кажа нищо.

— В такъв случай ще умреш още сега — отвърна Бернар.

Елизабета погледна кардинала. Войната между двамата никога нямаше да приключи.

— Тогава ми задайте въпроса — рече тя. — Предложете ми онова, което трябва да предложите на всеки стригой, който заловите.

Никой не проговори.

Елизабета отново отпусна глава и погледна Рун с очи, пълни с тъга, но и с решимост.

— Задай ми въпроса, Рун.

— Няма да го направя. Няма за какво да отговаряш.

— Напротив, любов моя. Накрая всички ще отговаряме. — Тя протегна ръка и докосна бузата му с треперещи пръсти. На уморените й устни се появи едва забележима усмивка. — Готова съм.

— Ще станеш на пепел, ако докоснеш виното — намеси се Бернар. — Кажи ни първо какво знаеш и може би Бог ще ти прости.

Тя не му обърна внимание и не откъсна поглед от Рун.

Той видя твърдата й решимост.

— Батори Екшед — каза Рун със студени устни. — Изоставяш ли прокълнатото си битие, за да приемеш предложението на Христа да

служиш на Църквата, да пиеш единствено Неговата кръв, Неговото свято вино... сега и завинаги?

Погледът ѝ не трепна, макар че по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Да.

12.

17 март, 23:29

Венеция, Италия

Ерин гледаше огромния купол в центъра на базиликата „Сан Марко“, обърнала лице към златното сияние сякаш към изгряващото слънце. Наближаваше полунощ, но тук тъмнината на нощта нямаше власт.

По-рано, в малкия сребърен параклис под земята, бе гледала как отвеждат графинята в тъмните кътчета на нивото на сангвинистите. Тревожеше се да не ѝ сторят нещо, но София бе заявила непреклонно, че това е свещен ритуал на ордена им и тя няма право да присъства на него. Ерин знаеше само, че Елизабет ще бъде умита и облечена в монашеска дреха, преди да се подложи на ритуала на трансформацията, който явно включваше молитви, покаяние и приемане на превърнато вино.

Не би имала нищо против да присъства на събитието, но не беше единствената изключена.

На един от сангвинистите също не му бе позволено да иде с останалите.

Поне засега.

Тя се обърна и го погледна. Рун крачеше напред-назад в огромната базилика и пламъците на свещите се люшваха след него, докато минаваше от една сянка към друга. В едната си ръка държеше молитвената си броеница и не я оставяше нито за миг. Устните му се движеха в непрестанна молитва. Никога не го беше виждала толкова развълнуван.

Джордан се беше разположил на една скамейка наблизо. Тя отиде и седна до него, като остави раницата до себе си.

— Имам чувството, че Рун ще издълбае коловози в мрамора — отбеляза Джордан.

— Жената, която обича, може да умре тази нощ — отвърна тя. — Има пълното право да се вълнува.

Джордан въздъхна.

— Ако питаш мен, тя не е кой знае какво. Престанал съм да броя колко пъти му въртя номера.

— Това не означава, че той иска да я гледа как умира. — Ерин хвана ръката му и сниши глас, тъй като Рун лесно можеше да ги чуе дори от другия край на нефа. — Иска ми се да можем да направим нещо.

— За кого? За Рун и Елизабет ли? Не забравяй, че тя *поиска* да бъде превърната в стригой. Нещо ми подсказва, че е изчислила възможностите си преди да се съгласи да влезе в ордена. Мен ако питаш, по-добре да оставим нещата да се развиват по естествения си начин.

Ерин се облегна на Джордан и отново усети излъчващата се от него топлина. Той се отмести. Движението бе съвсем леко, но не можеше да се сбърка.

— Джордан? — започна тя, готова да се изправи срещу страховете си. — Какво стана в Куме?

— Вече ти казах.

— Но не и за атаката. Още гориш... и... и ми се струваш *различен*.

Думата изобщо не можеше да опише чувството, което изпитваше.

Джордан заговори някак отнесено.

— Не знам какво стана. Ще ти прозвучи странно, но знам само, че онова, което се е променило в мен, ме води по добър път. Път, който трябва да следвам.

— Какъв път? — Ерин преглътна с мъка.

„И мога ли и аз да дойда с теб?“

Преди той да успее да отговори, Рун спря при скамейката им.

— Извинявай, Джордан, мога ли да те попитам за часа?

Джордан освободи ръката си от ръката на Ерин и си погледна часовника.

— Единайсет и половина.

Рун хвана кръста на гърдите си и се загледа с очевидна тревога към стълбището в северния трансепт. Церемонията трябваше да започне в полунощ.

Ерин стана, привлечена от мъката му. Нямахше да получи никакви конкретни обяснения от Джордан. Може би той не знаеше повече от

онова, което вече ѝ бе казал — или просто не искаше да ѝ каже. Така или иначе, нямаше полза да седи тук.

Отиде при Рун.

— Джордан е прав, нали знаеш.

Той я погледна.

— За какво?

— Елизабет е интелигентна жена. Не би се съгласила да постъпи в ордена, освен ако не смята, че има голяма вероятност да издържи трансформацията.

Рун въздъхна.

— Тя мисли, че процесът е сложен, че оставя място за съмнения и грешки, но това не е така. Присъствал съм на много подобни церемонии. Виждал съм мнозина да... загиват, след като пият от виното. Не може да мине през ритуала с хитрини.

Той отново закрачи, но Ерин тръгна с него.

— Може да се е променила — предположи тя. Не го вярваше наистина, но знаеше, че Рун иска да е така.

— Това е единствената ѝ надежда.

— Тя е по-силна, отколкото ѝ признаваш.

— Моля се да си права, защото... — Гласът на Рун се пречупи и той преглътна. — Защото не мога да гледам как умира отново.

Ерин хвана студената му ръка. Пръстите му бяха зачервени и покрити с мехури от допира на сребърните мъниста на броеницата. Той спря и я погледна. Трудно ѝ беше да понесе страданието в тъмните му очи, но Ерин не извърна поглед.

Той се наведе към нея и тя инстинктивно го прегърна. Само за миг той се отпусна и я остави да прегръща студеното му сковано тяло. Над рамото му Ерин видя, че Джордан ги гледа. Знаеше чувствата му към Рун и очакваше, че ще прояви ревност, но той гледаше през нея, сякаш потънал в някакъв свой свят, в който тя явно губеше мястото си.

Рун се дръпна от прегръдката ѝ и я докосна леко по рамото. Простият жест предаваше благодарността му. Дори в мъката си той си даваше сметка за Ерин повече, отколкото Джордан.

Тръгнаха мълчаливо към Джордан.

Той ги погледна. Изглеждаше вбесяващо спокоен.

— Почти е време — каза преди Рун да отвори уста. — Ще бъдеш ли с Елизабет, когато приеме виното?

— Не мога — отвърна Рун с още по-тих глас. — Не мога.

— Не ти позволяват ли? — попита Джордан.

Виновното мълчание на Рун беше достатъчен отговор.

Ерин докосна ръката му.

— Трябва да си там.

— Тя ще живее или ще умре независимо от присъствието ми, а аз не мога да гледам, ако... ако...

— Тя е уплашена, Рун — каза Ерин. — Колкото и да се опитва да го скрие. Има вероятност това да са последните й мигове на земята, а ти си единственият останал на този свят, който наистина я обича. Не можеш да я оставиш сама.

— Може би си права. Ако я бях оставил да изживее живота си така, както Бог беше повелил, сега нямаше да страда от тази участ. Може би съм длъжен...

Ерин стисна ръката му. Все едно стискаше мраморна статуя, но някъде дълбоко в него имаше наранено сърце.

— Не го прави от чувство за дълг — настоя тя. — Иди, защото я обичаш.

Рун сведе глава, но още се колебаеше. Обърна се и започна нова обиколка на нефа. Този път Ерин го остави сам, тъй като знаеше, че има нужда да помисли над думите й, да вземе решение.

Въздъхна и отново седна до Джордан.

— Ако ние бяхме в това положение, щеше ли да ме оставиш да изпия виното сама?

Той повдигна брадичката й с пръст и обърна главата й към себе си.

— Щях да ти спукам задника, преди да се стигне дотам.

Тя му се ухили и се наслади на момента, но той не продължи дълго.

Кристиан се появи на вратата и тръгна по пътеката към тях. Носеше ниска кутия, от която ухаеше на месо, сирене и домати. В другата си ръка държеше две кафяви бутилки.

— Пица и бира! — възкликна Джордан. — Ти си сбъдната мечта.

— Запомни го, когато обмисляш бакшиша ми. — Кристиан му връчи кутията.

Рун се върна при тях. Подозираше, че Кристиан не е дошъл само с късна вечеря.

Младият сангвинист му кимна.

— Време е. Но не е нужно да присъстваш. Разбирам колко е болезнено за теб.

— Ще дойда. — Той изгледа дълго Ерин. — Благодаря, че ми напомни защо, Ерин.

Тя сведе глава. Искаше ѝ се да можеше да отиде с него, да бъде до него, ако графинята не оцелее.

Рун се обърна и тръгна да посрещне онова, което предстоеше, да го сподели с Елизабет.

Съдбите на двамата бяха обвързани.

23:57

Елизабет отново стоеше в сребърния параклис, където бе умряла и се бе родила отново. Някой беше почистил кръвта ѝ от пода и стените. Помещението миришеше на тамян, камък и лимони. На олтара бяха запалени нови свещи.

Сякаш нищо не се бе случило.

Погледна нагоре към ярката мозайка с Лазар. Той беше направил онова, което тя щеше да опита след малко, и бе оцелял. Но той бе обичал Христос.

За разлика от нея.

Прокара длан по черната си одежда на обикновена монахиня. На колана ѝ имаше сребърна броеница, а на гърдите ѝ висеше кръст. Двата предмета изгаряха дори през дебелия тъкан. Чувстваше се така, сякаш е облякла костюм за бал.

Но маскарадът не бе само неин.

Без да помръдва, за да не издаде на другите как се чувства в действителност, Елизабет ликуваше от силата в себе си. Кардиналът бе пил жадно кръвта ѝ и ѝ беше предложил от своята съвсем малко, но достатъчно, за да я поддържа. Даже по-лошо, чувствителните ѝ стъпала докосваха свещена земя, място, което би трябвало да я отслаби още повече.

Но тя се чувстваше силна. Може би по-силна от всеки друг път.

„Нещо в света се е променило.“

Осем сангвинисти стояха в параклиса с нея, гледаха я, преценяваха я. Но тя забелязваше само един. Рун беше дошъл да

участва в ритуала и стоеше до нея. Беше изненадана колко силно ѝ подейства жестът му.

Рун пристъпи до нея.

— Имаш ли вяра, Елизабета? — едва чуто прошепна той. — Достатъчно вяра, за да преживееш това?

Елизабет погледна загрижените му очи. Векове наред той искаше от нея единствено да се бори със злото в себе си, да се посвети на безрадостното съществуване в служба на църква, на която никога не бе имала доверие. Тя искаше да го утеши, да го окуражи, но нямаше намерение да го лъже, не и когато това можеше да е последният им момент заедно.

Сангвинистите зад него припяваха молитва. Ако се опиташе да избяга, щяха да я убият — а ако тя умреше, Томи щеше да умре с нея. По този изгарящ път се намираше единствената надежда да спаси живота на момчето, както и собствения си живот.

— Имам вяра — отвърна тя, което беше самата истина. Просто не беше вярата, която той искаше за нея. Тя имаше вяра в себе си, в способността си да преживее това и да спаси Томи.

— Ако не вярваш — предупреди я Рун, — ако не вярваш, че Христос може да спаси прокълнатата ти душа, ще умреш при първата глътка от Неговата кръв. Винаги е било така.

„Наистина ли?“

Распутин беше отлъчен от Църквата, но въпреки това тя беше видяла с очите си, че още е жив извън лоното ѝ. Немският монах брат Леополд бе предавал Църквата в продължение на петдесет години, но въпреки това бе пил виното безброй пъти и така и не бе изгорял.

Дали вярата на монаха в целта, на която служи, не го беше поддържала?

Надяваше се да е така. Заради себе си и заради Томи. Трябваше да повярва, че има други пътища към спасението, предлагано от тази света кръв. Макар сърцето ѝ да не беше чисто, помагането на Томи беше достатъчно благородна цел.

„Но ако греша...“

Тя посегна към голата китка на Рун и я докосна с пръст.

— Искам ти да ми дадеш виното. Ти и никой друг.

„Ако умра, нека да е от ръцете на човек, който ме обича.“

Рун преглътна с мъка, на лицето му се изписа страх, но не ѝ отказа.

— Сърцето ти трябва да е чисто — предупреди я той. — Трябва да отидеш при Него открито и с любов. Можеш ли да го направиш?

— Ще видим — каза тя, отбягвайки въпроса.

Удовлетворен, но все така колебаещ се, Рун посочи сребърния потир на олтара. Острата миризма на виното се носеше от него през миризмата на тамян. Трудно можеше да се проумее как такава проста субстанция като ферментирало грозде може да крие в себе си тайната на живота. Или че би мога да унищожи новооткритата ѝ безсмъртна сила, а заедно с това и самата нея.

Рун застана пред олтара с лице към нея.

— Първо трябва публично да се покаеш за греховете си. За *всичките* си грехове. После можеш да приемеш Светата кръв.

Останала без избор, Елизабет започна да изброява грях след грях, като виждаше как всеки един пада върху раменете на Рун, как той поема върху себе си вината за деянията ѝ. Понасяше ги пред нея и тя виждаше болката и съжалението в очите му. Въпреки всичко станало между тях тя би му спестила това страдание, ако можеше.

Когато приключи, беше прегракнала. Бяха изминали много часове. Тялото ѝ на стригой усети, че новият ден приближава.

— Това ли е всичко? — попита Рун.

— Не е ли достатъчно?

Той се обърна, взе сребърния потир от олтара и го вдигна над главата си. Каза молитвите, необходими за превръщането на виното в Христова кръв.

През цялото това време Елизабет претърсваше съвестта си. Страхуваше ли се, че това са последните ѝ мигове? Че може скоро да стане на пепел и да се пръсне по пода? Отговорът беше само един.

„Каквото е писано да стане, ще стане.“

Коленичи пред Рун.

Той се наведе и поднесе потира до устните ѝ.

13.

18 март, 05:41

Венеция, Италия

Джордан се протегна, за да разкърши гърба си. Беше заспал на една от скамейките в базиликата.

Сега се изправи и се раздвижи, за да възстанови кръвообращението в тялото си. Наведе се да разтрие прасеца си — беше се схванал.

„Мога чудодейно да се излекувам от смъртоносна рана, а не мога да направя нищо за едно схващане.“

Закуцука към Ерин, която изучаваше някакво произведение на изкуството наблизко. Стоеше с Кристиан, който беше останал да им прави компания в нощното бдение. Всички чакаха да научат какво е станало с Елизабет. Ако се съдеше по отпуснатите рамене и подпухналите очи, Ерин май изобщо не беше успяла да поспи.

Кристиан можеше да отиде при другите сангвинисти и да вземе участие в ритуала, но бе останал тук, било за да ги пази от евентуална заплаха или да им попречи да се намесят в ставащото долу. Или пък просто не искаше да гледа как графинята изгаря, както не искаше и Рун.

През цялата нощ той бе напълно откровен с тях и отговаряше на въпросите на Ерин за това какво става долу. И което беше по-важно, донесе още бира на Джордан.

— Какво всъщност гледаме? — попита Джордан, когато се присъедини към тях.

Ерин посочи мозайката точно над тях.

Той проточи врат.

— Това да не е Иисус, седнал на дъга?

Тя се усмихна.

— Всъщност да. Възнеся се на небето. Оттук е и името на тази част на базиликата — Куполът на възнесението.

Продължиха по централния кораб. Ерин разпитваше Кристиан за различни мозайки, но беше ясно, че в главите и на тримата се върти

по-важен въпрос.

Накрая Джордан го зададе.

— Мислиш ли, че тя ще оцелее, след като пие от виното?

Кристиан спря и въздъхна.

— Ще оцелее, ако наистина се покае за греховете си и Го приеме в сърцето си.

— Това е малко вероятно да се случи — рече Ерин.

Джордан беше съгласен с нея.

Реакцията на Кристиан беше по-състрадателна.

— Никога не можем да познаем сърцето на другия. Колкото и да си мислим, че можем. — Обърна се към Джордан. — Леополд заблуди всички ни, а е бил агент на Белиал в нашите редици десетилетия наред.

Ерин кимна.

— И е можел да пие осветеното вино, без да става на пепел.

Джордан се намръщи, когато си даде сметка, че има една тема, която така и не бе намерил време да повдигне. Беше разказал на всички, че тялото на Леополд липсваше в подземния храм, но така и не продължи с по-странния аспект на историята.

— Ерин — каза той. — Има нещо, което така и не споменах за атаката в Куме. Онзи стригой, който... който ме рани... точно преди да умре каза, че съжалява. Знаеше името ми.

— Какво?

Кристиан рязко се обърна към него. Явно Баако и София също не бяха споделили тази подробност със сангвинистите. Може би всички бяха готови да подминат станалото като чиста случайност. Може би мъртвият стригой е бил немец, което обясняваше акцента му. Може би е знаел името на Джордан, защото онзи, който е пратил чудовището, е знаел, че Воинът на Човека се намира в подземния храм.

Въпреки това той не вярваше.

„Джордан, mein Freund...“

— Кълна се, че гласът, с който проговори, беше гласът на Леополд.

— Невъзможно — промърмори Ерин, но вече беше станала свидетел на достатъчно невъзможни неща, за да се съмнява.

— Знам как звучи — рече той. — Но си мисля, че Леополд е използвал тялото като високоговорител.

— Що за връзка би могло да има между тях, за да е възможно подобно нещо?

Кристиан предложи една хипотеза.

— Може би когато Леополд е умрял, духът му се е прехвърлил в този стригой.

Ерин се обърна към него.

— Това случвало ли се е друг път?

Кристиан сви рамене.

— Не че знам, но откакто ви срещнах, видях много неща, които бих сметнал за невъзможни.

Ерин кимна в знак на съгласие. Погледна Джордан.

— Имаше ли нещо друго необичайно в онзи стригой? Нещо, което би могло да обясни подобна връзка?

— Освен невероятната му сила и скорост ли? — попита той.

— Освен това.

Джордан си спомни една последна подробност.

— Всъщност имаше още едно странно нещо. На гърдите му имаше черен знак. — Имитира го със собствената си длан. — Във формата на ръка.

Отпуснатите рамене на Ерин се поизправиха.

— Като на Батори Дарабонт ли?

— Точно това си помислих и аз. Някакъв знак за собственост.

— Или обсебване — добави Ерин.

Кристиан изглеждаше загрижен.

— Трябва да са приключили с аутопсията на тялото във Ватикана. Може би когато се върнем там, ще имат някакво по-добро обяснение. Кардинал Бернар вероятно ще знае какво да...

Гласът му замря. Явно за момент беше забравил, че кардиналът вече не е начело на сангвинистите. Сега той беше арестант.

Джордан поклати глава. Това беше най-неподходящото време за трусове по върховете на ордена.

— Какво ще стане с Бернар? — попита той.

Кристиан въздъхна.

— Ще бъде отведен в Кастел Гандолфо и поставен под домашен арест, докато не бъде готов да се изправи пред съда. Тъй като е кардинал, трябва да се събере конклав от дванайсет други кардинали,

които да произнесат присъдата си. Може да отнеме две седмици, особено покрай зачестилите нападения на стригоите.

— Какво е най-вероятно да решат? — попита Ерин.

— Кардинал Бернар е силен — отвърна Кристиан. — Малцина ще искат да говорят срещу него. Поради това и поради факта че има смекчаващи вината обстоятелства, най-вероятно ще му бъде наложено някакво наказание.

— Какво наказание? — попита Джордан.

— Той е извършил тежък грях. При нормални обстоятелства наказанието би било смърт. Но орденът може да избере и да му прости. София каза, че кардиналът е нарушавал законите ни и в миналото, като е пил кръвта на човешки врагове по време на Кръстоносните походи.

— Кръстоносните походи ли? — втрещи се Ерин. — Та това е било преди хиляда години.

— Доста дълга памет имате — отбеляза Джордан.

— Призванието ни е трудно. — Кристиан докосна мънистата на броеница си. — И ако графиня Батори наистина има информация, която може да ни помогне в мисията да оковем отново Луцифер, съдът може да прояви снизходителност към кардинала.

Ерин погледна по дължината на централния кораб.

— Значи животът на Бернар може да зависи от това дали графинята ще оцелее при ритуала, така ли?

— Струва ми се подобаващо — рече Джордан.

— Подобавашо или не, сигурен съм, че скоро ще разберем участта ѝ — каза Кристиан.

Джордан си помисли, че и за Бернар нощта не е била особено лека.

„И така му се пада.“

05:58

Със закопчани отпред ръце, Бернар се мъчеше да запази равновесие в люлеещия се катер. Сребърните белезници изгаряха кожата му при всяко движение и изпълваха тъмния трюм с миризмата на овъглената му плът.

„Затворен съм като обикновен крадец.“

И знаеше кой е виновен за сегашното му състояние — кардинал Марио. Кардиналът на Венеция открай време ненавиждаше Бернар, най-вече защото Бернар спъваше вековната му кампания да преместят централата на Ордена на сангвинистите в този упадъчен град на каналите. Сегашното пътуване в тъмния трюм беше отплата за този му грях.

Но все пак това бе само неудобство. Бернар нямаше илюзии за това какво го очаква. Не знаеше какво точно ще бъде наказанието за по-големия му грях, но задължително щеше да бъде свален от високия си пост и щеше да пада толкова дълго, че да се пита къде ли е дъното. И със сигурност щяха да му отнемат титлата.

Смъртта щеше да е по-проста възможност.

Сведе глава. Беше служил на Ордена на сангвинистите почти хиляда години. Малцина от неговата епоха бяха оцелели до днес. През цялото това време никога не се беше изкушил да се оттегли в Светилището, да стане един от Уединените. Това не беше път за него и за амбициите му.

„Принадлежа към редиците на Църквата и служа на ордена с всичките си способности.“

Вдигна окованите си ръце, за да докосне с палци кръста на гърдите си. Болката беше позната, успокояваща. Напомни му, че службата му още не е приключила.

Трябваше да се съсредоточи върху това, вместо как е бил унижен от създание като Елизабет Батори. Яростта пламна в него, но той се сгълча и прие недостатъците си. Графинята бе познала дълбината на гордостта му, използвала бе собствените му амбиции срещу него. Думите ѝ отекваха в съзнанието му.

„Само ти имаш силата да спасиш твоя свят.“

Беше го изкусила — не само с кръв, но и с безценното си знание. В мозъка ѝ се пазеха тайните, за които той копнееше толкова, колкото за кръвта ѝ. Беше нетърпелив да плати цената ѝ. Тя знаеше на коя струна да свири.

„А аз бях просто нейният инструмент.“

Но вече не.

Другите не разбираха дълбочината на злото, което графинята носеше в черното си сърце, но Бернар не бе като тях. Той не се

съмняваше, че виното ще я унищожи, но ако това не се случеше, трябваше да е готов.

Знаеше как да я контролира, ако оцелее. Беше я грижа за момчето, за Томи.

„Контролираш ли детето, контролираш и майката.“

Размърда се, за да извади мобилния си телефон от джоба. Бяха му отнели само оръжията. Набра номера в тъмното. Дори в подобни моменти имаше хора, които му оставаха верни.

— Ciao? — отговори глас от другия край.

Бернар бързо обясни какво му е нужно.

— Ще бъде направено — каза съзаклятникът му и прекъсна връзката.

Бернар изпита студена утеха, че планът му за графинята няма да се провали.

„Този път аз ще я превърна в инструмент за моите цели.“

Независимо от цената.

06:10

Елизабет бе коленичила, колебаеща се между спасението и унищожението. Потирът беше пред устните ѝ. Над главата ѝ Лазар и Христос от мозайката се взираха в нея, но тя гледаше онези, които се бяха събрали да видят чудото — семейството на Лазар, сестрите му Марта и Мария от Витания. Малките стъклени плочки показваха техния ужас, не радостта им.

„Дали са се страхували, че брат им няма да оцелее, след като пие кръвта на Христос?“

Погледът ѝ се отмести към друг, който споделяше техния страх и който поднасяше потира към устните ѝ. Отразената светлина на свещите блестеше по напрегнатото лице на Рун и превръщаше бледата му кожа в сребърна. Никога не го беше виждала обхванат от такъв ужас освен в момента, когато го бе целунала за първи път пред камината в замъка си и когато той задвижи събитията, довели и двамата тук, на това място.

Тъмните му очи се взираха в нейните. Това беше моментът за патетично сбогуване, но тя не можеше да измисли какво да му каже, особено пред събралите се сангвинисти.

Съсредоточи се върху Рун и забрави за всичко останало.

— Ege'sze'ge're — прошепна тя над ръба на чашата. Това бе обичайната унгарска наздравница — „За твое здраве“.

Очите на Рун омекнаха и на лицето му се появи намек за усмивка.

— Ege'sze'ge're — с леко кимване повтори той.

Тя отметна глава и той наклони чашата.

Виното се изля върху езика ѝ.

„Свърши се...“

Преглътна и течността прогори огнена следа през гърлото ѝ. Сякаш отпиваше разтопена скала. На очите ѝ избиха сълзи. Гърбът ѝ се изви в агония и грубата тъкан на монашеската ѝ дреха се опъна по гърдите ѝ. Ръцете ѝ се замятаха. Огънят потече през тялото в крайниците ѝ, до върха на пръстите ѝ. Всяка вена сякаш бе пламнала. Това беше агония, каквато не бе изпитвала никога.

С тази болка осветеното вино я изпълни — удавяше силата ѝ на стригой. Бореше се с мрака в кръвта ѝ. Но светостта не победи. Злото не беше изгорено напълно. Все още продължаваше да пулсира в нея като тлеещ огън.

Най-сетне успя да издиша, изхвърляйки част от огъня.

Подозираше какво може да предстои и събра сили. Според Рун всеки път, когато пиеше, виното щеше да я кара да преживява най-лошите си грехове. Той наричаше това изживяване „изкупление“. Целта му беше да напомня на всеки сангвинист, че е грешен и че единствено Неговата невероятна милост може да ги спаси от греховете им.

„А аз имам да изкупвам толкова много.“

Докато огънят в нея утихваше, тя се наведе напред и скри мокрото си от сълзи лице в шепите си. Но не в опит да избяга от ужасните спомени.

А за да скрие облекчението си.

Беше издържала тяхното изпитание — и нямаше спомени за минали престъпления. Умът ѝ бе бистър както винаги. Явно не се нуждаеше от изкупление.

„Може би защото не съжалявам.“

Усмихна се в шепи.

Дали сангвинистите сами не бяха архитекти на наказанието и болката си?

Ръката на Рун легна на рамото ѝ, може би за да я утеши. Тя не се дръпна, тъй като не беше сигурна колко време отнема изкуплението. Продължи да стои със скрито в шепи лице и да чака.

Накрая пръстите на Рун леко стиснаха рамото ѝ.

Тя прие това за знак и вдигна глава, като внимаваше да запази трагична физиономия.

Грейнал от радост, Рун ѝ помогна да се изправи.

— Доброто в теб възтържествува, Елизабета. Да благодарим на Бог за безкрайната му милост.

Тя се облегна на него. Беше забележимо по-слаба от осветеното вино, лишена от странно увеличената сила на стригой. Вкопчи се в ръката на Рун, докато гледаше лицата на събралите се. Повечето оставаха стоически, но някои не бяха в състояние да скрият изненадата си.

Продължи да играе ролята, която се очакваше от нея. Погледна Рун в очите.

— След като вече съм преродена, не мога да престъпя обещанието си към теб, към всички вас. Ще ви кажа онова, което знам, онова, което ще ви помогне в мисията ви. Нека това да бъде първото ми разкажание.

Рун я прегърна по-силно, за да ѝ благодари и може би за да се увери, че тя наистина е жива. После каза:

— В такъв случай да вървим.

Поведе я покрай останалите. Те докосваха раменете ѝ, докато минаваше покрай тях, за да я поздравят, че е влязла в редиците им. Един от свидетелите обаче не можеше да скрие шока си. Тя бе последната, която поздрави Елизабет, като само леко сведе глава.

— За мен е чест, че се присъединявам към вас, сестро — каза Елизабет.

На лицето на старата монахиня се изписа някакво подобие на доброжелателност.

— Вече вървиш по труден път, сестро Елизабет. Моля се да намериш сили в себе си, за да продължиш напред.

Елизабет погледна сериозното ѝ лице.

— Аз също, сестро.

Излезе от параклиса, като потисна надигация се в нея глас.
„Кой да си помисли, че бягството ще се окаже така лесно?“

14.

18 март, 09:45

Венеция, Италия

„Кървавата графиня е оцеляла...“

Ерин, която все още се опитваше да осъзнае това, се взираше в гърба на Елизабет, докато бившата графиня ги водеше през дълбините на базилика „Сан Марко“. Вече приета като една от сангвинистите, тя беше облечена в проста одежда на монахиня. Ерин я изучаваше, все още неспособна да повярва на внезапната промяна. Въпреки скромното облекло у Елизабет все още се долавяше кралско високомерие — личеше си в изопнатите рамене, в скованата шия.

„Но тя е преминала изпитанието на сангвинистите.“

Ерин поклати глава и прие истината.

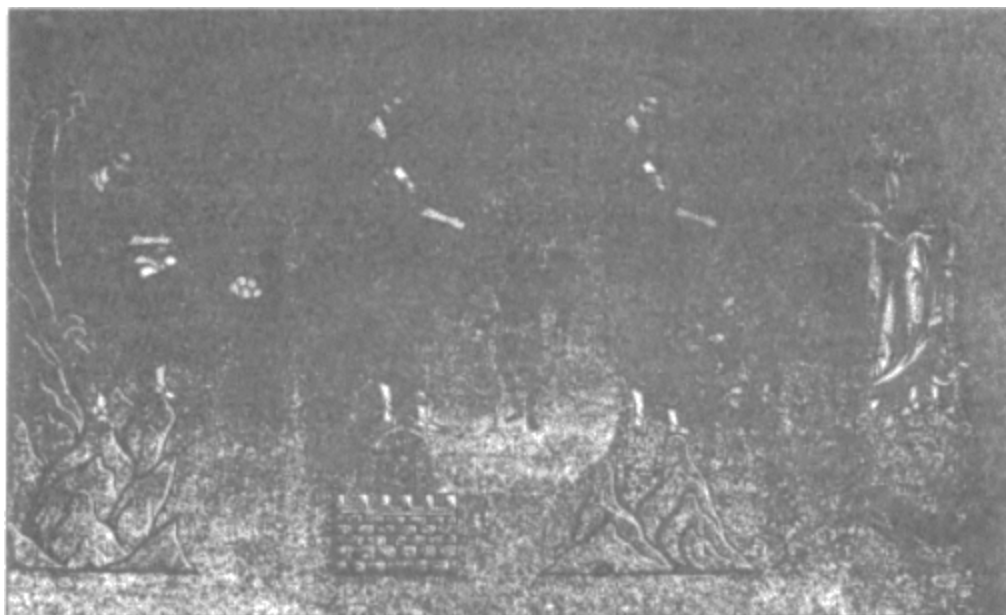
Поне засега.

И ако не друго, графинята оказваше съдействие.

— Ето какво дойдох да ви покажа — каза Елизабет и спря под великолепна мозайка, която красеше тавана над тях. — Наречена е Изкушението на Христа и е една от най-добрите в базиликата.

Рун стоеше плътно до Елизабет и я следваше на всяка стъпка, погледът му не се откъсваше от нея, на лицето му бе изписано облекчение, благоговение... и радост. След всичко, на което го бе подложила графинята, той продължаваше да я обича.

Джордан стоеше малко настрани от Ерин. На Ерин ѝ се искаше той да я гледа със същото изражение на безусловна, неутолима любов. А вместо това той изучаваше изображението.

— Значи тук са показани трите пъти, когато Сатана изкушава Христос по време на четирийсетдневното му оттегляне в пустинята — каза Джордан.

— Точно така — каза Ерин. — Най-лявата част показва как дяволът, представен като черен ангел пред него, носи на Христос камъни и го изкушава да ги превърне в хляб.

Кристиан кимна.

— Но Христос отказал с думите „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божии уста“^[1].

Ерин посочи следващата част.

— При второто изкушение дяволът казва на Иисус да скочи от храма и да накара Бог да го улови, но Иисус отказал да изкушава Господа. А на последното, при което Иисус стои на планината, дяволът му предлага всички царства на земята.

— Но Иисус отказал — каза Джордан.

— И дяволът е прогонен — добави Ерин. — После трите ангела отдясно се погрижили за Иисус.

— И числото е показателно — обади се някой от страни.

Ерин се обърна към Елизабет, която беше скръстила скромно ръце пред себе си.

— Какво искате да кажете? — попита Ерин.

— Три изкушения, три ангела — обясни Елизабет. — Обърнете също внимание, че Христос стои на три възвишения. Числото три

винаги е било важно за Църквата.

— Като в Отец, Син и Светия дух — рече Ерин.

„Светата Троица.“

Елизабет посочи Рун, Кристиан и себе си.

— И поради това сангвинистите винаги се движат в групи по трима.

Ерин си спомни и как беше нужна кръвта на трима сангвинисти да отворят вратата, която Бернар беше запечатал. Дори пророчеството от Кървавото евангелие беше съсредоточено върху три фигури — Жената на Познанието, Воина на Човека и Рицаря на Христа.

— Но това не е най-важното три, скрито в мозайката — продължи Елизабет и посочи. — Вгледайте се по-внимателно в планината под сандалите на Христос.

Джордан присви очи.

— Да не би да е застанал над някакъв воден мехур?

— А вътре в мехура? — попита Елизабет.

Мозайката беше доста високо и на Ерин ѝ се прииска да имаше бинокъл, но въпреки това виждаше достатъчно ясно, за да разбере.

Малки сияйни бели плочки обкръжаваха три предмета, които се носеха във водата.

— *Три чаши* — промълви Ерин, неспособна да скрие благоговението си.

Сред въпросите в ума ѝ се надигна надежда. Възможно ли бе една от тези чаши да е Потирът на Луцифер, чашата, която трябваше да намерят?

Тя се обърна към Елизабет.

— Но какво е значението на това, което ни показвате?

— Може да е свързано с мисията ви. Много отдавна тази мозайка беше поръчана от хора, които по-късно образуваха двор при император Рудолф II. Дворът на алхимиците.

Ерин се намръщи. Беше чела за тази група в детските истории за библейския голем. В Прага се събрали прочути алхимици, които изучавали окултното, търсели начин да превръщат оловото в злато и се мъчели да научат тайните на безсмъртието в многобройните си лаборатории.

Доколкото знаеше, усилията им се оказали безуспешни.

— И какво е значението на чашите? — попита тя.

— Не съм сигурна, но знам, че по някакъв начин са свързани със зеления камък, който сте намерили. Със зеления диамант.

— Как са свързани? — попита Джордан.

— Камъкът също има история, която е свързана с Двора на алхимиците. С един човек, когото познавах навремето, когато аз самата правех проучване върху природата на стригоите.

Ерин се намръщи на избора ѝ на думи. *Проучване*. Отвратително циничен начин да се опише изтезанието и убийството на стотици момичета.

— Той беше един от придворните алхимици — продължи Елизабет. — Той ми показва символа, който сте открили върху диаманта, и аз го копирах в дневника си.

— Кой е бил той? — настоя Ерин.

— Джон Дий.

Ерин впери поглед в нея. Джон Дий беше прочут английски учен, живял през шестнайсети век. С познанията си по навигация помогнал на кралица Елизабет да постави основите на Британската империя. Но

по-късно бе станал световноизвестен като астролог и алхимик. Живял в епоха, когато религията, магията и науката се намирали на кръстопът.

— Върху какво е работел, че му е трябвал зеленият диамант? — попита Ерин.

— Една от целите на живота му, която накрая го дискредитира, беше да говори с ангели.

„Ангели?“

Преди година Ерин щеше да подмине това с насмешка, но сега — тя погледна Джордан — знаеше колко реални са те.

— Дий работеше с един млад мъж, Едуард Кели, който твърдеше, че е врач.

— Какъв? — не разбра Джордан.

— Гадател — обясни Ерин. — Използвали са кристални кълба, чаени листа и други средства, за да предскажат бъдещето.

— Конкретно Кели имаше черно полирано огледало, за което се твърдеше, че е изработено от обсидиан от Новия свят. Той твърдеше, че ангелите му се явявали в огледалото, или поне така беше убедил Джон Дий. Дий записваше думите им на специален език, измислен от самия него.

— Енохов — каза Ерин.

Елизабет кимна.

— Да. След време Дий изгуби вярата си в Едуард Кели и искаше да говори с ангелите лично. За целта се опитваше да отвори портал към техния свят, през който да говори с тях и да сподели мъдростта им с човечеството.

— Но какво общо има всичко това със зеления камък? — попита Джордан.

— Именно — обади се Ерин.

— Камъкът имаше силата да отвори въпросния портал. Той бе пълен с тъмна енергия, достатъчно мощна, за да пробие преградите между световите ни. В деня, в който Дий трябваше да отвори портала, се случи нещастие и той и чиракът му били открити мъртви в лабораторията. Император Рудолф скрил камъка, така че никой да не отприщи силата му отново.

— Откъде знаете това? — попита Ерин.

Графинята приглади гънките на дрехата си.

— Самият император ми разказа.

Кристиан я погледна скептично.

— Познавали сте императора?

— Разбира се, че го познавах — озъби се Елизабет. — Аз произлизам от една от най-благородните фамилии в Европа.

— Не исках да ви обидя, сестро — рече Кристиан.

Елизабет се овладя и отново скръсти ръце пред себе си. Изглеждаше така, сякаш полагаше всички усилия да заприлича на смирена монахиня. Не ѝ се получи.

— Императорът ми написа писмо — обясни тя. — Той знаеше, че майстор Дий и аз сме единствените, които се занимават с тези неща — с изследването на природата на доброто и злото.

— Как всичко това ни помага да продължим мисията си? — попита Джордан.

— Дий знаеше за диаманта много повече, отколкото беше склонен да споделя в писмата си — обясни Елизабет. — Като този символ например. Подозирам, че е знаел значението му. Ако можехме да намерим старите му книжа, личните му бележки, бихме могли да научим истината.

Ерин кимна. „Поне е някакво начало.“

Рун се взираше в Елизабет. Погледът му всъщност рядко се откъсваше от нея.

— Защо изглеждаш толкова разтревожена?

Ерин се опита да долови същото безпокойство в гласа ѝ, но не успя. Но пък Рун я познаваше по-добре от всеки друг.

— От малките подробности в описанието на императора за състоянието, в което открили телата на Дий и момчето, се боя, че порталът на Дий не се е отворил към светите ангели, а към най-тъмния от всички — към самия Луцифер.

Елизабет погледна нагоре към черните фигури, които изкушаваха Христос. В огромната църква се възцари тишина, докато всички бавно проумяваха чутото. Накрая графинята отново се обърна към тях.

— Каквото и да става — предупреди ги тя, — камъкът трябва да си остане цял.

Джордан и Ерин се спогледаха и Ерин каза:

— Покажи ѝ.

Джордан бавно извади от джоба си двете счупени парчета на диаманта. Елизабет се дръпна назад като попарена. Дори Ерин успя да

види страха на лицето ѝ. Просто нямаше как да не го види.

— Свободно е — прошепна Елизабет.

— Кое? — попита Ерин.

— Не ни остава нищо друго — с тих и уплашен глас каза Елизабет, без да обръща внимание на въпроса, — освен да се подготвим за завръщането на Луцифер.

10:38

Рун се взираше невярващо в Елизабета. Търсеше някаква измама, но откриваше единствено неподправен страх.

— Луцифер ли? — попита той. — Наистина ли мислиш, че завръщането му предстои?

— Стригоите са се променили, нали? — Елизабета го погледна изпитателно. — Станали ли са по-бързи и по-силни?

Джордан кимна, като разтриваше корема си.

— Но какво означава това? — попита Ерин.

— Означава, че опасността, пред която сте изправени, е по-голяма, отколкото си давате сметка. — Елизабет докосна с пръст счупените парчета. — Избягало е от затвора си.

— Какво е избягало? — попита Рун, като дръпна ръцете ѝ от камъка. Ако в него беше останало някакво зло, не искаше Елизабета да е близо до него.

— Скъпоценният камък беше пълен с ужасни сили, с енергия, събрана и дестилирана през многото години, в които Джон Дий ги събираше.

— Какво е събирал? — попита Ерин. — За каква енергия говорите?

— Есенцията на повече от шестстотин стригои. Дий събираше умиращите им енергии в момента на смъртта им и ги вкарваше в диаманта. — Тя се обърна към Рун и се вкопчи в ръката му. — Ти си посякъл достатъчно стригои, за да видиш черния пушек, който се освобождава при смъртта им.

Рун бавно кимна, погледна Ерин и останалите и видя, че те също разбират. Всички го бяха виждали в един или друг момент.

— В дневника ви е описано как убивате стригои в стъклен ковчег — каза Ерин. — Илюстрирали сте пушека, който се издига от телата

им.

— Това беше максималното, до което успях да стигна с моите експерименти. Дий обаче се е научил как да улавя тези есенции с помощта на стъклен апарат, изобретен от самия него — и как да ги събира. По някакъв начин е открил, че зеленият камък може да задържа в себе си такова концентрирано зло.

Джордан погледна тежките парчета в ръцете си и каза:

— И сега тези сили са пуснати на свобода.

— Счупването на камъка — каза Ерин. — Възможно ли е именно за това да говори Кървавото евангелие? Че оковите на Луцифер са строшени?

— Може би — отвърна Елизабет. — Но определено това е причината стригоите да са станали по-силни напоследък.

— Това пък защо? — попита Рун.

Тя се обърна към него.

— Наистина ли не знаеш?

Рун само се намръщи.

— Не си ли се питал някога какво е това, което ти дава дългия ти живот и силата ти? — попита Елизабет.

— Проклятие — отвърна той.

— Това е простият отговор — каза тя. — Несъмнено Църквата има учени, които са се занимавали по-обстойно с тази загадка.

— И така да е, ние не знаем за това — рече Кристиан. — Така че ни кажете.

Елизабет поклати глава, сякаш не можеше да повярва на глупостта им.

— От моите експерименти и от проучванията на Дий стигнахме до заключението, че всички стригои се хранят от една-единствена ангелска сила — от тъмен ангел.

Рун погледна нагоре към фигурите на Луцифер.

Елизабета проследи погледа му.

— Не си ли виждал как пушекът от умиращ стригой не се вдига *нагоре*, а пада *надолу*?

Той бавно кимна.

— Връща се в Ада.

— Връща се при източника си. При самия Луцифер.

Рун вдигна ръце и се загледа в плътта си, като си мислеше за сатанинската енергия вътре в него, задържана единствено от милостта на светата Христова кръв. Стоящият до него Кристиан изглеждаше също толкова отвратен — и двамата може би за първи път разбираха истинската си природа.

За щастие Ерин насочи разговора в по-практична посока.

— Елизабет, казахте, че нещо е било освободено, че е избягало от затвора си. Какво според вас е било освободено от диаманта?

— Не мога да кажа със сигурност, но Дий е събрал конкретен брой духове на стригои. Шестстотин шейсет и шест, ако трябва да съм точна.

— Библейското число на звяра — каза Ерин.

— Дий смяташе, че когато стигнат този брой, същностите ще се слепят, ще станат едно, за да родят или може би да уловят демон.

— Библейският звяр — каза Рун, който започваше да проумява ужаса на Елизабета.

— Дий мислеше, че може да накара демона да отвори ангелския портал, но се провали.

— И сега той е на свобода — рече Рун.

Елизабета стисна ръце пред себе си.

— Ако искаме да имаме някаква надежда да го спрем, трябва да намерим старите книжа на Дий. Само той може да е разбирал какво е създал.

— Откъде да започнем да търсим? — попита Ерин.

— От старата му лаборатория в Прага. Разбира се, стига още да съществува. Дий знаеше как да пази тайни. Имаше скривалища в помещенията си. В камината, фалшиви стени, дори в подземия под лабораторията. Трябва да идем в Прага и да открием тези отговори.

Рун се обърна към Ерин и Джордан. Следата беше съмнителна, но все пак беше нещо.

— Какво мислите?

Джордан погледна Ерин.

Тя кимна.

— Мисля, че си заслужава да опитаме. И предвид всичко, което става, по-добре да потегляме незабавно.

— Мога да подготвя хеликоптера — каза Кристиан. — Но кой отива?

Ерин махна към Рун и Джордан.

— Ние тримата, разбира се.

Елизабета се размърда и изправи рамене.

— Не е зле да дойда и аз. Посещавала съм работилницата на Дий и зная много от тайните му.

Кристиан повдигна вежда.

— Вие току-що влязохте в нашия орден, сестро Елизабет. Прието е новопостъпилите да прекарат месеци в уединение, за да се научат да владеят животинските сили в себе си. Опасно е.

Елизабета сведе глава, но Рун видя познатия гняв в сребристите ѝ очи.

— Ако това е волята на Църквата, трябва да ѝ се подчиня. Но все пак не виждам как ще успеете без моята помощ.

Зад тях се разнесе глас. Някой беше подслушвал разговора им от сенките.

— Сестра Елизабет трябва да помогне на тримата в мисията им — каза София, излизайки от мрака. — Никой друг в Църквата няма нейните познания. Трябва да се поемат рискове, ако искаме да се надяваме на успех.

Елизабета отново сведе глава.

— Благодаря, сестро София.

— Ти прие виното. Щом Бог ти се доверява, ние също трябва да ти се доверим. — София кимна на Кристиан. — Но тревогите, изказани преди малко, са съвсем истински, затова ще пътувам с теб. За да ти помогна да си нащрек срещу изкушението.

— Познанията ви по тези въпроси са добре дошли за мен — отвърна Елизабета.

Рун подозираше, че София се присъединява към тях не като наставник, а като телохранител, който да държи Елизабета под око. И може би това бе мъдро решение. Така или иначе въпросът бе уреден.

Кристиан се обърна.

— Ще подготвя летателен план. Ако не изникнат проблеми, би трябвало да стигнем до Прага по обед.

Тръгнаха след него и Рун погледна как Джордан прибира в джоба си двете половини на зеления камък. Те му напомниха какво е било пуснато на този свят. Ако страховете на Елизабета бяха верни, някакъв демон беше излязъл на свобода.

„Но що за звяр е той?“

[\[1\]](#) Матей, 4:4. — Б.пр. ↑

15.

18 март, 11:12

Венеция, Италия

„Колко още трябва да чакам...?“

Легион остана скрит под сянката на един свод. Гледаше от мрака украсената с колони фасада на голямата църква в другия край на озарения от слънцето площад. Яркото обедно слънце се отразяваше от златните ѝ повърхности и изгаряше очите му, но той остана на място.

„Чаках дълго и мога да чакам още по-дълго.“

Докато стоеше на пост дълбоко в Леополд, той търсеше и през очите на онези, които бе поробил с докосването си. Чрез тези далечни нишки виждаше стотици други картини от места, които още тънеха в мрак.

... разкъсано гърло на младо момиче, от което се лее алена кръв върху черния асфалт...

... насълзените и ужасени очи на мъж в метална кутия, очакващ смъртта си от острите зъби на звяр в нощта...

... друг се промъква в гората и дебне преплетена в едно двойка, която е сляпа и глуха за всичко, освен за страстта си...

Във всеки момент можеше да направи и повече, отколкото да гледа. Можеше да прехвърли съзнанието си изцяло в някой от робите, да обладае тялото му. Но той остана там, където беше, изцяло в съсъда си, в опората си на този свят. Прерови още веднъж спомените на мъничкия пламък, трептящ в огромния му мрак.

Леополд беше разпознал светата твърдина от другата страна на площада.

„И сега аз също я знам.“

Базиликата „Сан Марко“.

Легион беше дошъл от Рим, доведен от треперещ сангвинист, който слушаше зад вратата на някой на име кардинал Бернар. От неговите уши беше научил, че тримата от пророчеството ще се съберат тук. Макар да искаше да разбере какво става между светите стени, не смееше да прекрачи прага.

Спираше го не само светостта на мястото, но и свирепото слънце, което заплашваше да го превърне в пепел. Не беше взел нищо, с което да се покрие от него. Дори в сенките светлината пареше кожата му. Слънцето скоро щеше да го прогони в някоя сграда наоколо или може би дълбоко в морето, което подхранваше каналите.

„Мога да почивам в хладната зелена вода по време на жегата.“

Изкушаваше се да види тази прелест — сребрилото проблясване на рибите, танца на изумрудените водорасли. Искаше да се наслаждава на красотата, да е част от нея.

Но още не.

Вместо това трябваше да остане в зловонните канали на този град, в този миш-маш на човешка греховност и святост. Тримата, които преследваше, бяха потърсили убежище тук. И въпреки опитите на Леополд да скрие знанията си за тях, Легион постепенно научаваше все повече.

Разбира се, двама от триото бяха смъртни.

Воинът и Жената.

Но третият — Рицарят, Рун Корза — беше пристигнал по-късно. Той бе сангвинист като Леополд, което означаваше, че може да бъде покварен. Легион можеше да докосне мрака в Рицаря със собствените си сенки.

„Да го бележа, да го подчиня на волята си.“

Уви, не можеше да направи същото с Воина и Жената, в които нямаше такъв мрак, но и Рицарят му беше напълно достатъчен.

Корза щеше да е неговият път към тримата, неговият начин да унищожи пророчеството отвътре.

От другата страна на площада се затръшна тежка врата и звукът привлече вниманието му натам.

Група сангвинисти със замлъкнали сърца излезе от святото място на открития площад. Легион се взираше в лицата им, като вдишваше дълбоко пушека от пламъка на Леополд. Леополд познаваше много от тях по име и по облекло.

Но погледът на Легион се спря върху онзи в центъра, до Воина и Жената.

Рун Корза.

„Щом ми се поклони, ще прочистим този свят, ще го превърнем отново в рай.“

Но жертвата му си оставаше на светло, което го вбесяваше. Лишен от друг избор, Легион ги последва по тесните улички на Венеция, като се придържаше към сенките. През вратите, покрай които минаваше, чуваше сърцата на хората, занимаващи се с отегчителните си дела. Но едно сърце привличаше влиянието му по-силно.

Воинът вече би трябвало да е мъртъв. Легион помнеше как бе обсебил стригоя, който го нападна — забиването на острието в мекия корем, рукналия поток кръв по студените длани.

Но сърцето на Воина продължаваше да бие.

По-отблизо Легион разпозна нещо чуждо в ритъма, сякаш някаква огромна тръба отекваше между равномерните удари.

Това беше загадка, но тя можеше да почака.

Групата беше стигнала целта си и забързано изминаваше последните крачки под безмилостното слънце.

„Не разполагам с повече време.“

Групата влезе в постройка, изпълнена с вездесъщата за този свят миризма на гориво. На покрива имаше някаква машина с перка. Леополд разпозна устройството.

„... хеликоптер, който може да лети като стършел...“

За момент Легион изпита благоговение пред изобретателността, с която тези смъртни бяха овладели ограничения си свят. Човекът бе покорил много неща през вековете, които той бе прекарал затворен.

Дори небето.

Трескаво се замисли как да продължи лова си. Хеликоптерът скоро щеше да полети под слънцето на новия ден и да отнесе тримата. Трябваше да разбере къде отиват.

Перките вече започваха да се въртят.

От сградата излезе по-малка група сангвинисти. Това беше ескортът, който бе охранявал тримата при преминаването им през града и сега се връщаше обратно. Повечето тръгнаха към мястото, от което бяха дошли, към базиликата, но една фигура се отдели и пое в друга посока.

Пътят ѝ минаваше покрай един канал, чийто бряг още се намираще в плътна сянка.

Легион бързо продължи през други тъмни местенца, за да я последва.

Докато тичаше, се вслушваше в града, във виковете и смеха му, в чукането от строежите. Почти не се чуваха звуците на природата. Нямаше птичи песни, листа не шепнеха под полъха на вятъра. Човечеството беше превзело този остров, както и по-голямата част от света, и го бе опитомило, за да го използва за своите цели, като унищожаваше дивите му градини и избиваше създанията, живели в хармония тук.

„Бог може да търпи подобно съсипване на творението си, но не и аз.“

Затова забърза с развяващи се дрехи към целта си, която продължаваше да върви покрай канала, без да подозира за ловеца.

Измъкна името ѝ от Леополд и го каза на глас.

— Сестра Абигейл...

Тя се обърна. Косата ѝ бе сива като камък, прибрана назад, лицето ѝ беше намръщено. Беше определено раздражена и гневът забави реакцията ѝ. Докато очите ѝ се разширяваха от ужас, отразявайки тъмния му силует, той вече беше до нея.

Хвърли се и я докосна по бузата, остави белега си върху плътта ѝ.

Тя незабавно се отпусна под допира му. Той я подхвана, прегърна я. Докато я държеше, прехвърли спомените ѝ като книга.

... как върви по мокрите улици на Лондон и държи ръка почти над главата си. Ръката на майка ѝ...

... как стои пред прост бял надгробен камък. Баща ѝ...

... радостни хора ликуват по улиците. Войната е свършила, но с цената на толкова много жертви. Толкова много поля, осеяни със смърт...

... гигантски камъни, падащи от небето. Бомби. Друга война, по-голяма и от предишната. Оръжия, способни да унищожат всичко дадено на Човека...

... мъж с очи като буреносни облаци и студена кожа. Взема кръвта ѝ и ѝ предлага своята в замяна...

... потънало в кал бойно поле. Кафяви очи. Бомби, които падат и унищожават и добро, и зло. Още една война, в Корея. Тя ловува с мъжа с буреносните очи...

... избор, предложен ѝ от жена, носеща кръст. Да се покае или да умре. Вино, изгарящо устните ѝ...

Легион поемаше живота на монахинята, вдишваше го целия, но миналото ѝ не представляваше интерес за него. Избута тези спомени настрани и затърси по-новите.

... лице на жена. Черни къдрици, сребристосиви очи. Прекрасна е и студената Абигейл я мрази...

Легион извлече името ѝ.

Графиня Елизабет Батори.

Тя не беше от полза за Легион. Изгубил търпение, той се насочи към целта си, съсредоточи се върху жената, която прегръщаше.

„Къде отиват?“

Устните на Абигейл — съвсем близо до ухото му — се раздвижиха.

— В Прага.

Легион потръпна, когато чу това име — място, свързано с неговата история, мястото, където беше затворен. Колкото той преследваше тримата, толкова те приближаваха собственото му минало.

Съсредоточи се върху една-единствена дума.

„Защо?“

Тихите думи достигнаха до ухото му.

— Търсят книгата на Джон Дий.

Този път го връхлетяха собствените му спомени.

... мъжът с млечнобялата брада и умните тъмни очи...

... очите се усмихват към мен от другата страна на зеления пламък. Той е моят тъмничар...

... горя от болка и омраза...

Избута Абигейл настрани. Знакът му беше прогорен на бузата ѝ.

Знаеше къде трябва да иде.

В Прага.

Вече имаше роби в района и можеше да ги насочи към онзи стар град, но възнамеряваше да отиде лично. Абигейл можеше да пътува през деня и щеше да му помогне да направи същото.

В онзи град щеше да отмъсти за миналото си, да защити бъдещето си...

„И да унищожи надеждата за цялото човечество.“

ТРЕТА ЧАСТ

*Защото беззаконието като огън се е
разгоряло, поглъща глог и трънак и пламти в
горски гъстаци, и се подигат стълбове дим.*

Исая, 9:18

16.

18 март, 14:40

Във въздуха над Чехия

Елизабет седеше в задната част на хеликоптера, вкопчена с две ръце в предпазния си колан. Реки, дървета и градчета профучаваха със замайваща скорост под малката машина. От прозореца ѝ се виждаше свят играчка, а тя беше детето, което гледаше надолу към него, готово да си играе.

Изгарящото вино се бореше с тъмната сила в кръвта ѝ. Въпреки това тя се чувстваше отново цяла, отново *добре* за първи път от месеци.

„Такава съм и такава ми е определено да бъда.“

Може би можеше дори да прости на Рун за всичко, което ѝ беше сторил, защото той ѝ бе показал пътя дотук, той я бе довел до този момент.

През целия полет от Венеция Рун ѝ хвърляше продължителни погледи, сякаш очакваше, че всеки миг ще изчезне. Отсреща Ерин и Джордан бързо бяха заспали, а София и Кристиан седяха заедно в пилотската кабина и пилотираха хеликоптера по безкрайните въздушни реки.

Беше изумително да се живее в тази епоха.

„И аз ще се възползвам изцяло от този живот.“

Загледа се в простиращите се пред тях земи — знаеше, че скоро ще пристигнат в Прага. Зачуди се дали ще познае града, или той ще ѝ е чужд, както ѝ бе чужд и Рим. Всъщност не я беше грижа. Можеше да се учи и да се приспособява към промените, които бяха настъпили и винаги щяха да настъпват.

Но не сама.

Представи си лицето на Томи. Той я беше научил на толкова много неща за модерните времена. В замяна тя щеше да го научи на чудесата на нощта, на удоволствията на кръвта, на потока на времето, което никога нямаше да ги докосне отново.

Усмихна се.

„На кого му е нужно слънце при такова светло бъдеще?“

Радиото изпраця в слушалките ѝ. Гласът на Кристиан събуди другите и накара Рун да седне по-изправен.

— Наближаваме Прага.

Рун забеляза усмивката ѝ и също се усмихна.

— Изглеждаш добре.

— И съм добре... много добре.

Тъмните му очи бяха щастливи и мили. Щеше да го заболи, когато тя напуснеше ордена. Елизабет се изненада, като си даде сметка колко много я тормози тази мисъл.

Загледа се отново през прозореца. Хеликоптерът се носеше над модерни постройки от стъкло и грозни сгради, но по-нататък тя видя старата част на града, с червени керемидени покриви и лъкатушещи тесни улички.

Докато летяха над широката Вълтава, видя широкия мост, прехвърлен над водата в поредица от величествени арки. Зарадва се, че не всичко се е променило. Прага все още бе запазила много от своите кули и забележителности.

— Това е Карловият мост — каза Ерин, след като проследи погледа ѝ.

Елизабет сдържа ироничната си усмивка. В миналото беше известен просто като Каменния мост. Загледа се как хората се разхождат по него. По нейно време мостът беше задръстен от коне и екипажи.

„Някои неща все пак са се променили.“

Докато хеликоптерът се насочваше към центъра, Елизабет гледаше жадно, търсеше улици и сгради, които помнеше от миналото. Видя двете кули на църквата „Дева Мария пред Тин“ до градския площад. Кулата на кметството все още се красеше от великолепието на Орлой, прочутия градски астрономически часовник.

Ерин отново беше проследила погледа ѝ.

— Този средновековен часовник е истинско чудо. Според преданието майсторът на часовника бил ослепен от градските съветници, за да не направи друг.

Елизабет кимна и каза:

— С нажежен ръжен.

— Жестока награда — отбеляза Джордан. — Чудесен бонус за добре свършена работа.

— Времената бяха жестоки — каза Елизабет. — Но се говореше, че часовникарят си отмъстил, като влязъл пипнешком в кулата и унищожил деликатния механизъм, след което умрял там. Цели сто години не успяха да го поправят.

Елизабет се загледа в чудатия циферблат. Хубаво беше, че част от миналото все още се пази и почита. Макар часовникарят да бе умрял, шедьовърът му бе оцелял.

„И аз ще оцелея.“

— След няколко минути кацаме — уведоми ги Кристиан.

Телефонът завибрира дълбоко в джоба на Елизабет. Тя го покри с длан, като се надяваше Рун да не го е чул от рева на двигателя и слушалките на ушите му. Трябваше да е Томи. Но защо се обаждаше? Като се боеше от най-лошото, Елизабет се размърда неспокойно на мястото си. Искаше ѝ се да може да поговори с момчето. Но за целта трябваше да остане за момент сама.

След като вибрирането престана, тя стисна силно ръце. Искаше да кацнат час по-скоро.

За щастие не им отне много време. Както бе казал Кристиан, след минути бяха на земята. След кратка борба с колана Елизабет излезе и последва останалите към някаква дълга ниска сграда.

Въздухът тук бе по-студен, отколкото във Венеция, но въпреки това тя гореше. Вдигна длан към слънцето. Като стригой кожата ѝ би трябвало да се е покрила с мехури, но явно светата кръв я защитаваше. Но не напълно. Вътре в нея оставаше достатъчно мрак, който слънчевата светлина продължаваше да жили болезнено. Елизабет свали ръка и наведе глава, за да скрие лицето си в сянката на забрадката.

Рун забеляза реакцията ѝ и каза:

— С времето ще свикнеш.

Тя се намръщи. Дори денят беше наказание за сангвинистите. Животът им бе постоянно приспособяване и болка. Тя копнееше да се освободи от тези ограничения... да бъде отново свободна.

„Но още не.“

Влязоха в терминала на летището и тя се намръщи на грозната му утилитарност и безличие. Всичко беше сиво и бяло. Хората в тази

модерна епоха като че ли се страхуваха от цветовете.

— Мога ли да отскоча да си измия лицето и ръцете? — попита тя Рун с надеждата да откъсне свободен момент, за да се обади на Томи. — Пътуването съвсем ме замая.

— Аз ще я заведа — предложи София: обади се миг по-рано от необходимото, с което всъщност издаде недоверието си.

— Благодаря, сестро — каза Елизабет.

София я поведе по един страничен коридор към тоалетна с много кабинки и влезе с нея. Елизабет отиде до умивалника и изми ръцете си с топлата вода. София застана до нея и наплиска лицето си.

Елизабет използва момента да огледа тъмнокожата жена, като се питаше каква ли е била преди да стане сангвинист. Дали е имала семейство, което е изоставила преди много години? Какви жестокости е извършила като стригой, преди да приеме светото вино?

Но лицето на жената си оставаше стоическа маска и скриваше болката от миналото, ако такава изобщо имаше. Елизабет знаеше, че би трябвало да има.

„Всички сме измъчвани по един или друг начин.“

Представи си сина си Павел, спомни си звънкия му смях.

Приличаше на живот, но в действителност беше сборище на духове. Колкото по-дълго живееш, толкова повече сенки те преследват. Загледа отражението си в огледалото, изненадана от самотната сълза, стичаща се по бузата ѝ.

Вместо да я избърше, тя я използва.

— Мога ли да остана за момент сама?

София изглеждаше готова да възрази, но лицето ѝ омекна, когато видя сълзата. Въпреки това се огледа за евентуални прозорци или други пътища за бягство. След като не откри такива, докосна Елизабет по ръката и отстъпи назад.

— Ще изчакам отвън.

Щом София излезе, Елизабет извади телефона. Остави водата да тече, за да заглуши гласа си, и набра номера на Томи.

Той вдигна моментално.

— Елизабет, благодаря, че се обади. Хващаш ме точно навреме.

Тя изпита облекчение, че гласът му звучи спокойно.

— Всичко наред ли е?

— Достатъчно добре — отвърна той. — Просто съм развълнуван, че ще те видя скоро.

Тя се намръщи неразбиращо. Момчето не можеше да знае, че възнамерява да иде при него веднага щом успее да се измъкне.

— Какво искаш да кажеш?

— Дойде един свещеник. Ще ме заведе в Рим.

Елизабет се вцепени.

— *Свещеник ли?* — Мислите й запрепусаха диво, помъчи се да проумее чутото. Беше неочаквано и намирисваше на капан. — Томи, недей...

— Момент — прекъсна я Томи. Елизабет го чу да говори с някого на заден план, после той отново вдигна слушалката. — Леля ми казва, че трябва да затварям. Колата е дошла. Утре ще се видим.

Гласът му изгаряше от нетърпение. Изпълни я ужасът.

— Не тръгвай с този свещеник! — остро го предупреди тя.

Но връзката беше прекъснала. Тя набра номера отново. Телефонът звънеше и звънеше, но Томи не отговори. Елизабет изтръпна, като си представи причините, поради които биха могли да го вземат.

Може би го измъкнаха на сигурно място заради атаките на стригоите.

Заряза тази надежда — знаеше, че Църквата вече не се интересува от момчето.

„Тогава къде го водят? Защо Томи е станал отново така важен за тях?“

И разбра.

„Заради мен.“

Църквата знаеше, че Томи е важен за нея. Някой беше поел контрол над момчето с намерението да го използва като пешка, като начин да ѝ сложи нашийник. Само един свещеник би използвал едно невинно дете като инструмент. Макар и арестуван, злодеят още можеше да упражнява силата си.

Кардинал Бернар.

Заби юмрук в огледалото. От юмрука ѝ към краищата се появиха радиални пукнатини.

Погледна към вратата. София чакаше отвън. Да счупи огледалото беше прибързана постъпка, причинена от яростта. Ако искаше да

спаси Томи, трябваше да е по-умна. Преди София да влезе да провери какво става, тя спря водата и забърза към изхода.

Когато излезе, София я изгледа подозрително.

Елизабет оправи забрадката си и докосна броеницата. Среброто опари пръстите ѝ. Тя използва кратката болка, за да се овладее, и каза:

— Аз... готова съм да продължим.

Върнаха се при другите.

Ерин беше отворила карта на телефона си — поредното чудо на тази модерна епоха.

— Намираме се недалеч от стария дворец. Повечето алхимически лаборатории са там.

— Лабораторията, която търсим, не е там. Трябва да идем в центъра на града, при Орлой — каза Елизабет с намерението да изчака удобен момент.

„Ще чакам и ще наблюдавам.“

Нейният момент щеше да дойде.

Както и на Бернар.

15:10

Докато вървяха към изхода на терминала, Ерин намести раницата на гърба си. Добре си даваше сметка, че носи Кървавото евангелие. Знаеше, че би трябвало да остави книгата на сигурно място в Рим, но тя бе свързана с нея и затова нямаше начин да го направи.

Да, книгата вече беше част от нея.

Отпред Рун вървеше до графинята, грациозен като пантера в тъмните си джинси и дългото черно палто. В плавната походка на Елизабет пък се долавяше заповедническа нотка. Двамата бяха красива двойка и Ерин усети как ревността я жегва с неочаквана сила. Това я изненада. Дали не ѝ се искаше да бъде жената до Рун, ако подобно нещо изобщо беше възможно?

Погледна Джордан. Сините му очи оглеждаха помещението, винаги нащрек за евентуална опасност, но раменете му бяха отпуснати и спокойни. Волевата му брадичка беше покрита със златиста четина. Ерин си спомни как наболите косъмчета гъделичкаха корема и гърдите ѝ.

Джордан я улови, че го гледа, и тя се изчерви и заби поглед в земята.

Когато излязоха в хладния следобед, Елизабет намести забрадката, за да скрие по-добре лицето си. Дрехата на Рун също имаше качулка, но той не си направи труда да си я сложи.

Ерин се обърна към Кристиан.

— Защо ми се струва, че слънцето тормози Елизабет повече от вас?

— Тя е новоприета — обясни Кристиан. — Не знам дали заради времето, или заради годините покаяние, но с възрастта сангвинистите стават все по-издръжливи на дневната светлина.

— Как е възможно да не знаете каква е точната причина? — попита Ерин, изненадана от липсата на интерес на сангвинистите към собствената им природа. — Не можете да си оставите мозъка на гардероб. Какво лошо има да разберете какво ви е било сторено?

Отговори София, която вървеше от другата страна на Кристиан.

— „Надявай се на Господа от все сърце и не се осланяй на твоя разум“^[1] — цитира тя малко по-остро от необходимото. — Това не бива да се поставя под въпрос.

— Да бъдеш сангвинист не означава да вървиш по пътя на научното откритие — добави Кристиан. — Нашият път е пътят на вярата. „А вяра е жива представа на онова, за което се надяваме, и разкриване на онова, що се не вижда“^[2]. При тези неща няма доказване.

Джордан завъртя очи.

— Може би ако бяхте задавали повече въпроси преди, сега нямаше да сме в такава каша.

Никой не възрази и Кристиан посочи напред към малко кафене с маси навън.

— Какво ще кажете за малко зареждане? Очаква ни тежък ден.

Единствено Ерин и Джордан се нуждаеха от „зареждане“, но Кристиан беше прав. Малко кофеин щеше да им се отрази добре... а много беше за предпочитане.

Кристиан влезе вътре да поръча, докато Джордан събираше две малки кръгли масички под един чадър. Кристиан се върна с поднос с две кафета в големи чаши и чиния сладкиши. Преди да остави подноса, се наведе и вдиша ароматната пара.

Въздъхна с наслада.

Ерин се усмихна, но с крайчеца на окото си забеляза как устните на София се свиха с отвращение. Сангвинистите смятаха всяка проява на човещина за слабост. Ерин обаче намираще тези човешки черти у Кристиан за приятни — заради тях му се доверяваше повече, а не по-малко.

Ерин обгърна чашата си с длани, за да се стопли, да се успокои. Погледна другите.

— Какъв е планът? Имам чувството, че се движим пипнешком, като слепци. Време е да променим това. Време е да започнем да задаваме трудните въпроси. Например за природата на сангвинистите и стригите. Това изглежда жизненоважно за мисията ни.

Джордан кимна и изгледа многозначително Кристиан и София.

— Колкото по-малко знаем, толкова по-голяма е вероятността от провал.

— Съгласна съм — рече Елизабет. — Невежеството не ни е послужило в миналото, няма да ни послужи и сега. Има неща, които Църквата трябва да знае. Имала е две хиляди години да изучава тези теми, но въпреки това не може да отговори на най-прости въпроси. Като на този какво вдъхва живот на един стригой?

— Или на друг — как се променят, когато положите клетвата на сангвинист? — добави Ерин. — Как виното ви поддържа?

Въпросите ѝ предизвикаха кратка, но разгорещена дискусия. Рун и София застанаха на страната на вярата и Бог. Ерин, Джордан и Елизабет настояваха за научен метод и мислене. Кристиан пое ролята на колебаещия се, който се опитва да намери обща основа.

В крайна сметка се разделиха още повече.

Ерин избута празната си чаша. В чинията бяха останали само трохи от сладкишите. Джордан бе хапнал само една хапка от датския си ябълков пай, но май му беше дошло до гуша — ако не от кафето и сладкиша, то поне от разговора.

— Трябва да тръгваме — каза той и стана.

София си погледна часовника.

— Джордан е прав. Губим време.

Ерин преглътна острия си отговор, тъй като разбираше, че от него няма полза.

За изненада на всички Елизабет отвърна по-помирително.

— Може пък да открием отговорите на тези въпроси в лабораторията на Джон Дий.

Ерин стана.

„По-добре наистина да ги намерим... или светът е обречен.“

[1] Притчи, 3:5. — Б.пр. ↑

[2] Евреи, 11:1. — Б.пр. ↑

17.

18 март, 15:40

Прага, Чехия

Рун стоеше до Елизабет в центъра на стария градски площад на Прага. Бяха се събрали облаци и започна да ръми, лекият дъжд шепнеше по паважа. Елизабет бе спряла и се взираше в златния циферблат на астрономическия часовник, прочутия Орлой. После насочи вниманието си към околните сгради.

— И къде точно е лабораторията на онзи тип? — попита Джордан.

— Трябва да се ориентирам — каза Елизабет. — Доста неща са се променили, но за щастие, други не са.

Рун се загледа в множеството припокриващи се дискове и символи на часовника. Вече беше почти четири следобед, което означаваше, че имат още два и половина часа дневна светлина.

Ерин се сгуши в тънкото си синьо яке.

— Лично аз бих предположила, че лабораторията на Джон Дий трябва да е някъде на Алеята на алхимиците, до Пражкия замък.

— И би сгрещила — с надменен тон отвърна Елизабет. — Много алхимици са имали работилници на онази алея, но повечето тайни занимания са се вършели в този район.

— И в такъв случай къде е лабораторията на Дий? — попита София.

Елизабет бавно се отдалечи от часовника към центъра на площада и бавно се завъртя в кръг като стрелката на компас, опитваща се да намери севера. Накрая посочи една тясна уличка, започваща от площада. От двете ѝ страни се издигаха високи жилищни сгради.

— Освен ако не е била разрушена, лабораторията му се намира в тази посока.

Ерин се намръщи разтревожено. Рун разбираше загрижеността ѝ. Ако лабораторията беше изчезнала, щяха не само да са били напразно път, но и щяха да останат изгубени, без да знаят как да продължат нататък.

Елизабет тръгна. София забърза до нея, а Рун изостана с другите. Ерин оглеждаше историческите забележителности, но мислите ѝ бяха насочени към едно по-скорошно събитие.

— През 2002 година — каза тя, като махна с ръка, — Прага пострада сериозно от наводнение. Река Вълтава излязла от бреговете си и потопила града. Когато водата се оттеглила, цели части от централните улици, включително и тази, ако не се лъжа, се сринали, разкривайки отдавна забравени средновековни тунели, помещения, работилници... дори алхимически лаборатории. — Кимна към камъните под краката си. — През годините милиони хора са минавали над тези тунели, без да подозират за съществуването им. Това предизвика голямо вълнение в археологическата общност.

Пред тях Елизабет изруга на унгарски. Всички забързаха към нея. Тя беше спряла до дървен знак, висящ над улицата. Тъмносините врати до него бяха отворени. Веждите на Елизабет се бяха сключили гневно. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще откъсне знака от металните му панти.

На една от вратите имаше блестящ сребрист кръг около две колби, свързани с тръби. Около символа бяха изписани думите *Speculum Alchemiae Muzeum Prague*.

— Музей! — изсъска тя. — Така ли вашата епоха пази тайните си?

— Очевидно — рече Джордан.

Рун пристъпи напред. От рамка от ковано желязо, закрепена на вратата, висяха крушовидни съдове. Всеки имаше златна табелка, на която беше написано какво съдържа: „Еликсир на паметта“, „Еликсир на здравето“ и „Еликсир на вечната младост“.

Рун помнеше подобни настойки от детството си.

Кристиан сложи ръце на кръста си и погледна музея със съмнение.

— Нима книгата на Джон Дий са тук?

— *Били* са тук — поправи го Елизабет. — Навремето това беше съвсем обикновена на вид къща. Имаше салон отпред и дневна отзад, където алхимиците приемаха гости и разговаряха за работата си. Идваха и учени като Тихо Брахе и равни Льов. Белобради старци, наведени над тигели и реторти. Както и шарлатани, разбира се, като онзи проклет Едуард Кели.

Дъждът валеше в очите на Рун и той избърса капките с ръка.

— Върху какво са работили?

— Върху какво ли не. Търсеха много неща, които се оказаха глупости или неуловими като философския камък, способен да превръща простите метали в злато, но направиха и много истински открития. — Тя тропна с малкия си крак по паважа. — Открития, които по-късно бяха изгубени. Неща, за които вашите модерни умове дори не могат да помислят. А сега сте превърнали тази къща в място за детско забавление.

— Е, така и така дойдохме чак тук — каза Кристиан и мина покрай тях. — Нищо не ни пречи да погледнем.

Всички го последваха, като помъкнаха и Елизабет въпреки протестите ѝ.

Посрещнаха ги две жени зад рецепция. По-възрастната, прошарена брюнетка, нанизваше мъниста на огърлица, а по-младата, вероятно нейна дъщеря, бършеше стъклена витрина с четка за прах с дълга дръжка.

Рун огледа помещението. Прилекна под някакви сухи билки, окачени на засводения таван. Покрай всички стени се издигаха дървени рафтове, заети от всевъзможни книги, стъклария и керамика. Вдясно от рецепцията имаше голяма дървена врата, затворена.

Елизабет мина покрай тях, отиде направо при рецепцията и се обърна към по-възрастната жена.

— Възможно ли е да видим приемната? И може би помещенията долу?

— Разбира се, сестро. — Жената я погледна над полукръглите си очила, като че ли леко развеселена от компанията от монахини и свещеници с бели якички. — Предлагаме обиколки.

Елизабет изглеждаше отвратена, но Кристиан побърза да се намеси:

— Шест билета, ако обичате. Кога е следващата обиколка?

— Веднага — отвърна жената, взе парите от Кристиан и даде на всеки по един голям билет.

По-младата жена се усмихна на Джордан. Имаше мили кафяви очи и изглеждаше на около двацет и пет. Дългата ѝ тъмна коса беше прибрана в кок и вързана с пурпурна лента. Цветът отговаряше на цвета на ризата ѝ и на тясната пола, свършваща доста над коленете.

Елизабет пристъпи между нея и Рун и изгледа неодобрително тясното ѝ облекло.

— Аз съм Тереза — каза младата жена, като правеше всичко по силите си да не обръща внимание на изпепеляващия поглед на Елизабет. — Ще бъда ваш гид в алхимическата лаборатория. Моля, последвайте ме.

После отключи вратата с тежък ключ. Когато я отвори, ги лъхна миризма на влага и плесен. Рун настръхна, когато надуши и нещо друго. Спомни си дните, прекарани в египетската пустиня, и разпозна присъствието на същото зло, което бе преследвал в пясъците.

Огледа се, но не откри признаци за опасност. Другите сангвинисти явно не споделяха опасенията му.

Въпреки това Рун се премести по-близо до Ерин.

16:24

Ерин прекрачи прага след Рун и се озова в тъмен коридор. Джордан, който вървеше след нея, кихна шумно от прахта. Може би имаше алергия към плесен. Въпреки това Рун подскочи от резкия звук и избута Ерин до стената с ръка, здрава като стомана.

Джордан, естествено, забеляза това и подметна:

— Внимавай да не се оригна. Тогава става наистина страшно.

Продължиха напред. Ерин разглеждаше маслените картини по двете стени. Приличаха на репродукции.

Тереза — вървеше заднешком — махна с ръка.

— Тези картини са на...

Елизабет я прекъсна и започна да сочи платната.

— Император Рудолф II, Тихо Брахе, рави Льов и лекарят на Рудолф... в момента не се сещам името му. Не си приличат особено.

След това мина покрай Тереза и влезе в една от стаите, сякаш отлично знаеше какво прави.

— Сестро! Чакайте! — Тереза забърза след Елизабет и всички ги последваха.

Елизабет спря в центъра на средно голямо помещение, долепила длани до гърдите си, сякаш се молеше, но Ерин не можеше да си представи, че подобно нещо е възможно. Високомерният ѝ поглед обходи стаята.

От тавана висеше кръгъл полилей с две рогати маски, който хвърляше жълтеникава светлина върху меча кожа, постлана пред мраморна камина. Вниманието на Ерин беше привлечено от антикварен шкаф, пълен със стари книги, черепи и образци в стъкленици.

Заинтригувана, тя пристъпи към него.

„Ето значи как е изглеждало това място преди четиристотин години.“

Елизабет отиде при едно бюро с гранитен плот до стената, погледна прозореца — завесата бе спусната — огледа стаята и попита:

— Къде е камбаната?

— Камбана ли? — нервно попита Тереза. — Каква камбана?

— Пред този прозорец имаше огромна стъклена камбана. Толкова голяма, че побираще изправен човек. — Елизабет клекна и огледа плочите. — Беше оставила следи по пода. Джон Дий държеше устройството тук, а не в основната си лаборатория долу, защото се нуждаеше от слънчева светлина за експериментите си.

Ерин клекна до нея и прокара пръсти по пода.

— Плочките нови ли са?

Тереза кимна.

— Мисля, че да.

Елизабет се изправи със сумтене и избърса длани във влажната си дреха.

— Къде са закарали камбаната?

— Нямам представа за какво говорите — отвърна Тереза. — Доколкото знам, никога не е имало никаква камбана.

И промърмори нещо под нос. Звучеше като ругатня на чешки. Елизабет ѝ отвърна рязко на същия език, от което водачката им преглътна.

Джордан застана до Тереза и я докосна окуражително по ръката.

— Какво ще кажете да оставим тази симпатична млада жена да ни каже онова, което знае? В края на краищата платихме за пълна обиколка.

Елизабет като че ли се канеше да каже нещо, но вместо това прибра ръце зад гърба си и пак погледна към мястото, където беше очаквала да открие камбаната.

Тереза пое дълбоко дъх и се опита отново да влезе в ролята си.

— Т-това е стаята, в която алхимиците приемали гости, но не става дума за обикновена дневна. Както виждате, във всеки ъгъл са поставени алхимическите символи на четирите елемента — земя, въздух, огън и вода.

Ерин бавно се завъртя да огледа всеки символ. До нея Елизабет отиде до камината, като стоеше с гръб към водачката им. Опря се на лавицата, сякаш не се чувстваше добре.

Тереза продължи по-уверено, явно доволна, че сприхавата монахиня вече не ѝ досажда.

— Енергията от тези сили се събирала от полилея в центъра на помещението. Тя била използвана за най-различни окултни и алхимически цели. Ако дойдете до шкафа, ще ви покажа...

Ерин се дръпна, застана до Елизабет, която вече стоеше с гръб към камината, и попита тихо:

— Какво правите?

— Дий имаше скривалище в мраморната лавица — също така тихо отвърна Елизабет. — Държал е там зеления диамант, когато още е бил цял. Току-що проверих.

— Открихте ли нещо?

Елизабет разтвори длан и ѝ показа парче хартия.

— Само това.

Ерин видя върху листчето поредица необичайни символи.

— Име, написано на енохов език — обясни Елизабет.

Ерин се загледа в странните букви. Знаеше, че Джон Дий е създал свой език и писменост, но никога не ги беше учила.

— Какво име?

— Белмагел.

Ерин се намръщи замислено. Името не ѝ говореше нищо.

— Белмагел е ангелът, с който уж разговарял Едуард Кели по време на сеансите с Джон Дий. Дий не му вярваше особено и накрая между двамата настъпи разрыв, но император Рудолф беше верен и непоколебим почитател на Кели.

— И кой според вас е оставил това листче?

— Само Рудолф, Дий и аз знаехме за съществуването на това скривалище. Рудолф беше много потаен по този въпрос. Дори бе наредил да убият майстора на камината, за да не разкрие съществуването на тайника. Ако Дий е оставил нещо там, Рудолф би го взел след смъртта му, така че предполагам, че бележката е оставена от самия Рудолф.

— Какво друго знаете за този Белмагел? — попита Ерин.

— Кели твърдеше, че общувал с два ангела. Судсама бил добър, създание от светлина, а Белмагел бил тъмен ангел, роден от злото.

Може би това беше следа. Групата *наистина* търсеше най-злия ангел от всички — Луцифер.

— Ако Рудолф е оставил това, то може да е съобщение за мен — обясни Елизабет. — Нещо, което бих разбрала единствено аз.

— Какво се е опитвал да ви каже?

Елизабет обезсърчено поклати глава.

— Трябва да е нещо свързано с онзи шарлатан Кели. Може би бележката е била скрита, за да насочи мен към него, към къщата му.

— Къде е живял той?

— Имаше много къщи. Кой знае дали някоя от тях още стои?

Ерин погледна човека, който би могъл да знае, и вдигна ръка.

— Тереза, може ли един въпрос?

Младата жена се обърна към нея.

— Да?

— Едуард Кели е бил близък с Джон Дий. Знаете ли къде е живял и дали сградата още съществува?

Очите ѝ се разшириха. Явно беше доволна, че знае отговора.

— Разбира се. Сградата е прочута. Нарича се *Faustus dum*, Къщата на Фауст. Намира се на Карловия площад, но не е отворена за туристи.

Ерин погледна Елизабет. Графинята кимна едва-едва — знаеше къде се намира къщата. Ако се съдеше по мрачното ѝ изражение, мястото не ѝ допаднаше.

Тереза продължи лекцията си, а Ерин тихо попита Елизабет:

— Какво знаете за Къщата на Фауст?

— Място с много лоша слава. Преди Кели да се нанесе, там живееше астрологът на Рудолф Якоб Кручинек с двамата си сина. По-

късно по-малкият уби по-големия, уж заради някакво скрито в къщата съкровище. Самият Кели напълни мястото с какви ли не номера. Врати, които се отварят сами, летящи стълби, дръжки, които те разтърсват, ако ги докоснеш.

Изсумтя презрително и продължи:

— Онзи тип беше лъжец и мошеник. Но къщата... тя си е истинско зло. Именно затова е свързана с легендата за Фауст.

— Защото сключил договор с дявола ли?

— Някои твърдят, че самият Фауст е живял там и че именно от тази къща бил завлечен в Ада, направо през покрива.

Ерин погледна графинята със съмнение.

Тя сви рамене.

— Легенда или не, с къщата са свързани странни случки. Загадъчни изчезвания, силни трясъци посред нощ, странни светлини.

Ерин посочи бележката с еноховия надпис.

— Възможно ли е Рудолф да е оставил това съобщение за вас, за да ви насочи към Къщата на Фауст? Зеленият диамант е свързан с тъмен ангел, също като онова място.

— Може би...

Тереза пристъпи до шкафа и заговори по-високо:

— А сега да продължим с обиколката.

Избута шкафа настрани и зад него се видяха стъпала, водещи надолу.

— Супер! — възкликна Джордан като развълнувано хлапе. — Таен проход!

Тереза застана до тайното стълбище.

— Този проход води към тайна алхимическа лаборатория. Ако погледнете надолу, ще видите голяма метална халка на нивото на пода. Твърди се, че рави Льов оковавал за нея прочутия си голем, когато бил непослушен.

Ерин се усмихна, а сангвинистите погледнаха скептично халката. Явно вярваха в стригои и ангели, но не и в глинени великани, съживени от алхимици. Може би пък все някъде трябваше да се тегли черта между реалност и измишльотини.

Тереза ги поведе надолу.

Елизабет побутна халката с върха на обувката си, докато минаваше покрай нея, и прошепна:

— Ама че глупост! Дий връзваше вълк за тази халка. Звярът слушаше единствено него. В деня на смъртта му Рудолф наредил да го убият, за да влезе в стаята.

Ерин слезе последна по каменните стъпала. Стълбището беше тясно, така че вървяха в колона. В основата му започваше тунел и Тереза ги поведе напред. Ерин обаче спря да разгледа някаква метална врата отляво. Имаше квадратно прозорче на нивото на очите, като врата на затворническа килия. През отвора се виждаше друг тунел.

Водачката им забеляза интереса ѝ и каза:

— Зад тази врата има тунел, водещ към градския площад. Открихме го заедно с други тунели преди няколко години, след голямото наводнение. Отне доста време да разчистим калта.

Джордан погледна Ерин. Явно си бе спомнил, че им беше казала за наводнението.

— В стаята с пещта отпред открихме тунел, който минава под реката и стига чак до Пражкия замък — продължи Тереза.

Елизабет кимна и каза тихо:

— Рудолф използваше този тунел и други, за да се придвижва, без никой да знае къде е.

Ерин беше очарована от тези истории. Опита се да си представи епохата, когато наука, религия и политика са се смесвали, обвити в мистерии и легенди.

Продължиха напред. Джордан трябваше да върви приведен заради ниския таван. Накрая проходът свърши в малко помещение с кръгла метална печка в средата. Върху печката имаше метални съдове с дълги чучури, а пред отвора ѝ беше поставено духало. Всичко беше покрито със сажди — таванът, стените и дори каменните плочи на пода бяха черни.

Явно това беше стаята с пещта, за която бе споменала Тереза. В дъното ѝ имаше друга, водеща към съседно тъмно помещение. Тереза посочи към него.

— В съседната стая алхимиците работели върху трансмутацията, превръщането на обикновени метали в злато.

— Ама че глупост — промърмори Елизабет. — Кой би помислил, че можеш да превърнеш обикновен метал в злато?

Джордан я чу и я погледна ухилен.

— Всъщност възможно е. Ако бомбардираш определен вид живак с неутрони. За съжаление процесът струва повече от златото, което се получава. Освен това златото е радиоактивно и се разпада след няколко дни.

Елизабет въздъхна престорено.

— Явно модерният човек не се е отказал от старите си страсти.

— Пещта и по-големите съдове са оригинални — каза Тереза, продължавайки историята си за опитите на алхимиците да създадат еликсира на вечната младост. — Открихме стъкленица от този еликсир, скрит в зазидано скривалище в стената на това помещение. Заедно с рецептата за приготвянето му.

Сега беше ред на Ерин да изсумти пренебрежително.

— И днес ли можете да го пригответе?

Тереза се усмихна.

— Става въпрос за сложен процес със седемдесет и седем билки, събрани на лунна светлина и накиснати във вино. Варенето продължава цяла година, но иначе да, може да бъде направено. Всъщност еликсирът се приготвя от монаси в един манастир в Бърно.

Дори Елизабет изглеждаше изненадана от думите ѝ.

Ерин огледа петстотингодишната времева капсула от света на алхимиците. Обиколи стаята, като разглеждаше пещта и стъкларията. Забеляза зад пещта малка врата.

„Явно оттам започва тунелът към замъка.“

Рун внезапно се озова до нея и хвана ръката ѝ. Тя се обърна и едва сега забеляза, че сангвинистите са замръзнали и гледат нагоре. Дори Елизабет беше вдигнала глава към тавана.

— Какво има? — попита Джордан. Ръката му инстинктивно посегна към колана, където обикновено държеше картения си пистолет, но поради чешките закони не му бе позволено да мине през митницата въоръжен.

— Кръв — прошепна Рун, като гледаше към тунела, водещ към помещенията горе. — Много кръв.

18.

18 март, 16:39

Прага, Чехия

„Кръвта пари на езика ми...“

Легион знаеше, че всъщност езикът не е неговият. Тялото му, загнездено дълбоко в черния съсъд Леополд, лежеше проснато в задната част на ръмжаща кола. Прозорците бяха затъмнени и засенчваха изгарящото следобедно слънце. Усещаше, че залезът приближава, но дотогава трябваше да ловува от разстояние, да гледа през други очи, да насочва волята си в онези, които носеха знака му.

До него жената сангвинист Абигейл управляваше колата, този мощен боботещ черен кон, който бълваше отровни облаци след себе си. Тя сякаш не забелязваше слънцето. Виното на сангвинистите я защитаваше от светлината, светостта му действаше като щит.

Легион бе твърдо решен да дамгоса и други като нея, да създаде сили, способни да се движат на светло и тъмно, да подсили редиците си за предстоящата война.

Кръвта го призова отново, насочи съзнанието му към роба, който пируваше със старата жена в малката стаичка, пълна с изсушени билки, прах и книги. Простря сетивата си още повече и видя още три чифта очи. Още трима роби, подчинени на волята му, се промъкваха по тъмни тунели и приближаваха плячката, скрита долу.

Легион беше събрал тях и други в града, за да унищожи древното пророчество, въплътено в триото — Воина, Жената и Рицаря.

Нямаше да им остави нито миг покой, нямаше да им позволи да намерят убежище.

Възнамеряваше да убие смъртните, но онзи Корза...

„Ти ще си най-добрият ми роб, оръжие, което ще използвам срещу Небето.“

Но първо трябваше да принуди Рицаря да излезе на открито.

Вдигна ръка, като гледаше как вихрушката мрак се вие около нея. Изпрати заповед на онези, които носеха знака му.

„Убийте ги... но запазете Рицаря за мен.“

16:50

Джордан придърпа Ерин зад себе си в стаята с пещта. Рун, София и Кристиан извадиха оръжията си, без да откъсват погледи от стълбището, водещо нагоре към музея.

— Какво правите? — попита Тереза, когато видя оръжията, и сложи ръка пред гърлото си.

Ерин хвана другата ѝ ръка.

— Стой до мен.

Джордан пристъпи напред и взе единственото оръжие, което видя — стар ръжен, опрян на пещта.

Не беше картечният му пистолет, но се налагаше да се задоволи с това, с което разполага.

Елизабет го видя да се въоръжава и направи същото: хвана една стъклена за гърлото и пръсна издутото ѝ дъно, сдобивайки се по този начин със стъклен кинжал.

Тереза ахна, но остана плътно до Ерин.

— Дим — каза стоящият до вратата Рун.

Джордан погледна над рамото му. От стълбището в края на тунела се носеха къмба тежък черен дим. Приземният етаж явно гореше.

— Ма... майка ми — ахна Тереза. Понечи да тръгне напред, но Ерин я задържа.

И с основание.

От пушека се появи тъмна фигура и приклепна — едър мъж с бръсната глава и мускулесто тяло. В едната си ръка държеше дълъг нож. Бялата му тениска беше оплискана с прясна алена кръв. Той оголи зъби и подуши въздуха като излязъл на лов хищник.

Докато създаването стоеше с вдигната глава, Джордан видя черния белег с формата на длан на гърлото му — белега, който го издаваше като поробен стригой като онзи, който ги бе нападнал в пещерата в Куме.

София също позна знака и изсъска.

Стригоят я чу — и се хвърли с невероятна скорост към тях.

Рун скочи напред в тунела, за да посрещне атаката, вдигнал сребърните карамбити, извити като дълги хищни нокти. Замахна,

когато звярът стигна до него — но остриетата разсякоха единствено въздух.

Стригоят се сниши, обърна се и замахна с ножа си, но в последния миг обърна оръжието и фрасна с дръжката Рун отстрани по главата. Ударът отхвърли Рун към стената на тунела и го зашемети.

А стригоят скочи към София и Кристиан.

Елизабет пристъпи напред.

— Рун...

Джордан избута Ерин и Тереза назад и със закъснение осъзна грешката на защитата си. Зад него прозвуча скърцане на стари панти. Той се обърна точно когато някаква тъмна фигура се хвърли от малката врата, водеща към тайния тунел на Рудолф.

Стригоят откъсна Тереза от ръцете на Ерин и раздра гърлото на младата жена, удавяйки изненадания ѝ писък в кръв. Друг звяр — следваше го по петите — скочи към Ерин с дълъг нож в ръка.

Джордан стигна до Ерин, издърпа я зад себе си и блокира ножа на стригоя с ръжена. Когато стоманата звънна в желязото, му хрумна една мисъл.

„Не би трябвало да мога да се движа така бързо.“

Нямаше време да умува върху загадката, беше само благодарен, че е бърз.

Стригоят изръмжа изненадано, дръпна оръжието си и приклегна. Зад него другият звяр приключи с Тереза, застана до партньора си, изсъска към Джордан и от устата му пръсна кръв. Двамата като че ли бяха стреснати от силата и бързината на Джордан и проявяваха предпазливост.

Кристиан и София се присъединиха към Джордан и застанаха от двете му страни. Кристиан вдигна дълга сабя, София държеше две ками.

„Трима срещу двама... така ми харесва повече.“

И тогава от тунела се появи трети стригой, същински великан.

„Дотук с численото превъзходство.“

Ерин грабна някаква маша и викна:

— Трябва да излезем на слънце!

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи.

А и слънцето клонеше към залез.

Трясъците зад тях показваха, че Рун и Елизабет още се борят с първия противник в тунела. Значи онзи път беше блокиран. Пък и стълбите така или иначе водеха към огън.

Джордан се съсредоточи върху тримата противници пред себе си. Зад тях от малката врата бълваше пушек, който донасяше миризма на горящо дърво и бензин. Явно нападателите бяха запалили огън и в онзи тунел, за да са сигурни, че никой няма да избяга през него.

Огромният стригой, който несъмнено бе лидерът на групата, избута другите двама. Лицето му беше цялото в белези, кучешките зъби — дълги и жълти. Той вдигна сабята си и я завъртя така бързо, че широкото острие се превърна в размазана сребърна ивица.

Кристиан пристъпи напред да пресрещне нападателя — и един от по-дребните скочи ниско, със свръхестествена скорост, и го събори на земята. Другият се метна към София и я блъсна към пещта.

Джордан вдигна ръжена. Осъзна, че гигантът е използвал драматичното си представление, за да ги разсее и да позволи на двамата по-дребни да атакуват сангвинистите, като по този начин елиминира основните заплахи.

И остави само Джордан и Ерин.

„Да те видим що за стока си, здравеняко.“

Джордан се хвърли към въоръжения стригой. Ръженът му посрещна сабята с оглушителен звън. Усети сблъсъка от раменете чак до петите си.

Но същото се отнасяше и за противника му.

Гигантът изпусна звънтящото си оръжие и отстъпи крачка назад. Устните му се изкривиха в презрителна усмивка и той се хвърли към Джордан.

Беше като сблъсък с камион. Джордан отлетя назад към една маса и пръсна стъкларията върху нея на парчета.

Зъби се впиха в ръката му под лакътя и стигнаха до костта.

Но вместо парализираща болка Джордан усети как ръката му пламна.

Стригоят изкрещя и го пусна. Залитна назад, като дереше лицето си. Джордан видя как плътта му се покри с мехури и пламна. Рукна черна кръв. Звярът падна и се загърчи на пода, а огънят се разпростря и запоглъща бързо тялото му.

Джордан погледна ранената си ръка, после отново погледна гиганта.

„Кръвта ми е отрова.“

Вместо страх го изпълни спокойствие, което ставаше все по-дълбоко, а всички движения в помещението сякаш минаха на забавен кадър. Звуците се чуваха приглушено. Светлината придоби златист оттенък и всичко стана някак мъгливо.

Стригоят, който се биеше със София, изпадна в паника от случилото се с гиганта и побягна към горящия тунел. Кристиан се възползва от изненадата и отсече главата на другия.

Джордан взе парче счупено стъкло от масата и без да се замисля, се хвърли към бягащия стригой. Сграбчи го отзад за врата и му преряза гърлото от ухо до ухо, след което пушна тялото да падне на земята.

Ерин го дърпаше за ръката и кашляше от пушека.

— Всичко се срутва — извика тя, гласът ѝ звучеше някак отдалече.

Побягнаха, като подбраха по пътя Кристиан и София.

В тунела Елизабет държеше първия стригой изотзад, докато Рун замахваше с ножа си. За Джордан свещеникът се движеше така бавно, че острието в ръката му отразяваше всяка прашинка светлина. Пръските черна кръв сякаш увиснаха във въздуха.

Ерин посочи покрай Рун към вратата до стълбите.

— Трябва да стигнем до тунела към стария градски площад!

Една греда се откърти от тавана и рухна на каменния под, пръскайки искри. Тунелът се изпълни с още дим.

— Закъсняхме! — извика Ерин.

17:02

Ерин се задушаваше в пушека, дробовете ѝ горяха, очите ѝ се бяха насълзили. В следващия миг Рун се озова до нея и я наметна с палтото си. За щастие, на сангвинистите не им бе нужно да дишат.

— Наведи се — предупреди я Рун.

Тя се подчини. Беше вдигнала мократа си от дъжда яка и дишаше през влажния плат. Кристиан и София водеха, като използваша силата си, за да разчистят път през горящите греди и купчините камък. Още

отломки се изсипаха отгоре, когато помещенията започнаха да се срутват в тунела.

Малко по-напред Елизабет приклепна до вратата, водеща към единствения им изход. Пламъците изпълваха стълбището зад нея, превръщайки го в отвора на огромна камина.

Ерин погледна назад и се закашля. Джордан вървеше бавно след нея, сякаш без да забелязва пушека и жегата. Тя си спомни какво бе станало с огромния стригой, как плътта му кипна и как кръвта изригна от нея. Беше виждала подобни поражения и преди, когато ангелска кръв докосна един стригой.

Беше ли това още едно доказателство за ангелската природа на Джордан? И какво означаваше това за мъжа, когото обичаше?

Силно стържене на метал привлече погледа ѝ отново напред.

Елизабет бе откъртила вратата от пантите.

— По-бързо! — извика тя, като изтърсваше горящи въглени от раменете си, шмугна се в мрака и изчезна от поглед.

Ерин се уплаши, че тя спокойно може да използва тази възможност и да избяга.

„И не бих я винила.“

Всички се втурнаха в тунела и се затичаха, гонени от дима.

Кристиан и София вървяха рамо до рамо отпред, следвайки Елизабет.

Рун вървеше зад Ерин, следван от Джордан.

Когато светлината зад тях заглъхна, Ерин бръкна в джоба си и извади фенерче. Включи го и тънкият лъч светлина прониза мрака.

Зад тях се чу силен грохот. Ерин си представи как тунелът на алхимиците се срутва напълно.

Накрая някъде отпред се отвори врата и в тунела нахлу светлина.

„Слънце... чудесното слънце.“

С всяка крачка въздухът ставаше по-свеж, по-чист, по-студен.

Елизабет държеше вратата отворена.

„Значи не е избягала.“

Изскочиха в огряна от слънцето алея — окървавени, опърлени, но живи.

Ерин се обърна към Джордан, разтревожена, че не беше казал нито дума през цялото им бягство.

Докосна бузата му, но сините му очи оставаха нефокусирани и се взираха невиждащо. Паниката се надигна в нея, но тя я потисна с усилие на волята.

— Джордан, чуваш ли ме?

Той примигна.

— Джордан...

Джордан отново примигна и потръпна. Очите му постепенно се фокусираха и той я погледна.

— Ерин...?

Звучеше неуверено, сякаш не я познаваше.

— Да, аз съм — тихо и малко уплашено каза тя. — Добре ли си?

Той се отърси като куче и погледна към останалите.

— Добре съм... мисля.

— Може да е замаян от дима — предположи Елизабет.

Ерин не мислеше така. Каквото и да ставаше с него, то нямаше нищо общо с дима. Хвана го за ръката и дръпна раздрания ръкав, за да огледа белега от ухапване. Раната вече беше започнала да заздравява, плътта нарастваше, сякаш е бил нападнат преди дни, а не само преди минути.

Още по-тревожното бе, че видя червена линия, която се виеше от бицепса му надолу към раната, правейки завъртулки около краищата на заздравяващата плът. Вдигна още по-нагоре остатъците от ръкава, за да види източника ѝ.

Линията започваше от стария белег, останал от удара на мълнията. Като тийнейджър Джордан беше татуирал фракталната шарка като спомен за разминаването си на косъм със смъртта.

Но това алено пипалце беше ново.

Ерин го проследи с пръст, усещаше излъчващата се от него топлина.

— Татуировката ти расте...

Джордан дръпна ръката си и спусна ръкава.

— Кажи ми какво става — настоя тя.

— Не знам — отвърна той и леко се извърна. — Започна, когато Томи ме докосна и ме излекува. Отначало беше просто парещо усещане.

— А после?

— Стана по-силно, откакто онзи стригой ме наръга в Куме. И още по-силно, когато гигантът ме ухапа преди малко.

Сякаш не можеше да я погледне в очите.

Тя хвана ръката му. Той не се дръпна.

Рун я докосна нежно по гърба.

— Трябва да се махаме — предупреди ги Елизабет, а в далечината завиха сирени. — Слънцето скоро ще залезе.

Но къде можеха да отидат?

17:37

Легион наблюдаваше горящата сграда и как запаленият от силите му пожар се разпростира. Гледаше как червените пламъци танцуват на сивия фон на небето и си спомняше за това място. Тук бе имало стая, в която беше затворен в онзи зелен диамант. От остатъчния пушек от шестстотин шейсетте и шестима в себе си той извикваше откъслечни спомени за онова време.

... старец с бяла брада върви от другата страна на зеленото стъкло...

... слънчевата светлина изгаря кост и кожа и оставя след себе си само дим...

... димът е прогонен от светлината в тъмното сърце на студен камък...

Оттатък стените на колата, в която се криеше, огънят продължаваше да бушува — поглъщаше всичко и превръщаше болезнената история в пепелища и пушек.

„Колко подобаващо.“

Изпрати команда на Абигейл и колата изръмжа и потегли. Легион гледаше през очите на робите си как врагът унищожава силите му под земята. Не знаеше какво става с тримата от пророчеството, но ги бе оставил само с един път за отстъпление. Един-единствен отворен тунел. Ако оцелееха, враговете му щяха да бъдат вкарани в капана.

Вече беше извикал допълнителни сили в Прага, набираща сили буря, която всеки момент можеше да бъде отприщена. Легион чакаше само един последен елемент. Погледна през затъмнения прозорец към пламтящия диск на слънцето, увиснал ниско над хоризонта.

„Денят може и да е техен, но нощта ще е моя.“

19.

18 март, 18:08

Прага, Чехия

Рун бързаше след Ерин, която беше заредила карта на Прага на телефона си. Духаше леден вятър — над града се събираше буря.

Излязоха на голям площад с множество фонтани. Позеленял меден знак оповестяваше с големи готически букви.

KARLOVO NÁMĚSTI

— Карловият площад — преведе Ерин.

От едната страна се издигаше внушителното кметство с висока кула, но вниманието на Рун беше привлечено от голямата йезуитска църква с барокови кули. Това беше „Св. Игнаций“. Рун не би имал нищо против да се отбият там, за да си възстановят силите. Кристиан беше с превързана ръка; София имаше няколко големи драскотини и синини. Елизабет, която беше изгубила забрадката си, имаше неравна драскотина на бузата, която беше скрила под тъмните си къдрици.

Но нямаха време да се бавят.

Докато пресичаха площада, слънцето потъна зад хоризонта и оранжевото небе стана червено, а после индигово. Ако в града имаше още стригои, скоро щяха да се появят.

По пътя насам Рун беше проверявал дали някой не ги следва, но градът беше пълен с туристи. Той чуваше ясно туптенето на сърцата на хората, които се разхождаха, хранеха се в ресторанти, пазаруваха в магазините. Опита се да се заслуша за по-недоловими звуци, издавани от онези със замлъкнали сърца — тихи стъпки, студен дъх. Макар да не чу признаци за подобни създания, това не означаваше, че не са наоколо и не се спотайват някъде в сенките.

Погледна към „Св. Игнаций“. Веднага щом приключе с изследването на последното място в града, щяха да потърсят убежище в църквата.

— Онова там би трябвало да е Къщата на Фауст — каза Ерин. — В югозападния ъгъл на площада.

Сградата беше четириетажна — сив камък на първия и розов като съомга нагоре, с фалшиви коринтски колони по фасадата. Когато приближиха, видяха над входа златния надпис FAUSTUS DUM, който потвърждаваше, че това наистина е прочутата Къща на Фауст.

Елизабет смяташе, че Рудолф е оставил съобщението като код, предназначен за нея, за да я насочи към тази постройка. Ако наистина беше така, в нея също можеше да е скрито нещо важно.

Но какво?

Отново заваля дъжд. Спряха на отсрещния тротоар срещу входа. Колите минаваха покрай тях, шофьорите бързаха да се приберат преди бурята да се е разразила.

Някъде в далечината изтътна гръмотевица. Джордан се взираше в сградата. Вече приличаше повече на себе си, макар че Рун забеляза, че туптенето на сърцето му след атаката неусетно се е променило и сега звучеше повече като тежък барабанен ритъм, подчертан от слаб звън. Може би това отклонение го бе имало и преди, но случилото се по време на атаката го бе направило по-забележимо.

— Кели явно е бил доста заможен, щом е можел да си позволи такава къща — каза Джордан.

— Имал е подкрепата и покровителството на император Рудолф — каза Ерин. — Освен това се смята, че мястото е прокълнато.

— Какво? — Джордан я изгледа остро.

— Направих справка с Гугъл през телефона, докато вървахме насам — обясни тя. — В езическия период тук е имало сборища, на които се принасяли жертви на Морена, богинята на смъртта. Вероятно това е причината легендата за доктор Фауст да бъде свързана с къщата. И сигурно е подкрепило допълнително твърденията на Едуард Кели, че може да се свързва със злия ангел Белмагел.

— Щом казваш. Аз виждам само една скъпа къща с цял куп гръмоотводи.

— Какво е гръмоотвод? — попита Елизабет.

Джордан посочи червените керемиди на покрива.

— Виждаш ли ветропоказателя? И онзи прът до него? И двете са поставени така, че да привличат мълниите и да ги отвеждат в земята, където те се разреждат, без да предизвикват поразии.

Очите на Елизабет блеснаха.

— Ама че хитра идея!

Сякаш по покана мълния блесна над покривите, последвана от оглушителен гръм, все едно да им напомни, че времето им изтича.

— Как ще влезем? — попита Ерин. — Всички прозорци на първия етаж са с решетки.

Рун посочи по-нагоре.

— Ще се покатеря, ще вляза през някой от горните прозорци и ще слеза долу да ви отворя вратата.

— Ами алармените инсталации? — попита София.

Кристиан поклати глава.

— Сградата е на стотици години и вероятно не е модернизирана. В най-добрия случай да са сложили сигнализация на прозорците на втория етаж с идеята, че решетките долу вършат най-сигурна работа. — Посочи по-нагоре. — Сигурно няма да имаш проблем, ако успееш да стигнеш до по-малките прозорци на третия етаж. Те едва ли са охранявани.

Рун кимна и бързо се огледа. Поне дъждът беше прогонил повечето хора от площада. Той бързо пресече и спря до улука, спускащ се по един скрит в сенките ъгъл на фасадата.

Бързо се изкатери до третия етаж, хвана се за капитела на една декоративна колона и тръгна надясно — пълзеше като гущер по мократа фасада към най-близкия прозорец.

Щом стигна до него, изчака следващата гръмотевица и счупи с лакът долния панел. Стъклото звънна на пода на стаята. Рун замря, очаквайки да чуе тревожни гласове, но къщата продължи да тъне в тишина.

Рун предпазливо пхна ръка през дупката, завъртя дръжката и бавно отвори прозореца. Лъхна го миризма на плесен и бетон — и на нещо друго, което го накара да настръхне. Той се послуша и след като не се включи никаква аларма, се вмъкна вътре.

Още преди да е стъпил на пода усети как силата изтича от тялото му. Спомни си думите на Ерин, че сградата е построена на прокълнато място.

Изглежда, някои легенди бяха верни.

Хвана кръста на гърдите си и се помъчи да се овладее. Въздухът в къщата беше леденостуден и изпълнен със зло. Той се огледа за някаква заплаха, но не откри нищо. Светлината на уличните лампи разкриваше празна стая с висок бял таван и гладки гипсови стени.

Рун прошепна молитва и тръгна надолу да отвори на другите, без да обръща внимание на все по-силното желание да побегне от това място.

18:19

Елизабет влезе първа и веднага усети нечестивостта на това място. Привличаше я по начина, по който пламъкът привлича нощна пеперуда — но вместо да изгори, тя изпита прилив на сили, сякаш прокълнатата земя призоваваше мрака в кръвта ѝ.

Забеляза, че Рун едва се държи на крака и е хванал дръжката на вратата, за да не рухне.

„Това място направо го е изцедило.“

Ефектът бе същият върху Кристиан и София. Сякаш някой беше поставил на раменете им непосилен товар.

„Тогавя защо на мен ми няма нищо?“

Огледа се, като се чудеше дали причината не е в това, че съвсем скоро е приела светото вино, но подозираше, че има и нещо друго, свидетелство за истинската ѝ същност.

За да скрие това, тя опря длан на стената и се олюля, сякаш е станала жертва на същото неразположение.

Рун ѝ подаде ръка и обясни:

— Заради прокълнатата земя е. Тя се бори със силата, която ни дава кръвта на Христос.

Елизабет кимна.

— Просто... просто е ужасно.

Джордан я погледна подозрително, сякаш знаеше, че ги мами.

— Да приключваме по-бързо — напрегнато каза София.

— Откъде да започнем? — попита Ерин, като се обърна към Елизабет за указания: подозираше, че тя е идвала тук и преди. — Имаш ли някаква идея?

Джордан включи фенерче и освети полилей от ковано желязо и бели гипсови стени. Намираха се в просторно преддверие, от което се влизаше в голяма зала, зад която имаше извито стълбище.

Елизабет ги поведе през залата.

— Проклетият ангел на Кели, Белмагел, се е появявал единствено пред него. — Погледна назад към другите. — Разбира се, защото е чиста измислица. Кели беше шарлатан и гледаше да се облагодетелства от доверчивите. Знаем обаче, че Белмагел му се явявал в една стая горе. Ако Рудолф е оставил съобщението за мен, може би първо трябва да погледнем там.

Ерин вървеше до Рун. Загрижеността ясно личеше на лицето ѝ.

— Нечестивостта ли чувстваш? — попита тя. — От някаква определена точка ли излиза тя, или е навсякъде?

— Усетих я по-силно горе — призна Рун.

— По-лошо от това тук? — измърмори Кристиан и го погледна стреснато.

Рун кимна.

Когато стигна до широкото извито стълбище, Елизабет също го усети. Беше като повей, носещ се надолу по дървените стъпала. И докато въздействието сякаш смазваше сангвинистите, тя трябваше да положи усилия, за да не се втурне шеметно в прегръдката му.

— Трябва да проследим тази нечестива следа — каза Ерин. — Каквото и да е прокълнало това място, може да се окаже важно за мисията ни.

— Или да ни вкара в беля — добави Джордан.

Елизабет продължи да ги води. Изкачваше се бавно, като се преструваше на слаба и се вкопчваше в покрития с резби парапет, сякаш се издърпваше на него. Правеше всичко по силите си да се съобразява с темпото на сангвинистите зад нея. Но с всяка стъпка чувстваше как тъмната сила я изпълва.

Изгубила търпение, тя се разсея, като се загледа в стените. Бяха боядисани в охра и украсени с ренесансови картини. На пръв поглед изглеждаха обикновени салонни творби, но при по-внимателно вглеждане се виждаха демони, облечени в одежди на благородници и дами, които я гледаха похотливо и злобно. Един демон бе сграбчил невинно дете; друг пируваше с главата на еднорог.

Стигнаха най-горния етаж. Тук въздухът направо пращеше от злонамереност. Елизабет копнееше да отметне глава и да ѝ се отдаде. Но вместо това докосна изгарящия я сребърен кръст и запази безизразна физиономия.

— Насам — каза тя. — Тук беше алхимическата лаборатория на Кели. Казаха, че именно в нея е призовавал Белмагел.

Введе ги през двойни врати в голяма кръгла стая с гол дъсчен под. Покрита с петна дървена маса беше избутана до извитата стена.

— Мирише на сяр — каза Рун и се поколеба на прага.

— Сярата е често използвано от алхимиците вещество — обясни Елизабет, докато влизаше в стаята с Ерин и Джордан. — Явно онова, върху което е работил Кели тук, се е просмукало в самите кости на къщата.

Обяснението звучеше разумно, но дори Елизабет се съмняваше, че е вярно.

„Злото на това място изпълва къщата.“

Започна да се пита дали не е сгрешила за Кели. Може пък и да беше успял да призове успешно нещо мрачно в тази стая.

Докато Джордан изучаваше бюрото и отваряше различни чекмеджета, Ерин тръгна покрай стените, като разглеждаше трите стенописа върху гладката мазилка и латинските надписи под тях.

След като приключи обиколката си, се върна в центъра на стаята и посочи изображенията.

— Алхимическите символи приличат на онези, които видяхме в приемната на Дий. — Отиде при един от тях, кръг със сини вълнообразни линии, и прочете латинската дума под него. — Aqua. Вода.

Заинтригувана, Елизабет отиде при второто изображение — кръг, пълен със зелени петна, подобни на листа през лятото.

— А тук пише Arbor, което означава дърво или градина на латински.

Джордан пристъпи към третия символ, който се намираше близо до бюрото. Неговият кръг бе запълнен от алени линии.

— Sanguis. Кръв.

Ерин извади от раницата си фотоапарат и започна да снима. Докато работеше, заговори:

— В къщата на Джон Дий символите бяха *четири*: на земята, водата, въздуха и огъня. Тези тук не само че са различни, но и няма четвърти.

Елизабет се огледа. Единствената друга украса по стените беше изящен стенопис. Тя отиде при него и се наведе, за да го разгледа по-внимателно, да види дали липсващият четвърти символ не е скрит някъде в картината.

Стенописът изобразяваше злачна долина, заобиколена от три покрити със сняг планини. През долината течеше река и се вливаше в тъмно езеро. Странно, но в горната част висеше червено слънце. Под фреската бяха изписани чешките думи *jarni rovnodennost*.

Прокара пръст по думите и ги преведе на глас:

— Пролетно равноденствие.

Ерин отиде при нея.

— Какво е това, което излиза от езерото в центъра?

Елизабет се вгледа по-внимателно. От тъмната водна повърхност към червеното слънце сякаш се протягаха крайници и демонични образи.

— Сякаш целият ад е на път да се отприщи — каза Джордан, като гледаше многозначително Ерин.

— Възможно ли е това да е мястото, където Луцифер излиза на свобода? Тази долина? — Ерин докосна червеното слънце. — Изглежда така, сякаш е пладне. На пролетното равноденствие. — Обърна се към другите. — Възможно ли е това да е предупреждение? Срок, който трябва да спазим?

— Кога е равноденствието? — попита Джордан.

Отговори му Кристиан от другия край на стаята.

Дори изричането на думите сякаш му костваше огромни усилия.

— На двайсети март. Вдругиден.

— И това ако не е в последния момент. — Джордан се намръщи към стенописа. — Особено когато не знаем къде е това езеро. Стига изобщо да съществува, естествено.

Ерин отново погледна трите кръга, сякаш очакваше да намери отговор в тях. И може би щеше да го намери. Елизабет не можеше да отрече острия ѝ интелект.

— Защо само *три* символа? — промърмори Ерин.

— Знакът на алхимията е триъгълник — обади се Елизабет. — Може би затова са само три.

Ерин бавно се завъртя в кръг, като рисуваше невидим триъгълник между изображенията.

— В къщата на Дий четирите символа имаха за цел да насочват предполагаемите си енергии в полилея с рогатите маски, който висеше в средата на стаята. Тук също би трябвало да има някаква централна точка.

Елизабет кимна.

— Ако символите са от алхимически триъгълник, трябва да търсим нещо, намиращо се в центъра.

Бързо определиха невидимите линии между фреските. Ерин застана в средата и каза:

— Подът. Дървен е. Може под него да има някакво скривалище. Като в къщата на Джон Дий.

Кристиан пристъпи напред и извади сабята си.

— Дъските са стари. Сигурно ще успея да ги откъртя.

Ерин се дръпна и скръсти нервно ръце на гърдите си.

— Само внимавай да не повредиш...

Някъде отдолу отекна оглушителен трясък на желязо и счупено стъкло.

Всички замръзнаха.

Елизабет чу тропота на много крака и някакво съскане и ръмжене. Погледна през вратата към един от прозорците на фасадата. Мракът бе покрил света, нарушаван единствено от светлините на уличните лампи. Мълния проблесна под черните облаци. Избоботи гръм.

Слънцето беше залязло и бурята връхлиташе.

А после се чу друг шум — вой, пълен с ярост и кръвожадност. Отговори му втори, после трети.

Явно този път стригоите не бяха дошли сами.

Джордан разпозна във воя покварата, издаваща ужасния звяр, от който се бояха всички сангвинисти.

— Страхотно. Домъкнали са глутница адски вълци.

18:23

Легион стоеше на шибаната от дъжда улица, вдигнал длани към каменната сграда, сякаш се грееше на огън. Но не *горещина* го топлеше в студената вечер.

Злонамереността направо изтичаше от сградата, пулсираше от отровното ѝ сърце. Той искаше да я погълне — и заедно с нея всяка душа вътре.

Гледаше как бойците му — дузина стригои — нахлуват в къщата. Чрез връзката си с тях усещаше как злото се влива в крайниците им, как стават все по-силни.

По-рано, преди слънцето да залезе, бе поставил наблюдатели в края на тъмния тунел край стария градски площад. През поробените очи бе гледал как жертвите му излизат на светло, спасяват се от пожара и поемат по единствения път, който оставаше открит за тях.

„Право към мен.“

Беше използвал очите, скрити в сенки и тъмни стаи, за да проследи групата дотук, до тази величествена зла постройка — където сега бяха попаднали в капан.

От немощния пламък на духа на име Леополд, който гореше в него, знаеше, че сангвинистите ще са слаби, в това число и Рицарят, когото смяташе да бележи тази нощ и да го подчини на волята си. За да гарантира краха на пророчеството, щеше да посече Воина и Жената, така че кръвта им да бъде принесена в жертва на тази нечиста земя.

Вдигна лице към бурята.

„Сега няма слънце, което да ви защити.“

От входа лумна огнена светлина.

Той гледаше през много очи, прескачаше от един роб на друг, без да се задържа на едно място. Беше един и множество, виждаше всичко.

... мебели, натрошени на подпалки...

... разлят навсякъде бензин...

... един пламък се превръща в много, помита долните етажи...

Възнамеряваше да прогони жертвите си на покрива, да овладее Рицаря там, наред с пламъците и пушека. Този път нямаше да има спасение.

За да се погрижи за това, се пресегна към друг от своите белязани, който бе по-близък до черното му сърце от другите роби — водача на вълците. Вкара съзнанието си в могъщия звяр, като се наслади на мрачните му страсти, на силата в мускулестите лапи.

Нададе вой през страховитите челюсти, отправяйки заплахата си в нощта.

Изпрати една-единствена команда дълбоко в кръвта на вълка.

Ловувай.

20.

18 март, 18:27

Прага, Чехия

— По-бързо — подкани ги Ерин — вече надуваше пушека от долните етажи — и коленичи на пода с Джордан и Елизабет, приблизително в центъра на трите алхимически символа — aqua, arbor и sanguis.

Преди секунди, още преди воят на вълците да замлъкне, Рун и Кристиан бяха изчезнали надолу по стълбите. София остана на стража до вратата с две саби в ръце.

Ерин имаше друга отговорност.

„Намери какво е скрито тук.“

Елизабет вмъкна кама между дъските и сърчно откърти една. После откърти с ръце съседните дъски. Действаше бързо, силата ѝ бе невероятна, макар и намалена от нечестивото място.

Ерин насочи фенерчето си към зейналата дупка, но видя само напречни греди, прах и изпражнения на мишки. Прашинки танцуваха в яркия лъч.

— Тук няма нищо.

Елизабет изглеждаше толкова обезсърчена, колкото се чувстваше Ерин.

„Какво пропускаме?“

Елизабет се изправи и огледа символите.

Ерин погледна нагоре към нея — и подскочи, когато я връхлетя вдъхновението.

„Нагоре...“

— Полилеят... в къщата на Джон Дий! Енергиите на символите бяха насочени към него. Към тавана. Не трябваше да търсим в пода.

Джордан застана до нея и присви очи към тавана.

— Не виждам нищо там горе.

Тя също не виждаше, но въпреки това се чувстваше сигурна.

— Спомни си историята за доктор Фауст — каза тя. — Легендата е свързана с това място. Според нея той бил откънат от дявола

нагоре, през покрива. Ами ако историята има корени точно тук?

Елизабет също погледна нагоре.

— Различавам едва видим квадрат. Макар никога да не съм ги виждала с очите си, съм чувала, че Кели е имал в къщите си тайни врати и стълби.

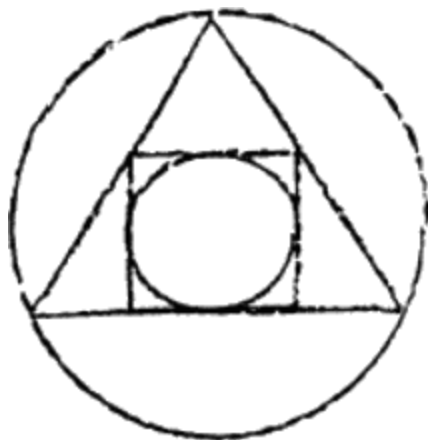
„Тогава защо да няма и една горе?“

Джордан не изглеждаше особено убеден.

— Дори и да има някакъв таван, кой знае дали е важен по някакъв начин?

— Важен е — каза Елизабет, клекна и започна да рисува в прахта. — Цялото място крещи, че е важно. Кръглата стая, триъгълникът, а сега и квадратът горе.

Тя начерта трите фигури, които образуваха символ.

— Това е знакът на философския камък — ахна Елизабет.

Сърцето на Ерин заби по-бързо, докато гледаше нагоре и се мъчеше да различи квадрата.

— Смятало се, че философският камък може да превръща оловото в злато и да създава еликсира на живота. Той е най-важният елемент в алхимията. Там горе трябва да има нещо.

Джордан забърза към бюрото.

— Помогни ми да го избутаме!

Преди Ерин да успее да помръдне, Елизабет се бе озовала до Джордан и избута бюрото в средата на стаята без чужда помощ.

Ерин се качи на него и протегна ръце към тавана, но беше твърде дребна. Дори Джордан се опита, но не му достигаха цели две стъпки,

за да докосне тавана. Но поне вече Ерин можеше да различи по-ясно очертанията на квадрата.

Обърна се към Джордан.

— Ще трябва да...

Прекъсна я звън на стомана от долните етажи. След като бе запалил пожара, за да се увери, че няма измъкване по този път, врагът явно беше продължил нагоре — и се беше натъкнал на Рун и Кристиан.

„Но колко време ще издържат?“

Отговорът дойде моментално — отдолу се чу изпълнен с болка вик.

Елизабет рязко се завъртя, когато позна гласа.

— Рун...

— Върви — каза ѝ Ерин, но Елизабет вече беше изхвърчала покрай София, за да се притече на помощ на Рун.

— Разберете какво има там горе — нареди София, излезе в коридора и затръшна вратата. Ерин и Джордан останаха сами.

— Повдигни ме — задъхано каза Ерин, като се мъчеше да мисли единствено за задачата, за да удържи парализиращата паника.

Джордан я повдигна и тя се качи на раменете му. Малко несигурно натисна центъра на квадрата, но той не поддаде.

Откъм вратата се чуха писъци и ръмжене.

— По-бързо — извика София от другата страна.

— Държа те — увери я Джордан. — Действай.

Ерин пое дълбоко дъх, стъпи върху главата на Джордан и опря рамо в тавана. Натисна здраво. Посипа се прах и натрошен гипс... И единият ъгъл на квадрата поддаде и се повдигна мъничко.

„Значи наистина е врата!“

Премести се по-близо до поддалия се ръб и натисна отново. Капакът се повдигна по-високо, достатъчно, та Ерин да вкара трийсетсантиметровия фенер в процепа и да го нагласи вертикално.

— Готово...

Хвана се за ръба, набра се през тясната цепнатина и изпълзя по корем покрай фенера, като внимаваше да не го бутне. Щом мина, се обърна и с помощта на краката си повдигна капака още повече.

— Не знам колко време ще издържа! — извика надолу.

— Мога да скоча.

И Джордан наистина скочи. Пръстите му се вкопчиха в ръба на отвора и той се набра до нея. След това задържа капака с мускулестите си крака, а Ерин се огледа, намери як железен прът и го подпря.

Задъхана от усилията, Ерин взе фенера си и освети тайното пространство. Всичко беше покрито с прах. От гредите на тавана висяха въжета и макари.

Тя се дръпна от отвора и закачи някакво въже. Вдигна облак прах.

— Това трябва да са тайните механизми на Кели, с които е задвижвал вратите и стълбите.

— Жалко, че не работят — каза Джордан. — Можехме да ги използваме, за да се измъкнем.

Ерин се блъсна в някакво зъбно колело и го събори от оста му. То изтрака на пода. Шумът бе като експлозия в теснотията.

Тя продължи навътре. Подпокривното пространство, изглежда, бе с половината диаметър на стаята долу. Лъчът на фенера освети висок предмет, изправен до стената, матов от мръсотията и годините.

Нямаше как да сбърка формата му.

— Камбаната — каза Ерин.

Впери поглед в нея и в стърчащата стъклена тръба и си спомни разказа на Елизабет за стотиците стригои, умрели вътре, и как пушекът им бил събиран и извеждан през тръбата. За момент изпита страх да я доближи, след като знаеше ужасната ѝ история, но успя да превъзмогне суеверието и пристъпи напред.

— Рудолф сигурно я е скрил тук след смъртта на Джон Дий.

— Значи това е било съобщението на императора до Елизабет. Искал е да ѝ покаже как да намери проклетото нещо. Защо? За да може да продължи работата, започната от Дий ли?

— Надявам се — рече Ерин.

Джордан я погледна рязко.

— Защо се надяваш?

Ерин забърса с ръкав вековната мръсотия и прах от камбаната, изчисти достатъчно голямо прозорче и надникна през дебелилото зеленикаво стъкло.

— Ето защо...

Джордан се наведе до нея.

— Вътре има цял куп хартии.

— Ако Рудолф е докарал камбаната на Джон Дий тук, със сигурност би включил и бележките на стария алхимик.

— Нещо като ръководство за употреба. Има резон. — Джордан прокара длан по стената на камбаната, мъчейки се да намери някакъв отвор. — Виж! Тук има врата. Мисля, че мога да я отворя.

Дръпна рязко закопчалките и ремъците и вратата остана в ръката му.

Ерин бръкна в камбаната, награби книгата и ги извади.

— Май повечето са написани на енохов език — каза тя, докато пъхаше документите в раницата си, до кутията с Кървавото евангелие. — Да се надяваме, че Елизабет ще успее да ги преведе.

— В такъв случай да се махаме оттук.

Тръгнаха към отвора — и в същия миг отдолу се чу трясък на разцепено дърво.

По пода на стаята под тях се плъзна разбитата врата. София влетя след нея, ловко се изпързала и се обърна към входа с вдигнати оръжия.

— Стойте там! — извика им, без да поглежда нагоре.

Секунда по-късно се появи причината за предупреждението ѝ.

През кълбата черен дим изникна грамаден звяр с ниско наведена глава, оголени зъби и настръхнала тъмна козина.

Адски вълк.

Джордан изруга и изрита железния прът, който поддържаше капака.

Той се затвори с трясък.

Намираха се в капан на тавана.

18:37

Притиснат на широка площадка на стълбището, Рун удържаше позицията си. Дясната му ръка висеше безполезно. Не бе успял дори да *види* острието, което го беше ранило. Блоковете и контраударите му бяха някак бавни и тромави. В отслабеното си състояние се чувстваше като дете, играещо си на война срещу тези подсилени от проклятието войници.

И на свой ред те сякаш си играеха с него.

Отдавна можеха да го убият, но не го правеха.

Защо? От чиста злост или имаше някаква друга причина?

Трима стригои го притиснаха. Бяха по-едри, мускулести, покрити с белези и татуировки. Всеки държеше тежък извит ятаган. Не показваха особено умение с оръжието, но бяха по-бързи и по-силни от Рун. Първо един, после друг атакуваше и замахваше към ръцете, гърдите или лицето му. Можеха да го убият по всяко време, но вместо това си играеха с него като котка с уплашена мишка.

„Но аз не съм мишка.“

Поемаше ударите им, наблюдаваше действията им, търсеше някакво слабо място.

Отдолу бълваше пушек. Кристиан се биеше някъде там, но Рун го беше изгубил от поглед, след като се опита да последва вълка, който бе профучал преди малко покрай него. Беше го чул как разбива вратата на горния етаж, бе чул вика на София. Въпреки това не можеше да се освободи от тези тримата и да се притече на помощ на другите.

„Не и сам.“

Рязък вик и звън на стомана му каза, че Кристиан още е жив. Ами Елизабет? Тя му се беше притекла на помощ преди няколко мига, понесе се по стълбите като някакъв черен сокол и видя сметката на двама противници, включително на стригоя, който бе извадил от строя дясната ръка на Рун. След това бе изчезнала с двама противници в пушека.

„Жива ли е?“

Разсеян от мисълта, той реагира твърде бавно, когато най-едрият му противник атакува за пореден път. Ятаганът му остави дълъг разрез през ребрата му. Друг го нападна откъм ранената му страна. Рун нямаше как да...

Внезапно вторият нападател изчезна, дръпнат назад в димната завеса. Разнесе се гъргорещ писък. Другите двама стригои пристъпиха един към друг, когато от дима се появи някаква дребна тъмна фигура, изкачваща се по стъпалата към площадката на втория етаж.

Елизабет.

От широката ѝ сабя капеше черна кръв. Острието изглеждаше абсурдно грамадно в изящните ѝ ръце, но тя го държеше с лекота, сякаш теглото му изобщо не я притесняваше.

Най-едрият стригой се хвърли към нея и ятаганът му разсече въздуха по-бързо, отколкото Рун можеше да го проследи с поглед. Но

Елизабет изчезна в последния миг, направи пирует, като замахна със сабята си към врата на нападателя си. Обезглавеното тяло се затъркаля надолу по стъпалата зад нея.

Рун използва нейния отвличащ вниманието танц, хвърли се към последния стригой, заби карамбита си във врата му отзад и прекъсна гръбнака му с рязко извиване на китката. Тялото на стригоя се отпусна и Рун го изрита през парапета на площадката.

Елизабет застана до него. И двете ѝ ръце бяха окървавени, лицето ѝ също бе опръскано с кръв.

— Твърде много са — изпъшка тя. — Едва успях да се върна.

Той ѝ благодари, като докосна свободната ѝ ръка. Елизабет стисна пръстите му.

— Ако действаме заедно, можем да стигнем до изхода — рече тя.

Рун се облегна на стената. От раните му течеше кръв. Ако беше човешко същество, щеше да е умрял десетки пъти. Но вместо това само се чувстваше ужасно слаб. Посочи нагоре.

— Ерин и Джордан. Не можем да ги изоставим.

Воят на вълка му напомни за опасността.

Елизабет го подхвана през раменете, за да го задържи.

— Едва стоиш прав.

Рун не можеше да спори. Спасяването на другите трябваше да почака. Извади манерката с вино и я пресуши на една дълга глътка. Елизабет стоеше на пост до него, търпелива и мълчалива в дима. Рун си спомни един отдавна отминал ден, когато двамата бяха вървели през поле, обгърнато в пролетна мъгла като този пушек. Тогава тя още беше жена, а той сангвинист, който не бе паднал.

Затвори очи и зачака наказанието.

То го запрати назад във времето към най-ужасния му грях. Спомените го връхлетяха, но сега той нямаше време за покаяние и го потисна, макар да знаеше, че при следващото приемане на виното ще се върне с още по-голяма сила.

Въпреки това откъси от миналото проблеснаха в паметта му.

... ароматът на лайка в отдавна превърналия се в руини замък на Елизабета...

... отражението на пламъците в сребристите ѝ очи...

... допирът на топлата ѝ кожа, докато я обладаваше...

... тялото ѝ, умиращо в обятията му...

... глупавият, ужасен избор, който бе направил...

Дойде на себе си, все още усещащ вкуса на кръвта ѝ върху езика си — плътна, солена и жива. Стисна кръста си и се замоли през болката, докато вкусът изчезна.

Освободи се от ръката на Елизабет и се изправи, изпълнен с нови сили. Сребристите ѝ очи го погледнаха и Рун изпита чувството, че тя вижда право през него онази нощ, страстта и болката, които бяха споделили. Той се наведе и устните му докоснаха нейните.

Част от тавана пропадна с трясък върху стълбите, като ги накара да отскочат назад. Разхвърчаха се горящи въглени, които подпалиха дрехата ѝ и косата му.

Елизабет изгаси пламъците с ръце. В сребърните ѝ очи блесна гняв, който се смени с примирение.

— Не можем да се върнем горе... поне не отвътре. Ще помогнем най-добре на приятелите ти, ако излезем и се качим на покрива отвън.

Рун се съгласи с логиката ѝ. Трябваше да стигне до Ерин, Джордан и София преди прокълнатата сграда да рухне, превръщайки се в техен огнен гроб.

Посочи надолу, към хаоса от огън и кръв, като се молеше вече да не е станало късно.

— Да тръгваме.

21.

18 март, 19:02

Прага, Чехия

Легион крачеше по равния покрив на злата постройка, а светкавиците раздираха небесния свод над него. Долу бушуваше пожар, пламъци изригнаха от прозорците на първия етаж, задушлив дим се вдигаше в дъждовната нощ. Под краката му злото на това място течеше през костите на съседа му, изпълваше го със сила и целеустременост.

Откри жертвите си и се насочи към тях — две биещи сърца, бележещи единствените човешки същества в горящата сграда.

Воинът и Жената.

Както беше предвидил, пламъците бяха принудили врага да побегне, отстъпвайки все по-нагоре и по-нагоре.

„Към мен.“

Щом човеците бяха тук, Рицарят също нямаше да е далеч. Но тъй като безсмъртният нямаше биещо сърце, Легион не можеше да е сигурен къде точно се намира. Затова смяташе да се заеме с тези двамата и да изчака Рицаря.

А и не ловуваше сам.

Тежките лапи стъпваха до него и разплискваха локвичките дъждовна вода. Вълкът изръмжаваше при всяка гръмотевица, сякаш предизвикваше небето.

Легион споделяше сетивата му, като гледаше през очите му, слушаше с по-чувствителните му уши, надушваше мълниците във въздуха. Ликуваше в дивото му сърце. Макар и покварен от черната кръв, вълкът му напомняше за красотата и великолепието на тази земна градина.

Заедно приближаваха двете биещи сърца отдолу. Възнамеряваше да порази първо Воина и се заслуша в странното биене на сърцето му, как ехтеше като златна камбана — звънко, ясно и свято. Спомни си също, че кръвта на Воина беше изгорила един от робите му. Не биваше да остава жив.

„И камъкът, който е у него, ще бъде мой.“

А Жената... тя можеше да се окаже полезна.

Леополд му бе дал името ѝ — *Ерин*. И с това име дойдоха още подробности за предсказанието, свързано с тази Жена на Познанието. Уважението и възхищението на Леополд към острия ѝ ум лесно можеше да се различи. Слети в едно, Леополд също така добре знаеше целта на Легион, знаеше, че Легион се нуждае и от *трите* камъка. И макар че не можеше да овладее Жената и да я пороби, Легион щеше да намери друг начин да я убеди, да я накара да се подчини.

Най-сетне стигнаха мястото точно над двете биещи сърца. Легион изпрати желанието си на вълка. Мощните лапи започнаха да драскат керемидите, после острите нокти разкъсаха зеления метал, закован под тях.

Когато остана само тънката дървена основа, Легион докосна вълка по хълбока в знак на благодарност и уважение и прошепна:

— Тази жертва е моя.

Вълкът се подчини и покорно наведе муцуна. Легион почувства как обичта му към чудесния див звяр отеква обратно към него. Сигурен, че вълкът ще го пази с живота си, Легион пристъпи към оголената част на покрива, заби силно пета в дървото — и пропадна тежко през отвора.

Приземи се на крака на пода, без дори да подгъне коляно.

Озова се лице в лице с Воина, който държеше железен прът. Жената се бе скрила зад него с лъч светлина в ръката. И двамата го очакваха, бяха готови, тъй като бяха чули вълка, но въпреки това Легион се наслади на изписалия се на лицата им ужас, когато за първи път видяха мрачната му слава.

Той се усмихна, оголвайки кучешките зъби на Леополд.

От ударите на сърцето разбра, че Воинът го е познал — и е смутен.

Но едно чувство беше най-силно от всички други и сияеше на лицата и на двамата.

Решимост.

Нямаше да му се подчинят.

„Тъй да бъде.“

Значение имаше единствено Рицарят, а онзи на име Корза още не беше тук.

Воинът избута Жената — Ерин — зад златното си сърце, сякаш тялото му можеше да я защити от Легион. Светлината ѝ се замята, когато тя се раздвижи. Лъчът освети висок предмет отляво на Легион, отрази се в мръсната повърхност и блесна ярко в една част, която беше наскоро почистена.

Изумруденозеленото привлече вниманието на Легион и запали яростта дълбоко в него.

Омразната камбана.

Димът на шестстотин шейсетте и шестима се раздвижи в него, когато позна ужасното устройство. Те забучаха като черна буря, вдигайки вихрушка от спомени. Съзнанието на Легион се пръсна между минало и настояще, между собствените му спомени и тези на множеството.

... пълзи по гладките стени на зелен диамант, търси отвор...

... проваля се шестстотин шейсет и шест пъти...

Преди Легион да успее да се възстанови напълно от шока, Воинът се хвърли към него. Невъзможно силни ръце сграбчиха китките му. Когато тази благословена от слънцето плът докосна черната му кожа, между тях избухна златен огън, който подпали ръката му до рамото.

За първи път от цяла вечност Легион изкрещя.

19:10

Ерин затисна ушите си с ръце, изпусна фенера и рухна на колене. В очите ѝ избиха сълзи. Мъчеше се да не изгуби съзнание.

„Трябва да помогна на Джордан...“

На няколко стъпки от нея Джордан беше сграбчил онова чудовище с абаносово лице. Блъсна силно тялото на противника си в стената и изкара въздуха от дробовете му, за да спре пронизителния писък.

Ударът беше толкова силен, че от покрива се посипаха керемиди. Ерин погледна нагоре — и видя две горящи алени очи, бележещи покварата в звяра.

Адски вълк.

За момента отворът беше твърде малък за огромното му тяло, но вълкът започна да рови по краищата му и да го разширява, несъмнено

за да се притече на помощ на господаря си. В другия край на таванското помещение Джордан продължаваше да се бори с тъмния нападател.

Ерин заотстъпва, докато гърбът ѝ не се притисна в хлъзгавата от мръсотия камбана. Ръцете ѝ зашариха по пода в търсене на някакво оръжие, но напипаха единствено зъбното колело, което беше съборила. Пръстите ѝ се свиха около него, колкото и безполезно да беше то.

Все пак...

Опряла гръб в камбаната, тя затърси пипнешком, докато не откри стъклената тръба. Обърна се и замахна със зъбното колело към основата ѝ, където тя се свързваше със стената. Тръбата се отчупи, падна на земята и се пръсна на по-къси парчета.

Тя грабна най-дългото и най-дебелото.

Вече въоръжена, се обърна към вълка. Звярът почти беше успял да се провере. В отговор на предизвикателната ѝ стойка промуши глава колкото се може по-навътре и щракна с челюсти към нея и от устните му се разхвърча слюнка. Но широките му рамене не минаваха през дупката.

„Засега.“

Решена да се възползва максимално от момента, тя се насочи към Джордан, който още беше вкопчен в противника им. Сякаш се бореше със собствената си сянка. Двамата бяха на пода, търкаляха се и се мятаха, като се движеха със скорост, която очите ѝ не можеха да проследят.

Ерин спря, стиснала стъкленото си копие. Страхуваше се да нанесе удар, за да не пронигне неволно Джордан.

И с какво точно се биеше той?

Беше зърнала за миг лицето на противника, когато той беше скочил долу. Кожата му беше черна, по-черна от въглен и сякаш поглъщаше слабата светлина на фенера ѝ. Спомни си, че беше видяла подобна тъмна фигура на компютъра на кардинал Бернар, от записа на атаката в онази дискотека в Рим, но картината беше много неясна, за да се видят подробности.

Вече не беше така.

Сега тя разпозна чертите, макар и да бяха станали черни.

„Брат Леополд.“

Джордан издебна удобен момент и прикова съществото на пода. Както го беше яхнал, пусна черната китка и стисна гърлото му.

Ерин видя, че върху освободената китка е останал бял отпечатък от дланта и пръстите на Джордан, все едно сенките са избягали от докосването му. Пред очите ѝ чернилката отново изпълзя обратно, потече по бледата плът като петрол.

Ерин чу как Джордан ахна и вниманието ѝ отново се насочи към лицето на Леополд.

Докато Джордан стискаше гърлото му, сенките побягнаха от ръката му. Мракът се оттегли по брадичката на Леополд, по устата и носа, разкривайки бледите черти на монаха.

Лицето му беше изкривено в агония, устните се раздвижиха с мъка.

— Убий ме — изхриптя Леополд.

Джордан погледна през рамо към нея. Не беше сигурен какво да прави, но отказваше да го пусне.

Ерин се втурна напред с надеждата да получи някакво обяснение.

— Какво е станало с теб?

Отчаяните синьо-сиви очи се обърнаха към нея.

— Легион... демон... трябва да ме убиете... не издържам...

Чернилката се спусна над очите му и гласът му замря. Свободната ръка се стрелна, сграбчи Джордан за гърлото — и рязко завъртя.

Като че ли изхрущя кост.

„Не...“

Зад нея се чу свирепо ръмжене. Ерин погледна през рамо. Адският вълк се беше проврял през дупката и се готвеше да скочи долу, за да ги довърши.

19:14

Елизабет се носеше след Рун по хлъзгавия от дъжда покрив. Въпреки нечестивата сила, която я изпълваше, не можеше да следва темпото му. Той бе като черен гарван пред нея, скоростта му се подклаждаше не от проклятие, а от страх и обич.

Двамата бяха успели да си пробият с бой път навън от къщата, като подбраха по пътя ранения Кристиан. Щом се озоваха навън,

барикадираха вратата, за да вкарат в капан останалите вътре стригои. Кристиан бе останал на пост долу и пазеше гърба им.

Но щом стигнаха покрива, следвайки звуците на битката и туптенето на сърцата на Ерин и Джордан, видяха адски вълк да рови керемидите в опит да стигне до таванското помещение.

Рун стигна пръв до звяра, вряза се в него и го отхвърли от дупката. Без да забавя крачка, Елизабет ги прескочи, като замахна във въздуха със сабята си и отрязва едното ухо на вълка, докато той вдигаше глава.

Приземи се, плъзна се по мокрите керемиди и се обърна към вълка, който зави от ярост.

Рун се претърколи и се изправи от дясната ѝ страна, вдигнал сребърния си карамбит. Сякаш усетил по-слабия от двамата, звярът приведе глава и се обърна към Рун.

Елизабет пристъпи напред, за да осуети намерението му — и в същия момент забеляза някакво движение в сенките отляво. През завесата на дъжда се появи тъмна фигура, сякаш спуснала се от облаците. Имаше черни одежди, подобни на тези на Елизабет — или по-точно на онова, което беше останало от тях.

— София...? — извика Рун, но грешеше.

Блесна светкавица и за един кратък миг Елизабет видя по-старото лице под мократа сива коса. В едната си ръка монахинята държеше извит ятаган.

— Абигейл? — изненадано възкликна Елизабет.

„Какво прави тук тази дъртачка?“

Нова светкавица блесна още по-ярко, разкривайки нещо ново на лицето на старата монахиня — черен отпечатък от длан върху мократа ѝ буза.

Абигейл се хвърли към Елизабет — движеше се с неестествената скорост на обладаните от зли сили.

Елизабет едва успя да отбие първия удар. Свадливата старица се извъртя настрани със скорост и ловкост, която събуди както възхищението, така и страха на Елизабет, и отново вдигна оръжието си. Очите ѝ бяха мъртви като на труп.

Рун се опита да ѝ се притече на помощ, но вълкът се хвърли към него. Двамата се затъркаляха по керемидите. Жълти зъби защракаха пред лицето на Рун, сребърният карамбит проблесна.

Абигейл атакува отново. Светостта на сангвинистите вече не я забавяше на това място. Вместо това тя черпеше сили от зло, по-черно дори от сърцето на Елизабет.

Елизабет финтира надясно и успя да посече лявото ѝ рамо.

Монахинята с нищо не показва, че е ранена. Ятаганът ѝ замахваше отново и отново. Елизабет правеше всичко по силите си да отбива пороя удари, но те бяха бързи и точни.

Последният удар улучи бедрото на Елизабет и острието стигна до кост.

Кракът ѝ се подгъна.

Монахинята тръгна към нея, неумолима като морето.

19:18

Ерин чу битката и воя откъм покрива. Само преди миг някаква тъмна сянка бе отнесла вълка от дупката, за да я защити. Само един можеше да бъде толкова безразсъден и смел.

„Рун...“

Окуражена от усилията му, тя се хвърли към Джордан и обсебеното тяло на Леополд. Джордан още беше върху чудовището, но черната ръка на демона го душеше. Лицето на Джордан бе станало пурпурно, очите му сякаш щяха всеки момент да изхвъркнат от орбитите.

Джордан я видя да приближава и с всичките си останали сили се претърколи настрани, повличайки тялото на Леополд със себе си, така че някогашният монах се оказа отгоре, с гръб към нея.

Тя се поколеба. Леополд беше неин приятел — беше спасявал неведнъж живота ѝ в миналото. Но преодоля колебанието и вдигна оръжието си — копието от счупено стъкло.

Заби го с всички сили, като го държеше с две ръце, и прониза Леополд през гърба, като се целеше в мъртвото му сърце.

От гърлото на Леополд се изтръгна болезнен стон. Душещата ръка на гърлото на Джордан се отпусна. Тялото на Леополд се претърколи настрани, сякаш някаква струна в него беше прекъсната. Пръстите му потръпнаха и замряха.

Макар и свободен, Джордан остана да лежи по гръб, с извърнато от нея лице. Ерин коленичи до него. Вратът му беше насинен, под

кожата стърчеше някаква твърда бучка. Вратът му беше счупен.

— Джордан? — тихо повика тя. Протегна ръце, но се страхуваше да го помръдне.

Вместо него ѝ отговори друг, едва доловим глас.

— Ерин...

Обърна се и видя, че Леополд се взира в нея. Чернилката беше изчезнала от лицето му, изтекла заедно с черната кръв. Ерин знаеше, че сангвинистите могат да контролират кръвенето си и да го спират с волята си.

Леополд обаче не го правеше. Искаше да умре.

Мъката се надигна в нея. Знаеше, че в някогашния монах има добро, макар и подведено.

— Ти ме спаси — прошепна тя, спомнила си тъмните тунели под „Свети Петър“.

Студена ръка докосна китката ѝ.

— ... ме спаси. — Той леко кимна, за да я окуражи.

Ерин изхлипа.

Дори в смъртта си той се опитваше да я утеши.

Гласът му стана недоловим като дъх.

— *Легион...*

Тя усети настоящата нотка и се наведе по-близо.

— *Три камъка... Легион ги търси...*

— Какви ги говориш? Какви камъни?

Леополд сякаш не я чуваше — вече се беше отнесъл някъде далеч и говореше като през широка пропаст.

— *Градината... осквернена... съшита с кръв, окъпана във вода... там Луцифер ще...*

Сините очи се изцъклиха и устните му замлъкнаха завинаги.

Ерин искаше да изтръгне още отговори от него, но вместо това докосна леко бузата му.

— Сбогом, приятелю.

19:20

Паднала на покрива, Елизабет прокле ранения си крак.

Абигейл се извисяваше над нея. Миришеше на мокър памук. Поредната мълния проблесна по вдигнатото ѝ оръжие. Мъртвите ѝ очи

гледаха Елизабет — не студено, а с погледа на хищник, когото не го е грижа за жертвата.

По-нататък Рун се бореше с вълка. И двамата бяха окървавени, но продължаваха да се бият.

Изгубила оръжието си, Елизабет се приготви за атаката. За миг изпита съжаление. Смъртта ѝ щеше да реши съдбата на Томи. Не беше успяла да спаси собствените си деца, а сега нямаше да спаси и него.

И тогава вълкът зави. Никога не бе чувала подобен звук.

Вой, пълен с ярост, болка и шок.

Видя го как връхлетя върху Рун, събори го, после се обърна и се втурна право към Елизабет и Абигейл.

— Рун! — Думата беше изречена с познатия властен глас, идващ отгоре.

Елизабет погледна Абигейл. Очите на монахинята вече бяха живи и блестяха от ярост. Петното беше изчезнало от бузата ѝ, сякаш някой го беше изтрил.

Абигейл хвана Елизабет, изправи я грубо и я бутна настрани.

— Върви!

Елизабет залитна настрани, а Абигейл вдигна ятагана си и се обърна да посрещне звяра. Вълкът се плъзна на лапи, ноктите му вадеха и чупеха керемидите. Той изръмжа към Абигейл, сякаш смутен за момент от заплахата, идваща от досегашен съюзник. Но объркването бързо се смени с ярост — и той скочи към старата монахиня.

Абигейл замахна. Вече беше много по-бавна и пропусна. Зъбите на вълка се забиха в ръката ѝ. Въпреки това тя повлече звяра със себе си, стигна до края на покрива и се хвърли надолу заедно с вълка.

Елизабет се добра до ръба навреме, за да види как телата им падат върху паважа четири етажа по-долу. Абигейл приличаше на счупена кукла, с неестествено разперени крайници и извита шия. В канала изтичаше черна кръв. Вълкът като по чудо беше оцелял. Надигна се като пиян и закуцука към сенките.

На улицата се появи залитащият Кристиан. Двама стригои го следваха по петите, но подобно на вълка, и те побягнаха, като захвърлиха оръжията си.

Рун се втурна към дупката и скочи в таванското помещение, за да провери другите.

Останала сама на покрива, Елизабет се зачуди какво беше обърнало хода на битката. Представи си как знакът изчезва от бузата на Абигейл. Монахинята явно се беше освободила от силата, която я бе обладала.

„Затова ли и другите побягнаха?“

Но имаше и нещо друго, което ѝ се стори необичайно. За миг Елизабет бе срещнала погледа на вълка, преди той да атакува и да побегне. Беше видяла блестящия в очите му разум — много по-голям, отколкото би трябвало да притежава обикновено животно, дори да е покварено.

Но какво означаваше това?

Потръпна, уплашена от отговора.

19:25

— Изобщо не мога да го накарам да отговори — каза Ерин, благодарна, че Рун е отново до нея. — И виж врата му.

Джордан лежеше на пода до тялото на Леополд. Синината беше изчезнала, но шийните прешлени си оставаха смущаващо изкривени. Тя пак провери пулса му. Беше силен и стабилен под пръстите ѝ, бавен и равномерен, сякаш той просто спеше.

— Джордан! — извика тя, но се страхуваше да го разтърси.

Джордан изобщо не реагира, отворените му очи продължаваха да се взират в нищото.

Рун също изглеждаше разтревожен. Вече бе прегледал Леополд и бе допрял кръста си до челото на монаха. Среброто не изгори кожата му, което означаваше, че злото наистина го е напуснало.

Къде беше избягало бе въпрос, върху който щяха да мислят по-късно.

Някъде под дъските се разнесе приглушен стон.

— Ерин! Джордан!

Ерин се изправи и се обърна към капака. Внезапно си спомни.

— София още е долу.

„С адски вълк.“

Но звярът не беше единствената заплаха.

Пушекът се издигаше между дъските. Рун отиде до капака, хвана го и го повдигна. Лъхна го гореща вълна, която донесе още пушек.

Ерин се закашля и закри носа и устата си с ръкав.

Рун протегна ръце надолу и изтегли София на тавана. Дребната жена беше цялата в кръв — както нейна, така и на вълка. Направи опит да оправи разкъсаните си дрехи.

— Вълкът избяга — каза София. В очите ѝ още се четеше паника. — Не знам защо.

Ерин погледна към Леополд. Започваше да се досеща какво се е променило.

Тропот на крака по покрива насочи вниманието им нагоре. Всички се напрегнаха в очакване на още беди, но след това през дупката се показва главата на Кристиан.

— Трябва да се махаме — предупреди ги той. — Сградата всеки момент ще се срути.

София и Рун бързо взеха Джордан и го вдигнаха към Кристиан, който го пое под мишниците и го изтегли на покрива с помощта на Елизабет.

Рун се обърна към София.

— Помогни им да свалят Джордан на улицата. С Ерин ще ви последваме. Тръгнете към „Свети Игнаций“. Там би трябвало да намерим убежище.

София кимна, скочи нагоре, хвана се за ръба и изчезна.

— Ами тялото на Леополд? — попита Ерин.

— Огънят ще се погрижи за него — отвърна Рун.

Мъката я жегна, но тя знаеше, че нямат друг избор.

Рун ѝ помогна да излезе през дупката на покрива. Студеният въздух и дъждът ѝ помогнаха да преодолее обзелата я безпомощност.

„Джордан ще се оправи.“

Отказваше да повярва, че ще умре. Огледа се, но другите вече бяха изчезнали — спускаха се с отпуснатото тяло на Джордан. Не искаше да го оставя далеч от очите си и забърза към ръба заедно с Рун.

— Ще те сваля долу — каза той. Вече беше протегнал ръка към нея.

Тя се обърна с благодарна усмивка — и в същия миг покривът под краката ѝ хлътна.

Ерин полетя в горещия, изпълнен с пушек мрак.

22.

18 март, 19:29

Прага, Чехия

Рун пропадна с Ерин.

Сграбчи я за ръката и я притисна към гърдите си. Обви ръце и крака около нея, докато се носеха през горящи греди, дим и падаща мазилка.

Паднаха върху под, който още беше цял. Рун направи всичко по силите си да се претърколи, за да поеме силата на удара.

Озова се на колене, прегърнал отпуснатото тяло на Ерин. Тя беше замаяна. Лицето ѝ беше цялото в кръв от дълбока рана на скалпа ѝ. Около тях бушуваха пламъци и се виеше дим, но Рун позна помещението, в което се бяха озовали — някогашната алхимическа лаборатория на Едуард Кели.

Вдигна Ерин, като усещаше как дробовете ѝ се мъчат да поемат въздух в пушека, как сърцето ѝ тупти неравномерно и все по-слабо — тя се задушаваше. Залитна слепешком към стената с намерението да продължи покрай нея, докато не стигне вратата, а после някой прозорец.

Отгоре се чу трясък и поредната греда се пречупи. Нещо огромно се понесе надолу, като трошеше всичко. Пламъците осветиха зеленикава повърхност, светеха през стъклото.

Камбаната.

Рун инстинктивно вдигна ръка срещу злото, за да предпази Ерин, да я защити с тялото си. Камбаната удари ръката и гърба му и го прикова за пода. Дебелото стъкло се пръсна над него, поряза ръката и рамото му, като разкъса мускули и строши кости.

Болката го ослепи и той изкрещя.

Ерин го чу и се размърда под него.

— Рун...

Той се претърколи от нея, като нарязва плътта си още повече, и изстена:

— Бягай!

Тя изпълзя и се изправи, но вместо да изпълни заповедта му, хвана здравата му ръка и се опита да го измъкне от стъклата. Преди да успее, отслабеният от огъня под поддаде под тежестта на разбитата камбана. Докато горящите дъски пропадаха под него, Рун се обърна и видя безжизненото тяло на Леополд да пада от тавана и да полита сред остатъците от камбаната надолу към огнената яма, в която се беше превърнала къщата.

Тялото на Рун също се плъзна надолу, но Ерин го измъкна от зейналата дупка обратно в кръглата стая. Болката го поглъщаше, но той се помъчи да я превъзмогне, да остане с Ерин. Нямахше право да я остави. Още можеше да направи нещо за нея.

От дупката, направена от камбаната, забълва пушек. През импровизирания комин задуха вятър към покрива. По-голямата част от пода вече беше изгоряла. Пламъците ревяха под тях.

Този път Ерин държеше *него* в обятията си. Беше го замъкнала до стената. На Рун му се искаше да го беше зарязала, за да се спаси.

— Остави ме — с мъка изрече Рун и се обърна към вратата, към слабата светлина на някаква улична лампа, достигаща до тях през пушека. — Тръгни към прозореца...

Студената кръв се лееше по хълбока му. Беше влизал в достатъчно битки, за да разпознае фаталната рана. Но може би Ерин можеше да излезе през прозореца, да се спусне по фасадата и да се спаси. Не беше нужно да умира с него.

Въпреки това тя не го остави. Вместо това бързо свали кожения си колан, сложи го на рамото му и го стегна.

Рун изпъшка от новата болка.

— Съжалявам — каза тя, като кашляше. — Трябва да спра кървенето.

Рун погледна към стегнатия колан.

Ръката под него я нямаше, отрязана от счупената камбана.

19:33

Ерин притисна китката си към устните му и нареди:

— Пий.

Турникетът почти бе спрял кървенето, но Рун нямаше да оцелее дълго без нов източник на кръв.

Обърна немощно глава настрана, отказвайки да се подчини.

— По дяволите, Рун. Трябва ти силата на кръвта ми. Съгреши сега и после ще се покаеш. Няма да те оставя и не мога да те нося сама.

Разтърси го, но той се беше отпуснал върху нея, изгубил съзнание.

Ерин се опита да го завлече към вратата, но тялото му беше твърде тежко. Почти не можеше да диша; очите ѝ бяха пълни с парещи сълзи, родени колкото от пушека, толкова и от безсилието ѝ.

На няколко стъпки от тях една греда не издържа. Нова част от пода пропадна в огъня долу. Жегата опари бузата ѝ, сякаш се намираше пред отвора на горяща пещ. Пламъците зареваха към нея.

И тогава пушекът при вратата се раздвижи и някаква тъмна фигура влетя в стаята.

Беше Кристиан. Хвърли се към нея като черен ангел. Сигурно я беше намерил по ударите на сърцето ѝ. Понечи да я сграбчи, но тя тикна Рун в ръцете му.

— Вземи него — каза, като кашляше.

Той се подчини, метна Рун на рамо и я вдигна с другата си ръка. Помъкна я към полъх свеж въздух. Под краката ѝ хрущеше счупеното стъкло на прозореца на третия етаж. Кристиан явно го беше разбил, за да стигне до тях.

— Как ще...? — започна тя.

Кристиан рязко се обърна, хвана я и я запрати през прозореца.

Ерин полетя със заседнал в гърлото писък. Земята се носеше към нея — и в следващия миг долу се появиха Елизабет и София. Ръцете им я подхванаха преди да се удари в паважа и омекотиха падането ѝ, но въпреки това тя стъпи така тежко, че зъбите ѝ изтракаха.

Обърна се и видя как Кристиан скочи на няколко метра от нея, прилекна и плавно се изправи, без да изпуска Рун.

Залята от облекчение, Ерин седна на мокрия паваж и се разкашля. Между пристъпите гълташе колкото се може повече свеж въздух. Дробовете я боляха.

Някой се наведе над нея, после клекна.

— Ерин, добре ли си?

— Джордан...

Той я гледаше с блеснали очи. Отново беше себе си. Очите ѝ се напълниха с нови сълзи, но тревогата още я мъчеше.

— Вратът ти?

Той разтри врата си зад яката и я погледна стеснително.

— Още боли като шибам... така де, още боли.

Усмихна ѝ се.

Беше се изцелил.

Отново.

— Хайде — смени темата той. — Трябва да тръгваме.

Вдигна я да се изправи и силните му ръце я прегърнаха. Коленете ѝ трепереха и краката едва я държаха. Тя погледна нагоре към него, сякаш искаше да го изпие с очи.

— Не го прави повече — прошепна. — Не ме оставяй.

Но той като че ли не я чу.

Вместо това я поведе към Кристиан, където Елизабет помагаше на сангвиниста с тялото на Рун. Рун вече изглеждаше мъртъв, главата и крайниците му висяха безжизнено. От импровизирания турникет на Ерин продължаваше да капе кръв.

София се появи до Джордан.

— Трябва да го отнесем в „Свети Игнаций“. В нашия параклис там. По-бързо.

Дребната жена ги поведе през тъмния, мокър от дъжда площад. Ерин се запрепъва, поддържана от Джордан. Пожарът продължаваше да бушува зад тях и да поглъща Къщата на Фауст и тайните ѝ.

Пламъците се отразяваха от златния ореол около фигурата на върха на църквата. София мина покрай бароковата фасада и се насочи към една част от стената, закрыта от голямо дърво. От нея стърчеше малък мраморен басейн, подобен на съдовете за светена вода на входа на църква. София стисна една от раните на ръката си и изцеди капки кръв в него.

Камък застърга по камък и пред тях се появи малък отвор.

Елизабет взе Рун на ръце и влезе първа с него. Всички я последваха, но София се забави при входа и прошепна:

— Pro me.

Ерин погледна назад. Кардинал Бернар беше изрекъл същите думи, за да се заключи в параклиса на „Сан Марко“, така че само трима сангвинисти заедно да могат да отворят вратата. Явно София

правеше същото, тъй като се боеше, че робите на Легион още са някъде наблизко и че някои от тях вероятно са сангвинисти.

Дори тук групата им не се намираше в пълна безопасност.

Вратата се затвори и мракът ги погълна.

Някой драсна кибритена клечка и отпред затрептя пламък на свещ. Кристиан я използва да запали и други, като постепенно освети прост каменен параклис. Ерин пристъпи в него. Таванът представляваше варосан свод, от всички страни ги заобикаляха голи гипсови стени. Обгърна я ароматът на тамян и вино, донасяйки със себе си утеха и обещание за закрила.

Между редиците грубо сковани скамейки имаше пътека, водеща към застлан с бяла покривка олтар с портрет на Лазар, получаващ първото си вино от ръцете на Христос. В кафявите му очи се четеше неувереност, а Христос му се усмихваше.

Кристиан отиде до шкафа до олтара и извади бяла метална кутия с червен кръст на нея. Комплект за първа помощ. Подхвърли го на Джордан, а София отиде при сребърно сандъче зад олтара. Отвори го и извади от него манерки осветено вино, еквивалент на пакета за първа помощ за сангвинистите.

Елизабет положи отпуснатото тяло на Рун на пода пред олтара и разкъса остатъците от палтото и ризата му. Стотици черни дълбоки рани покриваха бледата му кожа, но никоя не беше така сериозна като откъснатата ръка.

Елизабет огледа турникета и вдигна сребристите си очи към Ерин.

— Добре си се справила — каза графинята. — Благодаря.

Ерин долови искреността в гласа ѝ. Колкото и да се мъчеше да го отрича, Елизабет я беше грижа за Рун.

Ерин кимна и сложи ръка на устата си, когато я връхлетя нов пристъп на кашлица. Джордан отиде при нея и я отведе до една скамейка. Докато тя оставяше раницата си, той отвори комплекта за първа помощ, бръкна в него и извади две малки бутилки вода. Даде ѝ едната. Докато тя отпиваше жадно, той използва другата, за да навлажни една кърпа.

Внимателно избърса лицето ѝ от мръсотията. Дланите му се плъзнаха нежно по тялото ѝ, проверявайки за сериозни рани.

Докосването му събуждаше чувства, които бяха абсолютно неуместни в пълен със свещеници параклис. Ерин откри, че се взира в очите му.

Джордан отвърна на погледа ѝ, после се наведе и я целуна дълго.

Колкото и да ѝ се искаше да повярва, че този жест на привързаност е изпълнен със страст, Ерин усети също, че той я целува и за сбогом. Когато най-сетне устните им се разделиха, Джордан повдигна едва забележимо вежди. Избърса сълзите от бузите ѝ, очевидно без да разбира каква е причината за тях.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя преглътна, кимна и избърса очи.

— Просто ми дойде прекалено...

Опита се да поеме дълбоко дъх, но острата болка в гърдите я спря. Може би беше пукнала ребро. Но нейните наранявания бяха нищо в сравнение със състоянието на Рун.

Сангвинистите коленичиха около тялото му.

Но дали се опитваха да го излекуват... или те също се сбогуваха?

20:04

Елизабет сипа вино в устата на Рун, но от отчаяние ръцете ѝ трепереха и виното потече по бузата му.

Кристиан я докосна, за да успокои.

— Дай на мен — прошепна той и взе изгарящата сребърна манерка от пръстите ѝ.

Тя му позволи и разтърка длани в коленете си в опит да се освободи от светостта на виното и паренето на среброто. Загледа се смаяно в съсипаното тяло на Рун. Бяха го съблекли почти гол, оставяйки го едва ли не по набедреник като онзи на Христос от разпятието над олтара. Но дори Христос нямаше такива жестоки поражения. Сякаш можеше да разчете картата на агонията на Рун по стотиците порязвания и разкъсана кожа. Погледът ѝ спря върху остатъка от ръката му. Беше срязана между рамото и лакътя.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и светът се размаза, сякаш се опитваше да заличи ужасната гледка.

Избърса ги гневно.

„Ще свидетелствам... за теб, Рун“.

Докато Кристиан продължаваше да сипва по малко вино между бледите устни, София взе намокрена с вино кърпа и се зае да почиства раните, да ги изгаря със святост. При всяко докосване кожата на Рун потръпваше от болка.

Елизабет хвана ръката му и я стисна. Искаше ѝ се да го освободи от агонията му, но поне си личеше, че животът все още не го е напуснал и се държи някъде дълбоко в съсипаното му тяло.

„Върни се при мен...“

София взе манерка осветено вино и изля съдържанието ѝ върху разкъсания чукан. Тялото на Рун се напрегна и гръбнакът му се изви в дъга, а устата се отвори в беззвучен писък. Пръстите му се стегнаха около пръстите на Елизабет, като едва не смазаха костите ѝ, но тя прие тази болка, ако тя можеше да му помогне поне мъничко.

Накрая тялото му се отпусна отново на пода.

София седна с подвити под нея колене. Лицето ѝ бе маска на загриженост.

— Ще се възстанови ли от виното? — попита Елизабет.

— Нуждае се от почивка — каза София, но думите ѝ прозвучаха така, сякаш се опитва сама да убеди себе си.

— Трябва да пие кръв — каза Елизабет и допусна в тона си нотка на ярост. — Всички го знаете, но въпреки това само го мъчите.

— Не бива да пие — отвърна София. — Съгрешаването в този параклис ще го лиши от силата на светостта. Подобно действие може да го убие още по-бързо.

Елизабет не знаеше дали да ѝ вярва. Помисли си дали да не вземе тялото му и да избяга от това място. Но светата земя я отслабваше, а тези двама сангвинисти бяха пили много от виното си, приемайки допълнителни сили от Христовата кръв.

„И какво ще правя с Рун по онези пусти улици?“

Ако му беше писано да умре, то поне нека да бъде на място, което обичаше.

И до онези, които го обичаха.

Тя стисна ръката му.

— Елизабет е права — каза Ерин до нея. — Рун се нуждае от кръв, ако искаме да оцелее.

Кристиан я погледна тъжно.

— София каза истината. Не бива да пие, грехът ще...

— Кой казва, че трябва да *пие*? — прекъсна го Ерин и коленичи до тях. Държеше кама. — Ами ако намажа с кръвта си раните му? Готова съм да поема този грях — ако изобщо е грях — върху себе си.

Кристиан погледна София с надежда.

— Не — твърдо рече тя. — Кръвният грях си е кръвен грях.

Кристиан не изглеждаше така уверен.

Ерин сви рамене.

— Аз го извършвам.

Елизабет изпита прилив на възхищение към дързостта на тази жена.

— Няма да позволя — каза София и пристъпи към нея.

Кристиан вдигна ръка и я спря.

— Нямаме нищо за губене с този опит.

— Освен безсмъртната му душа. — София се опита да го избута, но Елизабет му се притече на помощ и двамата не позволиха на монахинята да помръдне.

Графинята погледна Ерин в очите и каза:

— Направи го.

Ерин кимна и прокара острието по дланта си. Намръщи се от болката, но се овладя. Миризмата на прясна кръв, изтласквана от силно биещо, изпълнено с живот сърце, изпълни малкия параклис.

Елизабет усети как двамата сангвинисти се размърдаха и изпъшкаха от миризмата. Ранените им тела неистово искаха да пият от кръвта, събираща се на алена локвичка в шепата на Ерин. Елизабет също усещаше сладката миризма, вдишваше я дълбоко, но нямаше да се предаде, щом другите двама се сдържаха. Щеше да издържи.

„Тази кръв не е предназначена за мен.“

Ерин се наведе над голото тяло на Рун. Потопи пръсти в кръвта и нежно започна да я размазва по студената му кожа. Плътта на Рун отново потръпваше при всяко докосване, но този път не от болка.

А от удоволствие.

Устните му се разтвориха и от тях се изтръгна лек стон.

Елизабет си спомни, че е чувала същия звук в ухото си и преди, много отдавна. Спомни си как той беше отгоре ѝ, как бяха едно.

Ерин продължи да работи методично, без да пропуска нито една рана. Накрая ръката ѝ спря над разкъсания остатък от кост, мускули и

бавно капеща черна кръв. Тя погледна Елизабет, сякаш искаше разрешение.

Елизабет кимна едва забележимо.

„Направи го.“

Ерин разтри порязаната си ръка, за да събере още кръв. Едва когато алените струйки започнаха да преливат, хвана края на ръката на Рун и изля живота си върху жестоката рана.

Рун се разтресе и гръбнакът му отново се изви в дъга.

От гърдите му се изтръгна вик на такъв първичен екстаз, че София се извърна.

Или може би се беше смутила от по-твърдото доказателство за удоволствието му. Набедреникът на Рун не можеше да скрие възбудата му, разкриваща мъжа в звяра, похотта, която бялата свещеническа якичка никога не можеше да овладее напълно.

Елизабет също го помнеше. На мига се върна в миналото, усети го дълбоко в себе си, как я изпълва, как двамата стават едно.

Когато тялото на Рун се отпусна на каменния под, Ерин най-сетне го пусна. Той остана да лежи, тялото му леко потрепваше, изтощено, но очевидно вече по-силно.

Безбройните малки рани се бяха затворили.

Дори отсечената му ръка беше спряла да кърви и плътта вече покриваше костта.

Кристиан въздъхна шумно.

— Мисля, че ще оцелее... с повече почивка.

Дори София отстъпи.

— Виното би трябвало да му помогне нататък.

Ерин остана на колене. Джордан дойде при нея и се погрижи за животоспасяващата ѝ рана. Ерин се облегна на него, докато той внимателно и нежно превързваше дланта ѝ.

— Ръката му — каза Ерин, без да откъсва поглед от Рун. — Тя ще... ще...?

Джордан завърши вместо нея:

— Ще порасне ли отново?

— След време... след много месеци, ако не и години — отвърна Кристиан. — За това чудо ще му е нужна много по-дълга почивка.

— Какво означава това за мисията ни? — попита Джордан.

Никой нямаше отговор, а само още въпроси.

— Дори не знаем как да продължим — каза София и в гласа ѝ се долови поражение. — Нищо не научихме от цялата тази касапница.

Ерин поклати глава.

— Не е вярно.

Всички я погледнаха.

— Знам какво трябва да търсим — уверено каза тя.

20:33

— Какво искаш да кажеш? — попита Кристиан.

— Момент. — Ерин стана, подкрепяна от Джордан, но се освободи от прегръдката му. Искаше да остане на разстояние от него, от всички. Потръпна при спомена какво бе почувствала, докато държеше ръката на Рун. За няколко мига долови болезнената му страст, похотта му, опияняващото удоволствие, когато кръвта ѝ се вливаше в него, разтваряше я в него, как двамата стават едно.

Сви бинтованата си ръка в юмрук, за да спре спомена.

Джордан я докосна по рамото.

— Ерин?

Сините му очи я гледаха загрижено. Тя се отдръпна. Имаше нужда да се движи.

„Направих онова, което трябваше... нищо повече.“

Въпреки това изпитваше вина. Двамата с Рун бяха показали близостта си в този параклис, пред очите на всички.

Отиде при раницата си и я отвори с треперещи ръце. Бръкна вътре и сложи ръка върху кутията с Кървавото евангелие. Почерпи сили от него, после извади листата, които бе взела от камбаната, и ги сложи на скамейката.

— Мисля, че това са старите бележки на Дий — каза тя. — Но не мога да кажа със сигурност, защото са написани на енохов език.

Елизабет стана и отиде при нея.

— Дай да видя. — Прегледа набързо книгата. — Наистина са на Дий. Познавам почерка му.

— Можеш ли да прочетеш написаното? — попита Ерин.

— Разбира се. — Елизабет седна на пейката. — Но ще отнеме време.

— Засега можеш ли да потърсиш къде се споменава зеленият диамант?

— Да, но защо?

Кристиан повтори въпроса й.

— Ерин, какво знаеш?

Тя го погледна и мъката й даде сили.

— Много малко. Но преди да умре, Леополд се освободи от демона, който го бе обладал.

— Какъв демон? — попита София.

Ерин пое дълбоко дъх. Спомни си, че бе чула само последните думи на Леополд.

— Нарече го *Легион*.

Кристиан погледна София.

— В Библията се споменава такъв демон.

София кимна.

— Христос го е прогонил, но преди това се изправил срещу него и настоял да му каже името си. „А той отговори и рече: легион ми е името, понеже ние сме много“^[1].

— „Понеже ние сме много“ — повтори Ерин и се замисли върху думите. — Възможно ли е това да е природата на демона? Да обсебва мнозина.

— Определено изглеждаше способен да подчинява другите на волята си — каза Елизабет и започна да преглежда купчината стари книжа. — Дори сестра Абигейл.

— Но не и нас — каза Джордан и посочи Ерин. — Аз го държах в ръцете си, но той не успя да ме обсеби.

— Може би може да контролира само онези, които вече са опетнени — предположи София. — Буренът се нуждае от пръст, за да порасне. Може би мрака трябва да го има, за да може демонът да пусне корени в някого.

— Ако този демон е като бурен, би ли оцелял при смъртта на Леополд? — попита Кристиан.

— Не знам — призна Ерин. — Но Леополд каза, че Легион търси *три* камъка. — Погледна Джордан. — Изпратил е един от робите си в онзи храм в Куме. Може би е искал парчетата от зеления диамант.

— Може би — съгласи се Джордан. — Или пък просто е искал да ме убие. По дяволите, едва не успя.

— Не. Мисля, че е искал камъка.

— Защо си толкова сигурна? — попита Кристиан и добави с мека усмивка: — Не че се съмнявам в Жената на Познанието.

— Заради последните думи на Леополд, точно преди да умре. Той спомена нещо за „градина, осквернена... съшита с кръв, окъпана с вода“. Звучеше така, сякаш Луцифер ще се появи там.

— Но каква градина? — попита Кристиан. — Какво означава това?

— Може би Едем? — предположи София. — Райската градина?

Ерин се загледа в нищото, после промърмори:

— Не може да е просто съвпадение.

Джордан докосна рамото ѝ.

— Какво?

Тя погледна останалите.

— Трите фрески в алхимическата лаборатория на Кели. Arbor, Sanguis и Aqua. Символи на градина, кръв и вода.

Кристиан потърка брадичката си.

— Символи, отразяващи последните думи на Леополд.

— И Легион търси три камъка — каза Ерин и кимна. — Може би те отразяват същото. Arbor, Sanguis и Aqua.

Джордан извади от джоба си двете половини на зеления диамант.

— Мислиш, че това може да е Arbor. Защото е зелен като градина.

Тя кимна.

— И знаем, че не е обикновен диамант. Той носи в себе си онзи странен символ. Освен това е способен да задържи духовете на повече от шестстотин стригои.

— И в крайна сметка самия Легион — добави Кристиан.

Ерин докосна диаманта.

— Може би затова Леополд описва *градината* — този камък — като *осквернена*. Била е замърсена със зло.

— Ако си права — обади се Елизабет от скамейката, — трябва да има още два камъка. Sanguis и Aqua.

Ерин усети особена нотка в гласа на графинята и се обърна към нея.

— Знаеш ли нещо за тях?

— Не — отвърна Елизабет, но изражението ѝ остана замислено.
— Но можем да попитаме онзи, който е пратил зеления камък на Джон Дий.

Ерин я погледна.

— Кой е той?

Елизабет вдигна с усмивка един пожълтял лист.

— Това е писмо до Дий от изпращача.

Ерин отиде при нея да види писмото, но и то беше написано на енохов език.

Елизабет посочи с пръст няколко символа.

— Това е името му — каза Елизабет. — Юг дьо Пайен.

Името се стори познато на Ерин, но не можеше да се сети откъде. Изтощението си казваше думата и затрудняваше мисленето ѝ.

Кристиан пристъпи към тях с болка на лице.

— Не може да бъде!

— Защо? — попита Джордан.

— Юг дьо Пайен е бил сангвинист — обясни Кристиан. — От времето на Кръстоносните походи.

Ерин внезапно си спомни името на мъжа и видното му място в историята.

— Юг дьо Пайен... не беше ли онзи, който заедно с Бернар дьо Клерво основал Ордена на тамплиерите?

— Същият — потвърди Кристиан. — Само че той основал сангвинисткия орден на тамплиерите. Деветима рицари, свързани помежду си с кръв.

Ерин се намръщи и за пореден път си напомни, че историята, която е изучавала, е просто игра на светлини и сенки и че истината е някъде по средата.

— Но Юг дьо Пайен *умрял* по време на Втория кръстоносен поход — добави Кристиан.

— Кой ти каза това? — попита Елизабет. — Защото датата на това писмо е от 1601, четири века след похода.

— Чух историята от другаря на Юг и съосновател на ордена Бернар дьо Клерво, който е бил свидетел на благородната му смърт. — Кристиан повдигна вежда към Ерин. — Или *кардинал Бернар*, както го познавате по-добре.

Ерин се опули.

— Нима Бернар е *онзи* Бернар дьо Клерво?

Имаше смисъл. Ерин знаеше, че кардиналът е участвал в походите и оттогава е заемал високопоставени постове в Църквата.

— Май Бернар не е казал самата истина — отбеляза Елизабет с иронична усмивка, като почукваше с пръст името в писмото. — За пореден път.

— Това може да почака засега. — Ерин кимна към листа. — Какво друго се казва в писмото?

Елизабет прегледа текста, като превеждаше в движение архаичната писменост. На лицето ѝ отново се появи усмивка.

— Юг е искал аз да получа камъка, ако с Джон Дий стане нещо. Алхимикът явно е споделял естеството на моите занимания с тайния си благодетел.

— Значи онзи тип е искал, ако Дий се провали, ти да довършиш труда му, така ли? — попита Джордан.

— Така изглежда. Планът бил Едуард Кели да вземе камъка след смъртта на Дий, да го пази и да ми го донесе. Сигурно затова император Рудолф е дал камъка и камбаната на Кели. — Елизабет се намръщи. — Но онзи алчен шарлатан ги е задържал за себе си. Най-вероятно тайно е продал диаманта. Струвал е огромно състояние.

— Но в крайна сметка прокълнатият камък е намерил начин да се върне при теб — отбеляза Ерин.

— Каквото е писано, ще стане — рече Елизабет.

Ерин с мъка се спря да не завърти очи.

— В писмото споменава ли се за другите два камъка?

— Нито дума.

— Значи сме в задънена улица — каза Джордан.

— Освен ако Юг дьо Пайен не е все още жив — рече Ерин. — Знаем, че не е *умрял* по време на походите, както твърди Бернар. Нищо не пречи все още да е жив.

Джордан въздъхна.

— И така да е, как ще го намерим?

Ерин сложи ръце на кръста си.

— Ще попитаме най-стария му приятел. Бернар дьо Клерво. —
Обърна се към Кристиан и София. — Къде е кардиналът?

— Изпратиха го в Кастел Гандолфо — каза Кристиан. — Да чака
присъдата си.

— Да се молим да не са го екзекутирали за греховете му —
добави София.

Права беше.

Не можеха да си позволят още нещо да се обърка.

18 март, 21:45

Прага, Чехия

Вълкът копае в дима и горящите въглени.

Лапите му ровят калта и избутват счупени греди. Остри камъни
раздират до кръв възглавничките му. Искри падат и прогарят гъстата
козина.

Плътна чернилка държи бурята в сърцето му, кара го да копае
още по-надълбоко.

Няма думи, няма заповеди, само копнеж. Източникът на това
черно желание чака долу, свит около едва трептящото пламъче,
загнезден в студения труп, който го пази.

Вълкът копае към него.

Едно желание го привлича все по-навътре в горящите руини.

Освободи ме.

[1] Марк, 5:9. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

*Дълбоко паднаха те, развратиха се, както в
дните на Гива; Той ще си спомни тяхното
нечестие, ще ги накаже за греховете им.*

Осия, 9:9

23.

19 март, 06:19

Кастел Гандолфо, Италия

Ерин се мятеше в кошмар, пълен с огън и демони.

Събуди се в стая, озарена от светлината на новия ден. Минаха няколко панически мига преди да познае простото помещение и да си спомни среднощния им полет от Прага до идиличната провинция на север от Рим. Намираше се в папската резиденция Кастел Гандолфо. Наслади се на познатото — голите бели стени, дървения под, който блестеше под лъчите на изгряващото слънце като топъл мед, солидното легло от махагон с окачено над него разпятие. Двамата с Джордан бяха настанени в същата тази стая и при предишното им идване тук.

„В безопасност съм...“

Може би не беше точно така, но от много време не се бе чувствала по-сигурно.

Дебелите дървени капаци на прозорците бяха затворени, но два от тях бяха оставени открехнати съвсем леко. Ерин приветстваше слънчевата светлина след дългата, изпълнена с ужаси нощ. Бяха взели частен самолет — „Сайтейшън Х“ — който ги бе докарал по папска заповед от онзи средновековен град до това място. Кацнаха изтощени и измъчени, кървави и насинени.

Първата ѝ мисъл беше за Рун.

Веднага след кацането го откараха с носилка в лечебницата на сангвинистите. Ерин също искаше да отиде, но едва се държеше на крака. Джордан почти я донесе в стаята посред нощ. Двамата се бяха проснали в леглото, преплели ръце и крака. Като никога горещината на тялото му не я тревожеше и тя се сгуши в него като до топъл огън.

Въпреки това продължаваше да изпитва малко вина, че е изоставила Рун. Опита се да се отърси от това чувство, да се скрие от спомена как го докосва и споделя моментната кръвна връзка с него.

„Рун е в най-добрите ръце“ — напомни си. Със сигурност имаше някой, който щеше да го наглежда. Елизабет беше отказала да се

отдели от Рун. Макар че той така и не беше дошъл в съзнание, графинята не пушна ръката му през целия полет и последва носилката до лечебницата въпреки изтощението си.

Ерин можеше и да няма доверие на Елизабет, но когато ставаше въпрос за Рун, нямаше по-верен закрилник от нея.

Спирането на душа насочи погледа ѝ към вратата на банята. Беше се събудила от шума на течаща вода. Опипа смачканите чаршафи до себе си и усети отслабващата топлина на тялото на Джордан. Постави длан върху отпечатъка от главата му на възглавницата.

Измъчваше я тревога за Джордан, но трябваше да признае, че се чувства много добре, след като бе спала до него. Протегна се и въздъхна.

„Доста добре... като се имат предвид обстоятелствата.“

Но дали това бе само заради почивката? Макар че гърбът ѝ бе насинен и имаше рана на скалпа, на която бяха сложили лепенки, тя се чувстваше невероятно добре — много по-добре, отколкото би трябвало.

Намести се върху все още топлото място, на което бе лежал Джордан, и се наслади на спомена от допира им, като се питаше дали нощта, прекарана в тази топлина, не е свързана някак с начина, по който се чувства.

Или просто заради това, че беше прекарала известно време сама с Джордан?

Той определено приличаше повече на себе си.

Вратата на банята се отвори със скърцане и тя се обърна.

Сякаш извикан от мислите ѝ, Джордан стоеше на прага сред облаци пара, само с една бяла кърпа около кръста. Ерин му се усмихна, все още сгушена в чаршафите, които изведнъж ѝ се сториха много по-топли.

Той повдигна вежда, остави кърпата да падне на пода и избърса струйка вода от слепоочието си. Погледът ѝ се плъзна по него, без да пропуска нито едно мускулче, нито една мокра следа.

Всички в групата бяха целите в синини и рани. Но не и Джордан. Гладката му кожа беше непокътната и той направо сияеше от здраве. Мека светлина се отразяваше от русите косъмчета по ръцете и мускулестите крака. Приличаше на гръцка статуя — твърде свършен, за да е истински.

Той мина през стаята и спря пред нея. Голата му кожа бе само на сантиметри от нейната. Прииска ѝ се да го докосне.

— Как си? — попита той.

— Готова за всичко — отвърна тя и се усмихна още по-широко. — И смятам да започна с теб.

Взираше се нагоре в ясните му сини очи. Много пъти бяха стояли така, но винаги ѝ се струваше, че изживяването е ново и то винаги събуждаше някакъв трепет в гърдите ѝ. Докосна извиващата се татуировка на рамото и гърдите му. Усети туптенето на сърцето му под дланта си. Проследи линиите на татуировката и пръстите ѝ се плъзнаха надолу по гладката кожа на корема му.

Познаваше формата и големината на татуировката. Сега тя бе несъмнено по-голяма, отколкото преди няколко дни, с нови тъмночервени извивки и шарки — видим знак как Джордан се променя. Беше особено разтревожена от линиите, които сега се виеха по врата му, сякаш го душаха, както го бяха душили черните пръсти на демона. Но тя знаеше, че същите шарки най-вероятно го бяха възстановили, бяха излекували синините и поправили счупените шийни прешлени.

Трябваше да се възхищава на тези линии, но вместо това те я ужасяваха.

— Не гледай така тревожно. — Джордан свали ръката ѝ от гърдите си и целуна дланта ѝ. Меките му устни направо изгаряха кожата ѝ. — Тук сме, заедно и живи. Какво по-добро от това?

Ерин нямаше как да не се съгласи с думите му.

Езикът му се плъзна по дланта ѝ до китката. Дъхът ѝ секна. Той се отпусна на коляно и продължи да целува ръката ѝ. Допирът на устните му беше лек като пеперуда по насинената ѝ кожа. Тръпки пробягаха от ръката към гърдите и тялото ѝ.

Тя праметна ръка през него и го придърпа към себе си. Искаше да усети кожата му със своята, да забрави случилото се и да повярва поне за момент, че всичко е наред.

Джордан се отпусна на леглото до нея. Горещите му ръце я галеха, изследваха, спускаха се все по-надолу. Ерин искаше да се изгуби напълно, но трескавата му топлина ѝ напомняше как се бе отдалечил от нея, как тези очи я гледаха, без да я виждат.

Тя потръпна.

— Ш-ш-ш — прошепна той. Беше разтълкувал погрешно реакцията ѝ. — Няма нищо страшно.

Претърколи се върху нея. Спокойните му сини очи ѝ казваха, че иска единствено нея, че все още я обича. И докато се притваряха, тя се надигна към него за целувка.

Устните му почти докосваха нейните, нежни като полъх.

— Липсваше ми.

— И ти на мен — отвърна тя.

Устните ѝ се разтвориха, жадни да го вкусят. Ръцете му се стегнаха около нея, притиснаха я така силно към него, че едва можеше да диша. Не беше достатъчно близо.

Когато се отдръпна от нея, Ерин изстена. Не искаше целувката да свършва. *Никога*. Не можеше да понесе мисълта, че може да го изгуби, да се лиши от тази близост. Пръстите ѝ се плъзнаха по челюстта, по скулите му. Задържаха се върху горната му устна, където беше извита като лък. Той се усмихна и я целуна отново.

Нямаше нищо, освен тях двамата, изгубени в топлината на телата си. Времето изгуби значение. Съществуваше единствено вкусът на устните му, наболата му четина по бедрото ѝ, притиснатите тела, усещането, че е вътре в нея, че с него е цяла — не за друго, а защото ѝ се струваше така естествено.

И тогава, изгубена в страстта си, докато тялото ѝ отговаряше на всеки негов допир и движение, тя затвори очи и за миг се върна към момента с Рун в параклиса, как пламъкът на кръвта ѝ потича през него, как тялото му става част от нея.

Ерин изпъшка, гръбнакът ѝ се изви в дъга под Джордан, тя обви крака около него и го притисна по-плътено към себе си. Яхна мига като вълна, изгубена в екстаза, без да знае къде свършва тялото ѝ и къде започва неговото.

Накрая се отпусна, задъхана, треперееща.

Джордан я целуна, за да я успокои, и ѝ се усмихна.

Тя се вираше в него. Обичаше го повече от всякога. Въпреки това дълбоко в себе си изпитваше вина — знаеше, че реакцията ѝ не е единствено от неговото докосване.

— Нещо не е наред ли? — попита той и прокара пръст по бузата ѝ.

— Не... свършено е.

„Прекалено свършено.“ И това я плашеше.

Лежаха прегърнати, а слънчевата светлина пълзеше по стаята. В някакъв момент Ерин потъна в сън без сънища. Когато се събуди, се послуша за течащ душ, за някакъв знак, че Джордан още е тук, но знаеше, че го няма.

За миг я обхвана паника.

„Сигурно е отишъл да вземе закуска.“

Пропъди страховете си и стана. Имаше нужда да се раздвижи. Взе бърз душ. Горещата вода масажираше тялото ѝ, премахна последните болезки и я събуди напълно. Избърса се и облече чистите дрехи, които беше получила снощи — джинси и бяла памучна риза. Накрая си сложи коженото яке. Беше изработено от кожа на адски вълк — от опит знаеше, че е здрава като броня. Остави част от тази сила да попие в нея, да я подготви за предстоящия ден.

На вратата се почука и Ерин отиде да отвори. Тялото ѝ беше напрегнато, докато не видя Джордан.

— Идвам със закуска — каза той и вдигна пред нея поднос с кафе, плодове и кроасани. — И с нареждания.

— Нарездания ли?

— Срецнах Кристиан. Каза, че ни е дадено позволение да говорим със затворника.

„Кардинал Бернар.“

— Крайно време беше — каза тя.

Джордан се намръщи шеговито.

— Май снощи изобщо не ни беше до разпити.

„Така е.“

— Кога ще можем да говорим с него?

— В осем... след около час. — Той отиде до леглото с подноса, седна и потупа дъшека. — Какво ще кажеш да ти сервирам закуската в леглото?

Тя се отпусна до него.

— Мисля, че се брой само ако сме голи.

Той остави подноса на нощното шкафче.

— Това правило ми харесва... а ти знаеш, че спазвам стриктно правилата.

Започна да разкопчава ризата си.

07:20

Елизабет внимателно свали натопената във вино превръзка от остатъка от лявата ръка на Рун. Махна стария бинт и огледа раната. Кожата вече беше започнала да се затваря на доста места и да закрива мускулите, но имаше нужда от още възстановяване. Тя покри пораженията с компрес с осветено вино. Рун тихо изпъшка от болка, но очите му не се отвориха.

„Върни се при мен, Рун.“

Стегна компреса с нов бинт и се облегна назад. Усещаше, че слънцето е изгряло преди около час. Беше прекарала цялата нощ с него в тази килия без прозорци. Вонеше на тамян и вино, с намек за сено и тухли. Миризмата ѝ напомни за времето, когато тя беше затворена тук. Въпреки това остана. Искаше да е до Рун, когато се събуди.

Огледа се намръщено. Стаята не ѝ харесваше.

В помещението имаше просто дървено легло със сламеник, шкафче със запалена свещ, манерка вино, чисти бели марли и стъкленици с масла, миришеци на вино и смола. Приличаше досущ на нейната килия, която се намираще до тази — не че я беше използвала през дългата нощ.

Тътренето на кожа по камък я накара да се обърне към тясната врата. Дребен закръглен мъж с монашеска тонзура влезе в стаята с още вино и бинтове.

— Благодаря, брат Патрик.

— За Рун — винаги.

Монахът ѝ беше помагал в грижите за Рун през цялата нощ. Искрена мъка се изписа на лицето му, когато погледна неподвижното тяло на леглото. Беше го грижа за него, но това не беше само загрижеността на събрат сангвинист. Може би двамата бяха приятели.

— Трябва да си починеш, сестро Елизабет — каза ѝ той за пореден път. — Аз ще го наглеждам. Ако има някаква промяна, веднага ще ти кажа.

Тя отвори уста да откаже — и усети леко вибриране в джоба, където държеше телефона си.

Томи.

През нощта всеки път, когато оставаше сама, се опитваше да се свърже с момчето, но винаги чуваше един и същи механичен глас да я

подканва да остави съобщение. Не го направи, тъй като се боеше, че някой друг може да чуе думите ѝ.

— Благодаря, брат Патрик. — Елизабет стана от табуретката до леглото. — Ще ида да си почина.

На лицето му се изписа смесица от изненада и облекчение.

Тя му се поклони, обърна се и излезе. Отиде в съседната килия и затвори яката врата. Едва тогава извади телефона. На малкия екран светеха думи.

Аз съм.

Видях, че си звъняла много пъти. Обади ми се или пусни съобщение, когато се събудиш.

Неприятности.

:-)

Не знаеше как да отговори на съобщението му и не разбираше малкия символ в края. Но разбираше думата „неприятности“.

Разтревожена, тя стисна телефона и набра номера на Томи.

07:32

„Хайде, хайде...“

Томи седеше на тоалетната чиния. Душът до него течеше. Носеше само кърпа около бедрата си. Взираше се в телефона и се молеше Елизабет да отговори на есемеса му. Непрекъснато поглеждаше вратата, уплашен да не се появи някой от стражите, стоящи в коридора пред апартамента му в покрайнините на Рим. Прозорците бяха с решетки. Единственият изход беше покрай двамата сангвинисти, облечени в цивилни дрехи, които пазеха пред вратата.

Накрая телефонът в ръката му завибрира.

Той вдигна веднага и прошепна тихо:

— Елизабет?

— Томи, къде си? Какво е станало? — Както обикновено, тя напълно пренебрегна обичайните любезности.

— Някъде в Рим.

— В опасност ли си?

— Не мисля, но нещо не е наред. Свещеникът, който дойде с мен от Санта Барбара, не ме отведе във Ватикана, а ме остави в някакъв апартамент. Заключен съм... с пазачи отпред.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за мястото, където са те завели?

— Стара сграда. Жълта. Мирише на чесън и риба. На третия етаж съм. Виждам някаква река от прозореца на спалнята, а също и фонтан с риба, от чиято уста тече вода. Мисля също, че наблизо има зоологическа градина. Поне чух да реват лъвовете.

— Добре. Би трябвало да успея да намеря сградата. Може да отнеме известно време, но ще дойда.

Томи сниши глас още повече.

— Казват, че съм в опасност... от *теб*, но знам, че не са прави.

— Никога не бих те наранила, но ще ги накарам да си платят, ако ти направят нещо.

Томи се ухили. Не се съмняваше, че Елизабет ще дойде и ще нарича задниците на тия типове, но не искаше тя да пострада.

Помещението се изпълваше с пара. Томи се послуша да разбере дали някой не е усетил, че говори по телефона, след което продължи:

— Чух ги да казват, че Бернар искал да ме държат под ключ, докато не направяш онова, което искат. Не знам дали е вярно, но ако е така, не им се давай.

— Ще направя всичко, за да стигна до теб. Ще те освободя и ще намерим начин отново да станеш здрав.

Той въздъхна и погледна ръката си. Петното меланом се бе разраснало и пълзеше като горски пожар нагоре по ръката му. Бяха се появили и нови петна по краката и лявата буза на задника му. Ангелската му кръв вече я нямаше и рактът сякаш наваксваше пропуснатото време.

— Не е чак толкова зле — излъга той. — Просто се уморявам лесно, но те не ме оставят да спя.

— Пази си силите.

„Лесно е да се каже.“

На вратата на банята се почука и Томи подскочи от изненада. Не беше чул някой да влиза, но пък сангвинистите можеха да се движат като призраци.

— Трябва да затварям — прошепна той. — Липсваш ми.

— И... ти на мен.

Томи прекъсна връзката, скри телефона зад казанчето на тоалетната и бързо застана под душа. Запляска шумно и извика:

— Не мога ли поне да се изкъпя на спокойствие?

— Много дълго се къпеш — отвърна груб глас. — И те чух да говориш.

— Мога да се къпя колкото си ща! И освен това си говоря сам!

Последва дълго мълчание, после пазачът заговори с по-бащински тон. Несъмнено знаеше, че Томи лъже и крие нещо, но тълкуванието му беше погрешно.

— Ако се пипаш по пишката, момче, няма нищо срамно. Но трябва да изповядваш тези грехове на свещеника си.

— Първо на първо, аз съм евреин. И второ на второ, начукай си го!

Стоеше под струята, по-сгорещен и от горещата вода.

„Вече наистина искам да умра.“

07:35

Кастел Гандолфо, Италия

Елизабет скри телефона и тръгна обратно към стаята на Рун. Гневът ѝ пламна, но тя го укроти. Когато дойде време да спаси Томи, трябваше да действа с чисто като лед съзнание. Нямахме място за емоции.

Възнамеряваше да се изправи пред кардинала, но първо искаше да провери как е Рун.

Влезе и приглади дрехата си, оправя и ръкавите. Брат Патрик беше коленичил до леглото на Рун и държеше ръката му.

Монахът вдигна глава и ѝ даде знак да приближи.

— Още почива.

Елизабет пристъпи напред и погледна лицето на Рун. Беше отпуснато в съня. Изглеждаше по същия начин както винаги, недокоснат от многото години и трагедии, съставляващи дългия му живот. Де да можеше да е живял живота на обикновен свещеник и да умре в отреденото му време. Не заслужаваше участта, която го бе сполетяла.

— Сигурен съм, че скоро ще се свести — продължи Патрик. — Навременната помощ е спасила живота му.

Елизабет си представи Ерин — как маже раните на Рун с кръвта си. Макар и крехка и смъртна, археоложката го беше спасила.

— Можеш да се помолиш с мен, ако искаш — предложи монахът.

Елизабет искаше да остане, но погледна към дървената врата.

— Първо трябва да говоря с кардинал Бернар.

— Чух, че другите след малко ще се срещнат с него.

Тя обаче не го беше чувала.

При мисълта какво е направил онзи злодей с болното момче, как го използва като пешка, гневът ѝ отново се надигна.

Излезе от стаята и забърза по коридора. Трима непознати сангвинисти — двама мъже и една жена — охраняваха тази част от резиденцията. Но дали пазеха Рун, или искаха да са сигурни, че самата тя няма да мърда никъде?

Елизабет се обърна към жената, която бе африканка. Никога не бе виждала толкова тъмна кожа.

— Трябва да говоря с кардинал Бернар. Имам информация, която е жизненоважна за сигурността на ордена.

Кръглите очи на жената я погледнаха изпитателно.

— Достъпът до затворника е ограничен. Единствено личният му помощник отец Грегъри може да разговаря с кардинала и да се грижи за нуждите му. Можете да ми кажете съобщението и ще му го предам.

— Трябва да говоря с кардинала лично.

Устните на жената се свиха.

— Предвид престъпленията му спрямо вас, боя се, че това е забранено.

Елизабет заговори толкова меко и смирено, колкото можеше.

— Разбрах, че спътниците ми имат среща с него тази сутрин. Не мога ли да говоря с него в тяхно присъствие?

— Заповедта е категорична. — Лицето на монахинята стана посурово. — Като жертва и предвид обвиненията не можете да се виждате с него при никакви обстоятелства.

— В такъв случай ще трябва да оставя другите сами да му предадат информацията. — Елизабет леко сведе глава, за да скрие яростта си, и бавно тръгна обратно към килията си.

Щом остана сама, удари с длан тухлената стена.

„Ще си платиш, задето си взел Томи, Бернар... дори ако се наложи да унищожа всичко, което ми е мило.“

На вратата се почука и брат Патрик извика през яките дъски,
гласът му звучеше радостно:
— Рун! Събужда се!

24.

19 март, 07:39

Кастел Гандолфо, Италия

Рун се бореше с мъглата от болка и кръв. Усети миризмата на вино и тамян. Чу развълнувани гласове, натрапчиво познати. Всичко пред очите му беше размазано, но картината бавно се избистри и той видя малка стая, осветена със свещи.

„Къде съм...?“

Опита се да вдигне глава, но от това светът само се завъртя още по-бързо. Студени ръце докоснаха челото му и го накараха да се отпусне на възглавницата.

— Всичко е наред, Рун, синко. По-полека.

Той се съсредоточи върху нежно усмихващото се лице.

— Патрик...

— Да, аз съм. — Монахът се отдръпна. Зад него имаше още някой.

— Виждам, че най-сетне си се събудил — сурово каза Елизабет, но по очите ѝ личеше, че изпитва огромно облекчение.

— Събудих се.

Почти не позна собствения си глас. Беше дълбок и дрезгав, глас на някой друг, някой по-слаб от него. Опита се да се надигне, но се отказа, когато болката прониза лявата му страна. Стисна зъби и посегна да разтрие мястото — но не откри нищо. Обърна се да погледне.

„Ръката ми я няма!“

Шокът върна калейдоскоп от спомени — разбиващата се над него камбана, как Ерин го дърпа, как огънят и димът ги обгръщат.

Това бе всичко, което си спомняше.

— Какво е станало? — изпъшка Рун. — Как така сме в Кастел Гандолфо? Защо?...

Елизабет седна на една табуретка и хвана дясната му ръка. Той стисна пръстите ѝ и тя му отвърна със същото.

Рун пое дъх няколко пъти, за да се успокои.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Само тази нощ.

Елизабет бавно му обясни какво се бе случило, каза му какво са научили от книгата на Джон Дий и как са го свързали с кардинал Бернар.

— Затова сме тук. За да разберем какво знае. Но ти, славни Рицарю на Христа, трябва да почиваш.

И му се усмихна.

Той обърна глава и огледа бинтования остатък от ръката си.

— Помня...

Гласът му замря, когато си спомни смътно как се гърчи от удоволствие, как горещи пръсти, потопени в кръв, го докосват, как го докарват до върха на екстаза.

Погледна Елизабет.

— Ерин.

По лицето ѝ премина сянка.

— Да, археоложката те спаси. Използва кръвта си, за да те върне от прага на смъртта.

Патрик я докосна по рамото.

— Но ти, скъпа ми сестро, не се отдели от него през цялата нощ, грижеше се за раните и поднасяше Христовата кръв към устните му.

Рун докосна коляното ѝ.

— Благодаря.

В отговор тя само тръсна глава.

— Ерин и Джордан имат среща с Бернар тази сутрин.

— Кога?

Елизабет хвърли поглед към Патрик, който погледна часовника си и каза:

— След двайсетина минути.

— Трябва да присъствам. — Рун се надигна с помощта на единствената си ръка. Болката го прониза отново, но този път той издържа. — Къде са ми дрехите?

— Не мисля, че е разумно — каза Патрик.

— Разумно или не, трябва да ида.

Патрик разбра, че е твърдо решен, и го подхвана през раменете. Погледна Елизабет, когато одеялото на Рун се смъкна и разкри голото му тяло.

— Сестро, ще е по-добре да го оставиш на мен за момент.

Елизабет се обърна към купчината дрехи, взе едни панталони и ги изтръска.

— Не искам да съм нескромна, но кой чистеше раните му цяла нощ? Не съм от жените, които едва не припадат при вида на гол мъж.

Патрик сведе глава, за да скрие усмивката си.

— Както желаете. — И помогна на Рун да стане. — Бавно.

Съветът му бе разумен. Стаята се люшна, когато Рун опита да направи няколко крачки, но след няколко опита вече можеше да се държи на крака и да ходи, без някой да го подкрепя. Въпреки това му трябваше помощ при обличането, особено след като разполагаше само с една ръка.

След като приключи с обличането, Елизабет закопча празния ръкав и го затъкна в колана му. После отстъпи и го изгледа от глава до пети.

— Изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре.

Патрик го подхвана за лакътя и го поведе към вратата.

— Ще дойда с теб, за да ти помагам.

Рун погледна Елизабет.

— Идваш ли?

Тя понечи да го последва, но брат Патрик бързо попари надеждите ѝ.

— Боя се, че това не е позволено. Кардиналът изрично настоя, че ще говори единствено с тримата от пророчеството.

— Нали е затворник? — изсумтя презрително Елизабет. — От къде на къде ще поставя условия?

— Може да го прави — отвърна Патрик. — Той има доста съюзници във Ватикана. Дори и сега. Наистина съжалявам, сестро.

— Тъй да бъде. — Елизабет скръсти сърдито ръце на гърдите си.

Рун разбираше раздражението ѝ. Бернар ѝ беше сторил зло, бе откраднал душата ѝ, а в същото време можеше да поставя условия на срещата, докато тя беше затворена и с вързани ръце. Кой всъщност беше истинският затворник?

— Вървете — горчиво каза тя. — Може би трябва да си намеря някакво ръкоделие, докато чакам.

Рун въздъхна, излезе и тръгна по коридора. Дори с подкрепата на Патрик се наложи да се подпира на варосаните стени. Едната му ръка я нямаше. Макар да виждаше чукана и да усещаше болката, не можеше да приеме новото положение.

„Ще порасне нова.“

Беше виждал подобни чудеса в миналото, но знаеше, че за това може да са нужни години.

„Как бих могъл да пазя Ерин и Джордан в това осакатено състояние? Какво ще стане с мисията ни?“

Патрик го водеше през папската резиденция, като го оставяше той да определя темпото. За щастие силите му се завръщаха все повече и повече, докато минаваха покрай запалените свещници и изкачваха витите стъпала. Накрая вървеше без подкрепата на Патрик, но въпреки това монахът не се отделяше от него.

Рун усети, че приятелят му иска да каже нещо.

— Какво има, Патрик? Ако продължаваш се озърташ така през рамо, ще си изкривиш врата.

Брат Патрик скри ръце в широките си ръкави.

— Свързано е с друг твой приятел.

На Рун му потрябваха няколко секунди, докато разгадае думите му.

— Лъвчето...

Спомни си жалния писък на малкото, как побутваше с муцуна тялото на мъртвата си майка.

— Много се е променил. Расте по-бързо, отколкото подобава на нормално същество. — Патрик го погледна. — Какво не си ми казал за него?

Рун знаеше, че вече не може да пази тайната.

— Майка му беше бласфемари.

Патрик рязко спря и Рун също спря.

— Защо не ми каза?

Рун се засрами.

— Помислих си, че ако го смяташ за опетнено, няма да го вземеш.

— Глупости. Повече от ясно е, че не е опетнено. По-скоро е *благословено*.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога не съм виждал лъв като него. Нежна душа е. Много пакостлив, вярно, но в него няма поквара. Виждам единствено доброта.

Рун изпита огромно облекчение. Беше усетил доброто у лъвчето още в пустинята и се радваше, че не е сгрешил.

— Чудно ми изглеждаше още когато го намерих.

— Знаеш ли нещо друго за него?

— Почти нищо. Майка му беше лошо ранена от ангелския взрив след битката в Египет. Подозирам, че малкото в утробата е било пощадено като свидетелство за невинността му. Може би нещо от онази ангелска същност е останало в него.

Патрик докосна ръката му.

— За мен няма съмнение. Благодаря, че сподели това чудо с мен. Никога не съм си помислял, че ще видя нещо подобно — създание, което е пълната противоположност на бласфемари, благословено с чистота. Наистина е чудо.

— Можеш ли да запазиш тайната... поне засега?

— Не се безпокой за това. — Патрик махна с ръка и двамата отново тръгнаха. — Радостен съм, че засега чудото е само мое.

Продължиха към най-отдалечената част на резиденцията.

— Кардиналът е затворен в един апартамент зад ъгъла — каза Патрик.

Когато завиха, Рун видя в коридора двама сангвинисти с раса и качулки и с извадени мечове. Пазеха яката дървена врата, водеща в затворническата килия на Бернар.

Рун тръгна към нея и докато вървеше, забеляза, че прозорците гледат към великолепната синева на езерото Албано. Тук-там по стените висяха ренесансови картини, боите им блестяха на слънцето. Предположи, че „килията“ на Бернар има същия изглед и е не по-зле украсена.

Кардиналът определено имаше съюзници, които се грижеха за него.

— Рун! — извика глас от един съседен коридор.

Рун се обърна. Ерин тичаше към него, якето ѝ беше разкопчано. Джордан я следваше, но не изглеждаше така възторжен, че го вижда.

— Не трябваше ли да си в леглото? — попита едрият мъж, когато се събраха.

Брат Патрик се поклони на Ерин и стисна ръката на Джордан.

— Засега се възстановява добре, но се надявам вие да го поемете оттук нататък. — Обърна се към Рун. — Оставям те на другарите ти, но ще съм наблизко, ако ти е нужен съвет от стар глупак като мен.

— Никога не си бил глупак — възрази Рун.

Брат Патрик сви рамене, скри ръце в ръкавите си и енергично си тръгна.

Ерин погледна загрижено Рун, докато вървяха към охраняваната врата.

— Как се чувстваш?

— По-силен — честно отвърна той. — Благодаря ти, че ми спаси живота.

Тя му се усмихна.

— Беше ми ред.

— Трябва да призная — рече Джордан, — че за тип, празнувал стотици рождени дни, си доста костелив орех.

Рун почувства как се отпуска в дружеската атмосфера. Вярно, че бяха екип, преживял много неща заедно, но имаше и нещо повече.

Бяха приятели.

Когато стигаха вратата, стражите се дръпнаха настрана. Единият заговори под качулката си. Не беше особено радостен от появата им, нито от онзи, при кого са дошли.

— Кардиналът ви очаква — каза той, без да крие презрението си към затворника.

Другият пазач извади голям ключ от гънките на расото си и отключи вратата. Не си направи труда да я отвори.

Рун пристъпи напред, но изгуби равновесие. Ерин го хвана за ръката и го задържа.

Джордан отиде до вратата, отвори я и каза на стражите:

— Трябва да пореботите върху гостоприемството си. Обещавам ви, отзивът ми в „Йелп“ за това място ще е унищожителен.

После задържа вратата, та Ерин и Рун да влязат.

Озоваха се в помпозно антре с мека мебел и тежки копринени завеси. Къс коридор водеше към спални, малък салон и будоар. Беше тъмно, ако не се броеше светлината на свещи, която се лееше през притворената врата в дъното. Рун чу, че в стаята някой говори. Не можеше да различи думите, но нямаше как да обърка гласа.

Бернар.

Имаше ли някой с него? Патрик му бе казал, че асистентът на Бернар отец Грегъри го посещава по всяко време на денонощието, най-вероятно изпълнява задачи, докато кардиналът се мъчи да запази положението си и да овладее положението, настъпило след греха му.

Джордан също чу кардинала и закрачи енергично по коридора. Огледа се, докато вървеше.

— И това ако не е златен кафез — промърмори кисело.

Рун го последва.

Ерин се задържа до него, явно разтревожена дали може да ходи стабилно, но Рун ѝ махна да върви напред.

Джордан пръв стигна откритата врата и почука. Никой не отговори и той бутна вратата. Ерин го следваше по петите, явно пълна с въпроси към Бернар.

Рун забърза след тях. Самият той имаше много въпроси към Бернар за неговите лъжи и полуистини, особено за стария приятел на кардинала кръстоносеца Юг дьо Пайен.

Когато влезе, видя разхвърляно бюро и засъхналите локвички восък по плота. Тежките копринени завеси бяха спуснати.

„Нещо не е...“

Вратата се затръшна зад него.

Обърна се твърде бавно, за да блокира с рамо удара, който го събори на пода. Болката отново го прониза, когато удари чукана на лявата си ръка. Причерня му.

Тъмна фигура профуча покрай него и удари Джордан по главата с някакъв мраморен бюст. Докато войникът падаше, Ерин беше сграбчена и хвърлена през бюрото — блъсна се в един закрит от завеси прозорец и рухна на пода.

Преди Рун да успее дори да седне, една ръка стисна врата му със силата на менгеме и го вдигна високо — само пръстите на краката му докосваха килима.

Противен кикот достигна до него през болката.

Кардинал Бернар го гледаше със зловна усмивка. Алените му одежди висяха на парцали върху почти голото му тяло. В кафявите му очи се четеше лудост.

— Добре дошъл, Рицарю на Христа... добре дошъл при твоя край.

25.

19 март, 08:02

Кастел Гандолфо, Италия

Заше метена от внезапната атака, Ерин се хвана за ръба на бюрото и се надигна, без да обръща внимание на болката. При полета си над бюрото беше съборила единствената свещ и сега стаята бе почти тъмна, ако не се броеше проникващата през завесите светлина.

Първата ѝ мисъл бе, че са издебнати от стригой.

Залитна към прозореца и дръпна завесите. Те бяха вързани, така че да не се отварят напълно, но тя успя да раздели тежката коприна достатъчно, за да може слънчевата светлина да проникне вътре.

Обърна се и пред очите ѝ се разкри невъзможна гледка. Кардинал Бернар беше стиснал Рун за гърлото и го беше притиснал към един библиотечен шкаф. По почти голото му тяло висяха алени парцали, под които по бялата плът се виждаха десетки драскотини, сякаш беше раздрал дрехите си в пристъп на ярост.

На килима зад тях някой лежеше неподвижно, а от главата му течеше кръв...

„Джордан...“

Рун като че ли се възстанови от изненадата си. В дясната му ръка се появи сребърно острие и се заби дълбоко в ръката на кардинала. Пръстите пуснаха гърлото му. Докато падаше, Рун замахна отново — но улучи единствено въздух.

Бернар вече беше в другия край на стаята и грабна меч от стената. От неземната му скорост беше ясно, че кардиналът вече не изпълнява обетите на сангвинистите. Подобно на стригойите, неговата сила идваше от някакъв по-тъмен източник.

„Какво е станало?“

Джордан се размърда. Клепачите му трепнаха и се отвориха. В тъмното очите му блестяха златисто.

Преди Джордан да дойде на себе си, Бернар се хвърли към Рун.

Рун отскочи настрана и тромаво се блъсна в някаква огромна китайска ваза. Присъщата му грациозност беше изчезнала заедно с

ръката му.

Ерин извади кинжал от скритата от вътрешната страна на якето ѝ ножница и се приготви да се защитава. Но тя не беше боец. Най-доброто ѝ оръжие беше умът ѝ. Бернар отново се нахвърли върху Рун, но Джордан го спъна и той падна върху един голям глобус на стойка.

Докато кардиналът скачаше с ръмжене на крака и тялото му попадна под лъчите на слънцето, Ерин погледна голата плът в търсене на издайническия черен отпечатък на длан.

Нямаше нищо.

Тя не се изненада.

Как би могъл Легион да обсеби кардинала? Особено докато е затворен тук? Но щом Легион не беше източникът на тази поквара, тогава кой?

„Трябва да помисля...“

Джордан застана до Рун и двамата се изправиха срещу бесния звяр, в който се бе превърнал кардиналът.

Ерин огледа стаята за нещото, което държеше кардинала в хватката си. Погледът ѝ се плъзна по хаоса на бюрото. Не видя нищо необичайно — листове, книги, подвързан в кожа дневник. Погледна зад бюрото. И тогава кракът ѝ подритна някаква черна кесия на пода. Нещо се изтъркаля от нея.

Парче черно стъкло.

То сякаш излъчваше мрак. Беше виждала и преди подобен отровен артефакт — в египетската пустиня. Неотдавна Рун беше заминал с екип да освободи пясъците от това зло. Ерин клекна. Знаеше какво лежи на килима.

Капка от кръвта на Луцифер.

Взе камъка с помощта на един лист, като с другата ръка хвана връзките на кесията. Изправи се, остави черната сълза на осветеното от слънцето писалище и изсипа съдържанието на кесията до нея. Тъмните капки сякаш поглъщаха светлината, създаваха малки пустоти в тъканта на вселената. Нямаше нужда да ги докосва, за да долови тяхното зло, тяхната погрешност.

Но как можеше да унищожи това зло?

Явно слънчевата светлина не им действаше.

„И защо да им действа?“

Преди хилядолетия тези капки кръв на Луцифер бяха паднали в египетския пясък и се бяха превърнали в черно стъкло, което запечатваше в себе си злото, защитаваше мрака му от светлината на слънцето. Щом двете хиляди години в пустинята не им бяха направили нищо, обикновеното италианско слънце изобщо нямаше да има ефект върху тях.

„Ами ако...“

Погледът ѝ спря върху преобърнатото каменно преспание в края на бюрото на Бернар. Имаше формата на ангел — и което бе по-важно, беше тежко.

Тя го сграбчи, вдигна го високо, стовари го върху една черна капка — и я превърна в прах.

В другия край на стаята Бернар зави и засъска.

„Значи го чувстваш, а?“

Вдигаше преспанието отново и отново и разбиваше капка след капка. При всеки удар от кристалния прах се издигаше черна струйка дим — свиваше се в кръг, бягаше от слънцето, стигаше до края на бюрото, спускаше се надолу и изчезваше през пода.

Ерин си спомни описанието на Елизабет как същността на стригоя прави същото след смъртта му — връща се при източника си.

„При Луцифер.“

Когато разби последното парче обсидиан, кардинал Бернар изпъшка за последен път и се строполи на пода.

08:12

Рун клекна до Бернар, опрял ножа си на гърлото му, готов да убие стария си приятел. Джордан беше взел захвърления меч и стоеше до него. В същото време двамата закачулени стражи нахълтаха в стаята с вдигнати оръжия, привлечени от шума на кратката битка.

— Пазете вратата! — извика Рун, който се боеше, че някъде може да се спотайва друго зло. — Никой да не влиза без мое разрешение!

Двамата кимнаха отсечено и се върнаха на поста си.

Рун гледаше как лудостта изчезва от очите на кардинала. На нейно място се появи нещо, което Рун не беше виждал никога преди.

Съмнение.

Рун се отдръпна и махна ножа от гърлото му, но не го прибра.

Бернар седна и се опита да се покрие с остатъците от робата си, сякаш се опитваше да спаси малкото останало му достойнство. Накрая отпусна разтреперани ръце в скута си.

Ерин се приближи. Продължаваше да държи малката скулптура на ангел. Долната ѝ част беше напукана и покрита с черен прах.

— От капките кръв на Луцифер — каза тя.

Рун разбра и кимна.

— Аз ги оставих, като се върнах от Египет. Заклучих ги в сейфа на кардинала. Вината е моя.

— Не... — Бернар поклати глава. — Виновна е моята надменност. Повярвах, че мога да си играя с този мрак и да остана недокоснат от него.

— Но защо изобщо ви е трябвало да се занимавате с тях? — попита Джордан.

— Надявах се да науча нещо от тях, нещо за Луцифер. — Бернар впери поглед в Рун. — Снощи, когато отец Грегъри ми съобщи, че се връщате от Прага и имате въпроси относно някакви камъни, свързани с Луцифер, си спомних какво донесе от Египет.

— Капките, станали на камък — рече Рун.

— Смятах да ви изчакам, преди да ги разгледам, но след като отец Грегъри ги донесе от сейфа в стария ми кабинет, те ме призоваха. Не успях да устоя.

Рун кимна и се обърна към другите.

— Действаха по същия начин на другите от екипа, който беше с мен в Египет.

Бернар се огледа и докосна объркано челото си.

— Не знам колко време съм бил под властта на това зло. То ме взе, но не ми даде нищо в замяна.

— Но сега сте свободен — каза Ерин. — И ние имаме въпроси.

— За Юг дьо Пайен. — Бернар кимна тъжно. — Отец Грегъри ми съобщи и това. Искате истината за моя приятел.

Ерин заговори по-меко, вероятно в отговор на болката и тъгата в гласа на кардинала.

— Значи Юг не е умрял по време на Втория кръстоносен поход, както твърдахте?

— Да, не умря — едва чуто прошепна Бернар.

Ерин протегна ръка към кардинала и му помогна да стане.

— Джордан, намери някакво одеяло.

Рун отведе Бернар до столовете при камината, като внимаваше да не настъпи парчетата от разбитата ваза. Джордан се върна от съседната спалня с вълнена завивка и я даде на Бернар, който се покри с благодарна въздишка и бавно възвърна част от достойнството си. Отново заприлича на мъжа, когото Рун познаваше от толкова време.

Ерин седна на стола срещу Бернар и се наведе напред.

— Кажете ни какво е станало в действителност.

Бернар погледна студената камина. Погледът му още беше отнесен някъде в миналото.

— Юг ме прие, когато бях диво животно. Молеше се за мен, когато бях изгубен.

Рун не беше чувал тази история.

— Да не искаш да кажеш, че той те е приел и въвел в Ордена на сангвинистите?

В отговор получи едва забележимо кимане.

Рун беше наясно с огромното значение на паметния акт, каква силна връзка може да изгради той между двамата. Самият Рун беше насочен по този свещен път от Бернар, който бе станал негов ментор и приятел. И въпреки действията на кардинала той завинаги щеше да му остане задължен и благодарен. Връзката между Бернар и Юг дьо Пайен трябваше да е била също толкова силна.

— Бях изгубен дивак, преди той да ме спаси — продължи Бернар. — Двамата заедно доведохме мнозина в ордена. Мнозина. Ние създадохме рицарите тамплиери. Извършихме много добри дела.

— Деветима мъже, обвързани с кръв — тихо каза Ерин. — Сангвинистки орден на монаси воители.

— Какви са били тези тамплиери сангвинисти? — попита Джордан.

Бернар го погледна и прегърбените му рамене леко се поизправиха от гордост.

— Ние бяхме орден в ордена, способни да водим битка както срещу враговете от плът, така и срещу духовете, родени от зло. Вярата ни беше толкова броня, колкото и ризниците ни. Не се бояхме нито от хора, нито от демони.

— И наистина ли сте Бернар дьо Клерво? — попита Ерин.

— Да. И заедно с Юг извършихме велики дела, обединихме пръснатите тамплиери под един флаг, дадохме им единство, сила и цел. — Бернар ги изглежда един по един. — Разберете, Юг беше велик водач. Харизматичен, състрадателен, съпричастен. Хора и сангвинисти се стичаха при него, готови да дадат живота си по негова заповед. Но след време това му дойде в повече.

— Познавам подобни хора — каза Джордан. — Характеристиките, които правят някого добър лидер, като съпричастността, понякога го правят по-податлив на изтощение и на посттравматичен стрес.

— Какво стана с Юг? — попита Ерин.

Бернар въздъхна тежко.

— Изостави тамплиерите. След Втория кръстоносен поход. — Погледна Рун. — Всъщност напусна ордена ни.

— Напуснал е сангвинистите? — Рун не беше в състояние да скрие шока си.

Сангвинистите не *напускаха*. Или умираха в служба на Църквата, или престъпваха клетвите си и се връщаха към нечестивата си природа, така че се налагаше да бъдат преследвани и избивани. Единственият сангвинист, избягнал подобна участ, беше Распутин, който бе създал своя извратена версия на ордена в рамките на Руската православна църква и се бе установил в Санкт Петербург, където сангвинистите не можеха да стигнат до него.

Но се оказваше, че има и друг.

— Къде отиде той? — попита Рун.

Бернар погледна ръцете си.

— Отначало пътуваше надалеч, сам. Беше отшелник и скитник. Накрая се установи в отдалечените планини на Франция, като отшелник. Там намери известен мир, откри благодат в дивите кътчета на света.

— И какво искаш да кажеш? — попита Рун. — Че отново се е върнал към съществуване като стригой ли?

Бернар поклати глава.

Рун се мъчеше да го разбере, но не можеше.

— Тогава как може да живее извън закрилата на Църквата?

— Просто го направи — уклончиво отвърна Бернар, като избягваше погледа му.

Ерин изясни част от историята.

— Затова сте разпространили лъжата за смъртта му, нали? Юг дьо Пайен е изоставил ордена, но не се е върнал към дивашкия начин на живот. Открил е свой път към благодатта, независим от пътя на Църквата.

Рун я зяпна, неспособен да приеме думите ѝ. Нямаше друг път към благодатта освен службата на Църквата. Той и всички сангвинисти бяха учени на тази проста истина още от времето на Лазар.

— Не можех да позволя никой да научи — обясни Бернар. — Ами ако и други сангвинисти решаха да напуснат ордена? Затова измислих историята за славната му смърт, за живот, отдаден на служба на Църквата. Но това беше само половината от причината да излъжа.

— Каква е другата половина? — попита Ерин.

— Когато Юг заговори за напускане на ордена, разбрах, че те ще го убият. Измислих историята, за да го спася. — Погледна Рун, сякаш търсеше опрощение. — Излъгах ордена. Излъгах Църквата. Но те щяха да го преследват като животно, а той не беше животно. А мой приятел.

Рун се отпусна тежко на един стол. Раните му и тези откровения го оставиха съвсем без сили.

„Този сангвинист е намерил благодат извън Църквата.“

В ума му бушуваше буря. Той бе станал сангвинист, защото си бе мислил, че това е единственият начин да живее с проклятието си. Изборът, пред който беше изправен, бе прост — да умре като стригой или да живее като духовник и да защитава другите. По онова време, преди векове, Рун вече беше тръгнал по пътя на духа и учеше в семинарията, така че изборът не му беше труден — щеше да служи. Бяха му казали, че това е единственият начин.

Когато Распутин напусна Църквата преди почти век и създаде армия от последователи, достатъчно силна да го пази от правосъдието на Църквата, вярата на Рун си остана непоклатима. Животът на Распутин бе живот в грях и лъжа и Рун не би последвал примера му. Но откровението, че може да има и друг път, го плашеше и гневеше.

Загледа се към слънчевата светлина, която се лееше през прозорците.

„Нима целият ми живот е лъжа?“

08:25

Ерин забеляза как Рун се отпусна в стола, видя безнадеждността, изписана на лицето му. Знаеше, че му се е насъбрало твърде много. Едва не беше умрял и бе изгубил ръката си, но тя подозираше, че наученото от Бернар му е нанесло по-дълбока рана, рана, на която ще ѝ е нужно много време, за да заздравее — ако изобщо заздравее. Почти виждаше как упованието и вярата на Рун в Църквата се сгромолясват.

Но засега имаха по-належащи въпроси за решаване.

Тя се обърна към Бернар.

— Юг жив ли е още?

— Да.

Рун погледна рязко към Бернар, но кардиналът избегна погледа му.

— Все още живее като отшелник в планините — призна Бернар.

— Знаете ли нещо за камъните? — Ерин кимна на Джордан и той извади парчетата от зеления диамант. — Юг е дал този на Джон Дий, а вероятно и още два като него.

— Не зная нищо. Именно затова реших да се захвана с проклетите капки.

Джордан прибра диаманта в джоба си.

— Май ще трябва да идем направо при източника. Да посетим стареца, ако искаме отговори.

„Именно.“

— Къде можем да го намерим? — попита Ерин.

Бернар вдигна ръка, но я остави да падне на коляното му в знак на поражение.

— Човек не може просто да *помоли* за среща с Юг дьо Пайен. Той не се вълнува от светските дела и отшелническата му килия е добре охранявана.

— Охранявана? — Джордан се намръщи. — В какъв смисъл?

— Трябва да разберете, че онова, което правеше Пайен такъв велик лидер, беше способността му да вниква в сърцата на другите, да ги познава често по-добре, отколкото самите те познават себе си. Той изпитваше силна привързаност към всички Божии създания и беше голям почитател на свети Франциск от Асизи.

— Светецът покровител на природата и животните — каза Ерин.

Тя знаеше легендите, свързани с италианския светец, как дори птиците се събирали да слушат проповедите му и кацали на раменете му. Твърдеше се, че Франциск дори опитомил вълк, който тормозел едно село. Имаше логика Юг да се възхищава на подобна личност.

Бернар наведе глава и на лицето му се появи тъжна усмивка, която показваше колко истински обича този човек.

— Навремето разправяха, че Юг може да разговаря с животните. По време на походите бойните коне го следваха като кучета. Бяха готови на всичко за Юг, да препускат в най-свирепата битка и дори през огън, ако им заповяда. Мисля... мисля, че тяхната кръв му тежеше повече, отколкото кръвта на мъжете, които умираха редом с него. За Юг те бяха невинни, избивани заради тяхната вярност към него. Накрая това му дойде прекалено много.

Ерин много добре разбираше това. За миг си помисли за смъртта на студентите си в Израел.

— Накрая Юг не беше в състояние да убие дори бласфемари.

— Мислех си, че трябва да убивате всички прокълнати създания — рече Джордан. — Че имате заповед да ги ликвидирате на място.

— Така е — каза Рун. — Те са зверове, покварени от злото. И за разлика от стригоите, не могат да бъдат насочени по пътя на доброто. За да се сложи край на страданието им, те трябва да бъдат унищожени.

— Но знаете ли го със сигурност? — попита Ерин, която повече от всякога си даваше сметка как много от смятаните за твърдо установени правила са погрешни. — Не може ли да има друг път към спасението за тези нещастни животни? Може би дори за стригоите?

— Юг би се съгласил с теб — рече Бернар. — Подозирам, че именно тази нагласа обяснява защо толкова бласфемари се стичат към килията му. Идват отвсякъде, самотни създания, откъснати от себеподобните си, и търсят утехата и закрилата, която той им предлага.

— Какво?! — Рун го изгледа с ужас.

— И не само опетнени животни — каза Бернар. — Но и стригои.

Рун стана.

— И ти си го пазил в тайна от всички?

— Нека позная — възкликна Джордан. — Когато казахте, че килията му е охранявана, имахте предвид точно това. Че той има армия от стригои и бласфемари, която му е вярна и го пази.

Бернар сведе глава в знак на съгласие.

— Страхотно — промърмори Джордан.

Бернар въздъхна.

— Но аз ви казвам всичко това, защото то предлага и начин да се стигне до него. — Обърна се към Рун. — Ти самият донесе *ключа* към сърцето на Юг.

26.

19 март, 08:55

Кастел Гандолфо, Италия

Джордан гледаше как кардиналът затваря телефона.

— Готово — каза Бернар и се върна при стола си. Краката му още трепереха. — Ключът ще бъде донесен тук.

Джордан погледна Рун с очакване на някакво обяснение. Ерин клекна до Рун и провери превръзката на ръката му. По марлята имаше прясна кръв от скорошния сблъсък. Веднъж Рун бе казал на Джордан, че всички усещания у сангвинистите са много по-силни, включително и болката. Ако това бе вярно, Джордан можеше само да си представя агонията, която изпитваше в момента Рун.

— Добре, кардинале — каза той. — Защо не ни разкажете как се охранява мястото на Юг и срещу какво може да се изправим?

Бернар потърка брадичката си.

— За да разберете това, трябва да разберете философията на Юг. Имах много дълги разговори с него по тази тема преди той да напусне ордена. Когато става въпрос за бласфемари, че дори и за стригои, той вярва, че всички те са Божии създания, чийто единствен грях е, че им е отнета невинността.

— Може и да е прав — каза Ерин. — Те не са имали думата дали да бъдат покварени. Обикновено са били покварявани насила, против волята им.

— Това няма значение — възрази Бернар. — Всички ние сме родени с първородния грях, който опетнява невинните ни души поради неподчинението на Адам и Ева в Райската градина. Този грях се отмива от нас единствено при свещеното тайнство на кръщението.

Ерин не изглеждаше убедена от доводите му.

— Навремето — продължи Бернар — си мислех, че аргументите на Юг са чисто теоретични. Когато той напусна и тръгна да скита по света, не получих никаква вест от него. Предположих, че е загинал, както става с мнозина, които са лишени от закрилата на Църквата.

— Но той е оцелял — каза Джордан.

— Един ден получих писмо. Пишеше ми, че се е усамотил в планините на Франция, че е намерил мир в грижите за изгубените и отчаяни създания на света.

— С което е имал предвид бласфемари и стригои ли? — попита Ерин.

Бернар кимна.

— Не казах на никого. Юг искаше единствено да бъде оставен на мира, да живее на своята планина като свети Франциск. Проявих търпимост единствено защото той забрани убийството по склоновете на планината. Дори онези под негова закрила нямат правото да убиват, освен ако не са предизвикани да защитават убежището си.

Чутото не се хареса особено на Джордан.

— И как предлагате да минем през това изпитание, дори да имаме въпросния ключ?

— Трябва да идете в планината му не като нашественици, а като молители. — Бернар изглежда твърдо първо Джордан, после Рун. — Което означава, че не бива да *наранявате* нищо, което се изправи пред вас. Ако се провалите, Юг не само ще откаже да се срещне с вас, но и най-вероятно ще бъдете унищожени преди да сте излезли от горите.

— Значи трябва да изкатерим планина, пълна с чудовища — каза Джордан. — И да обръщаме другата буза, когато ни нападат.

Бернар вдигна пръст.

— И трябва да идете с дар, който Юг няма да може да откаже.

„Що за дар може да бъде това?“

— Щом привлечете вниманието му — наблегна кардиналът, — от вас ще зависи дали ще успеете да го убедите да ви помогне, да докажете, че мисията ви е достойна, че служи на интересите на всички, не само на сангвинистите, а на *всички* Божии създания.

— Значи ни предстои разходка в парка — рече Джордан. — И имаме само един ден или някъде там, за да го убедим да ни помогне да спасим света.

Бернар се намръщи неразбиращо.

— Заради пролетното равноденствие — обясни Ерин. — Един стенопис в лабораторията на Едуард Кели ни дава основания да мислим, че имаме време до утре по обед да попречим на Луцифер да се освободи от оковите си.

Докато тя обясняваше крайния им срок, Джордан си погледна часовника.

— Това означава, че разполагаме с около двайсет и седем часа.

— Но може да не става дума за това пролетно равноденствие — предположи Ерин. — Стенописът е бил създаден преди векове. Кой знае със сигурност какво го е вдъхновило?

Бернар не се хвана на думите ѝ — нито пък Джордан.

— Положението в света се влошава с всеки час — каза кардиналът. — Равновесието между доброто и злото е нарушено и всичко върви към разруха. Дори звездите се подреждат против нас и тази поличба подсказва, че утрешното равноденствие е важно.

— Каква поличба? — попита Ерин.

— Не сте ли чули? — попита кардиналът.

— Бяхме заети — отвърна Джордан.

— Ще има слънчево затъмнение... частично.

Ерин се намръщи.

— Слънцето от стенописа беше кървавочервено. Може би художникът се е опитвал да представи именно затъмнение.

Разговорът им бе прекъснат от почукване и всички се обърнаха към вратата.

Един от стражите надникна вътре и каза със странно нервен глас:

— Отец Корза, този посетител казва, че сте го извикали. Че искате да видите и *двамата*.

Стражът се отдръпна и видяха закръглената фигура на първия посетител — брат Патрик. Докато той влизаше, Рун стана и вдигна ръка за поздрав.

„И кой друг?“

Снежнбяла фигура скочи покрай монаха и едва не го събори на пода.

Джордан примигна от изненада. Създанието беше подрастващ лъв, голям колкото немска овчарка, с напълно бяла козина, сребристи нокти и златистокафяви очи.

Докато лъвът тичаше към тях, Джордан се измести, за да защити Ерин. Но лъвчето скочи право върху Рун, събори го на пода и започна да ближе лицето му.

И Джордан чу много необичаен звук.

Рун се смееше.

После лъвчето погледна Джордан и с един скок се озова до него и започна да души глезените и краката му. Джордан трябваше да избута любопитния му нос от чатала си.

— Да, здрасти и на теб. — Джордан се обърна към Бернар, спомнил си разказа му за любовта на Юг дьо Пайен към животните. — Нека позная. Това е въпросният „ключ“ към сърцето на приятеля ви.

Бернар гледаше животното с нескрит копнеж.

— Много повече от ключ.

Джордан клекна и зарови пръсти във все още късата грива на лъвчето. Щеше да е зашеметяваща гледка, когато порасне. В отговор то го побутна с глава в челото.

Когато главите им се докоснаха, през тялото на Джордан сякаш премина мълния. Белегът по рамото и гърдите му пламна.

„Какво става, по дяволите?“

Златните очи го погледнаха и Джордан не можеше да се извърне. Усещаше сроден дух, също като него докоснат от ангели.

Бернар беше прав.

„Определено си повече от това, което изглеждаш, мъниче.“

И тогава лъвчето изръмжа в лицето му и оголи зъби.

09:04

Рун посегна към лъвчето, изненадан от внезапната му агресивност към Джордан. Но преди да успее да го хване, то се извъртя и отскочи. После, без да престава да ръмжи, излезе в коридора. Козината му беше настръхнала.

Брат Патрик вдигна ръка.

— Оставете го! Доловило е някаква миризма!

Лъвчето тръгна по коридора и влезе в една от тъмните спални.

— Току-що бях там да взема одеяло — каза Джордан. — Стаята е празна.

За всеки случай Рун вдигна карамбита си от пода и тръгна след лъвчето. Останалите го последваха неуверено.

— Патрик — обърна се Рун към монаха, — извикай стражите.

Лъвчето пристъпваше снишено, опашката му се мятеше гневно. Поведе ги към изящния стар гардероб от едната страна на леглото.

Ръмженето затихна, но погледът на лъвчето си остана прикован към вратите.

„Вътре има нещо.“

Рун изчака стражите да се появят и предпазливо тръгна покрай лъвчето.

Джордан мина от другата страна на животното със сабя в ръка. Посегна към дръжката и погледна въпросително Рун.

Рун кимна.

Джордан отвори вратата — и някаква дребна тъмна фигура скочи към тях, блъсна с рамо Джордан и го отхвърли към рамката на леглото. Рун замахна с извитото си оръжие и разряза плът, но ударът му беше само повърхностен.

Нападателят се движеше със свръхестествената скорост на стригой. Но Рун зърна за миг проблясването на бяла якичка. Сангвинист.

Бернар изблъска Ерин настрани, сграбчи сабята на един от стражите, завъртя се и посече противника във врата. Главата отлетя в коридора, а тялото се просна на пода.

Рун се огледа, за да се увери, че няма други заплахи.

— Светлина! — извика Бернар и посочи със сабята. — Дръпнете завесите в коридора!

Двамата стражи дръпнаха тежката коприна от прозорците. В коридора нахлу слънчева светлина.

Бернар се наведе и обърна главата, за да види лицето на нападателя. После смаяно отстъпи крачка назад.

— Това е отец... отец Грегъри.

Рун хвана Бернар, помъкна го обратно към кабинета, далеч от главата на бившия му вече помощник, и нареди на стражите:

— Претърсете всички помещения. И тялото също. Гледайте за черни белези по кожата.

Всички последваха Рун в кабинета. Лъвчето вървеше след тях.

Ерин обгърна тялото си с ръце: даваше си сметка, че вече няма безопасни места. На Рун му се искаше да я утеши по някакъв начин, но тя беше права.

Гласът на Бернар трепереше.

— Възможно... възможно ли е да е от капките кръв на Луцифер? Може да се е заразил като мен. Той ми ги донесе.

— Не — уверено каза Ерин. — Асистентът ви щеше да се освободи, когато унищожих камъните. Също като вас. Мисля, че по-скоро ви е донесъл нарочно камъните снощи, защото е знаел, че злото им ще ви овладее. Някакъв друг мрак го е покорил.

Думите ѝ бяха потвърдени, когато един от стражите се появи на вратата.

— Останалите стаи са чисти. Но открихме черен отпечатък върху гърба на отец Грегъри.

— Легион — каза Ерин.

— Значи неговото зло е още живо. — Рун се бе опасявал, че е станало точно така.

— Явно. — Ерин погледна към коридора. — И ако е подслушвал разговора ни, трябва да приемем, че знае толкова, колкото и ние.

Джордан застана до нея.

— В такъв случай трябва да стигнем до Юг преди Легион.

Бернар кимна и каза:

— Разполагаме с едно преимущество.

— Какво? — попита Джордан.

Кардиналът погледна лъвчето.

— С това благословено създание.

Изненадан, Рун погледна Патрик.

— Не съм разкривал тайната ни — каза монахът.

— Така е, Рун — каза Бернар, сякаш Рун можеше да му повярва. — Но нищо не е далеч от очите и ушите на онези, които са ми верни, както тук, така и във Ватикана. Освен това един лъв в папско имение не би могъл да остане незабелязан. Особено този.

Бернар постави ръка на главата на лъвчето, но то се дръпна.

„Ясен знак за добра преценка.“

— Той е напълно ново създание — рече Бернар. — И именно затова ще очарова Юг дьо Пайен.

Лъвчето се потърка в бедрото на Рун и замърка. Рун докосна копирената му глава. Ерин се усмихна и протегна ръка. Лъвчето я подуши и зарови игриво нос в дланта ѝ.

— Къде го намери? — попита тя.

Рун им разказа набързо историята и завърши с думите:

— Мисля, че ангелският огън е пощадил малкото в утробата и го е благословил със сегашната му форма.

— Ако си прав — замислено каза Джордан, — то става дума за същия огън, който излекува мен. Дар от Томи. — Погледна надолу към лъвчето. — Това ни прави нещо като кръвни братя, мъник.

Рун местеше поглед от Джордан към лъвчето и обратно. И двамата наистина бяха благословени от един и същи източник. Може би имаше причина да се озоват заедно в една и съща стая. Това му вдъхна известна надежда.

Но в същото време изпита и страх — знаеше, че противникът им още е някъде наблизо, като тъмно огледало на светлината. Беше успял да проникне в самото сърце на ордена и да го отрови.

На кого можеха да се доверят?

Погледна Ерин и Джордан. Едно знаеше със сигурност.

„Мога да се доверя на тях, на сърцата им.“

27.

19 март, 10:01

Прага, Чехия

Легион почувства откъсването на черното пипало, отрязано от сребро. Докато се гърчеше и прибираше, то върна съзнанието си в мрака на студеното мазе под старата сграда в Прага. Живеещите на горните етажи вече бяха мъртви, със завинаги замлъкнали сърца.

Разтвори устни и остави още кръв да потече по съсухрения му език надолу в изгореното гърло. Слугите му вече бяха малко, само онези, които бе успял да удържи, когато съсъдът му бе така увреден. Зейналата рана в гърдите му вече се беше затворила. Счупените кости бяха зараснали. Почернялата от огъня кожа се белеше на огромни парцали, сякаш бе змийска.

Но той остана вкопчен в това минало, остави го да го гори като огъня, който беше изгорил това крехко тяло.

Спомни си ноктите и зъбите, които го извлякоха от димящите руини на онази зла къща. Беше смъкнат надолу по стъпала в мрака. Знаеше кой е благодетелят му. Сега той се беше отпуснал до него, поемаше дълбоко дъх, винаги нащрек, винаги готов да го защити.

Адският вълк.

Щом се озова тук, Легион отдръпна сенките си от почти угасналия пламък на Леополд — беше ги обвинил около него, тъй като беше принуден да го защитава. Ако Леополд умреше, Легион щеше да изгуби опората си в този свят и да бъде запратен обратно в безформения мрак. Затова подхранваше пламъка — за да запази съсъда си. Това изискваше всичките му сили и се наложи да се лиши от множество разклонения, като освободи онези, които беше поробил.

Но не всички.

Макар дървото да беше свирепо окастрено, коренът му бе оцелял.

„И ще порасна отново, още по-силен.“

След като вълкът го довлече тук, Легион се докосна до онези, които още бяха под игото му, и ги събра, заповяда им да избият всички

горе, за да му донесат прясна кръв, която да съживи и подсили съсъда му. Затърси други очи, за да открие колко са останали в другите земи и да стигне до онези, които се бяха освободили, когато той падна. Насочи ги в една-единствена посока.

„Всички, освен мен.“

Бе прехвърлил съзнанието си в един свещеник от ордена на сангвинистите. Беше го белязал преди да напусне Рим. Беше научил за него от сангвиниста, когото беляза в сянката на стените на Ватикана. Толкова лесно бе да примами другия — използва простото доверие на жертвата в събрата сангвинист, който го доведе при него, при Легион.

Как беше крещял онзи свещеник, когато го видя — но всичко свърши, когато той го хвана, съблече го и постави дланта си върху кръста му, оставяйки там знака си.

И точно през тези очи и уши бе шпионирал врага си и бе научил онова, което знаеше той.

„Кое то сега знам и аз...“

Опитът му да ги поквари с черната кръв на тъмния ангел може и да се бе провалил в Прага, но той знаеше накъде ще тръгнат сега.

„Накъдето ще тръгна аз...“

Да намери камъните.

Трябваха му и трите, за да увеличи силата им и да изкове ключа за оковите на Луцифер. А после той щеше да доведе царството на човечеството до огнен край.

Ръката му намери пипнешком вълка и той усети дивотата зад покварата, отправи й обещание.

„Ще ти върна рая... на теб и на мен.“

На новия тъмен владетел.

ПЕТА ЧАСТ

Товага вълк ще живее заедно с агне, и леопард ще лежи заедно с козле; теле, лъвче и вол ще бъдат заедно, и малко дете ще ги кара. Крава ще пасе с мечка, малките им ще лежат заедно, и лъвът ще яде слама като вола. Младенец ще играе над аспидина дупка, и дете ще протегне ръката си към змийно гнездо.

Не ще правят зло и вреда по цялата Ми света планина, защото земята ще бъде пълна с познаване Господа, както водите пълнят морето.

Исая, 11:6-9

28.

19 март, 14:14

Пиренеите, Франция

Джордан стоеше на поляната. Двигателят на хеликоптера затихваше зад него.

Пое дълбоко дъх и се наслади на ухаещия на борове ветрец, носещ се от високата планина пред него. Гранитните ѝ върхове още носеха бялата си снежна покривка, а под нея свежата пролетна гора се спускаше по склоновете и блестеше във всеки нюанс на зеленото под лъчите на следобедното слънце.

— За едно няма спор — заключи Джордан. — Побъркан или не, този тип си е избрал чудесно местенце на Божията зелена земя, за да го превърне в свой дом.

Ерин дойде при него — вървеше сковано през тревата. Пропадането през покрива в Прага определено си беше взело своето. Нужно ѝ бе повече време, за да се излекува — време, с което не разполагаха. Джордан погледна към слънцето — надяваха се да се махнат от това място преди то да е залязло.

Погледна назад към съекипниците си. Сангвинистите не изглеждаха много по-добре от Ерин — Рун се движеше трмаво поради отсечената му ръка, София имаше грозен белег през лицето, а под дългите ръкави на Кристиан, който още не бе дошъл при тях, се криеха бинтове.

Последният член на групата изглеждаше най-силен от всички. Елизабет бе зарязала облеклото на монахиня, за да го смени с туристически обувки, панталони и дълго до коленете черно кожено палто. Лесно можеше да бъде взета за туристка, изгаряща от желание да покори планината. Бяха взели графинята заради миналото ѝ с Юг дьо Пайен. Нуждаеха се от всяко преимущество.

Включително и от талисмана на екипа.

Рун беше пуснал лъвчето от клетката му и сега то лудуваше по поляната и гонеше някаква синя пеперуда. Джордан забеляза меката усмивка на Рун, докато гледаше безгрижното младо животно —

присъствието му бе заличило бръчките, издаващи тревогата и болката на свещеника. Никога досега Джордан не беше виждал нещо, което да накара Рун да се отпусне по такъв начин.

След като изключи всички системи, Кристиан слезе от хеликоптера и дойде при тях.

— Това е най-близката точка, до която можем да стигнем. Според Бернар Юг дьо Пайен не позволява съвременни превозни средства да пресичат тази граница.

Думите му бяха отрезвяващо напомняне, че се намират на вражеска територия.

Планът беше Кристиан да остане при хеликоптера, за да го пази и да е готов, ако им се наложи бързо да напуснат планината.

Ерин погледна нагоре, като сложи ръка над очите си, за да ги предпази от ослепително белия връх.

— Накъде трябва да тръгнем?

Рун извади карта и всички се скупчиха около нея. Той посочи едно място доста нагоре в планината, където от линията на снеговете се спускаше река, образувайки серия вировете и водопади.

— Точното местоположение на убежището на Юг е неизвестно, но Бернар смята, че се намира някъде в този район. Ще тръгнем натам и ще се надяваме на най-доброто.

— Обзалагам се, че мосю Пайен вече знае, че сме тук — каза Елизабет. — Пристигането ни с хеликоптера не беше от най-тихите.

— Именно затова се придържаме към правилото на бойскаутите — подметна Джордан. — Да сме готови.

„За всичко.“

Джордан скъси ремъка на картечния си пистолет. Освен това носеше „Колт 1911“ със сребърни куршуми в кобура и посребрена кама в ножницата на глезена си.

Макар да приемаше присърце предупреждението на Бернар — *никакво убиване* — Джордан не искаше *обръщането на другата буза* да е единственият му избор при евентуален сблъсък.

И останалите бяха въоръжени подобаващо. Ерин също носеше „Колт 1911“, а сангвинистите — всевъзможни ножове и саби.

— Да тръгваме — каза Джордан. — Времето не чака.

Тръгнаха към дърветата, водени от ентусиазирания си талисман. Когато навлязоха в гората, ги посрещна чуруликането на птици. Само

няколко метра по-навътре буките станаха толкова гъсти, че понякога им се налагаше да се обръщат странично, за да се проврат между сивите им стволове.

Това определено беше стара гора, недокосната от векове.

Юг явно защитаваше земите си от посегателства.

Зеленият балдахин ставаше все по-висок и сенките все по-плътни. Нямахме как да не доловят първобитното усещане. Сякаш се движеха през някаква природна катедрала.

Лесно можеха да се изгубят на такова място.

Лъвчето търкаше брадичка в стволовете на дърветата, сякаш оставяше дирята си, с чиято помощ да се върнат обратно. Във всяко друго отношение се държеше като котенце — гонеше падащи листа и скачаше в храстите. Но когато някаква сова изкряска отгоре, лъвчето подскочи цяла стъпка във въздуха и се приземи сред шумолене на сухи листа и пукане на клонки.

Определено също беше напрегнато.

„Или може би просто усеща нашето безпокойство.“

Изминаха около два километра, като прескачаха паднали дънери и заобикаляха гъсталаци. Ако поддържаха същото темпо, щяха да стигнат до целта си за около час.

След още десетина минути Джордан попадна на стара животинска пътека.

„По нея може да стигнем по-бързо.“

— Насам — прошепна той. Гледаше да не повишава глас — не толкова от опасение да не предупреди евентуален враг, колкото от странното страхопочитание, което изпитваше към гората.

Тръгнаха по пътеката, като ускори темпото.

Изведнъж отпред и отляво изпращя клонка. Стори му се като изстрел.

Джордан избута Ерин зад себе си и се обърна в посока на звука. Сангвинистите застанаха от двете му страни, а лъвчето остана плътно до крака на Рун и изръмжа ниско.

На десетина метра пред тях на пътеката изскочи огромно рунтаво куче и спря. Черната му козина беше повече сенки, отколкото материя — идеална маскировка в тази гора.

С изключение на неестествения ален блясък в очите му.

Бласфемари.

Раменете на звяра бяха на нивото на кръста на Джордан. Животното наведе глава и дръпна уши назад. Видя се дълъг мощен врат и мускулесто тяло. Приличаше повече на мечка, отколкото на куче.

На добре охранена мечка.

Тъмната му козина изглеждаше лъскава.

Това не беше изгубено животно.

Макар че бе необичайно голямо и с черна козина, Джордан позна породата — пиренейско планинско куче. Развъждани като овчарски кучета, тези животни обикновено бяха кротки, но и яростно защитаваха стопаните и териториите си.

Други сенки се раздвижиха от двете страни на пътеката — очевидно държаха натрапниците да ги видят.

Джордан преброи четири.

„Значи са глутница.“

Първата му работа беше да опази Ерин.

Бавно сплете пръстите на ръцете си и каза, без да я поглежда:

— Качвай се на дървото.

Тя реши да не се прави на храбра и само кимна. Стъпи в ръцете му и той я изтласка нагоре. Ерин се хвана за клона на якия бук, набра се и се закатери.

Джордан не откъсваше поглед от кучетата.

Глутницата се размърда, но не приближи.

Джордан вдигна картечния пистолет, а сангвинистите извадиха ножове и саби. Среброто проблесна в сенките.

След дълга напрегната пауза глутницата се раздвижи едновременно, сякаш се подчиняваше на някакъв беззвучен сигнал. Първото куче тръгна по пътеката право към Джордан. Останалите се разделиха, за да заобиколят сангвинистите.

— Не забравяйте, че не бива да ги нараняваме — предупреди Рун.

— Добре, обещавам, че няма да го ухапя пръв. — Джордан продължаваше да държи картечния пистолет насочен право към озъбената муцуна на кучето.

Без да се впечатли от заплахата, водачът на глутницата приближи още. Дъхът му беше зловонен, устните му се бяха дръпнали назад, оголвайки зъбите.

Пръстът на Джордан се сви около спусъка.

Трябваше да направи избор.

„Убий го, рани го или склучете примирие.“

Спомни си обучението си като войник.

Свали оръжието.

„Подчинявай се на заповедите.“

Сърцето му биеше бясно, докато протягаше ръка към животното с дланта напред.

— Няма да те нараня — прошепна той. — Обещавам.

С мълниеносна бързина кучето скочи към него и щракна с челюсти към пръстите му.

Джордан едва успя да си дръпне ръката. От пръстите му потече кръв.

„Но поне всичките са си на мястото.“

Наблюдаваше внимателно противника си. Може би кръвта му беше отровна за кучето, както бе за стригоите в тунелите под Прага. Но кучето само облиза муцуната си.

И се хвърли отново, този път към гърлото му.

Джордан падна по гръб, сви крака и го изрита нагоре и над главата си. Когато кучето падна и се обърна, той вече беше изправен и го очакваше.

От зъбите на кучето се точеше лига. То бавно тръгна в кръг около него, стъпваше безшумно върху окапалите листа.

Джордан вдигна картечния пистолет — и отново го отпусна.

„Не мога да го застрелям.“

— Добро куче — каза той и отново пристъпи към кучето с разперени ниско встрани ръце, за да покаже, че не го заплашва.

С крайчеца на окоето си видя, че сангвинистите отбиват атаките на другите кучета по начини, които не заплашваха живота им — предимно с бягане и скачане.

„Но колко може да продължи това?“

Сякаш разбрало, че противникът му се е разсеял, кучето скочи, блъсна го в гърдите и го събори. Джордан успя да вдигне ръка и да защити гърлото си, но зъбите се забиха дълбоко в ръката. Той се извъртя и извади камата от ножницата на глезена си.

Беше отнесъл достатъчно пердах в името на мира.

Кучето изръмжа и стисна още по-силно. Червените очи се взираха в него. Джордан не видя в тях гняв или злост, а само свирепа решимост.

Думите на Бернар отекнаха в съзнанието му: „Не наранявайте нищо, което откриете в планината му“.

Целта им бе да получат помощ от Юг. Каквото и да се случеше с Джордан, нямаше значение в сравнение с това. Той пусна камата.

Между ушите на кучето видя Ерин, яхнала един клон. Кафявите ѝ очи бяха разширени от ужас. Беше насочила пистолета си към кучето.

— Не стреляй! — изграчи Джордан.

И понеже не беше сигурен, че ще го послуша, се претърколи заедно с кучето, за да се озове отгоре и да го прикрие с тялото си. Трябваше да го защити. Ако то умреше, с мисията им беше свършено.

Но никой не беше споделял този план с противника му.

Ръмжащото куче пусна ръката му и щракна челюсти към лицето му. Джордан рязко отметна глава.

Лош ход.

Жълтите зъби се забиха в оголеното му гърло.

15:18

От гърлото на Джордан бликна кръв и Ерин изкрещя.

Още се целеше надолу с пистолета, но се страхуваше да стреля, за да не улучи Джордан.

Трескаво оглеждане ѝ показва, че тримата сангвинисти си имат свои проблеми. Всеки се бореше с противник и не можеше да се притече на помощ на Джордан.

Под нея звярът се претърколи с ръмжене и подхвърли Джордан като парцалена кукла. Джордан вече не се движеше, главата му се люлееше безжизнено от челюстите на чудовището. Ерин отново се прицели — вече имаше ясна мишена. Спомни си предупреждението на Джордан.

„Не стреляй!“

По дяволите Юг дьо Пайен и правилата му!

Пръстът ѝ се стегна около спусъка.

И в този миг нещо бяло профуча през сенките под дърветата, блъсна много по-едро куче в хълбока и то пусна Джордан.

Лъвчето на Рун.

Сянка и светлина се замяха в плетеница от лапи, после кучето се отскубна и се изправи, като ръмжеше срещу лъвчето. А то, макар да изглеждаше толкова малко, изръмжа и вдигна лапа. Блеснаха сребристи нокти.

Без да се впечатли, кучето пристъпи напред — и лъвчето замахна с бързината на кобра и раздра черния му нос. Водачът на глутницата изквича и отстъпи. Черна кръв потече от четирите неравни линии по муцуната му.

А лъвчето застана пред тялото на Джордан. Снежнбялата му козина беше настръхнала и от гърдите му се чуваше дълбоко ръмжене. То отново вдигна заплашително лапа, готово за бой.

Кучето изскимтя, обърна се и побягна, стопи се в сенките на гората. Останалите от глутницата последваха примера му — оставиха противниците си и изчезнаха.

Ерин бързо слезе от дървото, скочи до Джордан и коленичи до него. Лъвчето приближи от другата му страна. Изглеждаше също толкова уплашено като нея. Наведе муцуна и побутна лицето на Джордан. Помежду им мина малка светкавица, като искра на статично електричество в тъмна стая, само че тази беше определено златиста и напомни на Ерин за ангелската природа на двамата.

„Хайде, Джордан, можеш да се справиш от това.“

Тя избърса гърлото му с ръкав, а лъвчето облиза бузите и челото му. Кръвта вече беше спряла да тече. Пред очите на Ерин разкъсаната плът започна да се затваря. Алените филизи, които бяха тръгнали от татуировката му по шията, станаха още по-гъсти, виеха се по и под кожата му и го изцеляваха.

Тя докосна бузата му с пръсти. Кожата му беше невъзможно гореща. Никой не би могъл да оцелее дълго с такава треска.

— Джордан...

Той отвори очи, сини като небето.

Ерин знаеше всичко за тези очи — как пръстенът по края на ириса му е по-тъмен, а останалата част е много по-светла, с бледи линии, минаващи през нея като мънички реки. Тези очи се бяха смели

с нея, бяха плакали с нея и ѝ бяха обещавали бъдеще заедно. Но сега я гледаха така, сякаш виждаха напълно непознат човек.

— Джордан?

Той изстена, надигна се и седна. Потупа разсеяно лъвчето. Другата му ръка се вдигна към гърлото му. Под кървавите петна татуировката приличаше на лоза, душаща дърво. През разкъсания ръкав на ръката Ерин видя, че пораженията там също са зараснали. Пред очите ѝ по ръката му плъзна алено пипалце.

Ерин посегна към ръката му, но той се отдръпна от нея и се изправи.

Рун се втурна към тях.

— Джордан добре ли е?

Ерин не знаеше как да му отговори.

Елизабет и София също дойдоха. Сангвинистите изглеждаха пораздърпани, но никой не бе пострадал така тежко като Джордан. Може би техните противници само си бяха играли с тях, без да имат намерение да им разкъсват гърлата.

Елизабет погледна намръщено към гората, докато оправяше скъсания ръкав на палтото си.

— Защо избягаха?

Ерин не откъсваше поглед от Джордан.

— Мисля, че лъвчето ги подплаши.

Рун погали лъвчето по главата.

Ерин застана решително пред Джордан и хвана широките му рамене.

— Добре ли си?

Той най-сетне погледна надолу към нея, примигна няколко пъти и кимна. Очите му се фокусираха, сякаш я виждаха едва сега. Пак се пипна по гърлото. Изглеждаше озадачен.

— Нищо ми няма.

Тя го прегърна и го притисна с всички сили към себе си.

Той отвърна с миг закъснение, но ръцете му най-сетне също я прегърнаха.

— А сега съм още по-добре — прошепна ѝ.

Тя се усмихна в гърдите му и сподави надигналото се ридание.

Елизабет изтупа сухите листа от палтото си. Изглеждаше нетърпелива.

Ерин се дръпна от Джордан, но продължи да държи ръката му, като се мъчеше да не обръща внимание на парещата длан и пръсти. Боеше се, че следващия път той може и да не се върне.

Спря, за да почеше кадифените уши на лъвчето. Знаеше кой всъщност бе спасил живота на Джордан.

— Благодаря, мъник.

Някъде в далечината зави куче, сякаш за да им напомни, че още не са в безопасност. Никак даже.

— Време е да тръгваме — каза Джордан. — Ако кучетата се оттеглят към дома си, ще можем да ги проследим.

— Или са просто диви бласфемари, дошли да ни убият — горчиво се обади Елизабет.

Но поради липсата на по-добър план тръгнаха. Рун водеше. Очите му следяха земята, търсеха следи във влажната почва или отчупени клонки. От време на време повдигаше нос и душеше, за да открие миризмата на прокълнатата глутница.

— Поне си имаме свое ловджийско куче — прошепна Джордан на Ерин.

„Но накъде ни води Рун и какви нови ужаси ни чакат в тази планина?“

29.

19 март, 15:44

Пиренеите, Франция

Рун вървеше през гората, като правеше всичко по силите си да не обръща внимание на туптящата болка в чукана си. Знаеше, че ще се наложи да се осланя на спътниците си.

Повече от всеки друг път.

Елизабет го следваше с лекота — беше получила съвсем незначителна рана по ръката. Той я беше видял как се бие и това му напомни какъв свиреп воин е. Въпреки това усещаше нежеланието, с което беше дошла тук, някаква настръхнала нетърпеливост, която беше нещо ново. Подобно на Джордан, Елизабет се бе отдръпнала в себе си, умът ѝ бе някъде другаде. Рун се беше опитал да я попита по време на полета, но тя не му отговори.

Въпреки това той усещаше, че в Кастел Гандолфо се е случило нещо, което я е разгневilo и едновременно с това разтревожило.

Тя криеше нещо.

„Но нима не го правим всички?“

Зад него мъртвите листа шумоляха — Ерин и Джордан вървяха по-тежко през гората, не можеха да се движат с лекотата на сангвинистите. Рун се заслуша в туптенето на сърцето на Джордан и отново чу онзи особен допълнителен тон. Каквото и да държеше Джордан в хватката си, то като че ли не го плашеше и не му вредеше, а му даваше сила и покой. Подобно нещо не можеше да се каже за Ерин, която почти не откъсваше поглед от Джордан, преценяваше всяка негова стъпка, а туптенето на сърцето ѝ издаваше страха ѝ.

Зад тях София пазеше гърбовете им и ги следваше като някакъв елфически дух. Но Рун знаеше, че слабата на вид жена е с толкова остър ум, колкото е и гъвкава, смъртоносна както с оръжията си, така и със способността си моментално да открие слабото място на противника. В Прага се бе изправила сама срещу адски вълк и бе оцеляла. Малцина можеха да се похвалят със същото.

Лъвчето тичаше отляво на Рун между сребристосивите стволоче на буките и също следваше дирята на глутницата бласфемари. Въздухът в гората беше напоен с миризмата им дори под яркото слънце. От годините, когато Рун бе смъртен, много подобни дивни места бяха паднали под брадвите и плуговете на цивилизацията. И много създания, както обикновени, така и бласфемари, бяха изчезнали заедно с дърветата.

Буковата гора постепенно се смени със сребърни борове — изкачваха се все по-нависоко. Някъде отляво се чуваше ромон на поток, носещ дъха на стопен сняг. Постепенно ромонът ставаше посилен и някъде отпред се чуваше рев на водопад.

Накрая слънчевата светлина започна да проблясва през потъналата в сенки гора и ги накара да ускорят крачка. Рун усети, че глутницата се е разделила — всъщност бе изчезнала в гъсталака, след като явно беше изпълнила задачата си.

„Неслучайно ни доведоха тук.“

Продължи към светлината. Лъвчето подскочаше все по-енергично, без да показва страх от онова, което ги чакаше.

Дърветата започнаха да се разреждат и пред тях се откри поляна. Тревата се люлееше по плавния склон като вълните на изумрудено море, осеяно тук-там с малки бели цветя.

След толкова дълго бродене в полумрак яркото слънце заслепи Рун и той присви очи, а Елизабет рязко пое дъх — тя беше още почувствителна към светлината.

Рун се огледа. Поляната представляваше приблизителен зелен овал. Няколко сиви канари надничаха над тревата като бдителни стражи. Между тях се виеше сребрист поток, а в отсрещния край имаше висок водопад, чиито води падаха от отвесната скала в голям син вир.

Всички спряха и се заоглеждаха за заплаха.

Рун кимна напред и каза:

— Това е мястото, което Бернар беше отбелязал на картата като вероятно местоположение на убежището на Юг дьо Пайен.

— Тук няма нищо — каза Джордан. — Поляната е пуста.

— Не — каза Елизабет. — Не е вярно.

Посочи към водопада и добави:

— Зад водната завеса виждам очертанията на някаква постройка.

Ерин присви очи.

— Сигурна ли си?

Дори Рун не можеше да различи нищо и изгледа Елизабет със съмнение.

Тя въздъхна раздразнено.

— Ето там!

Вдигна ръка, посочи и изящният ѝ пръст очерта смътната сянка на засводен вход зад водопада, приблизително по средата на отвесната скала.

Сега вече Рун го видя ясно.

От двете страни на вратата имаше прозорци, както и по-голям кръгъл прозорец над тях.

Приличаше на фасада на църква, изсечена в скалата зад водопада. Долният ѝ край започваше на височина два етажа над вира. Катеренето дотам се очертаваше опасно, особено щом отгоре падаше вода.

Изведнъж Рун усети болката в остатъка от ръката си още по-силно — тя сякаш му напомняше колко невъзможно е подобно катерене за него.

Ерин направи крачка напред.

— И аз го виждам!

— По-добре да се движим на група — предупреди Джордан и дръпна Ерин назад. — Онзи тип Юг ни остави да стигнем дотук, но по-добре да не поемаме ненужни рискове.

Рун се съгласи с преценката му и махна на всички да тръгнат към водопада. Никой не проговори, докато прекосяваха поляната. Рун беше сигурен, че следят всяко тяхно движение. Докато приближаваха водопада, грохотът му ставаше все по-оглушителен, което само засили опасенията на свещеника.

Стигнаха до вира и се събраха на края му. Водата беше кристално синя и толкова бистра, че Рун забеляза дълбоко под неспокойната му повърхност една пъстърва, която побягна да се скрие от появилите се сенки.

Огледа подножието на скалата за изсечени стълби или някакъв друг начин да стигнат до фасадата високо горе. Не откри нищо. Единственият начин да стигнат до целта си бе да се катерят по хлъзгавия камък през падащите води.

— Как да се качим до проклетото място? — викна Джордан през грохота на водопада.

Отговорът отново бе открит от зорките очи на Елизабет, която посочи не нагоре, а към дълбините на вира.

— Там долу има отвор на тунел. Може да е някакъв подводен проход, който води до църквата горе.

Ерин погледна с нескрито опасение вира и скръсти ръце на гърдите си. Рун знаеше от опит, че археоложката не е добър плувец и се страхува от вода.

Ерин преглътна.

— Трябва да има и някакъв друг начин. Не ми се вярва кучетата да стигат догоре с плуване. Особено тук, когато са изложени на слънце.

Рун се съгласи с нея. Юг дьо Пайен живееше тук от векове. Планината вероятно беше пронизана от тунели и скрити входове, но групата му нямаше време да ги издирва.

Джордан въздъхна.

— Юг ни доведе до тази поляна с кучетата си. Нещо ми казва, че това е поредното изпитание. Или трябва да влезем през подводния тунел, или да се откажем.

— Тогава ще плуваме — решително заяви Ерин.

— Заедно — каза Джордан. — Всички или никой.

Едрият мъж се съблече и събу дори кубинките си.

Рун беше шокиран от промяната на синята му татуировка, която се бе сдобила с нови алени линии, които продължаваха от нея, обвиваха врата му и се спускаха надолу по ръката. Беше мрачно красива шарка, сякаш самите ангели я бяха изписали по плътта му.

„А може би е станало точно това.“

Рун и останалите последваха примера му и се отърваха от якетата и по-тежките дрехи.

След като приключиха, Елизабет застана до него. Беше само по панталони и сутиен, с изправен гръб, без да показва никакво смущение. Прокара ръка през тъмните си къдрици, прибра ги назад и ги върза на опашка. Гърдите ѝ бяха стегнати и бели под тънката коприна, бледата ѝ кожа блестеше дори в сянката на надвисналата над тях скала.

Рун си спомни допира на кожата ѝ, докосването на устните ѝ. Тогава бе искал да я погълне, да я притежава изцяло.

И още искаше.

Въпреки това се извърна и насочи вниманието си към купчината дрехи и оръжия. Щяха да отидат на срещата невъоръжени. Може би затова Юг ги беше довел до този вход — за да ги принуди да оставят всичко.

Рун взе само едно оръжие.

Намери сребърния си кръст в купчината и си го сложи. Металът изгаряше голата му кожа. Елизабет впери поглед в него и Рун изведнъж си даде сметка за грозния си чукан. Тя обаче гледаше кръста. После отиде да вземе своя и също си го сложи. Среброто остави розов отпечатък върху перлената белота между гърдите ѝ. Изгаряше кожата ѝ също като неговата, но тя не го махна.

— Да вървим — каза Джордан и скочи във водата с главата надолу, след което изплува като видра.

— Чакайте — каза Ерин и взе раницата си от купчината дрехи. Обърна се към Рун. — Можеш ли да я вземеш? Не искам да я оставя тук, а не съм добра плувкиня, за да я мъкна.

Рун знаеше, че в раницата се намира Кървавото евангелие, затворено в херметична кутия. Ерин беше права да не оставя книгата без надзор, особено тук. Взе раницата и я метна на здравето си рамо.

— Ще се погрижа.

— Благодаря.

Ерин преглътна с мъка, обърна се към вира и нагази във водата, като изохка от студа.

Рун и другите сангвинисти я последваха. Водата беше от разтопен сняг, с температура малко над нулата — но поне леденият ѝ допир притъпи болката в чукана му.

Групата пое към грохота на водопада. Дори лъвчето скочи във вира и заплува уверено с тях. Лапите му избутваха водата като гребла. Сърцето му биеше бързо и равномерно. Животното не показваше никакъв страх от водата.

Ерин пък едва ги следваше, повече вдигаше пръски, отколкото плуваше, а сърцето ѝ препускаше бясно. Рун и София изостанаха, за да са до нея.

— Научих се да плувам, когато бях на сто и пет! — извика ѝ София. — Така че и аз не съм много добра.

Ерин ѝ отвърна с бърза усмивка и продължи напъните си.

Рун оцени жеста, но за разлика от Ерин, София нямаше нужда да диша. Вече бе виждал веднъж как археоложката едва не се удави. Знаеше, че тя няма да се откаже дори когато стигне до точката, от която няма връщане.

Джордан и Елизабет вече бяха стигнали водопада. Елизабет погледна нагоре, сякаш да се ориентира, после се гмурна. Джордан я последва.

Рун гребеше с единствената си ръка до Ерин, докато също не се озоваха до падащата вода. Двамата със София спряха, за да може Ерин да си поеме дъх. Устните ѝ бяха стиснати и бяха посинели от студа.

Рун погледна София. Грохотът на водопада правеше разговора невъзможен, но тя му кимна леко в отговор на неизречената молба.

„Пази Ерин.“

Археоложката им отправи измъчена усмивка и се гмурна. За момент белите ѝ стъпала блеснаха на слънцето, след което тя изчезна под повърхността.

Рун и София я последваха във водовъртежа.

На Рун му беше трудно да плува само с една ръка, но въпреки това не изостана от Ерин.

Нещо се блъсна в крака му и той усети драскането на нокти. Лъвчето ги беше последвало. Определено нямаше намерение да ги изостави.

Стигнаха отвора на тунела. Елизабет и Джордан не се виждаха никакви. Ерин се поколеба и лъвчето влезе първо, като се оттласна с лапи от неравните стени.

Може би събрала кураж от него, Ерин го последва.

Но колко още можеше да продължи?

16:24

Дробовете на Ерин горяха.

Плуваше, но всъщност усещането беше по-скоро за пълзене — ръцете ѝ драпаха по каменните стени, а пръстите на краката ѝ опираха дъното.

Колко навътре продължаваше този тунел?

Въпросът я ужасяваше.

Гърдите ѝ вече изгаряха за глътка въздух. Съмняваше се, че ще може да се върне при вира, слънцето и свежия ветрец. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи напред.

„Напред.“

Зарита, следвайки задницата на лъвчето. Приглушената светлина зад нея бързо се смени с полумрак, но бялата козина на лъвчето продължаваше да блести пред нея като блуждаещо огънче в тъмното. Ерин се довери изцяло на животното. Също като нея, то се нуждаеше от въздух. Ако то обърнеше обратно, щеше да го последва.

И затова продължи напред, като заповядваше на премръзналите си ръце и крака да работят.

Внезапно задните лапи на лъвчето изчезнаха нагоре в мрака.

Ерин го последва слепешком.

След секунди главата ѝ се показва на повърхността. Тя жадно пое дъх, после отново, и огледа малката пещера, в която се бе озовала. Беше осветена от тънки лъчи светлина, проникващи през пукнатините в тавана.

Джордан и Елизабет се бяха качили на площадка от другата страна, до проста дървена врата в гранитната стена. Лъвчето доплува до ръба и задраска в опит да се качи. Джордан го измъкна и то се изтръска.

После Джордан се обърна към Ерин.

— Дай ръка.

„Да бе, можеше да го направиш и по-рано... или поне да останеш до мен.“

Като някои други.

Рун и София изплуваха зад нея.

Но колкото и да ѝ беше обидно, че я е изоставил, тя знаеше, че вината не е негова. Всичко това рано или късно щеше да отmine и той отново щеше да стане себе си.

„Само да можех да го повярвам наистина.“

Джордан я измъкна, сякаш беше лека като перце. Прегърна я и този път тя бе благодарна за трескавата топлина на тялото му. Сви се разтреперана в прегръдката му и остана така, докато ръцете и краката ѝ се стоплиха.

София помогна на Рун, който имаше проблем с качването на площадката само с една ръка.

— Трябва да намерим начин да отворим вратата — каза Елизабет и прокара длан по дървото.

С все още тракащи зъби Ерин пристъпи напред. Ако зад преградата имаше топли кърпи и горящ огън, беше готова да я отвори и с ритници.

Огледа я. Беше направена от една-единствена дебела дъска, гладка като стъкло, без видими панти и ключалка от тази страна.

— Май може да се отваря само отвътре.

— Освен ако не я разбием — каза Джордан.

Ерин подозираше, че подобно действие няма да бъде посрещнато радушно от домакина.

— Мисля, че трябва да почакаме — каза тя. — Да покажем търпение.

— Е, значи ще чакаме — каза Рун, клекна и почеса лъвчето зад ушите. То не изглеждаше много щастливо, че е вир-вода.

Джордан пристъпи напред.

— Или да направим това.

Вдигна юмрук и заудря по вратата, после отстъпи и направи фуния пред устата си.

— Ей!

Гласът му отекна в малката пещера.

Ерин затаи дъх, но отговор не последва.

— Май няма никой — изсумтя Джордан.

Друг член на групата също направи опит.

Лъвчето отметна глава и изрева.

Ерин леко подскочи, шокирана, че подобен звук може да се изтръгне от такова малко създание.

Ревът прозвуча като предизвикателство.

Когато ехото заглъхна, заговори дълбок глас, който сякаш идваше от всички страни. Ерин настръхна.

— Само лъвът може да влезе.

От другата страна се чу стържене, сякаш някой махаше резе. Вратата бавно се отвори навътре.

Ерин се опита да надзърне, но отвъд прага беше твърде тъмно. Видя единствено трептящия пламък на факел.

Рун, който още беше коленичил до лъвчето, посочи вратата и каза:

— Хайде, влез.

Лъвчето се изправи боязливо, обърна се и леко захапа ръката на Рун, след което го задърпа към отворената врата.

— Май мъникът не иска да влиза сам в това страшно място — рече Джордан. — Не мога да го виня.

Рун опита да се възпротиви, но лъвчето не пускаше ръката му.

Гласът заговори отново, този път леко развеселено.

— Май другарят ви няма да тръгне без теб, свещенико. Добре, влезте всички, но само до първата стая.

Джордан потупа лъвчето.

— Добра работа, приятел. А аз си помислих, че ще се наложи да киснем тук.

Водени от Рун и лъвчето, те влязоха един след друг.

Ерин огледа преддверието зад вратата. Две факли на железни скоби в стените осветяваха помещение колкото гараж за две коли, изсечено в гранита. В отсрещната стена имаше засводен вход, но нямаха право да минават през него.

Поне засега.

От входа се появи някакъв мъж.

— Чувствайте се като у дома си — поздрави ги той, но предпазливо запази дистанция. — Аз съм Юг дьо Пайен.

Външният му вид и поведението му изненадаха Ерин. Тя очакваше да срещне средновековен отшелник в проста груба дреха, някакво подобие на Франциск Асизки. Вместо това мъжът носеше панталони в цвят как и дебел вълнен пуловер. Приличаше на фермер или рибар и нищо не показваше, че някога е бил свещеник.

Вгледа се в кръглото му лице, в големите кафяви очи, в къдравата черна коса. Изглеждаше добронамерен. Държеше ръцете си отпуснати отпред, сякаш за да покаже, че не е въоръжен.

— От доста време Ордена на сангвинистите не се е занимавал с мен — каза домакинят. Гласът му бе дълбок и дрезгав, сякаш не го използваше често. Той впери поглед в Елизабет и леко ѝ кимна. — И виждам, че сте довели човек от далечното ми минало. Добре дошли, графиньо Батори.

— Вече съм сестра Елизабет — поправи го тя и докосна кръста на гърдите си.

Той повдигна изненадано вежди.

— Наистина ли?

Тя само сви рамене.

— Значи наистина живеем в интересни времена — каза мъжът.

— И изглежда, че графиня... исках да кажа, *сестра* Елизабет не е единственият интригуващ член на компанията ви.

Юг дьо Пайен ги приближи, загледан в лъвчето. Когато стигна до него, погледна Рун.

— Може ли?

Рун отстъпи крачка назад.

— Той сам си е господар.

— Добре казано — рече Юг и протегна ръка, за да може лъвчето да я подуши.

То погледна Рун, който леко му кимна, и едва тогава проточи врат и подуши пръстите на мъжа. После, видимо удовлетворено, близна ръката на отшелника.

Юг му се усмихна.

— Забележително. Нещо напълно ново. Създание, белязано не от *мрак*, а от *светлина*. Мога ли да попитам как го намерихте, отец Корза?

Рун се изненада, че Юг знае името му, но Ерин подозираше, че този мъж знае много повече, отколкото можеше да се съди по любезното му държане. Не можеш да оцелееш векове, като се криеш от сангвинисти, без да развиеш таланта да си потаен и добре информиран.

— Убих майка му в египетската пустиня — обясни Рун. — Тя беше ранен бласфемари.

Юг се изправи.

— Предполагам, че е била от един от зверовете, имали нещастieto да попаднат в онзи свещен взрив.

— Точно така — бавно каза Рун.

Това вече изненада и Ерин. Само шепа хора знаеха за онова събитие. В момента повечето се намираха в това помещение. Значи отшелникът беше по-осведомен за ставащото в света, отколкото предполагаша.

— След като убих майка му, лъвчето дойде при мен — продължи Рун. — Взех го, за да го спася.

— По правилата на вашия орден би трябвало да го убиете. Но въпреки това не сте го направили. — Юг поклати шава с шеговито неодобрение. — Знаете ли, че будистите смятат лъвовете за бодхисатви, синове на Буда? Смятат ги за същества, достигнали високо духовно просветление и останали в този свят, за да освободят другите от страданието. Наистина сте щастливец, че този лъв е избрал вас, отец Корза. Може би защото носите венеца на Рицаря на Христа.

Погледна Ерин и Джордан и добави:

— И идвате с Воина на Човека и Жената на Познанието.

— Откъде знаете толкова много за нас? — попита Джордан.

Въпросът му остана без внимание — Юг започна да гали лъвчето и бе възнаграден с доволно мъркане. Едва след това отново се изправи и се обърна към Джордан, но вместо да отговори, протегна ръка.

— Мога ли да видя скъпоценния камък, който носите в джоба си?

Джордан отстъпи крачка назад, но Ерин го хвана за лакътя. Нямаше причина да пазят тайни, особено когато домакинът им сякаш и без това ги знаеше. А те се нуждаеха от отговорите, които би могъл да им даде Юг дьо Пайен.

— Покажи му го — подкани го Ерин.

Джордан бръкна в джоба си и извади двете парчета от счупения зелен камък.

Юг ги взе и събра половините в дланта си. После вдигна камъка към светлината на факлите, сякаш за да провери знака под повърхността му.

— Минаха векове, откакто го видях за последен път, когато бе все още непокътнат и непокварен.

Върна парчетата на Джордан. Спря за момент, наклони глава настрани и разгледа шарките по кожата му.

— Май наистина сте подходящият носител на този камък.

Ерин се възползва от думите му, за да обясни причината, поради която са дошли тук.

— Търсим още два камъка. Подобни на този.

Юг й се усмихна.

— Грешите. Другите два изобщо не са като този.

— Значи знаете за тях? — Рун пристъпи напред. — Смятаме, че те са ключът към...

— Към изпълнението на последното ви пророчество.

— Ще ни помогнете ли? — попита Ерин.

Преди Юг да успее да отговори, лъвчето жално измяука. Беше гладно.

— Май първо трябва да се погрижим за по-належащи неща. — Юг посочи входа, който водеше навътре в планината. — Заповядайте в дома ми. Имам кърпи, храна и вино за онези, които се нуждаят от тях.

Почеса лъвчето по главата.

— Както и месо и мляко за теб, приятелю.

Ерин последва Юг дъо Пайен, който ги поведе навътре към тайните, скрити в тази планина.

„Но можем ли да му се доверим?“

30.

19 март, 16:48

Пиренеите, Франция

Рун отпусна ръка върху главата на лъвчето и прекрачи прага след Юг. Зад вратата имаше спирално стълбище, изсечено в скалата. Докато се изкачваха, минаха през няколко площадки, водещи към други нива, затворени с яки врати. Рун си представи лабиринта от тунели, пресичащи планината.

Но домакинът им продължаваше да ги води нагоре, вдигнал димящ факел.

Стълбището свърши с поредната врата, този път обкована с желязо.

— Отворете! — извика Юг.

Дебелата врата се отвори. Рун последва Юг и се озова в нещо като църква. Отляво бе високата порта, която бяха видели през водопада. В момента беше затворена, но въпреки това той чу приглушения рев от другата страна и си представи гледката, когато двойната порта е отворена към падащата водна завеса, осветена от изгряващото слънце.

Прозорците от двете страни и над вратата бяха покрити със стъклописи, дело на истински майстор. Кръгът над портата беше зает от съвършена роза, чиито листчета сияеха във всички оттенъци на червеното. По-малките странични прозорци бяха украсени от цъфнали дървета с накацали по клоните им гълъби и гарвани, а сенките им криеха елени и вълци, агнета и лъвове, живеещи в пълна хармония.

Рун влезе по-навътре, но предупреди другите да останат назад.

Не бяха сами.

В сенките в другия край на църквата се спотайваха четирите рунтави кучета, които ги бяха нападнали в гората. Имаше и други зверове, чиито алени очи светеха, разкривайки прокълнатата им природа. Забеляза двойка адски вълци, черна пантера и огромна горила, опряла предните си лапи в пода.

— Не се бойте — каза Юг и се дръпна настрани с факела. — Вие сте мои гости... докато не кажа друго.

Рун тръгна с останалите, но ги държеше по-надалеч от опасната менажерия. Алените очи ги следяха с не по-малко подозрение. Рун се намръщи на състоянието на малката катедрала. В нефа нямаше скамейки, а каменният под бе покрит със слама. Покрай стените имаше походни легла, а по-малките странични параклиси бяха заградени и зад тях се виждаха дървени корита и купчини сено.

София побутна Рун и кимна към високите слаби фигури, стоящи до мраморните статуи.

Стригои.

Поне дузина.

Доколкото виждаше, нямаха оръжия, освен може би градинските инструменти, подпрени на стените — гребла, мотики и лопати.

— Не е нужно да се боите от никого тук, отец Корза — каза Юг.

Рун се надяваше домакинът им да казва истината. Огледа се. Стените бяха облицовани с бели тухли и се извисяваха във величествени готически арки. От тавана висяха огромни полилеи от ковано желязо, покрити със застинал восък.

Дори там горе се размърдаха някакви същества.

Юг забеляза накъде гледа Рун, вдигна ръка и изсвири.

От полилея се отдели черна сянка, която се спусна надолу и кацна на китката му.

Беше абаносовочерен гарван с пламтящи очи. Клюнът му бе като копие, ноктите — хищни и закривени. Юг нежно разроши перата по шията му. Птицата наведе глава и потърка пръста му в отговор.

— Това е Мунин. — Юг погледна нагоре. — Хугин също трябва да е някъде там. Или е излязъл на лов.

Ерин знаеше тези имена.

— Гарваните на Один — рече тя. — Според легендата могат да летят по целия свят и да носят вести на господаря си, за да е в течение с всичко. Да не искате да кажете, че тези...

— Са същите ли? Не, скъпа — отвърна с усмивка Юг. — Просто ми е забавно да ги наричам с тези имена. И те са само два от огромното ято, което живее в тези гори, смес от бласфемари и обикновени птици.

— Изумително — промълви Ерин и се загледа в тавана.

Рун подозираше, че тя не търси още птици, а е заплена от сводовете. Таванът бе бял, но по него бяха изрисувани червени звезди и сини колела, образуващи сложна и изящна украса.

— Фреските горе — каза Ерин, потвърждавайки предположението на Рун. — Невероятни са. Приличат на онези от Изтока с колелата и звездите, но не съвсем.

И се отдели на няколко крачки от групата, за да ги разгледа по-добре.

Джордан моментално застана до нея. Рун мълчаливо даде знак на Елизабет да ги последва и тя се подчини.

София махна към зверовете и стригоите.

— Как така са се озовали тук?

Юг погледна с обич паството си, а Мунин се намести на рамото му.

— Според опита ми създанията сами намират истинските си господари. Много бласфемари и стригои изминават стотици километри, за да стигнат до убежището ми. Не съм ги викал. Те сами идват при мен, също както това чудесно лъвче е отишло при Рун.

Рун почеса лъвчето по главата и попита:

— Но как така не убиват в планината?

Юг вдигна ръце.

— Защото са постигнали мир с природата си, също като вас. Вместо да бъдат управлявани от жестоката си кръв, те я контролират. Те вече не са убийци.

София не изглеждаше особено убедена. Рун не можеше да я вини.

— Но как някой може да намери мир извън Църквата?

— Чрез приемане и внимаване — отвърна Юг. — Научих някои неща по време на пътешествията си преди време, начини да отвориш съзнанието си и да развиеш в себе си търпение и любов. Мога да науча и вас, ако искате. Всеки е добре дошъл тук.

Юг нежно даде знак на някой зад него.

— Франческа, би ли дошла при нас? Открих, че истините се чуват най-добре от устните на онези, които са ги изпитали лично.

Слаба жена излезе от сенките само на няколко метра от тях. Рун дори не беше усетил, че е там. Навярно някога е била красавица, с

дълга светлоруса коса и гъвкави крайници, но в тънкото ѝ тяло се долавяше и крехкост. Тя се усмихна на Юг. В очите ѝ блестеше обич.

Рун забеляза леко издължените кучешки зъби, липсата на туптящо сърце.

— Кажи им — рече Юг.

— Първо се учим на *разбиране* — почтително прошепна тя. — Разбиране на нашата природа, на това какво сме. Да осъзнаем, че сме Божии създания.

София изсумтя пренебрежително.

— Вие сте хищници, които издебват слабите.

Франческа ѝ се усмихна тъжно.

— Никой не съди лъва, че убива газелата. Такава му е природата и лъвът не е нужно да изпитва вина или срам.

Юг отиде до една табуретка и седна. Отнякъде се появи трикрака сива лисица и скочи в скута му. Остатъкът от липсващия ѝ крак беше превързан с чист бинт и Рун изпита съчувствие към нея. Когато Юг я погали по гърба, лисицата се облегна на него, без да показва страх от мъжа и дори от лъва, който беше наострил уши при вида на раненото животно.

— Но как се изхранвате? — попита Рун.

— Донякъде с вино — отвърна Юг. — Също като вас.

— Мосю дьо Пайен, можете ли още да освещавате вино, след като сте обърнали гръб на Църквата? — попита Елизабет.

— Свещеникът носи неизличим знак в душата си — обясни Рун, — което означава, че си остава свещеник и може да освещава вино дори след като напусне Църквата.

София долови уклончивия характер на отговора.

— Казахте, че виното ви изхранва донякъде. Какво друго ви е нужно?

— Кръв, разбира се — съвсем спокойно отвърна Юг, без да показва никакъв срам. — Както ви каза Франческа, всички ние сме хищници и трябва да приемем природата си.

На Рун му призля и си спомни как последователите на Распутин смесваха вино с човешка кръв. Те си оставаха убийци. Изглежда, Юг бе попаднал в същия греховен капан. Много добре си спомняше вкуса на прокълнатото с кръв вино на Распутин.

Юг вдигна ръка.

— Разберете, вземаме само толкова, колкото ни е нужно, за да оцелеем — но ние също имаме правото да оцеляваме. Както казах, *разбирането* е само половината от цялото. *Внимаването* е също толкова важно.

Франческа кимна в знак на съгласие.

— Освен че приемаме и разбираме природата си, ние трябва да *внимаваме* и да не губим контрол. Медитираме, учим се да отделяме нуждата от желанието, приемаме само толкова, колкото е необходимо и правилно.

— Как може убиването да е *правилно*? — попита Рун.

Франческа скръсти тънките си ръце.

— Вземаме кръвта само на онези, които страдат, или на такива, които причиняват страдание на други.

— Целта ни е да *сложим край* на страданието — продължи Юг. — Откриваме онези, които изпитват ужасна болка и искат да умрат. Които са така съсипани от болест, че никога няма да се възстановят. Слагаме край на живота им с милост, благосклонност и радост.

Като свещеник Рун бе прекарал много време с умиращи. Макар да бе ужасен от идеята, че убиването може да е проява на милост, той знаеше, че човекът е създал технологии, които да предотвратят смъртта, но често изглеждаше, че тези методи се използват само за продължаване на страданието, за отсрочване на неизбежния край отвъд отреденото от природата.

Юг въздъхна.

— А когато не откриваме други, понякога отнемаме живота на онези, които причиняват страдание на невинните. Насилници, убийци. Но честно казано, рядко ни се налага да прибягваме до тези неща. Както казах, изхранваме се с колкото се може по-малко кръв.

Джордан се намеси и им напомни, че не са дошли тук за подобни разговори.

— Всичко това е чудесно, но какво ще ни кажете за другите два камъка?

— Притежавам единия от тях — призна Юг. — Но трябва да го заслужите. Да докажете, че сте достойни да го носите оттук нататък.

— Как да го заслужим? — попита Джордан.

— Вашата Жена на Познанието трябва да се докаже. — Погледът на Юг се спря върху Ерин. — Тя трябва да покаже своето *разбиране* и

да открие къде е скрит камъкът. А също и *вниманието* си, за да разбере къде трябва да бъде занесен той.

17:07

„Страхотно — сардонично помисли Ерин. — Ще е като разходка в парка.“

По време на полета беше чела за Юг дьо Пайен и ролята му като основател на тамплиерите, но едва ли беше научила и една десета от онова, което щеше да ѝ е нужно, за да се изправи пред предизвикателството му.

Юг стана от табуретката и пусна ранената лисица да се върне в бърлогата си в сенките.

— Е, Жено на Познанието, какво можете да ми кажете за това място?

Ерин огледа параклисите, сводовете и стените, забеляза типичната за всички църкви кръстовидна форма, но погледът ѝ се спря върху най-уникалния детайл — тавана.

— Не съм специалист по средновековна църковна архитектура — призна тя. — Но част от украсата е подобна на онази от параклиса „Сен Кристоф“ в Монсон, който е бил построен от тамплиерите — ордена, основан от самия вас.

— Помня строежа му.

Ерин прие думите му за положителен знак и разгледа фреските по-внимателно. Това ли беше изпитанието за нейното „разбиране“? Може би трябваше да разгадае някаква загадка там горе?

Затърси подсказки. Сред калейдоскопа от червени звезди и сини колела имаше и други мотиви — луни, слънца и най-различни геометрични фигури. Виждаше влияния от ислямската и египетската култура. Колелото с многото спици определено изглеждаше будистко. Картината започна да се размазва пред нея поради огромните си размери и дисхармония.

Започна да подозира, че това е направено нарочно, за да накара гледация да не види гората от многото дървета. Наистина бе нужно *осъзнаване*, за да игнорира хаоса и да види скритата зад него истина.

Гледаше нагоре и бавно започна да отделя иконографията на всяка една култура от огромния стенопис, да го върти в ума си, да го

преценява отделно от другите. Уви, упражнението не ѝ донесе нищо съществено. Запита се дали мотивите не са примери от културите, посетени от Юг след като е напуснал Църквата. Кардинал Бернар бе казал, че е пътувал много по света, преди да се установи във Франция.

„Но как ми помага това?“ Тя затвори очи. „Какво не виждам?“

И тогава разбра.

Отвори очи, мислено махна символите от тавана и затърси истината зад шума, зад какофонията на човечеството.

Гората зад дърветата.

След като украшенията бяха махнати, остана само едно нещо, нарисувано на заден план сред бъркотията.

Звездите.

Те бяха вечни.

— Хартия — каза тя и протегна ръка. — И нещо за писане.

Рун затършува в раницата ѝ и извади бележник и химикалка. Ерин почна да прерисува звездите, като разпознаваше съзвездията. Някои бяха по-големи от други, по-явно представени. Техните звезди бяха с шест лъча, а не с пет като останалите.

Докато работеше, чу Джордан да се противопоставя на Юг.

— Не можете ли просто да ни кажете?

— Това е изпитание — непреклонно повтори Юг. — Тримата трябва да докажат, че са достойни за мисията си.

— Тогава моето изпитание какво е? — не отстъпваше Джордан.

— То вече мина. В гората пожертвахте живота си без бой и доказахте, че сте Воин, който може да постигне целта си чрез мир и без насилие.

— А какво е моето? — попита Рун.

— То дойде с теб. — Юг кимна към лъвчето. — Ти, Рицарю на Христа, се смили и спаси създание, за което смяташе, че е родено в мрак, като престъпи правилата на ордена си да го убиеш на място. За подобна милост ти получи чудо от светлина и благодат.

„А сега е мой ред“ — помисли Ерин.

Прииска ѝ се да беше получила по-просто изпитание. Но тя беше Жената на Познанието. Трябваше да се справи сама.

Направи последно сравнение между звездната карта на тавана и нарисуваното от нея и отиде при Юг с бележника си. Чувстваше се като ученичка, извикана на дъската да покаже решението на задача.

— Звездите — каза тя. — Тях искахте да осъзная през целия шум горе.

Юг се усмихна, но не каза нищо.

„На прав път съм.“

Спомни си херметическия принцип, често свързан с тамплиерите: „Каквото горе, това и долу“. Звездите са били средство за ориентиране от зората на цивилизацията — да използваш разположението им горе в небето, за да откриеш смисъла долу на земята.

Мислеше на глас, като крачеше напред-назад.

— Трябва да разбере *къде* на земята небето се вижда по този начин, но за целта трябва да зная и конкретната *дата*.

Загледа страницата в бележника си. Откроените съзвездия бяха свързани с пролетта — Рак, Лъв, Дева...^[1]

Трябваше да е *пролетно* небе.

И тогава си спомни стенописа от къщата на Едуард Кели, показващ планинско езеро и отприщването на ада. Елизабет беше превела чешкия надпис отдолу — *пролетно равноденствие*.

Може би това беше отговорът, но тя искаше потвърждение. Намръщи се и си спомни, че беше видяла думи на латински, изписани на тавана. Почти изтича обратно и ги затърси, сламата шумолеше под краката ѝ. Гледаха я — както хората от нейната група, така и много алени очи. Накрая откри надписите — единият беше с червени букви в източната страна на църквата, а другият със сини, от западната страна.

Две думи.

Aequus и Nox.

Затвори с облекчение очи.

Equinox. Равноденствие.

Върна се при другите с разтреперани крака.

— Пролетното равноденствие. Това е датата. — Посочи с бележника си звездната карта. — Значи трябва да разбере в коя точка на света ще се вижда точно това небе по време на утрешното равноденствие.

Джордан извади телефона си, който беше прибрал в найлонов калъф.

— Имам приложение за това. Всеки добър войник държи подръка средство за навигация.

Ерин погледна Юг, за да се увери, че могат да използват модерните технологии.

Той сви рамене.

Тя показа страницата на Джордан.

— Можеш ли да откриеш това?

— Ще опитам. — Той снима страницата и затърси съответствие. — Вече мога да ти кажа, че Лъв е на *погрешно* място. Поне за небето над Франция.

— Тогава открий къде е *правилното* му място — подкани го тя.

Забеляза, че Юг я гледа въпросително, сякаш тя пропуска нещо.

„Значи учителят иска да си спечеля допълнителни точки.“

Сви устни и отново насочи вниманието си към тавана. Три от помаловажните пролетни съзвездия бяха свързани с виещи се линии.

Hydra, Crater и Noctua.

— Змия, чаша и сова — промърмори тя. Без никакъв проблем разбра значението им. „Змията най-вероятно е Луцифер, чашата спокойно може да е Потирът от пророчеството, а совата е символ на познанието в много култури от зората на времето.“

Погледна към страницата си. Беше казано, че Кървавото евангелие съдържа между кориците си цялото познание за вселената. Ерин насочи вниманието си отново нагоре, към по-тънките линии, които образуваха сложни завъртулки и спирали около трите съзвездия.

— Свързани са в едно цяло — каза тя.

На лицето на Юг се появи широка доволна усмивка. На Ерин ѝ се искаше да я изтрие от физиономията му и да получи истински отговори.

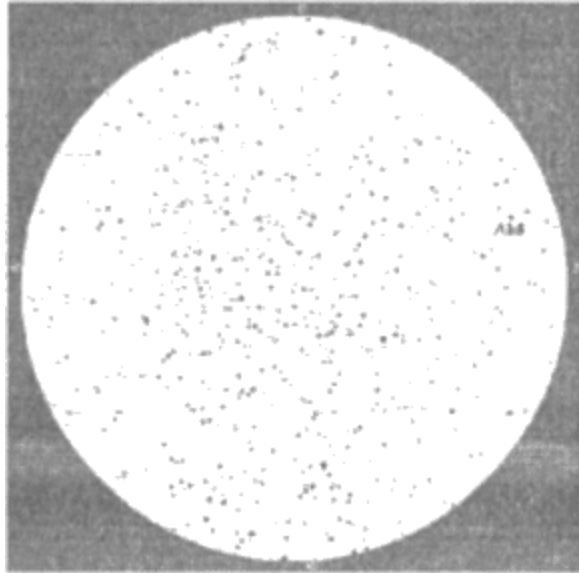
За щастие точно тогава Джордан вдигна телефона си.

— Намерих го!

Тя отиде при него.

— Ето го нощното небе над Франция.

Ерин погледна екрана и видя, че Джордан е отбелязал съзвездието Лъв.

— Намираме се горе-долу на четирийсет и трета ширина — обясни той. — По това време на годината Лъв би трябвало да е в най-западния край на небето, но на звездната карта на тавана не е така.

Тя погледна нагоре и осъзна колко различни са съзвездията там.

— Тогава къде на планетата може да се види това небе?

— Доста на изток, на около двайсет и осем градуса северна ширина.

— Възможно ли е да е Тибет? — попита Ерин. — Или може би Непал?

Джордан подсвирна с възхищение и вдигна телефона, за да ѝ покаже името, намерено от приложението му.

Катманду, Непал
17°30'N 85°30'E

— Имай предвид, че това е приблизителен резултат — предупреди я Джордан. — Но горе е показан този район от света. Може да е навсякъде в Хималаите.

Джордан си представи стенописа от къщата на Кели, на който се виждаха три планини около тъмно езеро. Трябваше да е някъде в района на Непал.

„Но къде?“

— Как се сети, че е Непал? — попита Рун.

— От колелата и звездите на тавана. Това са будистки символи. Те са най-добре представени от символите на всички култури, изобразени горе. — Ерин вече говореше бързо, защото бе сигурна в онова, което казва. — Онова колело там е колелото на трансформацията на Буда. Обръчът е ограничението, центърът представлява света, а осемте спици са Благородният осемкратен път, по който трябва да минеш, за да сложиш край на страданието.

Ерин се обърна към Юг.

— Там сте се научили да медитирате, нали? Пътували сте на изток, преди да се установите във Франция. Научили сте тези техники от будистките монаси.

Юг сведе глава в знак на съгласие.

Рун се намръщи.

— Но как биха могли будисти да ти помогнат да се справиш с прокълнатата си природа?

— Защото и самите монаси бяха стригои.

Изумление се изписа на лицата на сангвинистите и дори на Елизабет, макар че в нейното изражение имаше повече любопитство, отколкото шок.

Юг погледна към осветените прозорци.

— След като напуснах Църквата, скитах много години в опит да разбера какво представлявам. Последвах легендите за вечните монаси, за които се говореше, че живеят в Далечния изток и са безсмъртни като нас. Преминах през много трудности, докато ги открия, но винаги бях упътван напред, докато накрая стигнах до една долина между три върха, където щях да науча много за моята природа и за природата на света.

Елизабет първа наруши смаяното мълчание, което последва.

— И сте оставили описание, нали?

Юг повдигна изненадано вежда — а той вероятно рядко се изненадваше.

— Да.

Елизабет се обърна към Ерин, сякаш тя също би трябвало да знае.

И тя се сети.

Три върха.

Всичко идваше на мястото си.

[1] Пролетните зодии са Овен, Телец и Близнаци. — Б.пр. ↑

31.

19 март, 17:43

Пиренеите, Франция

— За какво говори Елизабет? — обърна се Джордан към Ерин, когато забеляза познатото изражение, което се изписваше на лицето ѝ, когато разбере нещо.

Ерин взе телефона от ръката му.

— Нали имаш копия от снимките ми? От Венеция.

— Да...

Тя прехвърли снимките, като спря за момент на една, на която се виждаше самата тя, излизаща полугола от банята. Беше я снимал тайно в Кастел Гандолфо.

„Така де, какво тяло само.“

Ерин го погледна и го дари с бегла усмивка, но не търсеше тази снимка. Накрая я откри и вдигна телефона.

— На стенописа в къщата на Едуард Кели имаше нарисувани три върха. Тогава ми напомниха за нещо, което Елизабет ни беше показала във Венеция, но после в Прага настана лудница.

Обърна се към Юг.

— Това е прочута мозайка от катедралата във Венеция, а според прочетеното за вас Венеция е била любимият ви град в Италия. Прекарали сте много време там.

— Бих ли могъл да устоя? — призна той. — Невероятен град, буквално слял се с морето. Той разкрива много неща за дихотомията на отношението между човека и природата. Венеция е пример как човекът се бори да заобиколи природата и в същото време да бъде част от нея.

— Елизабет каза — продължи Ерин, — че точно тази мозайка от „Сан Марко“ е била поръчана от пражки алхимици, същите, на които сте дали зеления диамант.

Показа на всички снимката на мозайката. Тя представляваше триптих, на който черният дявол се изправя срещу Христос по три различни начина.

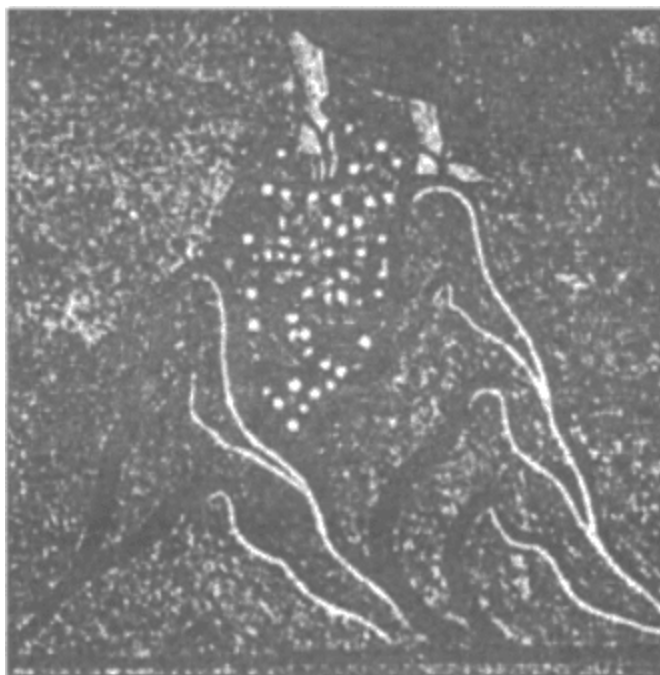
Сега и Джордан си спомни.

— Изкушенията на Христос.

— Вие сте поръчали мозайката, нали? — каза Ерин. — Кели е нарисувал на стената на къщата си трите върха и долината на монасите — нещо, което сте споделили с алхимиците, когато сте им дали диаманта и сте представили също в мозайка в неподвластен на времето град, в базилика, която ще остане за векове. Изобразили сте долината със злато и стъклени плочки.

Джордан още не разбираше какво иска да каже Ерин.

Тя увеличи третото изкушение — *числото три* беше навсякъде — и показа областта под сандалите на Христос. Той стоеше на планини, в които имаше нещо като снежен глобус, сякаш ходи по вода.

— Права сте — рече Юг. — Такова познание не бива да бъде изгубено. Твърде важно е.

— Какво му е важното? — попита Джордан.

Вместо Юг отговори Ерин.

— В онзи синкав купол под краката на Христос има *три* чаши. — Тя погледна Юг. — Тези три чаши представляват *трите* камъка, нали?

— Да — потвърди Юг.

— Там сте ги видели за първи път — продължи Ерин. — Там сте ги намерили. Arbor, Aqua и Sanguis. Камъните на Градината, Водата и Кръвта.

— Точно така. В онази най-света долина, място на божествено просветление.

— Стига гатанки — намеси се Рун. — Къде са тези планини?

Юг не му обърна внимание.

— Докажете се като достойна Жена на Познанието. Планините се издигат около място, известно като Свещената скрита долина на щастието.

Ерин затвори очи и се плесна по челото.

— Познато ли ти е мястото? — попита София.

— Само по репутация. Искане ми се да кажа, че съм попаднала на нещо от някое изследване, но всъщност прочетох за нея в едно списание. Чисто съвпадение.

— Не — обади се Юг. — Не съществуват никакви *съвпадения*.

— Какво е тогава? — презрително попита Ерин. — Да не би съдбата ми да е била да попадна на статията?

— Не. Няма такова нещо като съдба. Ние сме господари на собствените си съдби. — Юг обхвана с жест спотаената в сенките публика, при което гарванът, който още беше на рамото му, настръхна раздразнено. — Вашето *разбиране* и любопитство ви е накарало да видите и прочетете статията, която други биха пропуснали. И вашето *внимаване* ви помогна да си я спомните. Винаги сте била такава, Ерин Грейнджър. Подозирам, че това ви е накарало да изоставите семейството си и да поемете в посока, различна от сляпото подчинение на вярата на баща си, да откриете свой собствен път към познанието и мъдростта. *Съдба, късмет, съвпадение...* тези неща нямат значение. Вие сте просто Жена на Познанието. Това е истинската ви природа. Това ви доведе при мен.

По време на това откровение Ерин се беше присламчила до Джордан, смаяна не само от факта, че този мъж познава миналото ѝ, но и от бързината, с която разкри същността ѝ.

Джордан я придържа към себе си. Усети, че се е разтреперила, и започна да разбира как дори чудовища и зверове могат да се преклонят пред този тип.

— Къде е тази долина? — настоятелно попита Рун.

— Долината Тсум в Непал — отвърна Ерин. — Едва наскоро е отворена за туристи поради свещената ѝ история. Смята се, че там се е намирало легендарното будистко царство Шамбала. Или Шангри Ла, както е по-известна в западната култура.

Джордан имаше представа за тази история, но само от филми.

— Изгубено във времето място, където никой не остарява и не умира.

Това го накара да се замисли. Дали монасите стригои не бяха в основата на легендата?

— Има обаче и една друга история за Шамбала, която е по-важна за нашата ситуация — каза Ерин. — Чела съм, че вторият Буда, Падмасамбхава, благословил долината като място, което ще бъде преоткрито, когато светът наближи към края си, когато е станал твърде покварен, за да оцелее.

— Прилича ми точно на нашето време — рече Джордан.

— И тази долина наистина ли съществува? — попита Рун.

— Да — отвърна Ерин. — Отдавна е била свещено място за будистите. Там все още живеят монаси и монахини, а убиването е напълно забранено.

— Като тук — добави Джордан, като се чудеше дали Юг не е създал своето убежище като своя лична долина Тсум.

— Монасите, които ме учиха — обясни Юг. — Те живееха в един манастир в долината, построен между две огромни дървета, вечни като самите тях. Под едното медитираха. Наричаха го Дървото на просветлението. Под другото пиеха виното си. Това дърво се наричаше Дървото на вечния живот.

Ерин се дръпна от Джордан.

— Иначе казано, дървото на познанието и дървото на живота. От библейския разказ за Едемската градина.

Дори Елизабет изглеждаше втрещена.

— Да не твърдиш, че онова място, онази долина Тсум, е истинската Едемска градина?

София се намръщи.

— Как е възможно Едемската градина да е в Хималаите?

— Има една школа, която я поставя там — отвърна Ерин. — Някои учени смятат, че легендите за Шамбала са много сходни с тези за Едем, така че може да става дума за едно и също място. Подобно на

Едем, Шамбала се описва като градина, в която няма смърт и където могат да останат само чистите.

— Нацистите изпратили експедиция в Тибет през трийсетте — добави Джордан, който черпеше от познанията си за Втората световна война. — Целта ѝ била да открие прародината на арийската раса, расата на свръхчовеците. Онези безсмъртни будисти стригои определено отговарят на описанието.

Всички се обърнаха към Юг за потвърждение.

Той сви рамене.

— Просто казвам, че в долината има две дървета. Не мога да твърдя, че знам къде е бил Едем или дали изобщо е съществувал.

— И все пак — каза Джордан, връщайки ги към по-належащия въпрос, — според стенописа на Едуард Кели долината е и мястото, на което ще се отприщи адът.

Представи си езерото и тъмните сенки, изригващи от него.

Юг леко кимна.

— Монасите ми казаха, че тази градина е пресечната точка между доброто и злото. Че те са пазители на тази порта.

— Ами трите камъка? — попита Ерин.

— Според моите учители трите скъпоценни камъка имат силата да отварят и затварят портала между световете. Но тъй като съвременният човек започваше да навлиза все по-навътре в тяхната територия, заплашвайки да ги открие, монасите се бояха, че може да не са достатъчно силни, за да опазят камъните. Затова ми дадоха два от тях, за да ги разделя по широкия свят.

— Иначе казано, не дръж всичките си яйца в една кошница — обади се Джордан.

— Вечна мъдрост — съгласи се Юг.

— Но защо сте дали такъв могъщ артефакт на Джон Дий? — попита Елизабет.

— Глупаво хрумване всъщност — въздъхна Юг. — Когато от пепелищата на Тъмните векове се появи светът на научните изследвания, когато алхимията се превърна в химия и физика, си помислих, че мога да науча повече неща за камъните.

Джордан знаеше, че кардинал Бернар съвсем наскоро беше попаднал в същия капан и се беше забъркал с онези капки кръв на

Луцифер. Нищо чудно, че тези двамата навремето са били първи приятели. Природата им беше една и съща.

— Джон Дий беше мъдър и добър човек — продължи Юг. — Мислех си, че използва камъка, за да задържи злото, като го затваря капка по капка. Не можех да си представя как може да завърши всичко. След смъртта му се опитах да си върна камъка, но алчността на Едуард Кели го беше принудила да го продаде. Така изгубих следите му.

— Значи целта ни е да вземем вашия камък и онзи в джоба на Джордан и да ги отнесем в долината — каза Ерин. — Където монасите пазят третия. Но защо?

— Знам само това, което вече ви казах — отвърна Юг. — Може би монасите ще знаят повече.

— И да не забравяме — напомни им Джордан, като погледна към прозорците и с облекчение видя, че навън още е светло, — че не сме единствените, които търсят камъните.

Легион още беше някъде там.

— Но защо и демонът се интересува от камъните? — попита София. — Каква е неговата роля?

Рун направи кисела физиономия.

— С камъните той би могъл да отвори портала в долината и да пусне силите на Ада на този свят, както и да освободи Луцифер.

Ерин кимна.

— И явно от нас зависи да използваме камъните, за да открием начин да задържим демонската орда на мястото ѝ, да затворим Ада.

— Лесна работа — с престорено самочувствие каза Джордан. — Разбира се, първо ще ни трябва камъкът, който криете тук, Юг.

Домакинът им разпери ръце.

— Можете да го потърсите в църквата ми.

— Щом Ерин мина изпитанието, защо просто не ѝ го дадете? — попита Елизабет и очите ѝ припламнаха гневно.

— Тя трябва сама да го намери.

Джордан погледна Ерин.

— Съжалявам, маце, но май е време за втората част от теста. Така че вади молив Номер две и започвай.

И пак погледна към слънцето. До залез оставаше около час.

„И по-добре побързай.“

18:04

Ерин изглежда намръщено Юг дьо Пайен.

„Нищо чудно, че двамата с Бернар са били такива добри приятели.“

И двамата бяха майстори на тайните и манипулациите.

Тя се обърна към него.

— Нека позная. Aqua, камъкът на водата, още е в онова планинско езеро. Което означава, че у вас е Sanguis, камъкът на кръвта. Напълно логично е монасите да ви дадат точно него, защото сте *сангвинист*.

— Камъкът никога не е бил предназначен за мен — отвърна Юг. — Трябва да разрешите загадката, за да получите камъка, който принадлежи на вас.

„На мен? Какво означава пък това?“

Пропъди тази мисъл и огледа църквата. Щом Юг беше скрил камъка някъде тук, трябваше да е на някакво важно място.

— Sanguis... кръв... — измърмори под нос.

Рун я гледаше и тревожно посегна да докосне кръста на гърдите си. Разпятieto лежеше над смълчаното му сърце, среброто изгаряше кожата му, болката трябваше завинаги да му напомня за клетвата към Христа и Църквата. Ерин спря за момент поглед върху бинтования чукал.

Нима тази болка не беше достатъчна за един бог?

Отново насочи вниманието си към църквата и си даде сметка, че тя има формата на кръст.

„Като този на Рун.“

В главата ѝ се оформи идея. Обмисли я, докато крачеше напред-назад по сламата. Отиде в центъра на кръстовидната църква, където трансептът се пресичаше с нефа.

Погледна пак Рун и видя изгорения отпечатък над сърцето му.

Тя стоеше в сърцето на църквата на Юг.

А нали ролята на сърцето беше да изпомпва кръв?

Камъкът Sanguis трябваше да е тук.

Погледна нагоре към тавана. Дали Юг не го беше скрил някъде там?

„Не — реши тя. — Тази загадка вече е разрешена.“

Отново си спомни принципа.

Каквото горе, това и долу.

Погледна надолу към краката си, после клекна и разчисти сламата от пода. Започна да лази на четири крака, докато не откри камък с ясно различима вдлъбнатина.

Като чаша.

— Тук долу е — колебливо каза тя, после добави по-високо и уверено: — Превърнали сте Sanguis в сърцето на вашата Църква, мосю дьо Пайен! Скрили сте го тук.

Останалите се завтекоха към нея, като подплашиха черните птици под свода.

Юг ги последва.

Рун стигна пръв и клекна до Ерин. Сложи длан върху камъка, който беше открила.

— Тя е права. Усещам светостта, струяща оттук.

София клекна до него и протегна ръце, сякаш за да ги стопли от това лъчение. Единствено Елизабет остана назад, скръстила ръце на гърдите си, без да проявява интерес към камъка.

Дори лъвчето дойде. Досега бе стояло до Юг и предимно поглеждаше птицата на рамото му с естествено котешко любопитство и се облизваше. Сега, когато дойде при вдлъбнатината, постави лапа върху нея, сякаш се къпеше в онова, което чувстваше.

Това привлече вниманието на Ерин. Тя прокара пръст по ръба и си помисли, че и в този случай ключът е *кръв*.

— Това е сангвинистка врата — заяви Ерин. — Единственият начин да се отвори е с кръвта на сангвинист.

— Вие сте наистина забележителна жена — призна Юг. — С внимание, което е впечатляващо.

Тя впери поглед в него — усещаше, че има и още.

— Нещо ми казва, че отварянето точно на тази врата не е толкова лесно.

— Така е. Подобни врати могат да се заключват по много уникални начини.

Ерин си спомни как Бернар се беше изолирал от тях с командата *pro me*.

— Дори аз не мога вече да я отворя — каза Юг. — Заключих я с команда, която малцина сангвинисти помнят. Дори скъпият ми приятел

Бернар я е забравил.

Ерин кимна. Най-малкото имаше логика. Вратата беше заключена по такъв начин, че никой да не може да принуди Юг да я отвори.

— Вече съм твърде опетнен, за да го направя — каза Юг. — Ще е нужна чистота за отварянето на светия камък.

— Чистота? — повтори Ерин.

— Вратата може да се отвори единствено от сангвинист, който никога не е вкусвал кръв, преди да е пил виното и да е приел предложението на Христа. — Юг ги погледна. — Нужна е кръвта на Избания.

Ерин се обърна към Рун.

18:18

Рун отстъпи крачка назад.

„Не съм Избания... или поне вече не.“

Вярно беше, че не бе вкусвал човешка кръв, преди да стане сангвинист. Помнеше как бе нападнат на гроба на сестра си от стригой и бе спасен от трима сангвинисги, които го отведоха при Бернар. Там, паднал на колене, Рун бе положил клетвите си, пи от виното и облече мантията на ордена.

„Но вече съвсем не съм чист.“

— Това си само ти и никой друг — настоя Ерин.

— Не може да бъде. Аз съгреших. Вкусих кръв.

— Но греховете ти бяха опростени в пустинята — тихо каза тя и докосна голото му рамо. — *Ти* си.

Елизабет го погледна намръщено.

— Ти си най-чистият от всички ни, Рун. Какво пречи да опиташ? Да не се страхуваш, че ще се провалиш? Мислех си, че си по-корав.

Рун се засрами. Елизабет беше права. Беше уплашен, но в същото време осъзнаваше, че не може да бяга от задачата, ако има поне малка вероятност за успех.

С неохота коленичи на студения камък и сведе глава. Стисна сребърния си кръст. Паренето в дланта му напомни за нечистата му природа и как тя го владее. Но въпреки това трябваше да опита.

Вдигна ръка над вдлъбнатината и осъзна, че няма друга ръка, която да държи ножа.

„Колко съм паднал само... Рицар с една ръка.“

София му се притече на помощ, взе малкия нож, предложен ѝ от Юг, и прободе дланта на Рун. Тъмната кръв потече от раната. Рун завъртя китката си, стисна юмрук и капна прокълнатата си кръв във вдлъбнатината.

След това се прекръсти и продължи с ритуала, като завърши с *mysterium fidei*.

Всички гледаха.

Камъкът не помръдваше.

„Провалих се.“

Отчаянието го натисна, смазвайки го с истината си.

„Моите грехове обрекоха всички.“

32.

19 март, 18:22

Пиренеите, Франция

Елизабет се взираше в Рун. Прегърбен, със сведена глава, той бе самото олицетворение на поражението. Тя въздъхна при мисълта колко крехки са тези сангвинисти, как се опират на вярата си като на просешка тояга. Сриташ ли я, като посееш съмнение, падат като кегли.

И тогава София изигра ролята на хора от древногръцка трагедия.

— Рун беше единствената ни надежда. Той бе единственият член на ордена ни от хилядолетия, който никога не е пил кръв, преди да приеме Христовия дар.

„Не е вярно.“

Поне археоложката не се предаваше.

— Трябва да има друг начин. Ако вземем чук и длето...

— Няма да позволя църквата да бъде осквернявана по такъв начин — заяви Юг. — А и при всеки подобен опит камъкът ще падне в реката, която минава през сърцето на планината, и ще бъде изгубен завинаги.

— Значи сте сложили капан в тайното си хранилище — каза Джордан. — Признавам, подсигурили сте се отвсякъде.

Елизабет гледаше как устните на Рун се движат в безполезна молитва и изпита съжаление към него. Беше дал всичко за своя Бог, а се оказваше, че жертвата му е отишла на вятъра. В очите на Господ той бе определен за нечист като някой див стригой. Този провал бе наградата му за столетията служба на Църквата.

И за него сигурно щеше да е особено уничително да види кой би ги спасил сега, кой би отворил това хранилище, след като той не може.

— Дръпни се — каза Елизабет и взе ножа от София.

Клекна до Рун и взе наръч слама, за да избърше кръвта от вдлъбнатината в камъка.

Рун я зяпна.

— Какво...

— Млъкни — срязва го тя.

Все така на колене, Елизабет поряза дланта си и загледа как кръвта я изпълва. Видя отражението на собственото си лице в гладката повърхност.

„Съжалявам, Рун, знам колко ще те заболи.“

Изрече напевно съответните латински думи:

— Защото това е чашата на Моята кръв, на новия и вечно жив Завет.

После завъртя ръка и остави кръвта да закапе във вдлъбнатината. Накрая изрече последните думи от заклинанието:

— *Mysterium fidei.*

С тихо стържене камъкът потъна в пода, след което се плъзна настрани.

Разнесоха се изумени възклицания.

Единствено Ерин се разсмя.

Останалите се обърнаха към нея.

— Разбирам — каза тя. — Елизабет беше станала отново себе си, когато Рун ѝ върна душата в пустинята. След „Сан Марко“, когато Бернар я лиши от новата ѝ душа, като я превърна отново в стригой, на нея не ѝ бе позволено да пие кръв. Вместо това беше принудена още същата нощ да пие от виното.

— И не съм близвала нито капка кръв оттогава — добави Елизабет и се обърна към Рун. — Според повелите на Църквата аз оставам чиста. Аз съм Избраната. И ето го доказателството.

Тя се дръпна настрани, за да остави слънчевите лъчи от прозорците на църквата да осветят отвора. Огнена светлина се отрази от повърхността на скрития вътре тъмночервен камък и страните му пламнаха. Сиянието сякаш се изливаше от сърцето на камъка.

Макар да бе почти заслепена, Елизабет се взря дълбоко в аления камък, поразена от красотата му. Беше виждала много скъпоценности през живота си. Като смъртна тя бе една от най-богатите жени на света. Но никоя от онези скъпоценности не я беше грабвала така силно.

И тя не беше единствената.

Джордан рухна на колене. Отраженията от камъка играеха по лицето му и приличаха на прясна кръв.

— Той пее — изстена войникът.

18:27

Сърцето на Джордан пееше на огнения камък и той отговаряше в свещена симфония, като го привличаше все повече в мелодията си, в светлината си. Светът около него сякаш изчезна и се превърна в сенки пред това сияние.

„И как би могло да е иначе?“

Чу, че останалите заговориха, но гласовете им идваха някъде отдалеч и думите им бяха като незначителен шум пред великолепието на тази песен.

— Не го ли чувате? — попита той в опит да ги накара да се заслушат.

Един по-остър глас проряза мелодията, като звънеше между отделните тонове.

— Ерин Грейнджър, вземи камъка! Скрый го от светлината, преди той да се е изгубил завинаги в него!

Джордан позна гласа на отшелника.

След миг сиянието угасна и заглуши вечната песен. Светът отново си възвърна плътност, тегло и сенки. Джордан видя някаква жена да увива камъка в бяла кърпа и да угасява огъня му. Очите ѝ го гледаха със страх и тревога.

Някой ѝ донесе раница и тя напъха съкровището в нея. Звукът на затварящия се щип сякаш отекна в смълчаната църква.

Ръцете на Джордан се вдигнаха към жената, към раницата. Копнееше да извади камъка от скривалището му, да го поднесе към слънчевата светлина, да изслуша песента му докрай.

Жената отстъпи крачка назад и попита:

— Някой чу ли *пеене*?

Всички дружно отрекоха.

Светът около Джордан бавно ставаше все по-веществен. Но ако напрегнеше слух, още можеше да долови съвсем слабо песента от раницата и дори някакво ехо от собствения си джоб. Това ехо бе потъмно и изумрудено, пълно със злачен живот и обещание за корени и листа, за цветя и стебла.

— Джордан — рече сладък глас в ухото му. — Чуваш ли ме?

„Да.“

— Джордан, отговори. Моля те. — После продължи по-тихо, към другите: — Какво му стана?

— Неуравновесен е.

„Отново отшелникът.“

— Какво означава това?

— Докоснат е от ангелска кръв. Въпреки че го защитава и изцелява, тя поглъща все повече от човешката му същност всеки път, когато го спасява. Можете да видите карта на тази война, изрисувана по кожата му. Ако ангелската сила победи, ще го изгубите завинаги.

Нечия длан докосна челото му. Допирът бе леденостуден като стопен сняг върху горещата му кожа.

— Как можем да му помогнем?

„Тя се казва... Ерин.“

— Не позволявайте да забрави човешката си същност.

— Какво означава това? Какво трябва да направим?

Джордан чу в тихата песен промяна, която отклони вниманието му. Шепот от някакъв по-малък хор, по-тънка нишка, която се виеше през песента, вкарваше по-ниски предупредителни тонове.

Заповяда на устните си да се размърдат.

— Някой идва.

Последва мълчание, което му позволи да се вслуша по-добре.

— Невъзможно — отново заговори отшелникът. — Навсякъде имам стражи. В сенките на гората, в тъмните тунели. Щяха да ме предупредят. В безопасност сте.

Тъмните тонове зазвучаха по-силно в главата на Джордан.

Лъвчето изръмжа и бялата му козина настръхна предупредително.

Джордан се изправи, отиде до стената и грабна някакво оръжие с дълга дръжка.

— Остави мотиката — каза отшелникът. — Няма нужда от насилие.

Джордан се обърна към дълбоките сенки в дъното на църквата.

Твърде късно.

„Той е тук.“

18:48

Легион пристъпи в тъмния тунел от дълбоките сенки на старата гора. Други го водеха — онези, които бе открил да се спотайват сред дърветата, създания с покварена природа, които си мислеха, че са намерили покой на тази планина. Вместо това се озоваха с дланта на Легион върху бузите си, когато ги беляза и ги подчини на властта си. Погълна спомените им, информацията за бърлогата на отшелника, научи тайните проходи в тази планина.

След като бе научил за това място през очите и ушите на отец Грегъри, Легион беше напуснал Прага. Все още слабото му тяло бе носено от онези, които носеха знака му. Трима белязани сангвинисти осигуриха превозно средство — хеликоптер със затъмнени стъкла, с който можеха да го пренесат над земята в светлината на новия ден.

Кацнаха от другата страна на планината, далеч от хеликоптера на врага. Нататък старата гора го защитаваше от допира на слънцето. Докато се изкачваше, той се потопи в сладкия аромат на богатата почва, на плесента върху гниещо дърво, на зелени листа и кора. Очите му пиеха изумруденозеленото на балдахина от листа, меките листенца на цветята. Ушите му долавяха всяко шумолене, чуруликане и шетня на живота, които му напомняха за рая, който можеше да бъде този свят, ако бе останал недокоснат от човека.

„Ще превърна света отново в истинска градина — помисли той. — Ще покосявам, плевя и изгарям, докато той отново не стане рай.“

В гората откри пазителите на отшелника, зверове и стригои, верни на мъжа, който обещаваше път към покой. Нужно беше само едно докосване, за да ги освободи от тази заблуда, да ги направи свои, така че никой не вдигна тревога.

А после Легион влезе в тунелите, развеселен, че врагът е потърсил подобно убежище, че се е заобиколил с покварените, които така лесно можеха да се обърнат срещу него. Продължи напред и с всяко негово докосване бурята набираше сила в тъмното сърце на планината.

С всяка стъпка в леговището на отшелника очите му се умножаваха, гласът му се засилваше. Робите му призоваваха други при него. Те се събираха като нощни пеперуди около студения му пламък, за да подсилят редиците му още повече.

Последва силите си още по-навътре — докато не чу познатото туптене на сърца.

Трескавото трептене на Жената, гръмовните удари на Воина.

Двамата, които едва не унищожиха съсъда му.

Яростта пламна в него и той вдигна ръка и заповяда: „Вървете“.

Бурята му забушува през тунелите, за да се разрази върху враговете. Легион знаеше, че те вече са се сдобили с втория камък — огнената му песен бе стигнала до него. След като вече знаеше, че камъкът е намерен, той вече не се нуждаеше от другите, дори от Рицаря.

Даде последната си заповед, изпълвайки с желанието си смълчаните сърца на армията си.

„Избийте ги. Всички.“

18:50

Следван плътно от лъвчето, Рун грабна една коса.

София вече държеше брадва в едната си ръка и чук в другата.

Елизабет вдигна лопата.

Рун се обърна точно когато фигурите изригнаха от един тунел в дъното на църквата и връхлетяха върху събралите се там стригои и бласфемари като разбиваща се в скалите вълна.

Ако не беше предупреждението на Джордан преди секунди, щяха да са неподготвени, да попаднат в капана преди да могат да реагират.

Един от нападателите се откъсна от битката и полетя във въздуха към Ерин. Тя беше клекнала и тъкмо вдигаше раницата с камъка и евангелието, за да ги защити.

Рун се хвърли към нея, замахна високо с косата, улучи крака на звяра и отхвърли тялото му настрани. Стригоят се стовари на пода, от отрязания крайник шуртеше черна кръв. Въпреки това той се мъчеше да се добере до тях, като драскаше и риташе. От гърлото му се разнесе свиреп писък и създаването отметна глава, разкривайки черния отпечатък на длан върху бледата си буза.

Знакът на Легион.

И тогава се появи Джордан: движеше се с бързината на връхлитащ ястреб. Замахна с мотиката и разцепи черепа на създаването.

Рун издърпа Ерин на крака, а Джордан се завъртя и счупи оръжието си в гърба на пантера бласфемари. После се извъртя

обратно, за да забие разцепения край в окото на животното. Преди Рун да успее да реагира, Джордан се обърна и изтръгна косата от ръката му.

Вместо да протестира, Рун отстъпи с Ерин — трябваше да спаси нея и товара ѝ.

София и Елизабет го пазеха от двете страни, докато Джордан удържаше врага. Все повече и повече зверове и стригои се изсипваха в църквата. Броят им беше смазващ. Не можеха да спечелят тази битка.

И тогава зад гърба на Рун блесна светлина, съпроводена с оглушителен грохот.

— Насам! — извика Юг.

Рун погледна през рамо и видя как Юг отваря втората порта на църквата, портата към гръмовния водопад. До края на деня оставаха няколко минути, а църквата на Юг гледаше на изток. Слънцето залязваше на запад и планината засенчваше прага. Светлината бе твърде слаба, за да им предложи някаква реална защита.

Сякаш за да докаже това, друг стригой се откъсна от множеството и се хвърли към тях.

Бяло петно се стрелна във въздуха и прикова нападателя към пода, разкъса лицето и гърлото му със сребърни нокти, сякаш се мъчеше да изтрие знака на Легион от плътта.

Юг сграбчи Рун за лакътя и тикна в ръцете му някакъв навит ръкопис.

— Това е стара карта, нарисувана върху телешка кожа. Тя ще ви покаже пътя към долината.

Рун взе свитъка и го напъха в колана си за по-сигурно. После грабна Ерин през кръста. Имаше само един начин да оцелеят в тази атака.

— Трябва да скочим — каза той.

Ерин се завъртя в хватката му и погледна към тъмната църква и бушуващата вътре битка.

— Джордан...

Рун също погледна натам. Джордан беше като скала наскрив черен водовъртеж. Движеше се с невероятна скорост и свирепост, кървеше от хиляди рани, пръскаше мрака със светлата си кръв, като го изгаряше и прорязваше диря през него с косата си.

Но дори Воинът на Човека не можеше да издържи дълго пред подобна буря.

Пред очите на Рун Джордан рухна на коляно. Всеки момент щеше да бъде погълнат.

— Ние ще се погрижим за него — каза София и махна на Елизабет.

Юг изсвири и от сенките се появи глутницата черни кучета.

— Пазете ги — нареди Юг и посочи двете жени. — Воинът на Човека не бива да падне.

Глутницата се втурна напред със София и Елизабет.

Рун хвана Ерин още по-здраво и ѝ обеща:

— Няма да се провалят.

Ерин го погледна. Очите ѝ блестяха от страх, но тя му се довери и кимна.

В църквата се появи нова фигура, по-тъмна от сенките, същинска черна скулптура на бивш приятел.

Ерин също забеляза чудовището.

„Легион в кожата на Леополд.“

Значи демонът още бе жив.

Без да чака повече, Рун направи единственото, което им оставаше.

Придърпа Ерин до себе си, отстъпи към водопада и скочи през ръба.

18:55

Ерин ахна от ледения студ. Силата на водата изкара въздуха от дробовете ѝ. Запремятаха се надолу, но единствената ръка на Рун я държеше в желязна хватка през раменете, краката му бяха като стомана около кръста ѝ, бузата му се опираше в нейната.

Падането във вира разтърси всяка костичка в тялото ѝ. Потънаха толкова дълбоко, че ги обгърна мрак. Ерин нагълта вода и се задави. После усети, че се издига нагоре. Рун продължаваше да я държи, не я пускаше нито за миг.

Излязоха на повърхността и ги посрещна ревят на водопада.

Ерин се закашля и жадно си пое дъх.

Рун я помъкна към брега. Ерин най-сетне успя да се окопоти достатъчно, за да направи опит да плува сама. Изпълзяха на четири крака на сушата. Тя се обърна, седна и погледна нагоре. Слънцето беше почти залязло и водопадът бе притъмнял и скриваше църквата зад него.

— Джордан — задавено каза тя.

Рун стана и залитна към купчината дрехи и екипировка. Ерин го последва, разтреперана от студ и страх. Грабна пистолета си. Допирът на стоманата ѝ помогна да се поуспокои.

Рун взе сребърния си карамбит.

— Слънцето ще залезе след няколко минути. Трябва да тръгваме.

— А Джордан и другите?

Сякаш призвани от думите ѝ, няколко оплетени фигури полетяха през тъмния водопад, понесоха се във въздуха, паднаха във вира и потънаха дълбоко. Ерин се втурна към брега. От водата се издигаше буря от мехурчета — и изведнъж от дълбините се появи фигура.

Елизабет.

Елизабет избута отпуснатото тяло на Джордан и го обърна по гръб. Той не помръдваше. Кръвта се разтичаше около него и опетняваше сините води като разлят петрол. От огромна зейнала рана се виждаше бяла кост.

София също изплува, мъкнеше подгизналото лъвче. То се замята, изпаднало в моментна паника, но бързо се окопоти.

Ерин нагази във водата с Рун, за да издърпат Джордан.

Блестящите му сини очи се взираха нагоре, но не виждаха нищо.

„Мъртъв ли е?“

И тогава гърдите му се надигнаха веднъж, втори път.

— Още е жив — каза Елизабет. — Но сърцето му отслабва с всеки удар.

— Права е — каза Рун. — Дори чудодейното му изцеление може и да не го спаси без помощ.

На Ерин ѝ се прииска да има техните сетива, да чуе сърцето му, да е още по-близо до Джордан.

София посочи към тъмната гора надолу по склона.

— Трябва да се махнем от планината. Пътеката вече е достатъчно тъмна и силите на Легион могат да ни преследват.

Силен плясък накара всички рязко да се обърнат.

Огромна черна фигура бе скочила във вира. Всички отстъпиха назад. Джордан остана проснат на брега, кръвта му продължаваше да изтича във водата.

Ерин вдигна пистолета си и се прицели в гърдите на създанието. Беше го забелязала по-рано в църквата, част от менажерията на Юг.

Черната горилла изгази през водата и тръгна към Джордан.

— Не — каза София и избута ръката на Ерин надолу. — Не е покварена. Беше до Юг, когато скочихме.

Горилата вдигна Джордан и внимателно метна тялото му на рамо.

— Юг сигурно я е пратил да ни помогне — каза София.

— Грабвайте оръжията — нареди Рун.

София и Елизабет бързо се въоръжиха. Ерин взе картечния пистолет на Джордан и го метна на рамо.

„За да го използваш, когато се справиш“ — обеща на Джордан наум.

Побягнаха заедно през поляната, водени от горилата.

— Ами Юг? — попита Ерин.

Елизабет погледна назад със странно скръбна физиономия.

— Той не би изоставил паството си.

— Освен това възнамерява да ни спечели време — добави София и забърза напред.

Когато стигнаха дърветата, зад тях се разнесоха писъци. От водопада се изсипаха тъмни фигури — като мравки, спасяващи се от наводнен мравуняк.

„Времето ни май изтече.“

33.

19 март, 19:04

Пиренеите, Франция

Легион отдръпна дланта си от бузата на жената и отметна русата коса от лицето ѝ. Гледаше как нейните очи стават негови. Вече можеше да гледа през тях и да вижда великолепието на собственото си лице. Знаеше и името ѝ, след като спомените ѝ го изпълниха.

Франческа.

През десетки други очи гледаше ловците си, които преследваха жертвите си в гората отвън, чуваше как воят им отеква по планинските склонове.

Стоеше в църквата, изправен срещу собствената си жертва.

Вече притежаваше всички зверове и стригои тук.

С изключение на един.

Отшелникът стоеше пред него, с гръб към стената, окървавен, но непоколебим. На гладкото му лице нямаше и следа от страх. Кафявите му очи гледаха спокойно.

— Можеш да спреш — каза той. — Дори сега. Мирът и прошката са достъпни за всеки. Дори за дух от мрака като теб.

— Искаш да ме опростиш — рече Легион и веселието се надигна в него. — Но аз съм отвъд греха и проклятието, така че не се нуждая от опрощение. Но ти... — Той вдигна ръка. — Ще отнема болката ти, страданието, дори измамното ти чувство за мир. Ще намериш истински покой в покорното послушание. И така ще споделиш с мен всичко, което знаеш, всичко, което си им казал.

— Нищо няма да ти кажа.

Отшелникът се обърна, сякаш за да отхвърли предложението му. Но вместо това сграбчи един огромен дървен лост, скрит в една цепнатина, и го издърпа с огромен напън. Някъде отдолу се чу трясък, подът се разтресе — и пропадна под двамата.

Легион се хвърли напред. Тухли и камъни се откъснаха под краката му. Отшелникът скочи високо и се хвана за един стenen свещник. Легион успя да докопа ботуша му с черната си ръка.

Остатъците от пода пропаднаха в огромна яма, скрита под църквата, и отнесоха всичките му останали сили. Изригна облак прах от натрошени тухли и трески, донасяйки със себе си грохота на течаща вода някъде далеч долу.

Ако паднеше, Легион щеше да остане завинаги в земните недра, затворен така сигурно, както бе в сърцето на онзи зелен диамант.

Ужасът се надигна в него.

Легион погледна нагоре и видя лицето на отшелника — Юг го гледаше спокойно, но и решително.

„Недей“ — заповяда му Легион.

Но пръстите му докосваха само обработена кожа, а не плът. Волята на отшелника още си бе негова. И той я използва — разтвори пръсти и се пусна.

Полетяха заедно надолу към мрака.

19:10

— Не спирайте! — извика Рун. Преди малко беше чул приглушена експлозия, силно стържене на камъни и разцепващо се дърво. Нямаше представа какво означава това, знаеше само, че групата му още е преследвана от виещата глутница стригои и бласфемари.

Тичаше плътно до Ерин. Пред тях горилата се носеше с Джордан на рамо, спускаше се бързо по склона, като прегазваше храсти и пречупваше фиданки, все едно чупеше клечки. Едрото тяло оставяше пътека през гъстата гора подобно на полетял надолу булдозер.

София беше взела оръжието на Джордан и стреляше в движение назад. Сребърните куршуми свистяха през борови иглички и раздираха листа. Елизабет тичаше от лявата му страна, като сечеше със сабя и нож. Отдясно ги защитаваше лъвчето — движеше се като призрак.

Въпреки това бързо губеха преднина.

Врагът всеки момент щеше да ги настигне.

София се появи до Рун и метна димящото оръжие на гръб.

— Свърших патроните. — На лицето ѝ се беше изписал страх. — Няма да успеем. Ще трябва да...

— Залегнете! — прогърмя вик.

Рун позна гласа и се подчини. Бутна Ерин в дебелата шума и я прикри с тялото си. Другите също залегнаха. Дори лъвчето се плъзна

до Рун и се сниши. Бялата му опашка се замята гневно през листата.

Единствено горилата продължи надолу по склона.

Зад нея се появи Кристиан, на няколко метра надолу по склона. Приклекна — държеше два автомата до бедрата си — и откри огън.

Сребърният залп разкъса гората и върху тях се посипаха листа и трески. Трясъкът оглуши Рун. Дори когато стрелбата свърши, ушите му продължаваха да пищят.

— Тръгвайте! — извика Кристиан и захвърли безполезните оръжия. — Спечелихме само малко време! Тичайте към хеликоптера!

Втурнаха се още по-бързо надолу.

Най-сетне излязоха на поляната. Хеликоптерът боботеше отпред, перките бавно се завъртаха.

Слънцето вече беше напълно залязло.

Трябваше да се махнат от планината.

Горилата ги чакаше до машината, опряна на яката си ръка, дишаше тежко. Стигнаха до нея и София и Кристиан взеха Джордан и го сложиха отзад. Ерин седна до него.

Рун пристъпи до горилата и постави ръка на косматото ѝ рамо.

— Благодаря.

Част от него още се съмняваше в делото на Юг — винаги беше вярвал, че спасението на подобни прокълнати създания е невъзможно.

„Но вече не.“

Горилата го побутна в гърдите, сякаш го беше разбрала.

После се обърна и тръгна обратно към гората, загледана към далечния водопад, решена да се върне, да защити мъжа, който ѝ беше предложил не само дом, но и сърцето си.

Рун също погледна към планината, докато се качваше в хеликоптера.

„Господ да те пази.“

19:22

Легион лежеше потрошен сред изпочупени греди и пръснати парчета от пода на църквата. Отломките бяха паднали на една издатина, стърчаща от стената на дълбоката яма. Беше паднал тук не по щастлива случайност, а благодарение единствено на волята си.

Беше забелязал издатината и се хвърли към нея, надявайки се, че тя ще го издържи.

И не само него.

Така и не беше пуснал ботуша на отшелника, докато падаха, и сега тялото му лежеше до неговото, още по-изпотрошено. Вратът на противника му беше извит под неестествен ъгъл; кръвта течеше между камъните и капеше в реката далеч долу.

Но у него още беше останала искрица живот.

„Може би достатъчно.“

Легион мъчително изпълзя до него, чуваше хрущенето на собствените си кости.

„Ще науча онова, което знаеш.“

Посегна към бледата буза. Кафявите очи го гледаха — премрежени, но все така непокорни. Легион не обърна внимание на погледа и постави длан върху жертвата си. При докосването усети колко слабо е пламъчето, трептящо в отшелника.

„Дали е достатъчно?“

Дръпна ръката си и се намръщи. Както се беше опасявал, дланта му не беше оставила отпечатъка си. Отшелникът бе твърде близо до смъртта, за да задържи знака му. Легион опита отново, но мракът му не можеше да намери нищо, което да е достатъчно, за да бъде овладяно.

Отшелникът затвори очи и на устните му потрепна усмивка. Мислеше си, че е победил.

„Грешиш.“

Легион се надигна с мъка. Макар да не можеше да овладее мъжа като демон, имаше и други пътища към знанието.

„Моят съсъд си остава стригой.“

Оголи зъби. Сякаш усетил надвесения над гърлото му хищник, мъжът отвори очи и в тях се изписа страх, когато със закъснение разбра какво предстои.

Легион заби зъби дълбоко в студената плът. Пи жадно от пресъхващия извор — създаваше кръвна връзка между двамата, между хищник и дивеч, между стригой и жертва. С всяка капка приемаше все повече и повече, изсмукваше последните сили на отшелника, принуждаваше го да сподели всичко, което знае, докато ставаха едно цяло.

Дори след като се сдоби със знанието, Легион продължи да се храни, да изпива жертвата си на големи глътки, докато не остана нищо. Едва тогава се претърколи по гръб и изпрати волята си към онези, които бяха оцелели, заповяда им да спуснат въже, за да го изтеглят, да осигурят още кръв, за да се излекува.

Усмихна се в мрака.

Беше научил нещо от отшелника. Нещо несподелено с другите. Не знаеше дали го е направил нарочно, или просто не му е обърнал достатъчно внимание.

Все пак можеше да използва това знание срещу врага си.

„Но първо трябва да се освободя... и да стигна до долината преди тях.“

34.

19 март, 20:04

Ласер, Франция

Щом кацнаха на пасището до френското село Ласер, Кристиан скочи от пилотската кабина и отиде отзад, за да извади носилка от товарния отсек. София и Елизабет свалиха Джордан и го положиха на нея. Ерин ги последва, като се опитваше да не гледа кръвта, която се бе събрала на локва в кожената седалка.

„Джордан, само не ми умирай.“

По време на полета двете с Елизабет бяха използвали комплекта за първа помощ, за да почистят и превържат най-големите рани. Графинята действаше сърчно — явно бе натрупала опит от обработването на бойни рани. Материалите им обаче свършиха преди да успеят да се погрижат за всичките. След това Ерин бе завила Джордан с едно червено одеяло, но докато проверяваше периодично състоянието му, бързо осъзна, че този път дори по-малките поражения не се възстановяват. Джордан умираше.

Огледа се и видя малък чифлик. Всичките му прозорци светеха.

„Защо кацнахме тук?“

— Трябва да закараме Джордан в болница — каза тя настоятелно.

— Ще трябва да се задоволим с това. — Кристиан вдигна единия край на носилката. — Най-близката болница е твърде далеч.

София вдигна другия край, докато Рун затваряше лъвчето в клетката му в хеликоптера. Без да чака, Кристиан тръгна към къщата. Ерин трябваше да тича, за да не изостане.

— Къде сме? — попита тя.

— Тук живее пенсиониран доктор — отвърна Кристиан, без да забавя крачка. — Приятел на ордена. Очаква ни.

Когато приближиха, вратата се отвори и на прага се появи старец и им даде знак да влизат. Носеше кафяви кадифени панталони и синя карирана риза. Имаше гъста бяла коса и светлокафяви очи под рунтави

вежди. Изсеченото му лице стана много сериозно, когато погледна Джордан.

Старецът каза нещо на френски и сангвинистите забързаха с носилката по гол коридор към тъмната кухня. Ерин ги последва.

Единият ъгъл на помещението беше зает от желязна печка. От нея лъхаше топлина, а отгоре имаше чайник с вряла вода. На един стол до печката бяха сгънати груби кърпи, върху които бе поставена лекарска чанта от напукана кожа. Всичко това приличаше на филмов реквизит, а не на нещо, което би могло да им помогне.

Сангвинистите вдигнаха Джордан от носилката и го сложиха на масата.

Когато го видя на по-силна светлина, Ерин едва не припадна. Алените линии бяха станали много по-дълги и вече покриваха гърдите му, пълзяха по врата и лицето. Завъртулки се виеха гневно по брадичката му и продължаваха нагоре към устните. Шарките изпъкваха в ярък контраст на пепелявия фон на кожата.

Но поне малките рани най-сетне бяха започнали да зарастват.

Докторът махна подгизналата от кръв марля и стомахът на Ерин се сви. От дясното рамо до левия хълбок на Джордан минаваше дълбок разрез. Виждаха се кости и разсечени мускули.

Докторът бързо почисти гърдите на Джордан и подаде кърпата на Ерин. Тя стисна топлото окървавено парче плат, без да знае какво да прави с него, докато София не ѝ го взе.

— Ще се оправи ли? — попита Ерин.

— Изгубил е много кръв — отговори ѝ докторът на английски. — Но повече ме тревожи голямата рана. Не кърви много, но пък кръвта не се е съсирила. От друга страна, сякаш всички кръвоносни съдове са се затворили.

— Можете ли да му помогнете? — попита Ерин и долови истерията в гласа си. Пое дълбоко дъх, за да се овладее. Трябваше да остане спокойна, заради Джордан.

— Ще зашия артериите и ще затворя раната. Но той целият гори. Не разбирам защо. При такава кръвозагуба температурата му би трябвало да е паднала, и то много. Ще трябва да я сваля.

— Не — в един глас казаха Ерин и Рун.

— Температурата не е причинена от заболяване — обясни Рун.

— Няма връзка с физиологията му — добави Ерин, мъчеше се да намери думи, с които да обясни необяснимото. — В кръвта му има нещо, което му помага да се възстанови.

„Поне се надявам да е така.“

Докторът сви рамене.

— Не разбирам и не съм сигурен, че искам да разбера, но ще го третирам като нормален пациент и ще видя дали ще прескочи трапа. Не мога да направя нищо повече.

Докато старецът работеше, Ерин седна до масата и хвана ръката на Джордан. Направо гореше в дланта ѝ. Тя прокара пръсти през късата му руса коса. Беше мокра от пот.

Кристиан застана до доктора и каза:

— Мога да помогна.

— Нищо против — отвърна старецът. — Извади изварените инструменти от чайника.

Ерин също искаше да помага, но си знаеше мястото и остана да държи ръката на Джордан. Докторът правеше всичко по силите си, но тя знаеше, че раните на Джордан не са само физически. Пръстите ѝ проследиха извитата шарка по дланта му — тя едновременно я мразеше и се молеше на минаващата през нея сила да спаси мъжа, когото обичаше. Знаеше, че същата тази сила може да го погълне напълно, да ѝ го открадне също като смъртта — но дали това бе лошо за самия Джордан? Той можеше да прекрачи човешката си същност и да се превърне в ангел. Трансформацията като че ли изобщо не го смущаваше така, както смущаваше нея. Как можеше да позволи на егоистичните си желания да му попречат да стане ангел?

В съзнанието ѝ отекна предупреждението на Юг дьо Пайен: „Не позволявайте да забрави човешката си същност“.

Но какво означаваше това?

21:21

Джордан се носеше в изумрудена мъгла, изгубен за самия себе си и за всичко, освен за едва доловимата мелодия. Тя му пееше тихо, обещаваше покой, привличаше го все по-дълбоко в сладката си прегръдка.

Но някаква съвсем малка частица от него оставаше — единствена нота срещу могъщия хор. Тя се сви в як възел на съпротивата, около една дума.

Не.

Около тази дума се събираха спомени, подобно на перла, образуваща се около песъчинка.

... как се кара със сестра си кой да седне на предната седалка...

... как напърга всички сили да извлече ранен приятел на безопасно място, докато куршумите свистят над тях...

... как продължава да работи по стар случай и намира справедливост, когато всички други са се отказали...

Около тези мимолетни спомени се оформи нова дума, която определяше природата му, ядро, около което можеше да гради.

Инат.

Прие го като своя същност и го използва, за да продължи да се бори, да се извива и да ритва, да търси отвъд обещанията на песента, да иска нещо повече от покой.

Мятането му раздвижи мъглата и я разпръсна, колкото да зърне червеникава светлина в далечината. Насочи се към нея. Усещаше достатъчно от самия себе си, за да добави нова дума.

Копнеж.

Огнената точка ставаше по-голяма, от време на време потрепваше, понякога изчезваше напълно. Но той остана съсредоточен върху нея, знаеше, че тя има значение, въпреки че тихите тонове му казваха обратното.

Накрая рубинената частица се приближи достатъчно, за да различи нов звук — барабанен ритъм. Той звучеше през хора, контрапункт на тихите звуци. Блъскаше и думтеше, пълен с хаос и безпорядък, всичко, което музиката не беше.

Оформи се нова дума, определяща това объркано съвършенство.

Живот.

Почувства се прероден от тази дума — раждане, съпроводено с пронизваща болка, която разсече мъглата и му даде крайници, гърди, кости и кръв. Той вдигна новите си ръце и запуши уши, още докато се оформяха, за да заглуши сладката музика.

Но барабанният ритъм ставаше все по-силен и по-силен.

И той го разпозна.

Туптене на човешко сърце, уязвимо и малко, просто и обикновено.

Отвори очи и видя лице, взиращо се надолу към него.

— Ерин...

21:55

— Героят се буди — каза Елизабет, като се мъчеше да го каже презрително, но дори в собствените ѝ уши думите ѝ звучаха облекчено, дори радостно.

„А и как иначе?“

Лицето на Ерин грееше от радост, докато целуваше Джордан. Облекчението направо сияеше през кожата ѝ, в очите ѝ грееше нежност. Рун навремето бе гледал Елизабет по такъв начин. Пръстите ѝ неволно се вдигнаха да докоснат устните ѝ при спомена, но тя се усети и свали ръката си.

След почти два часа в импровизираната операционна Джордан вече лежеше на тясно легло в една задна стая на къщата, целият в бинтове, с покрито с шевове лице. Докторът си бе свършил работата добре, но Елизабет знаеше, че истинското изцеление изобщо не се дължи на сръчността му с иглата.

Рун се размърда на изтърбушения стол в ъгъла и събуди лъвчето, което се беше свило на кълбо в краката му — беше го довел при тях. Кристиан и София се бяха молили за спасението на Джордан, но накрая бяха излезли, за да съставят план за действията им отгук нататък.

Рун стана, докосна Ерин по рамото и се обърна към Елизабет.

— Ще отида да кажа на София и Кристиан.

Когато Рун излезе, Елизабет пристъпи към Ерин и застана до нея със скръстени на гърдите ръце. Любовта на археоложката към Джордан личеше във всяко докосване, във всяка прошепната дума.

Елизабет погледна алените линии, които се виеха по тялото и лицето му.

„Вярно е, че още дишаш, но не си добре.“

Запази тези мрачни мисли за себе си.

Явно чул новината за пациента си, докторът се върна и почна да преглежда Джордан — светна с фенерче в очите му, преслуша сърцето

му, постави длан на челото му и промърмори:

— Невероятно!

Вратата рязко се отвори и Рун нахълта в стаята заедно с другите сангвинисти. По-рано всички бяха пили вино, дори Елизабет. Сега тя се чувстваше възстановена и виждаше, че другите също са се съживили, но в същото време на лицата им беше изписано безпокойство, а в движенията им се долавяше нетърпение.

Те знаеха истината.

Тази нощ светът пропадеше в мрака, по телевизията и радиото непрекъснато съобщаваха ужасни новини за кръвопролития и чудовища. Паниката растеше с всеки изминал час.

Не биваше да губят нито минута.

Кристиан заговори забързано:

— Самолетът е зареден и чака. Можем да стигнем до пистата за петнайсет минути и да отлетим незабавно. Ако изстискам двигателите докрай, можем да стигнем до Катманду за по-малко от седем часа. Ще кацнем малко рисковано, но би трябвало да успеем.

Планът зависеше от една жизненоважна подробност, така че Кристиан се обърна към Джордан.

— Как си?

— Бил съм и по-добре — отвърна Джордан.

Рун се обърна към доктора.

— След колко време ще може да пътува?

Старецът го погледна смаяно, сякаш не вярваше на ушите си.

— След дни, дори седмици!

— Готов съм — каза Джордан и се помъчи да се надигне — и дори успя. — Ще спя в самолета!

Разтревожената Ерин се обърна към Рун. Погледът ѝ го умоляваше да разубеди Джордан, да се вслушат в думите на доктора.

Рун обаче ѝ обърна гръб и каза:

— Тръгваме.

Единствена Елизабет зърна лицето на Рун, докато той минаваше покрай нея. Видя как изричането на тази дума пред Ерин го беше съсипало.

И сърцето на Елизабет също бе смазано, когато осъзна колко много Рун обича тази жена.

Затова тя го остави да се махне — както от стаята, така и от сърцето ѝ.

„Има друг, който се нуждае повече от мен.“

35.

19 март, 22:04

Рим, Италия

Томи тичаше по тъмната улица към сияещия купол на „Свети Петър“. Площадът пред базиликата обикновено бе пълен с туристи, които се шляеха и зяпаха, но тази нощ бе пуст заради полицейския час. Десетки патрули от въоръжени мъже и сангвинисти в цивилни дрехи кръстосваха града.

В самия град ревяха сирени и се чуваха писъци. Навсякъде бушуваха пожари и безброй стълбове дим се издигаха в небето.

Томи се препъна и падна. И един от тримата му телохранители сангвинисти моментално го вдигна. Тримата го местеха от апартамента му до реката във Ватикана.

„За твоя защита“, както му бе обяснено.

Беше се опитал да възрази, тъй като се боеше, че Елизабет няма да знае къде е. Беше се опитал да ѝ се обади след залез, когато страхът му растеше заедно с хаоса навън, но мрежата беше претоварена.

На входа към площада беше издигната барикада — метални прегради, високи три метра. Отгоре имаше снайперисти в специални бронирани кабинки. Огромни прожектори светеха в подножието на преградата и осветяваха околните улици.

Градът беше под обсада.

Но от кого?

По-рано беше гледал новините на Би Би Си, които показваха репортажи за нощни нападения по цяла Европа и по останалия свят. Патрули обикаляха големите градове, особено след залез-слънце. Рим не беше единственото място, където бе обявено военно положение.

Томи имаше чувството, че стригите са станали по-силни и са излезли от контрол.

Когато стигнаха барикадата и ги пуснаха да влязат, Томи зяпна безбройните швейцарски гвардейци и сангвинисти вътре, заели позиции покрай стените и по балконите около площада. Още

въоръжени хора бързаха да попълнят редиците им, преди портите да се отворят.

Сякаш Църквата събираше въоръжените си сили, за да се защити, като оставяше всички останали да се оправят сами.

Поведоха го през площада към базиликата. Огромните ѝ врати бяха покрити с нови метални брони.

— Вътре ще си в безопасност — каза един от телохранителите му.

„Може би...“

Тревогата за Елизабет го изгаряше. Какви ли беди я бяха сполетели? Томи егоистично искаше тя да е до него. Едва тогава щеше да се почувства наистина в безопасност. Но в същото време знаеше, че има неща, от които не би могла да го защити дори Елизабет.

Закашля се, прикри устата си с ръка и се преви от болка.

Погледна дланта си.

Кръв.

ШЕСТА ЧАСТ

*Змии, рожби ехидници, как ще избегнете
осъждането за в геената?*

Матей, 23:33

36.

20 март, 10:48

Във въздуха над Хималаите, Непал

Хеликоптерът летеше към острия като нож хребет на заснежената планина. Ледената стена пред тях се издигаше на височина шест хиляди метра, максималната, до която можеше да стигне машината. Когато стигнаха хребета, роторите вдигнаха снежни вихрушки, а вятърът ги заблъска напред-назад. Хеликоптерът сякаш беше попаднал в капан, увиснал над ледения бръснач — после носът му клюмна надолу и се спуснаха от другата страна.

Ерин си пое дъх — беше забравила да диша.

— Кацаме след десет минути — с вбесяващо спокоен глас съобщи Кристиан от пилотската кабина.

Току-що бяха преодолели последната планинска верига — Ганеш Химал — и сега се спускаха към дълга долина. Огромни остри върхове ги заобикаляха от всички страни, което обясняваше защо това място е останало недокоснато от модерния свят толкова дълго. Според старата карта, която им бе дал Юг дьо Пайен, през средата на планината би трябвало да се вие река, но долу Ерин виждаше само ослепително бяла покривка. Реката вероятно беше замръзнала и покрита със сняг по това време на годината. Може би през лятото долината бе тучно и зелено място, но точно сега приличаше на негостоприемна пустош.

„Определено не е Едем.“

Затропа с тежките си ботуши, за да върне кръвообращението в краката си. Стоманените котки затракаха по металния под. Макар че кабината се отопляваше и тя беше облечена в зимна екипировка, студът от планините намираще начин да проникне до костите ѝ.

Или може би беше просто страх.

Погледна към другите, сгушени в белите си анораци. Студенокръвните сангвинисти нямаха нужда от подобно облекло, но цветът му осигуряваше добра маскировка в зимния терен. Дори лъвчето с бялата си козина изглеждаше създадено за тази експедиция.

Всички се размърдаха и започнаха да се подготвят за онова, което предстоеше.

Ерин погледна към слънцето. То висеше високо в яркосиньото небе, замацано тук-там от някой перест облак. До пладне оставаше малко повече от час.

Джордан забеляза накъде гледа, пресегна се и стисна коляното ѝ.

— Къде всъщност се казва, че крайният срок е пладне? Може пък да разполагаме с повече време, за да затворим портите на Ада.

Тя го погледна. Белезите от последната битка бяха едва забележими, но сега светлата му кожа беше покрита с алени завъртулки, които покриваха половината му лице. Аноракът му беше разкопчан, сякаш той изобщо не усещаше студа. Ерин си помисли, че ако свали дебелиите си ръкавици, сигурно ще може да си стопли ръцете в струящата от него топлина.

Пое дълбоко дъх и се извърна. Не можеше да гледа тези шарки, които показваха колко малко човешко е останало у Джордан. Все пак част от нея се почувства виновна заради егоистичната ѝ реакция. Джордан се бе върнал от смъртта във Франция заради ангелските си сили и човешкия си инат. Когато дойдеше време, той трябваше да реши по кой път да тръгне. И тя трябваше да го остави да избира, независимо колко се боеше, че може да го изгуби.

Отвърна на въпроса му, за да се разсее от тревожните мисли.

— Днес имаме само едно пладне.

— Но защо си толкова сигурна? — попита Рун от другия край на кабината. Лъвчето се протегна на съседната седалка и изви гръб.

Елизабет отговори преди Ерин:

— Вижте луната.

Всички се обърнаха към прозорците. Пълната луна почти докосваше пламтящия диск на слънцето.

Джордан се долепи до Ерин, за да погледне през прозореца, после каза:

— Бернар спомена, че днес ще има затъмнение. Но само частично, ако си спомням правилно.

— Частично във Франция — поправи го Ерин. — Толкова далеч на изток ще е *пълно*. Проверих, докато пътувахме насам. Пълното затъмнение ще настъпи в Хималаите в дванайсет часа и една минута.

Припомни си стенописа от къщата на Едуард Кели. Онова кървавочервено слънце над черното езеро можеше да е художествено представяне на пълно слънчево затъмнение.

Искаше ѝ се да бяха стигнали по-бързо до това място. Пилотираният от Кристиан „Сайтейшън Х“ се носеше на максимална скорост над Европа и Азия. По пътя Бернар редовно им се обаждаше по сателитния телефон, за да им съобщава за положението на земята, за серията нападения, извършвани в тъмните градове, над които летяха. Стригоите и бласфемарите ставаха все по-дръзки и силни, докато вълната на злото се разпространяваше и нарушаваше баланса в тяхна полза. Но тези чудовища бяха само искрата на огнената буря. Обикновената паника вършеше останалото и раздухваше пламъците на хаоса още по-силно.

Кристиан заобиколи планината и пред тях се появи малко селце, сгушено в подножието на склона. От комините на островърхите покриви се издигаха струйки пушек — хората в къщите готвеха, смееха се, живееха. Гледката напомни на Ерин какво се борят да запазят.

Самотен як вървеше по тясна пътека в снега. До него крачеше облечен в ярки дрехи човек с нахлупена над кръглото лице шапка. Тъмнокожият човек и животното спряха, за да погледат хеликоптера.

Ерин притисна длан в стъклото и им пожела дълъг и щастлив живот.

Селото изчезна зад тях. Последният знак за човешко присъствие беше един будистки храм, целият окичен с навързани молитвени знаменца.

Но това не беше храмът, за който бяха дошли.

Кристиан продължи напред към мястото, отбелязано на картата на Юг.

— Не виждам никакво езеро, освен ако не е под целия този сняг. Може да се наложи да направя кръг.

Докато той издигаше машината, Ерин забеляза отдясно падина с формата на купа.

— Натам! — извика тя, наведе се напред и посочи.

Кристиан кимна.

— Видях. Да идем да проверим.

Зави надясно, като мина между два върха. На дъното на малката долина имаше равен участък колкото половин футболно поле, но повърхността му не бе еднообразна. Черен лед блестеше към тях като пукнатини в лака на бяла ваза.

— Това трябва да е — каза Ерин.

— Има само един начин да разберем. — Кристиан заработи с лоста за управление и хеликоптерът увисна над равния участък.

Вятърът от роторите издуха снега и разкри замръзнало езеро. Повърхността му бе черна като обсидиан, досущ като черното езеро от стенописа в Къщата на Фауст. Но под леда не пълзяха никакви чудовища.

„Засега.“

Ерин погледна небето и видя, че луната вече е започнала да отхапва част от слънцето.

— Мислите ли, че сме на правилното място? — попита Кристиан.

— Погледнете скалите от тази страна — обади се София от дъното на кабината и посочи.

Ерин се обърна. Нужни й бяха няколко секунди, за да разбере какво е привлякло вниманието на дребната жена. Но после също го видя. Две огромни дървета, наполовина скрити в сянката на отвесната скала. Бяха голи, със светлосиви стволоче, клоните им бяха покрити с лед и сняг.

София се обърна към другите.

— Юг дьо Пайен не спомена ли, че в долината на монасите стригои растат две дървета?

„Вероятно дървото на познанието и дървото на вечния живот.“

Ерин изпита разочарование. Двете дървета изглеждаха съвсем обикновени — стари, наистина, но съвсем не грабваха въображението.

— Свали ни долу — каза тя. — Това трябва да е мястото.

Кристиан се подчини.

— Да се надяваме, че ледът е достатъчно дебел, за да ни издържи — предупреди ги той. — Това е единственото място, на което можем да се приземим.

Прав беше. От всички страни склоновете се издигаха стръмно и продължаваха като отвесни скали. Кристиан предпазливо спусна

хеликоптера, докато плъзгачите му не докоснаха едва-едва леда. Кацна напълно чак когато се увери, че покривката ще издържи теглото им.

— Изглежда добре — каза той и изключи двигателите.

Ерин свали слушалките си и изчака сангвинистите, включително Елизабет, да слязат, нащрек за евентуални опасности. Щом вратата се отвори, в кабината нахлу леден вятър и вдигна вихрушка, сякаш се опитваше да я изгони навън. Ерин потръпна в анорака си, но не от студа. Всяко косъмче по тялото ѝ сякаш настръхна.

Сангвинистите реагираха още по-силно — Кристиан рухна на колене на леда, София изпъшка така силно, че дори Ерин я чу през резкия вой на вятъра. Рун стисна разпятието си под дрехата и се заклати като пиян, докато пристъпваше. Елизабет го подхвана за лакътя да го задържи и изгледа намръщено останалите.

Ерин си спомни, че сангвинистите бяха реагирали по същия начин в Къщата на Фауст. Нечестивостта тук бе много по-силна.

„Дори аз я усещам“ — помисли си тя и отново потръпна, обзета от безпокойство.

До нея Джордан се намръщи.

— Ама че шум... сякаш някой драска с нокти по стъкло. Не, по-скоро стоманени нокти по черна дъска. Гадост...

Изглеждаше така, сякаш му е прилошало.

Ерин не чуваше никакво драскане, но пък единствено Джордан беше чул песента на камъните. Явно слухът му беше настроен на напълно различен диапазон от нейния.

Тя слезе от хеликоптера да се присъедини към останалите. Джордан скочи след нея. Щом стоманените ѝ котки докоснаха леда, краката ѝ замръзнаха, сякаш нещо изсмука цялата топлина от тялото ѝ.

Зад Джордан лъвчето скочи високо, за да избегне леда, но брегът беше твърде далеч. То се приземи на сребристите си нокти и отиде при Рун, като повдигаше високо всяка лапа, преди да я спусне пак, сякаш се опитваше да докосва черната повърхност колкото се може по-малко.

— Нещо не е наред тук — прошепна тя.

— Могъщо зло живее в това езеро — съгласи се Рун. — Да се махаме по-бързо.

Въпреки желанието си да побегнат към брега продължиха предпазливо, като внимаваха да не се подхлъзнат или да не събудят

онова, което спеше долу. Рун ги поведе към брега, който бе най-близо до потъналите в сенките дървета.

Ерин въздъхна с облекчение, когато краката ѝ най-сетне стъпиха върху твърда земя. Моментално се почувства няколко килограма по-лека, сякаш е свалила раницата от гърба си.

Рун застана до нея. Гърбът му вече беше по-изправен. Сангвинистите определено изпитаха облекчение, когато излязоха от езерото, подобно на цветя, отварящи се към слънцето.

— Още го усещам — каза София. — Лъха от езерото, изпълва цялата долина.

Рун кимна.

Кристиан избърса челото си и погледна с копнеж хеликоптера.

— Сега ми се иска да бях кацнал по-близо. С нетърпение очаквам да се махнем от това място.

„Да се надяваме, че ще имаме тази възможност.“

Ерин присви очи към слънцето. Луната продължаваше да пълзи пред него. Тя погледна стръмния каменист склон, който водеше нагоре към големите дървета. Едва сега забеляза, че канарите изглеждат наместени и образуват пътека, която се виеше нагоре към отвесните скали.

— Това е път — каза тя и тръгна към него.

Джордан я спря.

— Стой плътно до мен.

Тя го погледна, зарадвана, че отново влиза в ролята си на защитник. Хвана ръката му и ѝ се прииска да нямаха нужда от ръкавици.

Рун и лъвчето поведоха. Бавно тръгнаха нагоре, като внимаваха да не се подхлъзнат на заледените места. Когато пътеката направи последния завой в горната част, Рун внезапно се закова на място, а лъвчето тихо изръмжа.

— Не сме сами — каза Рун.

11:12

Едва не ги беше пропуснал.

Трима мъже бяха коленичили между огромните стволоче на дърветата. Бяха така неподвижни, че можеха да минат за статуи.

Снегът покриваше раменете и голите им темета, образувайки пухкави бели наметала. Рун не чу туптене на сърца, но знаеше, че са живи.

Очите им го гледаха, блестяха от сенките под голите стволоче.

Щом разбраха, че са ги видели, те се изправиха едновременно с плавни движения и снегът се посипа от белите им дрехи. Излязоха на слънце да посрещнат Рун и другите, скръстили бледите си ръце пред себе си.

Рун знаеше, че са стригои, но те вървяха под слънцето със същата лекота, с която го правеха и сангвинистите. Както бе казал Юг дьо Пайен, тези монаси бяха открили друг начин да установят мир с дневната светлина.

Рун пристъпи напред и се поклони. Вдигна ръка, за да покаже, че не носи оръжие.

— Изпратени сме от Юг дьо Пайен — каза той. — Носим ви неговата благословия.

Водещият монах имаше кръгло лице и тъмни спокойни очи.

— Върнахте ли камъните, които дадохме на нашия приятел да ги пази?

— У нас са — отвърна Рун.

Ерин свали раницата си и я отвори, готова да извади камъка си, но Рун ѝ направи знак да не го прави. Юг бе казал, че могат да се доверят на монасите, но осезаемото зло, надигащо се от езерото, го правеше предпазлив.

Дори лъвчето се притисна до него, несъмнено изнервено от тази долина.

Тримата монаси се поклониха едновременно, сякаш бяха чули някаква беззвучна камбана.

— В такъв случай сте добре дошли — каза водачът им. На устните му играеше блажена усмивка. — Аз съм Сао. Моля, заповядайте в нашия храм и нека съберем вашите камъни със синия им брат. Времето, както знаете, изтича.

Монасите се обърнаха и ги поведоха към дърветата. Рун забеляза, че те са почти еднакви, с дебели сиви стволоче и гладка кора. Растяха близо едно до друго и по-високите им клони се преплитаха, образувайки естествена арка. Чепатите клони трепереха на студения вятър, но дърветата изглеждаха здраво вкоренени.

Земята около стволите беше почистена. Твърдата метла беше оставила кръгли шарки в малкото останал сняг — приличаха на шарките в пясъка на някоя дзен градина, но самите мотиви — завъртулки и дъги — напомняха на Рун за татуировката по гърдите и врата на Джордан.

Монасите спряха при отвесната скала зад дърветата и заговориха напевно на някакъв непознат език.

— Мисля, че говорят на санскрит... — прошепна благоговейно Ерин.

Сао извади от някакъв скрит джоб малка сребърна роза и сви ръка около стъблото ѝ, като проби плътта си с тръните. Капна от кръвта си върху една издатина в скалата и се чу тежкото стържене на камък върху камък.

— Сангвинистка врата — промърмори Кристиан.

„Или по-скоро неин предшественик“ — помисли Рун.

Малка кръгла врата се издаде напред и се изтъркаля настрани. Снегът заскърца под тежестта ѝ.

Монасите влязоха, като явно очакваха другите да ги последват. Вратата бе толкова ниска, че трябваше да се наведат, за да минат. Вероятно беше направена така нарочно, за да събуди смирение у влизащите.

Рун и лъвчето минаха първи, следвани от останалите.

След като прекрачи прага, Рун се изправи. Намираше се в голяма зала, осветена от пламъците на хиляди свещи и десетки мангали, в които горяха благовония. Моментално позна, че това не е естествена пещера. Залата беше изсечена в скалата и превърната от човешки ръце в истински шедьовър.

Ерин ахна.

Цяло малко селце беше изсечено в скалата, сякаш постройките бяха израснали от камъка. Имаше и стотици статуи, които изобразяваха обикновени селяни, занимаващи се с ежедневните си дела. Имаше дори як в естествени размери, който теглеше каруца, както и стада овце и кози, пасящи каменна трева.

— Все едно са взели селото, над което минахме, и са го превърнали в камък — каза Джордан.

Монасите не обърнаха внимание на изумлението им и продължиха към центъра на селото, където седеше огромен Буда —

издигаше се поне на десет метра височина. Каменните му очи бяха затворени в спокойна медитация. Лицето му не бе стилизирано, а сякаш представяше истински човек с широко разположени очи, прав нос, деликатно повдигнати вежди и едва доловима усмивка на пълните устни. Чертите му бяха съвършени: изглеждаше така, сякаш всеки момент ще отвори очи.

Рун долови от скулптурата да лъха мир, ред и спокойствие — добре дошъл контраст след злото, което се таеше отвън.

Като един монасите събраха молитвено ръце и се поклониха на статуята, след което ги поведоха зад нея към висок храм. Подобната му на камбана кула се издигаше почти до тавана. За нея бяха завързани каменни въжета, окичени с каменни знамена, изваяни така, сякаш продължаваха да се развяват на отдавна утихнал вятър.

Две статуи охраняваха входа на храма. Дясната изобразяваше дракон с леко отворена уста, разкриваща остри като ножове зъби. Отляво някакво мъхнато същество се беше изправило на задните си лапи и с вдигнати предни, които завършваха с мощни нокти. Приличаше на кръстоска между човекоподобна маймуна и мечка. Рун никога не бе виждал нещо подобно.

Лъвчето подуши дракона и леко настръхна, сякаш очакваше крилатото създание да оживее всеки момент.

Джордан прокара пръсти по другото чудовище.

— Прилича ми на нещо като бигфут.

— Не — каза Ерин и също пристъпи към статуята. — Мисля... че е йети. Легендарно създание, обитаващо Хималаите.

И погледна Сао за потвърждение.

Лицето му оставаше безизразно.

— Това е изображение на едно от съществата, които излязоха от езерото. Различни зверове изпълзват от време на време в нашия свят от онова тъмно място. Някои са голи и бързо умират от студа. Други като това скитат из планините години наред, преди да успеем да ги върнем обратно, и вдъхновяват преданията, разказвани около огнищата.

— В какъв смисъл ги „връщате“? — попита Джордан.

— Улавяме ги и ги връщаме при езерото. Опитваме се да ги пазим да не бъдат наранени и да не наранят други, макар че често се проваляме.

— Но това нали са демони? — попита София.

— Нашата философия не ни позволява да заклеимяваме тези създания заради природата им — кротко отвърна Сао, почти като Юг дьо Пайен. — Ние сме тук, за да защитаваме всички.

Обърна се и махна към отворените врати на храма.

— Но нека да продължим. Чакат ни важни задачи.

Рун не възрази. С остриите си сетива на сангвинист усещаше как отвън слънцето умира, как сиянието му бавно се поглъща от луната.

Времето им почти беше изтекло.

37.

20 март, 11:22

Долината Тсум, Непал

Елизабет влезе последна в храма: вървеше след другите като някой от простолудието. Яд я беше, че са я избутали отзад, но това ѝ даваше възможност да наблюдава всичко, свободна от мнението на Рун и останалите. Юг дьо Пайен ѝ беше показал друг начин да живее, друг начин да балансира светлината и мрака, нощта и деня. Тези монаси очевидно вървяха по същия път.

„Бих могла да науча на същото и Томи.“

Затова засега не бързаше, надяваше се да научи колкото се може повече, преди да се измъкне и да се върне при Томи, да спаси момчето от смъртта, която не заслужаваше.

Когато влезе в храма, усети аромата на жасмин, който изпълваше просторната зала. Каменният под беше изваян така, че да прилича на дъски; само за тяхната изработка сигурно са били нужни години всеотдаен труд. Спокоен Буда ги очакваше в другия край на дългото помещение. За разлика от статуята отвън, тази беше с отворени очи.

Запита се защо храмовият комплекс е толкова голям, щом тук живеят само трима монаси. Ослуша се за други, но не чу издайническо влачене на сандали по камък, шумолене на роба върху кожа, тракане на молитвени броеници. Изглежда, в долината бяха останали само тези трима стражи.

Монасите ги отведоха при голяма алена маса, върху която беше поставен нисък сребърен поднос. Масата се намираще пред Буда. В подноса имаше пясък и соли с всевъзможни цветове и нюанси, подредени по такъв начин, че образуваха изящна картина. Тя беше реплика на долината отвън — бял пясък за снега, черна сол за езерото. На единия бряг се издигаха две сиви дървета с точно копирани извити клони.

Лъвчето подуши подноса и Рун махна на любопитното животно да се дръпне назад.

Тримата монаси заобиколиха масата, хванаха Ерин, Джордан и Рун за ръце и ги отведоха при различни ъгли на подноса. Всеки от тях застана на един ъгъл, а дърветата заемаха четвъртия.

Сао посочи и пръстът му се задържа над мъничка фигурка в пясъка, намираща се от страната на Ерин. Пусна пред нея малък рубин и каза напевно:

— Слънцето изгрява на изток.

Друг монах пристъпи до Рун и с малка сребърна пипета пусна съвършена капка вода като перла върху пясъка пред фигурата от тяхната страна.

— Луната залязва на запад — каза Сао.

Последният монах се наведе до Джордан и леко духна зелено зрънце от малката си длан. То се понесе надолу и кацна пред изобразената там фигура.

— Градината събира светлина от юг — каза Сао. След това отиде при последния ъгъл и посочи двете нарисувани дървета. — А вечните корени закотвят севера.

— Какво означава това? — попита Джордан.

— Така ще отворим портала, нали? — попита Ерин.

Сао кимна.

— Камъните трябва да бъдат поставени на стълбове, всеки на съответното му място. Когато слънцето достигне зенита и светлината му падне върху тях, камъните ще засияят и светлината им ще озари езерото. Щом лъчите им се съберат, ще се роди нова светлина, която ще бъде чистобяла.

Ерин изглеждаше леко скептична.

— Значи казвате, че трите отразени цвята — червен, син и зелен — ще се обединят, за да се получи бяла светлина.

Джордан се изправи.

— Има логика. Също като старите телевизионни екрани, в които има излъчватели на същите цветове. От тях се получават всички останали.

Сао предложи по-елегантен отговор.

— Мракът е отсъствие на светлина, докато в бялото се крие дъга.

— Пълният спектър — каза Джордан.

— И после какво? — попита Елизабет, която не разбираше всичко това, но засега го приемаше.

— Чистата светлина ще прониже вечния мрак на езерото — обясни Сао. — И злото отдолу ще се издигне на повърхността подобно на цирей, пробит с нагорещена игла. Но не се бойте, пирамидата от светлина, създадена от трите камъка, ще удържи родените в зло същества и ще им попречи да влязат в нашия свят.

Елизабет започна да разбира.

— Като клетка с решетки от светлина.

— Точно така — рече Сао. — Но трябва много да внимаваме. Ако камъните помръднат, докато порталът е отворен, решетките от светлина ще се счупят и злото ще излезе на свобода.

— Имам усещането, че сте го правили и преди — каза Джордан.

— Така ли връщаме създанията, които се измъкват? — попита Ерин. — Онези като онова йети?

На лицето на Сао се изписа скръб.

— Това е единственият начин да ги върнем в тъмния им свят и да възстановим равновесието тук.

Единият от монасите леко докосна с пръст робата на Сао, сякаш го подканваше да побърза. За тези тихи души простият жест сигурно бе еквивалент на рязко разтърсване.

Сао кимна.

— А сега сме изправени пред още по-тежка задача. Мракът набираще сили през последните няколко месеца. Тъмният владетел, който управлява долу, онзи, когото наричате Луцифер, е скъсал оковите си, за да пробие повърхността на езерото. Трябва да отворим портала и да поправим скъсаните окови, преди да се е освободил напълно.

— И как ще го направим? — попита Ерин.

— Трябва да го призовем при портала, да го подмамим с онова, на което не може да устои. — Сао ги погледна. — С децата на този свят — Воина, Жената и Рицаря, който е овладял черната кръв на владетеля.

Ерин го погледна втрещено.

Джордан поклати глава.

— Иначе казано, ще играем ролята на стръв.

Дори Рун изглеждаше потресен.

— И след като призовем Луцифер, какво трябва да направим? Как да го оковем наново?

— Приготвили сме се за този ден. Още преди хилядолетия. Благословеният храм бе изсечен не само като хранилище за трите камъка, но и да защитава и запази свято велико съкровище, направено от велики ръце. Единствено Просветленият може да създаде подобно съвършенство.

Сао се обърна и се поклони на статуята.

— Буда — с благоговение промълви Ерин.

Тримата монаси пристъпиха към статуята и Сао отвори в коремата ѝ вратичка — тя беше така майсторски скрита, че дори Елизабет не бе успяла да я забележи. От кухнята вътре другите двама монаси извадиха голям сандък от полирано бяло дърво, върху чиито стени бяха изрисувани цъфнали лотоси.

От напрегнатите лица на носачите си личеше, че сандъкът е невероятно тежък. Въпреки това те го вдигнаха високо, сякаш се бояха да не докосне земята. Докато го държаха така, Сао вдигна капака му — и отвътре ги лъхна вълна от святост.

Сангвинистите ахнаха. Рун се наведе към сандъка, привлечен от благословения извор. Елизабет отстъпи назад — искаше да се махне, светостта на сандъка разкриваше тъмните местенца в нея.

Дори лъвчето наведе глава и легна по корем.

Джордан и Ерин пристъпиха напред, за да видят съкровището.

— Вериги — каза Джордан. — Сребърни вериги.

Веригите наистина бяха от най-чисто сребро, от което пламтеше святост. Всяка брънка бе самото съвършенство, изваяна и гравирана така, че да показва всяко листо и създание, живели под слънцето. Сякаш цялата природа бе представена в сребро.

— И с това ще оковем Луцифер? — попита Ерин.

Сао погледна първо нея, после Джордан.

— Не вие. Единствено създания като нас и като спътниците ви могат да отнесат това съкровище през пирамидата от светлина. Пресичането на тази преграда би означавало смърт за онзи, чието сърце още бие. Само прокълнатите, които балансират светлината и мрака в себе си, могат да минат непокътнати.

Сао се поклони на двамата монаси и на сангвинистите.

Кристиан излезе напред.

— Нека аз ида. Рун трябва да пази стълба на тази пирамида. Аз мога да вляза в нея и да отнеса оковите при Луцифер.

— Но не сам — каза София. — Ще дойда с теб.

Ако се съдеше по напрегнатите рамене на монасите, държащи сандъка, щяха да са нужни двама сангвинисти, които да го носят. Може би дори трима. Но Елизабет не се обади. Нямаше да отиде, освен ако не ѝ бъде наредено, а може би щеше да откаже дори и тогава.

Сао пристъпи и преди Кристиан и София да успеят да реагират, падна на колене да целуне ръцете им.

— Нашата благословия е с вас. Пътят в мрака в пирамидата от светлина няма да е лесен.

— Хм-м... — промърмори Ерин.

— Какво има? — попита Джордан.

Археоложката обърна гръб на монасите и протегна ръка към него.

— Дай да видя зеления камък.

Джордан бръкна в джоба си, извади двете половини и ѝ ги даде. Докато сангвинистите продължаваха да гледат като омаяни сандъка и съдържанието му, Елизабет застана до Ерин. Ерин намести двете половини и завъртя камъка, за да разгледа вграденото в него изображение. Само че този път го обърна наопаки.

— Възможно ли е символът да представя въпросната пирамида от светлина? — попита тя.

Ерин се обърна към Сао за потвърждение. Камъкът в ръцете ѝ се размести и двете половини се разделиха.

Монахът първо замръзна, после за първи път показа силна реакция и ведрите му черти се разкривиха от ужас и потрес.

— Не, не може да бъде! — Ужасът се смени с ярост и той пристъпи заплашително към Ерин. — Какво сте направили?

Ерин се дръпна, а Рун побърза да застане между нея и монаха и каза с недвусмислено предупредителен тон:

— Не е направила нищо.

Сао поклати шава.

— Камъкът на градината е счупен. В това състояние той не може да отвори портала. — Монахът ги погледна сломено. — А щом ключът е счупен, няма бъдеще. Светът ще свърши днес.

11:34

Ерин се взираше в двете половини в ръцете си и се мъчеше да потисне надигащото се в нея отчаяние. „Нима мисията ни е била обречена от самото начало?“ Отказа да приеме това, не и след всичката кръв и жертви, които бяха нужни, за да стигнат до долината.

— Трябва да има някакъв начин да го оправим — каза тя.

Джордан взе парчетата.

— Да, ама си забравих лепилото в другите панталони.

— Не разбирате — рече Сао. — Камъкът не е просто счупен. Той е осквернен. Усещам късметата мрак, които още се таят в сърцето му.

Ерин си представи камбаната на Джон Дий и стотиците стригои, превърнати на пепел в нея, така че мрачната им същност да бъде затворена в свещения камък.

— Може ли да бъде пречистен? — попита тя. — Кръстен?

Свещеният ритуал на кръщението можеше да отмие първородния грях от душата. Не можеше ли същото да важи и за камъка?

— Само доброто може да унищожи злото — рече Сао. — Само светлината може да прогони мрака. Само най-голямото добро и най-ярката светлина могат да пречистят подобно осквернение.

Монахът се обърна да се посъветва със събратята си. Тримата си зашепнаха на санскрит. На Ерин ѝ се искаше да може да ги разбира, но усещаше, че отговорът няма да дойде от тях.

„Аз съм Жената на Познанието.“

Погледна изумрудените отражения в ръцете на Джордан — а после рисунката от пясък. Загледа се в трите фигури, представящи Arbor, Aqua и Sanguis, и си спомни нещо, което бе казал Юг.

„Трябва да разрешите загадката, за да получите камъка, който принадлежи на вас.“

Погледна Джордан и видя как светлината играе по лицето му. Проблясващите зелени петънца приличаха на мънички листа, растящи от алените линии. Сякаш камъкът наистина бе семе, покълнало вътре в Джордан.

Заговори на глас.

— Тези камъни... свързани ли са индивидуално с нас?

Сао се обърна към нея.

— Така е казано в притчите на Просветления. „Дъщерята Евина ще бъде обвързана с червения камък с кръвта си. Синът Адамов ще бъде прикрепен към зеления камък чрез връзката си със земята. А Безсмъртният ще се събере със синия камък, защото е укротил природата си, за да крачи под синьото небе.“

На Ерин ѝ се искаше да има време да прочете сама всички тези притчи, но вместо това се съсредоточи върху належащия проблем.

— Щом камъкът на Сина на Адам е счупен, може би самият Син е в състояние да го поправи — каза тя. Погледна Джордан и снежнобелия лъв, които бяха свързани. — Кръвта на Джордан съдържа същностите на ангели, на същества от светлина и добро. Може би тяхната чистота може да отмие мрака от камъка.

— И щом кръвта може да изцелява Джордан — добави Рун, — може би тя има и силата да изцели камъка.

Джордан сви рамене.

— А ако не се получи, нищо не ми пречи просто да държа двете половини заедно.

Ерин разбираше, че той се шегува само наполовина.

— Какъв друг избор имаме? — попита тя.

— Ерин е права — високо каза Кристиан и погледна към тавана, най-вероятно защото усещаше слънцето. — Каквото и да правим, най-добре да го направим бързо.

— Да видим тогава на какво е способна кръвта ми. — Джордан извади камата от кубинката си. — Едва ли мога да оскверня камъка повече, отколкото вече е осквернен.

И вдигна острието към китката си.

— Не, не тук! — възкликна Сао. — Забранено е да се пролива кръв в свещения храм.

— Къде тогава? — попита Джордан и спря с опряно в кожата острие.

Ерин знаеше, че нямат повече време за умуване. Посочи пясъчната картина и каза:

— Ще трябва да опитаме, когато заемем местата си. — Обърна се към Сао. — Къде е третият камък? Синият, който е у вас?

„Онзи, който е за Рун.“

Сао кимна на един от събратята си, който се върна при корема на Буда и извади второ ковчеже, също бяло, но с изрисувано небе и пухкави облаци. Носеше го с лекота. Отиде при Рун и му го връчи.

Рун понечи да вдигне капака, но Ерин го спря.

— Недей — предупреди го тя, спомняйки си ефекта, който бе оказал Sanguis върху Джордан в църквата на Юг. Не искаше и този камък да запее и да го отнесе като тогава.

Посочи към изхода и каза:

— Сао, отведи ни по местата ни.

38.

20 март, 11:44

Долината Тсум, Непал

Рун забързано излезе с останалите от храма и прекоси каменното село. Вътрешният му часовник усещаше, че пладне приближава и че светостта в кръвта му отвърща на минаването на луната пред слънцето. С приближаването на мрака силите му намаляваха с всяка секунда, подобно на пясък, изтичащ в пясъчен часовник.

Оттатък отворената врата ярката дневна светлина се бе сменила с приглушен здрач, а лунната сянка пълзеше по планините. Всички забързано излязоха във ветровитата долина, в която злото бе станало още по-осезаемо.

Рун се изправи и погледна към небето. От слънцето беше останал само тънък сърп. Ярката му светлина изгори очите му.

„Времето ни изтече.“

Стигнаха двете дървета и бързо се разделиха. Всеки от тримата беше поведен от един монах. Рун тръгна с най-високия, който забърза в подножието на покритите с лед скали към западния бряг на черното езеро. Сао поведе Ерин, а третият монах — Джордан. Тръгнаха към съответните си места на източния и южния бряг.

София и Кристиан напрягаха мускули под тежестта на сандъка със свещените сребърни вериги и тръгнаха право надолу, като останаха в сянката на дърветата в северния край на долината.

Останалите двама от групата последваха Рун. Единият от тях не го изненада: лъвчето вървеше в снега зад него, като ръмжеше тихо на лъхачото от езерото зло. Личеше си, че долината подлага на изпитание и неговите сетива не по-малко от сетивата на самия Рун.

Другият му спътник обаче го изненада. Елизабет вървеше зад него с големи крачки и изправен гръб, без да откъсва поглед от езерото. За разлика от Рун и лъвчето, на лицето ѝ беше изписан копнеж, сякаш ѝ се искаше да изтича долу и да се пързала по тъмната му повърхност.

„Защо изобщо не изглежда притеснена от злото тук?“

Тя усети вниманието му, видя въпросителното му изражение, но го изтълкува погрешно.

— Няма да позволя да направиш това, без да има някой до теб. Особено когато си с една ръка.

Той ѝ се усмихна с благодарност.

Тя го изгледа намръщено.

— Внимавай къде стъпваш, Рун, да не изтървеш камъка.

Той се обърна напред и продължи след монаха, който ги водеше по тясна пътека към някакъв стълб, който стърчеше на брега. Беше постамент от сив гранит, покрит с лед и издигащ се до гърдите му.

Монахът с благоговение разчисти снега от върха и видяха изваяна от камък малка чаша, същата като потирите, изобразени на мозайката във Венеция. Подобно на постройките в будисткия храм, основата на чашата се сливаше с постамента и ги правеше едно цяло.

Рун си помисли, че ако разчисти снега в основата на стълба, ще открие, че той също е част от планината.

Монахът пристъпи към него, взе ковчето от ръката му и го обърна със закопчалката към Рун.

— Небесният камък е за теб — рече той напевно и леко се поклони. — Трябва да поставиш свещения камък на мястото му. Едновременно с останалите.

И кимна към чашата.

Рун разбра.

„Трябва да поставя Aqua в този съд.“

Вдигна ръка, освободи закопчалката с палец и вдигна капака. За миг си помисли, че няма да намери нищо вътре, че това е някакво последно предателство от страна на монасите. Грешеше. Върху копринената подложка лежеше съвършен скъпоценен камък, сияещ като яркосиньото небе, сякаш в него беше уловен най-чудесният ден, за да бъде запазен за вечни времена.

Въздъхна с благоговение.

Лъвчето приближи, опря лапа на коляното на Рун и вдигна нос по-високо, за да види камъка. Елизабет само скръсти ръце на гърдите си.

Рун бутна лъвчето и сви пръсти около камъка. Чувстваше се недостоен.

„Как е възможно подобна прелест да е предназначена за мен?“

Въпреки това знаеше, че това е негов дълг, и взе камъка. Усети как светостта стопля пръстите и китката му и продължава нагоре по ръката. Когато стигна до гърдите му, той почти очакваше сърцето му да забие отново. Когато това не стана, Рун се обърна към стълба и чашата върху него.

Видя, че другите вече са заели местата си. Сао шепнеше нещо в ухото на Ерин — вероятно ѝ даваше същите инструкции.

Ерин го погледна. Макар да се намираше на петдесет метра, той различаваше страха на лицето ѝ. Знаеше какъв е източникът му и също се обърна към него. Тримата трябваше да действат в синхрон, но оставаше една последна задача.

Рун впери поглед в Джордан.

„Дали кръвта му ще пречисти и възстанови счупения камък?“

11:52

Джордан опря студения връх на ножа в кожата на китката си.

„По-добре да се получи.“

Погледна за миг онова, което беше останало от слънцето — ален пламък покрай ръба на тъмния диск на луната. Ярката светлина опари очите му и го замая. Долината вече беше потънала в сянката на луната, която правеше снега червеникав, а леда на езерото още по-черен, наподобяващ капките кръв на Луцифер.

„Езерото прилича на дупка в този свят.“

Кръвта му се смрази от гледката, от усещането колко е неправилно това, което вижда.

Знаеше какво трябва да направи. Натисна острието и го прокара по китката си. Бликна струя кръв. Джордан прибра ножа, извади парчетата на зеления камък и подаде едното на монаха. Взе другото и го подложи под китката си, улавяйки първата капка в издълбаната кухня.

Пригответи се за драматична реакция, но когато не стана нищо, продължи да пълни кухнята. Щом кръвта започна да прелива, смени тази половина с другата и повтори упражнението.

Пак нямаше никакви ослепителни светлини, не зазвуча гръмка песен.

Джордан погледна монаха за помощ, но той изглеждаше също толкова смаян — и уплашен.

„Остава само едно...“

Пропъди тревогите си и взе двете половини. Кръвта се стичаше по страните. Той вдигна парчетата и ги намести.

„Хайде...“

За момент не се случи нищо — а после камъкът започна да се затопля между дланите му, при това бързо, подобно на трескавата топлина, когато тялото му се изцеряваше. Джордан се замоли това да е добър знак. След миг вътрешната топлина стана изгаряща, сякаш бе взел въглен от огън. Джордан обаче продължи да стиска, намръщен от болката.

Видя как по ръцете му се появяват нови алени линии, виеха се по кожата и по пръстите. Почти очакваше ръцете му да се слоят с камъка, да се превърнат в черупка на горящото семе, което държеше.

И когато вече му се струваше, че няма да издържи повече, огънят намаля и се смени с песен, която минаваше през него, привличаше го, свързваше го по нов начин с камъка в ръцете му. Едва доловимото ехо, което бе чувал преди от камъка, сега се превърна в мощен хор.

Хорът пееше за топли летни дни, за аромата на сено в плевнята, за шепота на вятъра през царевични поля. Беше изпълнен с бръмченето на пчели в късен следобед, с тихите крясъци на гъски, мигриращи със смяната на сезоните, с басовия зов на кит, търсец партньорка.

Джордан наклони глава, когато чу някаква нова песен да се слива с мелодията на камъка. Топла червена ивица на надежда и живот течеше и танцуваше в песента му, новите ноти пееха за туптящи сърца, смях и тихото цвилене на кон, поздравяващ любимата си.

После и трети глас се включи в хора, син като ярките пера на сойка под светлината на слънцето. Този рефрен звучеше по-дълбоко — изпълнен с грохота на падаща вода, с тихия тропот на дъжд по суха земя и с песента на прибоя, вечен и постоянен като самия свят.

Трите песни се сплетоха във величествен химн на живота, който разкриваше във всяка своя нота прелестта и чудото на този свят, безкрайната хармония и разнообразие, как всички части се наместват, за да образуват едно цяло.

Джордан се чувстваше част от този химн, но в същото време оставаше наблюдател.

И тогава през цялото това великолепиe прозвуча команда, която стигна до ушите му.

— Сега! — извика Ерин. — На три.

Джордан откъсна поглед от изумрудените дълбини на камъка и видя, че тя е застанала зад своя стълб, вдигнала високо сияещия червен камък, който прогонваше мрака на затъмнението.

Сърцето му трепна от гледката и песента заглъхна достатъчно, за да чува Ерин и да изпълнява. Тя приличаше на някаква древна племенна богиня, окъпана в алената светлина, която превръщаше златната ѝ коса в огън.

На запад Рун също вдигна високо камъка си.

— *Едно* — прозвуча ясният глас на Ерин над езерото.

— *Две* — отвърна Рун, сякаш го бяха репетирали.

Джордан сложи край на ритуала.

— *Три*.

11:59

Ерин сложи камъка Sanguis в чашата пред себе си.

Веднага щом страните му докоснаха гранита, рубинът блесна с ослепителна светлина, като ехо на аления огън на затъмненото слънце. Горещина и святост лъхнаха лицето ѝ. Ерин за момент се уплаши, че се е приближила прекалено и жегата ще я изпепели.

Сао не показваше подобни тревоги. Застана до нея и вдигна ръце към пламъците. Докато грееше студената си плът на огъня, монахът припяваше високо на санскрит. Ерин чу, че събратята му правят същото.

Докато луната напълно затъмняваше слънцето и потапяше долината в здрач, камъкът се бореше с мрака. Пламъците му се разгоряха по-ярко, сякаш раздухвани от някакви огромни духала в огнен вихър. На Ерин ѝ се искаше да побегне от този огнен ад, но знаеше, че мястото ѝ е тук.

И тогава, толкова неочаквано, колкото се бяха появили, пламъците потънаха обратно в камъка и той заблестя още по-ярко, сякаш в чашата беше поставено парче от слънцето. После огньовете

лумнаха отново — но този път не само по страните на камъка, а навсякъде около нея.

Ерин се заглежда и осъзна, че пламъците образуват около нея рубинен мехур, по чиято повърхност играеше ален огън. Сякаш камъкът внезапно се беше уголемил, поглъщайки я цялата.

„И аз съм като пукнатина в сърцето му.“

Погледна над тъмната повърхност на езерото и видя Рун, застанал в сфера от син огън, а Джордан — в изумруден.

Направи крачка към тях, но Сао твърдо постави ръка на рамото ѝ, за да я задържи. Ерин гледаше как течният огън се носи по повърхността на сферата и си спомни предупреждението на монаха колко опасно е за човешките същества да пресичат бариерите от светлина и как ще бъдат погълнати от огъня.

Или може би Сао я предупреждаваше да гледа онова, което тепърва предстоеше.

Пламъците внезапно се завихриха и се събраха в горната част на сферата — а после полетяха нагоре, под ъгъл над езерото. Подобни огнени копия, лазурно и изумрудено, блеснаха от другите сфери и се понесоха нагоре, за да се срещнат с рубиненото.

Трите лъча се сблъскаха над средата на езерото с екот, от който Ерин се олюля, но Сао я задържа на крака. Тя зяпна огромната пирамида от огън. На върха трите цвята се вихреха в огромна вихрушка, като събираха пламъците в едно, смесваха се и се сливаха, показвайки всички възможни цветове. После въртенето стана толкова бързо, че човешкото око не можеше да го следи, докато накрая всички цветове не станаха едно цяло, сърце от чиста бяла светлина.

Ерин си спомни обърнатия символ, който беше показала на Джордан и Елизабет.

„И ето го тук, съвсем реален.“

От пожара горе се спусна колона от светлина, която прониза черния лед и по езерото плъзнаха пукнатини. Земята се разтресе.

Светът притихна.

Ерин не чуваше нито воя на вятъра, нито скърцане на клони, нито някакъв звук на живот.

С изключение на туптенето на собственото си сърце, което сякаш се беше качило в гърлото ѝ.

Гледаше как бялата колона от светлина се разширява и образува конус. Вътре в него черният лед се вълнуваше като вода под силен вятър.

Ерин си спомни стенописа от Къщата на Фауст, показващ всевъзможни чудовища, надигащи се в този свят. Събра сили за онова, което предстоеше — но въпреки това знаеше, че няма да е подготвена.

12:01

Внезапно настръхнал, Джордан посегна към пистолета под анорака си. Знаеше, че оръжието вероятно ще е абсолютно безсилно пред онова, което се надигаше от мрачните дълбини на езерото, но искаше да усети твърдия допир като контрапункт на зейналата пред него дупка в света.

Отляво Ерин изглеждаше уплашена, затворена в огнената си сфера. Тя сигурно усети погледа му, защото се обърна да го погледне. Той ѝ се усмихна окуражаващо — поне така се надяваше — и тя успя да му се усмихне в отговор.

Отдясно Рун стоеше с единия от монасите в сфера от сини пламъци. Зад него Елизабет беше извадила сабята си. Младият лъв обикаляше извън сферата — беше отскочил, когато камъкът пламна, и май бе единственият от всички, който не беше попаднал в капан.

А Джордан знаеше, че е в капан, че не може да премине тази бариера от изумрудена светлина, че ще се превърне в пепел, ако се опита да го направи. Затова не му оставаше нищо, освен да стисне още по-силно дръжката на пистолета.

Вълнуващият се мрак в центъра на езерото започна да се издига нагоре със сенки и дим и бавно да запълва белия конус. Накрая Джордан вече не можеше да вижда през него към северната страна на езерото, където чакаха Кристиан и София със сребърните вериги.

Пред очите му мракът започна да се събира в сърцевината си, сенки и дим придобиха плътност. Оформи се тъмна фигура, която се издигаше на цели два етажа, седнала на трон от обсидиан. Чертите ѝ бяха изсечени, голата кожа бе черна като катран. Зад яките рамене се разгънаха огромни криле, които вместо пера имаха черни пламъци. Там, където огнените върхове докосваха светлината, по вътрешната

повърхност на конуса пробягваха черни мълнии — но бариерата издържа.

Крилатото създание се изправи от трона си, като опъна сребърната верига, която придържаше тялото му от кръста надолу.

Джордан разбра пред кого е изправен.

Гледаше владетеля на бездънната яма.

Самият Луцифер.

Тъмният ангел...

12:03

„... толкова прекрасен.“

Ерин се възхищаваше на съвършенството на фигурата на трона. Всеки мускул на ръцете и гърдите беше безупречно изваян, крилете горяха с черен огън. Но лицето грабна най-силно вниманието ѝ. Високи скули, тесен прав нос. Дълги мигли обрамчваха очи, които сияеха с мрачно великолепие и виждаха всичко и нищо.

Беше невъзможно да откъсне поглед.

Един от групата им не беше толкова заплепен от сцената.

— Какво чакате? — извика Елизабет от другата страна на езерото, разваляйки магията.

Ерин видя как Рун се изтръгва от транса и се обръща към северната страна на езерото.

— Кристиан, София! Тръгвайте!

Двамата тръгнаха от каменния бряг, като едва носеха тежкия сандък. Както беше казал Сао, двамата сангвинисти минаха през външната обвивка на огнената пирамида без проблем, макар че щом стъпиха на леда, злото видимо ги отслаби и коленете им се подгънаха. Появилите се пукнатини правеха прехода им по-коварен и ги принуждаваха да заобикалят, което ги забавяше още повече.

Обхваната от страх, Ерин се обърна към Джордан. Искаше ѝ се да е до нея.

Джордан забеляза и сви ръце пред устата си да ѝ извика нещо — но в същия миг нещо сребърно проблесна зад раменете му.

— Джордан! — изкрещя Ерин. — Внимавай...

Студени силни пръсти се заключиха около шията ѝ и задушиха вика ѝ.

39.

20 март, 12:04

Долината Тсум, Непал

Щом чу вика на Ерин, Джордан се задейства — дългогодишните инстинкти на войник реагираха на мига. Той се сниши — и дългото извито острие профуча над главата му.

Макар да пропусна целта си, сабята все пак перна изумрудения камък и той се затъркаля по края на гранитната чаша. Джордан се извъртя, вдигна колта и стреля в гърдите на монаха с оръжието.

Знаеше, че противникът му е стригой, и изпразни целия пълнител. Монахът отлетя извън изумрудената сфера и падна по гръб на снега. Гърдите му димяха от сребърните куршуми, черната кръв изтичаше под тялото му.

Джордан се обърна. Тялото му пулсираше от топлина, все още настроено към камъка.

Хвърли се с протегнатата ръка, когато камъкът изхвъркна от ръба на чашата и полетя надолу. За жалост пръстите му едва го докоснаха, преди да падне на снега.

Отекващ тътен разтърси земята. Джордан запълзя към камъка, който продължаваше да сияе на брега. Но поражението вече беше направено. Макар че изумрудената сфера около него оставаше непокътната и все още пламтеше, една от колоните на пирамидата беше изместена от основата си.

„Трябва да го върна горе, преди да е станало прекалено...“

Остри пукоти се разнесоха до ръката му, силни като пушечни изстрели, и отекнаха над езерото.

Джордан вдигна очи и видя как ледът се нацепва и троши като изпуснато огледало. Но онова, което се отразяваше в огледалото, бе ужасно, нещо, което нямаше място в този свят.

И то изскочи на свобода.

Невъзможни създания се издигнаха от кипналата повърхност — тежки, гърчещи се, блъскащи парчетата лед. Чудовищата запълзяха

към брега, най-вече към него и повредената основа на пирамидата, сякаш усетили начин да се измъкнат.

Джордан трепна, реагирайки с онази част от мозъка, която бе останала от влечугото в него. Отказваше да приеме какво вижда, но в същото време не можеше да го отрече. Стомахът му се преобърна от гледката, от ужасите, които умът му не можеше да възприеме. Но когато пръстите му се протегнаха и докоснаха вътрешната повърхност на огнената сфера около него, изгаряща болка прониза ръката и гърдите му. Той рязко отдръпна ръка. Почернелите му пръсти димяха.

Даде си сметка, че е затворен в капана на тази сфера, че не може да излезе от нея. Спомни си предупреждението на монаха.

„Пресичането на тази преграда би означавало смърт за онзи, чието сърце още бие.“

Но мерзостите, които изпълзяваха от езерото, нямаха такива сърца, нямаха такива ограничения.

Нещо излезе от езерото от дясната му страна; вървеше като обикновен човек, но имаше плоско черно лице без очи или уста — но въпреки това закрещя и нададе вой към света. Отляво някакво огромно създание с раздвоени копита и безформена глава излезе на скалите и приклекна там, след което отскочи нанякъде.

Искаше му се да закрие очи, но неизвестното го плашеше още повече.

Точно пред него нещо като черен крокодил пълзеше и си пробиваше път през разбития лед. Но съществото нямаше глава, а само някакво сбръчкано смукало, в което се виждаше обръч от зъби. Оставяше блестяща диря от слуз с цвета на жлъчка. То сякаш го усети и запълзя по-бързо към него, мина без проблем през изумрудената преграда на сферата му, донасяйки със себе си вонята на сяра и разлагащо се месо.

Умът на Джордан се мъчеше да възприеме невъзможните гледки и залиташе към безумието. Но един по-голям страх го задържаше все още в реалността.

„Ерин.“

Но затворен в капана на сферата, Джордан не бе в състояние да стигне до нея.

Само един можеше.

12:06

Рун замахна с карамбита и отби сабята на монаха, но изгуби равновесие от удара. Противникът бе много по-силен и по-бърз от всеки стригой, срещу който се беше изправял, вероятно черпеше силата си от лъхащото от езерото зло и присъствието на господаря на мрака — Луцифер.

Рун залитна и мина през синята завеса от светлина. Въздухът извън сферата вонеше на смърт и мор. От отвращение кожата му настръхна, сякаш го лазеха хиляди паяци.

Монахът го последва, дългата му сабя проблесна надолу с отразена синя светлина, но ударът така и не стигна целта си. Нещо удари монаха отстрани и го събори. Лъвчето отскочи и се обърна, ръмжеше. Монахът се изправи със скоростта на атакуваща кобра и замахна с острието към гърлото на лъвчето — но вместо това се строполи напред, главата му се търкулна от тялото, а оръжието му се заби в снега.

Елизабет стоеше зад него. От сабята ѝ капеше черна кръв.

Отново беше спасила живота на Рун, а може би и на лъвчето, но той нямаше време да ѝ благодари.

По време на яростния сблъсък беше видял как Джордан се справя с монаха до него с пистолета си. Видя също как камъкът падна, при което ледът от неговата страна се разби и адът се отприщи на света. В момента зверовете изпълзваха на брега. Други скачаха по леда и се тълпяха в краката на господаря си. Няколко забелязаха Кристиан и София със сандъка и се понесоха към тях, може би вбесени от светостта на веригите или по заповед на тъмния ангел.

— Пази камъка — нареди Рун на Елизабет.

Трябваше да стигне до Ерин. Преди малко беше видял как я атакуваха, докато тя се опитваше да предупреди Джордан. Сао продължаваше да я държи в душеща хватка. Пръстите му бяха стиснали гърлото ѝ и я бяха повдигнали високо, така че краката ѝ едва докосваха до снега.

Рун се втурна по брега към нея. Някакво подобно на влечуго създание се хвърли от леда към него, но Рун плавно отскочи, замахна и с един удар отсече люспестата му глава. Жълт дим забълва от раната, а капките кръв разядоха анорака му и изгориха кожата като киселина.

Рун продължи да тича, следван от лъвчето.

Още няколко създания го заплашиха, но те, изглежда, се стремяха повече да се измъкнат навън, отколкото да го нападат. Това обаче не се отнасяше за Кристиан и София, които бяха напреднали по леда. Двамата бяха принудени да оставят сандъка, за да се бият с постоянно растящата орда. Робите им лъщяха от покрилата ги кръв.

Проехтяха нови изстрели. Джордан беше презаредил пистолета си и стреляше по някакъв звяр в изумрудената си сфера, която все още оставаше цяла.

Рун се втурна през последните няколко метра към рубинената сфера.

Ерин още бе жива, сърцето блъскаше в гърдите ѝ, дъхът ѝ бе накъсан и задавен.

Сао видя приближаващия Рун и се усмихна. Рун знаеше, че монахът може във всеки момент да прекърши врата на Ерин като съчка, но засега Сао не го беше направил — може би за да се наслади по-пълно на момента.

Монахът освободи едната си ръка и вдигна кама към шията на Ерин.

„Не...“

Острието се впи в плътта, оставяйки дълъг и дълбок разрез в нежната ѝ шия. Кръвта плисна като фонтан, когато монахът я пусна.

Ерин се свлече като чувал и падна на една страна, кръвта ѝ димеше на снега.

Рун залитна, когато осъзна истината — раната беше твърде голяма, за да се спре кръвенето, за да се излекува. Въпреки това се застави да измине оставащото разстояние. Нямахте да я изгуби. Беше се заклел да я защитава — не само като Рицар на Христа, но и като човек, който я обича, който не би могъл да си представи света без нея.

Сао посрещна яростта му с още по-широка усмивка, очите му блестяха злобно.

Това не беше дело на Луцифер.

Рун знаеше кой го гледа през тези очи.

12:07

От другата страна на езерото Легион се наслаждаваше на ужаса и поражението, изписани на лицето на Рицаря. Виждаше ги едновременно през очите на поробения монах и през тези на съсъда си.

Все още оставаше скрит сред скалите от южната страна на езерото, откъдето манипулираше събитията от разстояние и изчакваше подходящия момент да се разкрие.

Дълбоко в него пламъчето на Леополд примигваше, потресено от внезапната смърт на Жената от ръцете на монаха. Легион си помисли, че немощният пламък сигурно плаче с димни сълзи.

Колко лесно беше да накара триото да танцува според волята му!

С откраднатото знание на Юг дьо Пайен Легион ги бе изпреварил и свари монасите неподготвени.

„И с едно докосване те станаха мои.“

Легион смяташе да се възползва от тайната, която Юг не беше споделил с другите. Отшелникът знаеше, че счупеният камък не би могъл да отвори портала в тази долина. Юг бе сметнал, че монасите ще знаят как да го възстановят, затова Легион си помисли същото. За съжаление, след като възприе дългата им памет, той не откри подобно познание.

Обезсърчен, Легион състави нов план. Леополд и Юг дьо Пайен се доверяваха на Жената на Познанието, ценяха я изключително високо. Ако някой можеше да измисли как да възстановят камъка, щеше да е тя. Затова се скри и внимателно манипулира тримата монаси, използва ги да изкопчат истината от тримата, да ги накарат да работят за него.

И колко идеално се беше получило.

Жената наистина намери отговора и Воинът даде кръвта си. Заедно тримата отвориха портала и така за Легион остана простата задача да унищожи камъните, така че вратите никога да не се затворят отново. Светът щеше да бъде завладян от мрака. След като черният ангел се освободеше, градината щеше да бъде изчистена от човечеството и този рай щеше да остане единствено за Легион.

Обещание, дадено му с клетва от Луцифер.

Легион излезе от малката пещера в скалите и вдигна ръце към затъмненото слънце. Имаше съвсем малко време да завърши задачата си. Слънцето вече се раждаше отново в небето, издигаше се от пепелищата на затъмнението. Знаейки, че времето ще е кратко, той бе

избрал скривалището си по-рано, най-близо до зеления камък и до Воина, който още го пазеше. Макар и възстановен, камъкът си оставаше най-слаб. Легион щеше да разбие най-напред него — след което щеше да унищожи останалите.

За да гарантира успеха си, беше примамил Рицаря да напусне поста си, като заплаши Жената. Легион изчака свещеника сангвинист да приближи, преди да убие първия от триото. След това щеше да унищожи Воина, който оставаше затворен в изумрудената светлина като птица в клетка. Едва тогава щеше да премахне и Рицаря, след като пречупи волята му, убивайки всички онези, които му бяха най-скъпи.

Но Легион нямаше да направи това сам.

Излезе под притъмнялото небе и обитателите на мрака се събраха около него като сенки. Започнаха да ближат опърпаните му ботуши, кланяха се и се умилкваха около него, хапеха се един друг от радост. Разбира се, че го обичаха.

Той ги беше освободил.

И сега щеше да освободи този свят от чумата на човека.

Погледна към Воина.

„И ще започна с този.“

12:08

Просната на една страна, Ерин притискаше гърлото си с ръце. Горещата кръв се процеждаше между пръстите ѝ, а бузата ѝ се опираше в студения сняг.

Можеше само да гледа как Сао прекрачва тялото ѝ и посреща атаката на Рун с кървава кама в едната ръка и извита сабя в другата. От другата страна на огнената сфера стомана и сребро зазвъняха в яростни удари, контраудари и парирания. Лъвчето помагаше, като захапваше робата на монаха, за да го извади от равновесие, или се хвърляше в краката му.

Дори в това положение тя разбираше източника на това предателство, даваше си сметка как изкусно са били изиграни в тази свещена долина, как са били използвани като кукли на конци от Легион, все едно демонът ги беше обладал. Легион се нуждаеше от тях, за да се добере до двата камъка, да възстанови счупения и да отвори портала, за да може Луцифер да се издигне от мрака на езерото.

„И ние направихме всичко това.“

Гневът я грееше, макар че кръвта продължаваше да изтича през пръстите ѝ.

Сао отстъпи към нея, мина през огъня и се върна в сферата. Демонът в него не ѝ обръщаше внимание, може би вярваше, че тя вече е мъртва или най-малкото твърде слаба, за да се бие.

„Но аз съм нещо повече от Жената на Познанието.“

Тя изрита с крак и препъна Сао, изненадвайки демона. Докато той падаше, Рун замахна с карамбита си и заби острието дълбоко в окото на монаха. Използва ножа като лост, за да извърти главата на Сао и да я блъсне с все сили в гранитния стълб. Продължи да я блъска отново и отново, докато монахът не спря да се движи.

Едва тогава Рун се обърна и коленичи до Ерин.

„Поне няма да умра сама.“

Но в крайна сметка тя нямаше значение.

— Джордан... — успя да изграчи.

Рун хвана ръката ѝ: отказваше да я остави.

Тя махна другата си ръка от гърлото си и бутна коляното му, за да го накара да помогне на Джордан. Вместо това той сложи своята ръка върху раната ѝ. Пръстите му се стегнаха по-силно, сякаш знаеха къде точно да натискат, за да затворят най-големите артерии.

Ерин искаше да окаже съпротива, но не ѝ оставаха сили.

Лъвчето се въртеше неспокойно от другата страна на огнената завеса, сякаш искаше да се притече на помощ, но не можеше.

Ерин стисна зъби. Не искаше да ги предава. Тя беше Жената на Познанието и работата ѝ не беше свършена. Щеше да се бори по единствения начин, който ѝ оставаше.

Обърна се малко, за да освободи раницата на гърба си, и прошепна:

— Евангелието.

В книгата несъмнено щеше да има някакъв отговор. Беше я носила досега не само защото нямаше доверие на Бернар, но и защото знаеше, че книгата трябва да има още някаква роля. Тя беше обвързана с нея. И това трябваше да е от значение.

„Но ако умра, потенциалът на Евангелието умира с мен.“

Не можеше да позволи това да се случи, без да опита всичко.

Може би решил, че това е последното ѝ желание, Рун пусна гърлото ѝ, хвана ръката ѝ и ѝ показа как най-добре да притиска. Едва тогава взе кутията от раницата и извади евангелието. Постави книгата отворена в снега, после бързо натисна отново гърлото на Ерин, като шепнеше молитва.

Ерин завъртя глава и бузата ѝ докосна ръба на подвързията. Повечето страници бяха празни и все още чакаха да бъдат запълнени с думите, написани от Христос преди много време. Бернар веднъж ѝ бе казал, че Кървавото евангелие може да съдържа ключа към освобождаването на божественото у всеки и че това познание вероятно е скрито на тези празни страници. А ето че заради нея светът можеше никога да не разбере дали наистина е така.

Рун беше отворил книгата на страницата, на която бяха изписани последните редове от пророчествата, може би с надеждата, че тя ще открие някакъв допълнителен смисъл там. Но златните думите сияеха, сякаш ѝ се подиграваха за провала ѝ.

С треперещ пръст Ерин прелисти и сложи окървавената си ръка на следващата празна страница. Усети как листът се затопля под дланта ѝ, как повърхността става странно гладка.

Рун ахна, когато под пръстите ѝ се появиха златни думи, сякаш се изписваха в момента, ред по ред, и запълниха празното място.

Той обърна страницата вместо нея, после отново.

Появяваха се още думи, още редове.

Рун прелисти бързо и промълви благоговейно:

— Цялата книга е изписана.

Ерин загледа отворената страница и осъзна, че не може да разчете думите. Текстът, изглежда, бе написан на еноховия език, измислен от Джон Дий да говори с ангелите.

Затвори очи. Не можеше да разбере защо Христос е избрал да допише евангелието на този език, след като предишните пророчества бяха на гръцки, на езика на човека. Защо да продължава на езика на ангелите? Само един отговор имаше смисъл. Може би тези нови думи — а може би цялото евангелие — не бяха предназначени за човечеството, а за ангелите.

Не, не за *ангелите*, осъзна тя и отвори очи. „За ангел... за един ангел.“

Нищо чудно, че текстът се появяваше сега, в тази долина.

Обърна се към единствения ангел тук.
Луцифер седеше на черния си трон и гледаше право към нея.
Ерин се вкопчи в коляното на Рун и тихо изграчи:
— Знам... Знам какво трябва да направя.

40.

20 март, 12:09

Долината Тсум, Непал

Джордан постави изумрудения камък на мястото му и щом той докосна гранитната чаша, огнената колона от тази страна на пирамидата блесна по-ярко. Ледът се събра върху езерото, затваряйки портала между световете. Няколко създания попаднаха между двете плочи и телата им останаха замръзнали в леда.

Но усилията му не постигнаха нищо със стотиците, които вече се бяха измъкнали.

Кристиан и София бяха обкръжени от повечето от тях и не можеха да продължат през езерото, за да стигнат до Луцифер. Елизабет още стоеше до синия камък, ранена, но все така защитаваща поста си. От другата страна на езерото Рун бе коленичил до Ерин, която беше още жива, макар че локвата червена кръв около нея му казваше, че не ѝ остава много време. Джордан изгаряше от желание да се втурне при нея, да я прегърне за последен път.

Но дори да успееше да се освободи от изумрудения си затвор, имаше друг противник, който изглеждаше твърдо решен да го спре.

Джордан се обърна с гръб към гранитния стълб. Легион слизаше от скалите към него. Беше заобиколен от отвратителни черни мерзости, като наметало от жива плът. Джордан изстреля последните си куршуми по демона, но при всеки изстрел някоя от сенките скачаше и се хвърляше пред господаря си, посрещайки куршума с тяло.

Останал без муниции, Джордан извади бойния си нож. Пусна безполезния пистолет и се наведе да вземе сабята на монаха — за щастие, той бе паднал вътре в зелената сфера.

— Хайде! — извика Джордан през рева на зверовете. — Ела ми.

Черните очи се спряха върху него.

— Не бързай толкова да умреш, Воине на Човека. Скоро ще бъда при теб.

„Добре... този път съм готов. Няма да ме изненадаш.“

Изгаряше го златна ярост, подхранвана както от ангелската му кръв, така и от жаждата за отмъщение. Докато Легион приближаваше, Джордан вдигна сабята — дълго извито острие с голям нефрит, инкрустиран в ефеса. Застана, разкрачил широко крака, и се приготви да посрещне демона.

Легион също държеше сабя, нещо с отровно на вид черно острие, което блестеше като обсидиан. Не беше от този свят, вероятно бе донесено тук и дарено на демона от някой от ордата му.

Джордан посочи с върха на оръжието си.

— Само двамата — каза той. — Или се страхуваш от някакъв си човек?

— Макар и да си нещо повече от обикновен смъртен, няма да бъда сварен отново неподготвен — отвърна Легион. — Така че да приключваме с това.

Вдигнал високо сабята си, Легион се освободи от чудовищата си и влезе в изумрудената сфера и атакува веднага. Джордан парира — и ръката му изтръпна чак до лакътя. Легион продължи да нанася удари, като бавно принуждаваше Джордан да отстъпи към края на сферата.

„Ако това острие не ме убие, ще го направи зеленият огън.“

Последва бърза серия удари. Стомана и черен кристал звъняха. Легион преминаваше през бариерата и се връщаше, използвайки я като щит — знаеше, че Джордан не може да го последва.

Бърза атака най-сетне проби защитата на Джордан и остави драскотина отстрани на гърдите му. Гореща кръв се просмука в ризата му. Нова серия атаки завърши с дълбока рана в ръката под рамото. Легион отстъпи зад бариерата, като му се усмихваше.

Джордан разбра тежката истина.

„Той си играе с мен.“

Залитна назад, пушна ножа и притисна раната си, като продължаваше да държи сабята.

Легион пристъпи към него, явно готов да го довърши.

Докато демонът пресичаше бариерата, Джордан се хвърли напред с надеждата, че пламъците може да са заслепили противника му за част от секундата. Веднага щом кракът на Легион премина границата, Джордан заби стоманените котки в коляното му. Крайникът се подгъна с хрущене. Докато демонът залиташе, Джордан сграбчи дясната му ръка, изви я и хвърли черното тяло на земята.

Веднага щом паднаха, Джордан използва инерцията и заби сабята в мекия корем, като продължи нагоре към затихналото сърце. Легион изкрещя и го отхвърли от себе си със силата на нападащ бик. Джордан се метна настрани към захвърления нож. Със закъснение осъзна грешката си.

Легион мина покрай него и замахна със сабята си, като стовари инкрустираната дръжка върху зеления диамант. Камъкът се пръсна заедно с гранитната чаша под него. Колоната зелен огън угасна като духната свещ.

Езерото от неговата част отново изригна. Ледената покривка се изду, сякаш някой я удряше отдолу. Към повърхността се издигнаха поедри чудовища, които все още едва се виждаха — завъртане на огромно черно око, гърчещи се черни пипала. Джордан чувстваше, че тези създания са по-стари и черни от низшите демони, пуснати досега.

Отвъд надигащите се чудовища Луцифер погледна надолу от трона си с непроницаемо лице. Конусът бяла светлина продължаваше да държи тъмния ангел затворен, но докога? В чистата ѝ белота вече се виждаха тъмни сенки, отразяващи пораженията, нанесени на затвора му.

Сякаш разбиращ това, Луцифер се надигна още на трона си и скъса още брънки от веригите, които го държаха.

Земята се разтресе от напъните му.

Легион се обърна към Джордан с тържествуваща усмивка.

— Времето на човека най-сетне приключи.

12:10

Трусовеите вече утихваха. Ерин беше видяла как изумрудената колона потъмнява, видя как ледът от другата страна се натрошава, видя мятащите се огромни чудовища. Нови пукнатини плъзнаха по езерото.

Кристиан и София замъкнаха сандъка до здраво място в леда, преследвани от още създания, които ставаха все по-дръзки с промяната на ситуацията.

Ерин затърси с очи Джордан, но от езерото от неговата страна се издигаше гъста черна пара и закриваше гледката.

Рун, който продължаваше да притиска гърлото ѝ с една ръка, се наведе отново към нея.

— Ерин, какво искаш да кажеш с това, че знаеш какво трябва да направиш?

Тя разбра подтекста на въпроса му. „Какво си мислиш, че можеш да направиш, като си на крачка от смъртта?“

„Каквото мога“ — отвърна му тя наум.

Притисна с една ръка Кървавото евангелие към гърдите си, като си представяше редовете енохови букви, изпълващи страниците му. Беше абсолютно сигурна, че знае истината, но въпреки това думите отказваха да излязат. Беше твърде потресена от онова, което бе открила — истинската цел зад това изгубено евангелие на Христос.

Книгата не беше написана, за да помогне на *хората* да освободят своята божественост. А за едно-единствено същество, за ангел, за да може да изкупи греха си — за *Луцифер*. Спомни си табличката, която Лазар ѝ беше показал в библиотеката на сангвинистите и която разказваше алтернативна версия на случилото се в Едемската градина, как Ева обещава да сподели плода на Дървото на познанието със змията, но не изпълнила обещанието си.

Думите на Лазар зазвучаха отново в съзнанието ѝ, докато светът около нея потъваше в мрак.

„Когато Луцифер се изправи пред теб, сърцето ти ще те води по пътя ти. Трябва да изпълниш завета.“

Тогава не беше разбрала значението им, но сега го разбираше.

Змията — Луцифер — беше лишена от тайното познание, което е щяло да позволи на тъмния ангел да прави различни избори — *познаването на доброто и злото*. Той го е поискал, било му е обещано от самата Ева, но след това тя не му го е дала и той така и не го научил.

Но Христос бил пратен тук за него.

— Трябва да изпълня завета на Ева — промълви тя със сухи, студени устни.

От другата страна на сферата лъвчето я гледаше, сякаш я бе чуло, и тихо мяукаше. Напомни ѝ за първия ѝ домашен любимец — огромен котарак, беше го нарекла Навуходоносор. Той също бе снежнобял.

— Здравсти, Нав — прошепна тя, за момент изгубила представа за времето.

Рун се наведе още повече към нея. От мъката в очите му ѝ се прииска да вдигне ръка и да го докосне, да го утеши.

— За какъв завет говориш? — попита той.

Тя с мъка фокусира очите си.

— Книгата... евангелието... трябва да отиде при Луцифер.

Очите на Рун се разшириха от изумление, дори от ярост.

— Как може Христовото евангелие да иде при ангел, прогонен от небето от самия Бог?

Ерин нямаше сили да спори и зашепна думите с всеки все по-немоощен дъх: знаеше, че сангвинистът ще я чуе с острия си слух.

— Христос го е написал, за да спаси Луцифер. Ако Ева му беше дала плода на познанието на доброто и злото, той е щял да знае какво е добро. И да го избере. Заветът на Ева трябва да бъде изпълнен. Рун, ти трябва да му дадеш това познание.

Рун погледна към потъмнялото небе.

— Не мога да те оставя да умреш сама.

— Трябва... точно за това сме били избрани.

Рун взе евангелието и тя го пусна, радостна да се освободи от този товар. Пръстите ѝ притиснаха отново гърлото ѝ, колкото и безсмислено вече да бе това. Съсредоточи вниманието си върху Рун. Лицето му ѝ казваше колко много иска да остане с нея и колко му е трудно да я остави. Той погледна книгата, отворена в единствената му ръка, и на лицето му се изписа страх.

„Какво е станало?“

Той отговори на неизречения въпрос.

— Написаното изчезна. — Рун бързо прелисти страниците. Всички бяха празни. — Не забравяй, че евангелието е свързано единствено с теб, Ерин. Думите не се разкриват на никой друг.

Вече ѝ беше толкова студено... Не знаеше какво да прави, какво да каже.

— Мога да се опитам да те отнеса при Луцифер — предложи Рун. — Можем да му дадем книгата заедно.

„Не...“

Той бързо разбра и се отпусна до нея.

— Няма да се получи. Ти си жива и светлината ще те изпепели. Единствено сангвинисти или стригои могат да минават през тези бариери.

Светът пред очите ѝ помръкваше. С последния си дъх Ерин прошепна истината.

— Трябва да ме превърнеш... това е единственият начин.

„Трябва да стана стригой.“

12:12

Джордан беше изгубил Ерин от поглед в гъстата черна мъгла, която се плъзна над езерото, изпълнена с крясъци, вой и пламъци, почерни и от нея. Гигантски форми се движеха в тази мъгла — неща, чийто вид беше достатъчен да го лиши от разсъдък, доколкото все още му беше останал такъв.

Въпреки това, макар че изумрудената сфера около него беше изчезнала, той остана на колене. Порталът беше завинаги повреден с разрушаването на камъка и никога вече нямаше да се затвори.

Джордан не виждаше причини да продължава да се бори, особено щом Ерин беше най-вероятно мъртва.

„Или ще умре съвсем скоро.“

Не беше сигурен дали иска да живее без нея.

Но едно нещо знаеше с абсолютна сигурност.

Искаше отмъщение.

Легион се хвърли към него, вдигнал високо сабята на монаха. На лицето му беше изписано тържество. Острието още димеше от собствената му кръв.

Точно това беше дало идеята на Джордан.

Докато отстъпваше, Джордан се просна по гръб на земята, сякаш се предава и приема смъртта. Вместо това се хвърли върху острието, което беше вдигнал преди миг зад себе си. То прониза гръба му и щръкна от корема. Черният обсидиан го изгори като ледено копие. Това бе сабята на Легион, захвърлена от демона по-рано. Сега острието беше покрито с огнената кръв на Джордан.

Докато демонът приближаваше, куцайки заради счупеното коляно, Джордан отново изрита. Стоманените котки улучиха здравия глезен на Легион — не успяха да го счупят, но все пак го препънаха и той залитна напред.

Джордан отвори ръце в огромна мечешка прегръдка. Легион падна отгоре му, като се наниза на острието, покрито с ангелската кръв на Джордан. Демонът изкрещя и се загърчи, но Джордан го стисна здраво и се претърколи, така че огнената кръв от раната му да се стича

в студеното черно тяло на Легион. Заповяда на ангелската си същност да потече, да изгори демона от тялото на Леополд.

— Връщай се в Ада, копеле мръсно.

Легион се мятеше, виеше и бълваше черен дим, сякаш го бяха метнали върху живи въглини. Бавно чернилката изчезна от лицето и тялото му. Воднисто сините очи на Леополд погледнаха Джордан.

— Mein Freund... — промълви той и отпусна чело на бузата на Джордан. — Ти ме освободи.

Джордан продължи да го държи, не за да му попречи да се измъкне, а за да му покаже, че не е сам, че е опростен, дори обичан. Не го пусна, докато тялото на приятеля му не се отпусна в обятията му. Леополд най-сетне намери покой.

12:13

Рун гледеше как ръцете на Ерин падат немошно от гърлото ѝ, твърде слаби, за да продължат да го стискат. Вдигна своята ръка да го притисне, но от все по-слабите удари на сърцето ѝ знаеше, че това е безполезно. Затова я взе в скута си, притисна тялото ѝ в своето и стисна хлъзгавите ѝ от кръвта пръсти. Главата ѝ се отпусна назад, лицето ѝ се озари от аления огън на камъка.

Как можеше да превърне нея, жената, която беше обикнал и все още обичаше?

Стригите бяха лишени от душа мерзости и създаването им бе грях. Той беше сгрешил в пътя си отдавна с Елизабет и от това се беше родило само зло. От лечителка тя се бе превърнала в убийца, изклала стотици невинни.

Погледна към Елизабет — но ужасната мъгла се бе разпъзляла още повече и скриваше позицията ѝ. Въпреки това колоната лазурен огън продължаваше да свети в тъмното небе. Рун се надяваше това да означава, че тя още е жива. Знаеше, че в нея все още има добро, дори самата тя да не го виждаше съвсем. Замоли се да остане жива достатъчно дълго, за да го открие.

Впери поглед в по-плътния мрак, към мястото, където бе угаснала изумрудената колона. Жив ли бе Джордан? Така или иначе, след като порталът бе повреден, каква надежда имаше за когото и да било от тях?

Лъвчето измяука от другата страна на огнената бариера, сякаш го укоряваше. Златните очи се взираха в неговите, напомняха му, че има надежда — надежда, която лежеше отпуснато в прегръдката му.

— Но това е забранено — каза той на младото създание. — Виж онези демони без души. Нима искаш и тя да стане една от тях?

Отговорът дойде като въздишка от устните на Ерин, вероятно последната й.

— Моля те.

41.

20 март, 12:14

Долината Тсум, Непал

Ерин се крепеше на ръба на забравата. Макар и отворени, очите ѝ виждаха единствено сенки. Все пак успя да различи силуета на Рун на огнения фон. Зад раменете му ярката светлина на отминаващото затъмнение пронизваше сенките, но дори тя бавно се заличаваше от вдигащата се черна мъгла от езерото — мрак, който щеше да се разраства, докато не погълне целия свят.

Не ѝ бяха останали аргументи да убеждава Рун, нямаше дъх да ги изговори, но умът ѝ продължаваше да работи.

Знаеше, че тази битка се е водила стотици пъти преди. Дори други да успеяха да сложат окови на Луцифер, това нямаше да сложи край на борбата.

„Изкованото може да бъде строшено.“

Знаеше, че има само един начин това наистина да приключи.

„Луцифер трябва да бъде опростен.“

Ерин се взираше в Рун, мъчеше се да го накара да види истината на лицето ѝ, да приеме онова, което трябва да се направи.

„Не позволявай смъртта ми да бъде лишена от смисъл. Освободи ме, за да направя онова, което съм длъжна.“

Вместо това Рун нежно докосна челото ѝ със студените си устни. Ерин искаше Джордан да е онзи, който я целува, който я държи в прегръдките си. Но Джордан не можеше да направи онова, което трябваше да се направи. Само Рун можеше.

„Моля те...“

Докато Рун се изправяше и махаше кичур коса от челото ѝ, тя използва последните си сили, за да накара молбата да заблести в угасващите ѝ очи.

По бузите на Рун се стичаха сълзи. Той поклати глава, сякаш наистина четеше мислите ѝ. Тя самата четеше неговите със същата лекота, защото знаеше думите, които го спираха, които не му

позволяваха да я лиши от душа: „Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?“^[1].

Опита се да го накара да разбере.

„Не придобивам света... а го спасявам.“

Рун я придърпа още по-плътно до себе си и се вгледа дълбоко в нея. За първи път Ерин забеляза, че очите му не са черни, а тъмнокафяви, с тънки канелени шарки, като кората на секвоя, необичайно живи на бледото му лице.

— Съжалявам — прошепна той.

Устните му леко докоснаха нейните, като полъх на студен вятър от планината.

Победена, Ерин затвори очи.

После устните се плъзнаха към шията ѝ и остри зъби се впиха дълбоко в плътта ѝ.

Малкото останала в нея кръв изтече за един блажен миг.

„Благодаря ти, Рун.“

12:15

Рун много внимаваше, тъй като знаеше, че смъртта е на път да спре сърцето на Ерин. Докато поемаше последните искрици живот от изстиващото ѝ тяло, той игнорира вълната на екстаз и се съсредоточи върху неравномерните удари на сърцето ѝ. Трябваше му достатъчно от кръвта ѝ, за да я превърне, но не толкова, че да я убие.

Моменти по-рано беше видял решимостта в очите ѝ, знанието, сигурността и най-вече любовта, онзи бездънен извор на състрадание в сърцето ѝ — не само към Джордан и не само към него.

Към всички.

За да спаси всички, тя бе готова да жертва себе си.

А нима Христос не беше взел същото решение в Гетсиманската градина и на кръста?

„Как бих могъл да не почета този избор сега?“

Усети как тя се отпуска под него и извади зъбите си от плътта, отдели устните си от кожата ѝ. Впери поглед в нея, все така сгушена в него, жената, която така обичаше.

Поколеба се — знаеше какво трябва да направи, но се ужасяваше от това.

Както заради нея, така и заради себе си.

Тогава чу последния удар на сърцето ѝ, който сякаш настояваше да действа.

Замахна с карамбита си и преряза дълбоко собственото си гърло. Докато тъмната кръв потичаше, той пусна оръжието, подхвана тила ѝ и придърпа устата ѝ към черния извор. Остави кръвта му да се излива между отпуснатите ѝ устни надолу в отвореното гърло. Тя вече не можеше да преглъща сама, но той продължаваше да я държи, чакаше, молеше се.

Погледна нагоре към тъмното небе, към слънцето, което умираше отново, погълнато този път не от луната, а от ужасния дим, който се издигаше от езерото, от самите порти на Ада.

И тогава усети искрица надежда — когато меките устни се свиха около гърлото му и започнаха да пият, увеличайки го в алено блаженство.

Въпреки това по лицето му потекоха студени сълзи.

„Какво направих?“

12:16

Ерин се събуди от студената кръв в устата си — имаше вкус на сол и сребро. Поглъщаше сила с всяко всмукване. Потече още кръв и събуди в нея някаква тъмна страст. Пръстите ѝ се вдигнаха да сграбчат косата на Рун, да го придърпат по-близо към нея. Езикът ѝ се пъкна в раната, за да накара кръвта да потече по-силно. Пиеше така, както преди дишаше, на големи глътки, сякаш се беше давила и най-сетне бе излязла на повърхността.

Това беше колкото живот, толкова и смърт.

И екстаз.

Тялото ѝ крещеше за още, ръцете ѝ се вкопчиха по-силно в Рун, сякаш искаше да го придърпа в себе си, да го изцеди целия. Спомни си за миг онзи интимен момент в параклиса, когато го бе окъпала в кръвта си. Той бледнееше пред този ален захлас, когато двамата се превърнаха в едно.

Усети го как се втвърдява до нея, как се претърколи отгоре ѝ, как я притиска под себе си.

„Да...“

Но това пак не беше достатъчно.

Искаше го *целия*.

Зъбите ѝ се впиха в гърлото му, настояващи, отказващи да приемат отказ.

Но тогава железни пръсти дръпнаха косата ѝ и откъснаха устните и зъбите ѝ от блажения извор. Тя започна да се съпротивлява, мъчеше се да достигне отново гърлото, но Рун бе много по-силен.

— Не... — изпъшка той и се претърколи настрани.

Студен въздух лъхна помежду им и ѝ се прииска да заплаче от самота. Копнееше за онази близост, за връзката, почти колкото за кръвта му. Облиза с език устни, търсейки остатъци от онзи захлас.

Рун прикри гърлото си с длан и изграчи дрезгаво:

— Вино.

Усещанията на Ерин постепенно се върнаха заедно със страха, че е пила твърде много от него. Свали сребърната манерка от бедрото му, отвори я и изля съдържанието върху устните му. Среброто изгаряше пръстите ѝ, но тя продължи да я държи, като охкаше, когато капките вино пръскаха ръката ѝ, изгарящи като киселина.

Този огън прогори истината в нея.

„Аз съм стригой.“

Рун преглътна конвулсивно последните остатъци от виното и бутна манерката настрани. Изправи се несигурно на крака и я издърпа да стане.

Ерин се изправи в новото си тяло. Сетивата ѝ се бяха разширили неимоверно. Чуваше всяко шумолене, усещаше всеки полъх, всеки аромат беше симфония. Мракът сякаш светеше около нея, лъхащото от езерото зло я привличаше, викаше я.

Но това не бе всичко.

Гладът пламна в нея, привлече погледа ѝ през езерото, откъдето се чуваше тежък тътен. Удари на сърце. Бележещи единствения човек, останал в долината.

Искаше го, нуждаеше се от него, копнееше за топлината, която обещаваеше, за кръвта му. Жадуваше да утоли глада в себе си. Усети как източникът се приближава бавно към нея.

Пристъпи да го посрещне, но Рун я спря с думите:

— Това е Джордан.

Тя примигна. Нужно ѝ бе ужасно много време, докато по-топлите спомени успокоят глухата болка и копнежа в нея. Въпреки това те не изчезнаха напълно. Не беше в безопасност в близост до Джордан, особено сега, а може би завинаги.

Рун я хвана здраво за китката.

— Трябва да се бориш с порива.

Не беше сигурна, че може. Най-сетне започваше да разбира мъченията на Рун.

Тъй като нямаше друга ръка, Рун безцеремонно побутна с крак към нея Кървавото евангелие. Ерин все още си оставаше достатъчно археолог, за да се наведе инстинктивно и да вдигне древния артефакт от снега, преди да е пострадал. И щом пръстите ѝ докоснаха износената подвързия, от нея блесна златна светлина, която премина през нея, притъпявайки до голяма степен жаждата.

Ерин се изправи и забеляза, че дори ударите на сърцето на Джордан са станали по-приглушени.

Затърси с поглед покрай брега, отново изпълнена с копнеж — но не за кръвта на Джордан, а за мъжа, когото обичаше.

— Трябва да тръгваме — подкани я Рун.

И тя се остави да я преведе през огнената завеса, която изгори стария ѝ живот.

12:17

Джордан залиташе покрай брега, като притискаше раната в корема си. Не беше сигурен дали се възстановява. Боеше се, че е запратил по-голямата част от ангелската си същност — заедно с кръвта си — в онзи демон. И все пак в корема му гореше някакъв въглен, което означаваше, че някакви капки от същността му са останали, макар да чувстваше, че бързо изтичат.

Продължи напред. Другата му ръка мъкнеше черната сабя на Легион, от която все още капеше кръвта на демона. Продължи през прокълнатата мъгла, която бълваше от разбитата част на портала зад него. След като посече Легион, той избяга от онази ломотеща, подлудяваща гмеж, която се събираше в мъглата, за да посрещне по-големите мерзости, които бавно изпълзяваха в този свят.

„Да правят каквото искат... стига да ме оставят на мира.“

Тръгна по единствения път, който му оставаше, покрай брега на езерото, като внимаваше да не доближава двете останали страни на пирамидата, които още сияеха през леда.

Конусът бяла светлина около Луцифер продължаваше да блести дори в черната мъгла, но Джордан знаеше, че чистотата му е опетнена. Порталът бе повреден и бе само въпрос на време тъмният ангел да се освободи.

Беше твърдо решен да е до Ерин, когато това се случи, та било то само за да прегърне за последен път студеното ѝ тяло. Все пак в сърцето му оставаше искрица надежда, която му даваше сили да продължи напред, да прави една мъчителна крачка след друга.

„Може би все още е жива... може би ще успея да я целуна за последен път.“

Накрая в мъглата се появи тъмночервено сияние. Когато приближи, Джордан видя, че то идва от огнената сфера около стълба на Sanguis. Излезе със залитане от гъстата мъгла и забърза напред — но откри, че сферата е празна.

Ерин я нямаше.

Опря се на сабята и се огледа — и видя, че не е съвсем сам.

Лъвчето чакаше на брега на езерото, без да откъсва поглед от леда. Джордан изкуцука до него и проследи напрегнатия му поглед.

Там се движеха две фигури.

Рун... и Ерин.

Тя вървеше до сангвиниста, притиснала Кървавото евангелие към гърдите си. Сиянието на книгата къпеше двамата в златна светлина.

Искаше му се да извика от радост, да изтича до нея, но можеше само да рухне на колене на брега на езерото — знаеше, че не може да пресече външните страни на огнената пирамида. Помъчи се да разбере как тя все още е жива, как е преминала през тази бариера.

„Да не би книгата да я е изцелила? Да не би сиянието ѝ да е позволило на Ерин да преодолее огнената завеса?“

— Ерин! — извика той. Искаше ако не друго, то поне да види отново лицето ѝ.

Тя го чу и се обърна.

Долната половина на лицето ѝ бе омазана в черна кръв. Тя го забеляза, но в очите ѝ нямаше радост, а единствено мъка. Рун също се

обърна през рамо и Джордан видя раната на гърлото му.

И разбра истината. Не книгата я бе изцелила; не сиянието ѝ бе позволило да премине бариерата.

„Изгубих я.“

Рун докосна ръката на Ерин и с един последен неутешим поглед тя се извърна.

— Отиде си — каза глас зад него. Елизабет беше подгизнала от кръв, предимно нейната собствена.

Джордан погледна към огнения син стълб от онази страна, където Елизабет бе пазила камъка Aqua. Той продължаваше да блести ярко.

— Бях принудена да отстъпя — обясни Елизабет. — Някакъв огромен звяр, целият в пипала...

На Джордан не му пукаше. Насочи вниманието си отново към Ерин.

Елизабет потвърди най-лошите му опасения.

— Не чувам сърце.

Думите ѝ бяха изпълнени с уморена тъга — не за неговата загуба, а за нейната собствена.

Елизабет се отпусна на колене до него. Като стригой тя можеше да пресече бариерата, да излезе на леда. Но явно нямаше причина да го прави.

Рун също беше изгубен за нея.

[1] Марк, 8:36. — Б.пр. ↑

42.

20 март, 12:19

Долината Тсум, Непал

Ерин искаше да се върне, да затича към Джордан.

Рун явно долови желанието ѝ — не защото бяха кръвно свързани, а просто защото познаваше сърцето ѝ, дори това новото, което не туптеше.

— Трябва да идеш при Луцифер — каза той. — Сега това е съдбата ти.

Тя знаеше, че е прав, и затова продължи по леда, притиснала Кървавото евангелие към гърдите си, като черпеше сили от него. С всяка следваща крачка книгата засияваше все по-ярко, прогонваше мрака и прогаряше гъстата мъгла.

Някакви противни изчадия се отделиха от групата около Кристиан и София и се хвърлиха към тях. Нещо черно профуча в мъглата над тях и се спусна отгоре им. Ерин едва успя да зърне подобната на гущер фигура преди тя да докосне златната светлина около нея и да избухне в пламъци.

Рун я дръпна настрани и тялото на създанието се стовари върху леда до тях.

Щом видяха това, другите зверове се пръснаха и побягнаха в мрака, колкото се може по-далеч от светлината.

Ерин и Рун продължиха напред, като заобикаляха пукнатините и се приближаваха към Кристиан и София. Двамата не бяха добре. Намираха се на остров сред кипнала маса от демони.

Кристиан беше извадил свещената верига от сандъка и бе праметнал тежките брънки около врата си, макар че среброто несъмнено го изгаряше. Въртеше края на веригата като някаква свещена бола и нанасяше удари по демоните. Веригата прерязваше ордата, сякаш брънките ѝ бяха от разтопена стомана.

Въпреки това лицето на Кристиан беше окървавено, а робата му висеше на парцали.

София бе в още по-тежко положение. Видя ги да се приближават и може би това беше единственото, което очакваше — и бе издържала дотук само със силата на волята си.

Ерин го видя в очите ѝ.

„Недей...“

В последен доблестен напън София се извъртя и прободде едно чудовище в гърба преди да е атакувало Кристиан. Но с това оголи собствената си защита. Ордата моментално се нахвърли върху нея и я събори на леда.

Кристиан се опита да ѝ се притече на помощ, но враговете бяха твърде много.

Ерин най-сетне стигна до тях и златната светлина на книгата пръсна чудовищата. Нещо черно и бодливо отскочи настрани последно.

Ерин спря и сложи ръка на устата си.

„Не!“

София — ревностната мила София — вече я нямаше.

Ерин трепереше, но Рун я задържа.

— Единствено книгата е от значение. Тя трябва да стигне до Луцифер.

Ерин кимна. „Иначе саможертвата на София ще е напразна.“

Въпреки това на Рун му се наложи да я побутне, за да продължи. Само след миг обаче тя вече тичаше, направо летеше по леда, задвижвана от свръхестествена сила, право към конуса от светлина. Демоните се отдръпваха от светлината, но вече не бягаха, а съскаха и се зъбеха след нея, сякаш знаеха, че скоро ще е тяхна.

И като нищо можеха получат този шанс.

Дори Кървавото евангелие не можеше да удържи дълго на такова осезаемо зло. Златната светлина започна да помръква, разкъсвана от мъглата, от нечестивостта на това място. Колкото по-навътре навлизаше, толкова по-големи ставаха пораженията.

Рун и Кристиан правеха всичко по силите си да помогнат — тичаха от двете ѝ страни и държаха на разстояние всичко, което се осмеляваше да се приближи. Кристиан замахна с веригата и удари скачаща към него маймуна без козина. Съскането на изгорена плът се смеси с писъка на създаването, докато то се махаше от пътя им.

Ерин се съсредоточи върху целта им — Луцифер продължаваше да се опитва да стане от трона, като късаше още брънки. Крилете му с черни пламъци вместо пера биеха светлината, която го държеше в затвора му. С всеки удар светлината помръкваше, за да се замести с мрак.

Ерин се втурна през останалото разстояние, но силите ѝ намаляваха заедно със златната светлина. Краката я боляха, ръцете ѝ натежаха толкова, че вече ѝ бе трудно дори да държи книгата, а тялото ѝ отново жадаше за кръв.

Пред нея Луцифер се мяташе и разкъсваше сребърните вериги, които го приковаваха към трона.

Най-сетне стигнаха до ръба на блестящия конус.

Ерин се запрепва през последната отсечка. Кристиан я изпревари и протегна ръка към бялата светлина. Изкрещя и отскочи — ръката му свършваше с димящ чукан. Светлината я бе изгорила.

Кристиан се обърна към Рун. Зад агонията му се долавяше една още по-голяма болка — разбирането, че дори сангвинистите не могат да преминат през последната бариера.

Ерин пристъпи към тях, но щом докосна бариерата, златната светлина угасна. Преди сангвинистите да успеят да реагират, нещо черно и покрито с хитин скочи от мъглата зад нея върху гърба ѝ, притисна я с членестите си крака и заби челюсти в рамото ѝ.

Ерин изкрещя.

12:25

Рун рязко се завъртя, замахна със сребърния си карамбит и отсече два от шестте крака на създанието. Това се оказа достатъчно, за да може Кристиан да откъсне чудовището от гърба на Ерин и да го запрати към конуса светлина. Тялото удари бариерата — и се пръсна на горящи въглени.

Рун издърпа Ерин зад себе си и двамата с Кристиан се изправиха към събиращите се чудовища, спотайващи се в по-гъстата мъгла. Рун бе вдигнал карамбита си, а Кристиан бавно поклащаше веригата, която стържеше заплашително по леда.

— Рун... — изстена Ерин.

Той се обърна. Отровен мрак пълзеше нагоре по шията ѝ и изгаряше кожата. Краката ѝ се подгънаха. Кървавото евангелие падна от треперещите ѝ ръце.

Нещото, което я беше ухапало, със сигурност беше отровно.

Той понечи да ѝ помогне, но в същия миг нещо връхлетя от мъглата отгоре и го събори на леда. Приличаше на прилеп, израснал до огромни размери. Остри като игли зъби щракнаха пред лицето му. Рун пусна оръжието си, за да махне звяра от врата си, преди да го е захапал за гърлото.

До него Ерин залитна към бялата светлина, но Кристиан се втурна и я хвана през кръста с ранената си ръка. Издърпа я назад, грабна евангелието от леда и го напъха в дрехата си.

Ерин се съпротивляваше, обърнала глава към светлината, към Луцифер.

Дори сега изглеждаше твърдо решена да изпълни мисията си.

Кристиан я извлече от преградата и се притече на помощ на Рун. Замахна с веригата и цапардоса подобното на прилеп създание. Среброто прегори дебелината му кожа и то изсъска и изчезна в мрака.

Тъмните сенки обаче се приближаваха.

— А сега какво? — попита Кристиан.

12:26

В студеното тяло на Ерин гореше отровен огън и тя усещаше как плътта ѝ около раната на рамото ѝ се стопява. Кръвта ѝ там течеше помудно, сякаш се опитваше да угаси огъня. Същата отрова разяждаше лицето ѝ и продължаваше надолу по ръката.

„Пак.“

Беше ѝ трудно да се съсредоточи, но знаеше, че думата е важна. Преди малко беше започнала да пада. За да се задържи, бе протегнала ръка, която вече бе пълна с отрова — и ръката ѝ проникна през горящата бариера. Чистотата на светлината охлади ръката и унищожи черната отрова.

А после Кристиан я хвана и я издърпа назад.

Отровата отново потичаше в ръката ѝ.

Твърде слаба, за да може дори да се държи на крака, Ерин се отпусна в ръцете на Кристиан. Трудно ѝ бе да говори, тъй като бузата ѝ

бе покрита с мехури, но трябваше да ги накара да разберат.

— Светлината... — изпъшка тя. — Мога да мина през нея.

— Тя бълнува — каза Кристиан.

— Мога... — Тя извъртя глава към Рун. Искаше той да види истината на лицето ѝ, да се довери на кръвната им връзка, на взаимното разбиране.

— Тя казва истината — рече Рун, като погледна към конуса и тъмния ангел, който се мятеше в затвора си.

Преди да измислят някакъв план, тъмните сенки от мъглите се нахвърлиха върху тях. Рун скочи да ги пресрещне. Само с една ръка едва ги удържаше. След секунди изчезна в мъглата, но продължаваше да се бие в нея — карамбитът му проблясваше в мрака.

Кристиан не пусна Ерин нито за миг. Сражаваше се яростно, замахваше с веригата, разчистваше пространството около тях, държеше демонската орда назад. Но силите му започваха да намаляват — бе стигнал до дъното на резервите си след дългото сражаване редом със София.

Ранената му ръка я притисна по-силно и той хвърли поглед към ярката светлина, която държеше Луцифер в плен. Замахна отново с веригата и удари една огромна змия с такава сила, че кръвта ѝ плисна по конуса светлина и изгоря със съскане.

Кристиан свали тежките брънки от рамото си.

Ерин се намръщи.

— Какво...?

— Май това няма да се получи без жертването на Кристиан. — На лицето му блесна усмивка. — Ще ми липсваш, доктор Ерин Грейнджър.

Тя го разбра.

„Не...“

Кристиан я хвана в обятията си — и скочи високо, с последните си сили, за да се понесе над най-близките чудовища.

Удариха се в бариерата заедно и тялото на Кристиан избухна в огнена пепел около Ерин, докато тя падаше от другата страна.

Плъзна се по леда и от гърдите ѝ се изтръгна стон. Кървавото евангелие се плъзна до нея, непокътнато.

Тя седна. Усещаше как силата се връща в нея. Черната отрова беше заличена при преминаването ѝ през светлината.

Погледна отвъд бариерата. Онова, което беше останало от техния забавен, леко смахнат и храбър приятел се спускаше на горящи въгленчета върху леда.

Кристиан заслужаваше по-добра участ. Беше жертвал себе си, за да я вкара в конуса от светлина. Ерин се закле, че ще се погрижи да плати изцяло този дълг.

Взе Кървавото евангелие и се обърна към затворника.

Луцифер седеше на трона си. Вече не се мъчеше да се освободи, а гледаше надолу към нея с очевидно любопитство и може би изненадан от появата ѝ.

Ерин не се сви под този черен поглед. Беше дала душата и живота си, за да се изправи пред него. И сега оставаше само едно нещо, което да даде.

Тя вдигна книгата в ръце.

Единствено Ева можеше да откъсне плода от Дървото на познанието и единствено дъщерята на Ева можеше да даде това познание на змията.

Устните на Луцифер се раздвижиха, но от тях не излязоха думи, а само звук като звън на огромна камбана. Дори тази метафора бледнееше пред истинското великолепие на звука, на гласа на ангел, на музиката на сферите. Камбаната удари отново, звънко и въпросително.

Той говореше, но тя не можеше да го разбере.

Ерин вдигна книгата още повече с надеждата, че той ще разбере ако не думите, то поне действията ѝ.

— Това е евангелието на Христос, написано с неговата кръв и останало скрито за много дълги години. Моята задача е да ти го донеса, да изпълня завета, който си сключил с Ева много отдавна.

Черната глава се наклони настрана, безупречните черти си оставаха все така непроницаеми.

Ерин отвори книгата, за да му покаже. В същия миг златната светлина блесна отново. Дори без да гледа, Ерин знаеше, че страниците са пълни със златните букви на еноховата писменост.

Луцифер се наведе и протегна огромната си ръка към нея.

На Ерин ѝ идеше да побегне, но не помръдна от мястото си.

Щом пръстите се озоваха достатъчно близо, тя затвори книгата и внимателно я постави в дланта му. Той я взе, отвори я с абаносов пръст

и великолепната златна светлина блесна толкова ярко, че едва не я ослепи.

Ерин трябваше да се извърне. Светлината бе по-страховита и от хиляда слънца. Тя усети как прониква през черепа ѝ, през затворените клепачи. За момент късчета прозрение изпълниха съзнанието ѝ — за тайните на сътворението, за движението на звездите, за скрития код на живота. Но тези късчета прелетяха през нея, понесени като листа във вихрушка. Пресегна се мислено след тях, опита се да ги задържи, макар да знаеше, че подобно познание ще я унищожи.

Издържа тази буря, докато чакаше да утихне — и тя най-сетне спря, а заедно с отминаването ѝ се разнесе тежък звън, който я накара да погледне отново нагоре.

Луцифер още седеше в трона си, но веригите лежаха в краката му.

Беше свободен.

Въпреки всичко не това я накара да падне на колене. Тялото му вече не бе черно, а бяло като полиран мрамор, светецо с вътрешен огън, който сияеше през очите му, докато гледаше нагоре, а евангелието лежеше затворено в скута му. Чернилката на греховете му беше изчистена от тялото му така, както отровата от нейната плът.

Луцифер бе опростен.

Красотата и великолепието му сияеха така ярко, че сякаш целият останал свят помръкна и стана безплътен. Конусът от светлина, горящите парчета от разбитата пирамида от огън бяха изчезнали, погълнати от свещения блясък.

Отвъд тази светлина Ерин успяваше да различи черното езеро, сивите планини и синьото небе. Яркият зимен ден се връщаше след края на затъмнението. Въпреки това всичко ѝ се струваше някак далечно, като сън за друг свят.

За миг картината се промени, изпълни се с по-топла светлина, зимата се смени с лято със зелени треви, сини води и пламтящо червено слънце. Край скалите се издигаха две дървета, целите разлистени и с натезали от зрели плодове клони.

„Нима това е градината...?“

Отново зазвъняха камбани, които не можеха да бъдат пренебрегнати. Погледът на Ерин отново се обърна към Луцифер. Но радостният звън се издигаше не от ангела, а от небесата над тях. Хор

на приветствие и радост, приканващ Луцифер да се върне. След всички тези години небето искаше той да се върне у дома.

Луцифер се изправи и разпери криле, този път от бели пламъци.

Без да откъсва поглед от небето, той посегна надолу към нея и положи пръст на главата ѝ. Докосването я изпълни с топлина от главата до петите. Радостта напираше в нея като извор.

И тогава в ушите ѝ отекна удар — и отново, този път по-тихо.

Тя разпозна този ритъм — беше го чувала през целия си живот.

Сърцето ѝ биеше.

Скри лице в шепи и изхлипа щастливо. Луцифер я бе върнал. Тя бе пожертвала живота си за него и той ѝ го връщаше.

Камбаните зазвъняха по-силно и този път в звъна им се долавяше настойчивост.

Време беше яркият ангел да се върне на полагащото му се място.

В отговор на този призив Луцифер плесна с огромните си криле и се издигна във въздуха, увисна над долината. Остана един дълъг момент така, притиснал книгата към гърдите си.

После погледна *надолу*, може би за последен път.

Погледът му се плъзна по езерото, чиято повърхност отново беше замръзнала. Върху него и по цялата долина пълзяха и се гърчеха черни фигури. Дори движенията им бяха чужди на този свят. Те се пръскаха и бягаха, виеха и ревяха — знаеха, че пътят към дома е затворен завинаги.

Луцифер гледаше надолу не със злоба, нито със съжаление. Вместо това от тялото му струеше любов. Той отвори уста и от нея зазвъня мрачен тон. Най-близките създания се заковаха на място. Главата отново се наклони настрани и се вгледа в тях, може би замислена за огромното зло, което можеха да причинят на света тези демони.

Ако Луцифер си отидеше, земният свят пак можеше да бъде прокълнат.

Сякаш в търсене на верния отговор Луцифер отново отвори евангелието и златната светлина освети лицето му. След миг в очите му засия увереност, може би дори намек за съжаление.

Луцифер погледна към небето за последен път, спусна се на огнените си криле към езерото и кацна леко върху леда. Досетила се

какво предстои, Ерин заотстъпва, докато не усети студени ръце да хващат топлата ѝ кожа.

„Рун...“

Докато Рун я придърпваше към себе си, откъм Луцифер се чу нов мрачен звън. На лицето на Рицаря бе изписано огромно облекчение. Той знаеше, че тя е отново човек. Но сега не беше време за ликуване. Вместо това той хвана ръката ѝ и двамата се затичаха по леда към брега.

Демони и изчадия от всякакъв род се понесоха покрай тях, отвърщайки на зова на господаря си.

Ерин забеляза Джордан и Елизабет на брега. Лъвчето скочи на леда и залудува радостно около краката им, сякаш ги приканваше да се съберат заедно.

Ерин не се нуждаеше от подобно насърчение.

Издърпа ръката си от ръката на Рун и се затича към Джордан.

Той изкуцука напред да я посрещне, притиснал ръка към корема си.

— По-полека, госпожице — предупреди я, но усмивката му бе топла и подканваща.

Ерин се хвърли към него и го прегърна, решена никога повече да не го пуска.

— Не спирайте — нареди Рун. — Трябва да се махнем колкото се може по-далеч от езерото.

Забързаха нагоре към защитата на двете древни дървета и чак когато стигнаха до тях, спряха и се обърнаха. Ерин не се отделяше нито за миг от Джордан.

Демоните вече се бяха скупчили около Луцифер и ярката светлина на ангела помръкваше от тях.

Луцифер погледна към нея. Сребърна светлина се лееше от лицето му, на което бяха изписани покой и приемане — той знаеше какво жертва със следващия си ход. Вдигна високо криле и рязко ги спусна. Блесна ослепителна светлина и миг преди всичко да изчезне в нея Ерин видя как под събралата се орда зейна черна дупка, която погълна сенките — и ярката звезда заедно с тях.

Когато блясъкът изчезна, езерото остана пусто и покрито с лед.

По лицето на Ерин потекоха сълзи.

— Той избра да се върне — рече тя. — Можеше да иде на небето, но се върна да пази демоните, та всичко да е в безопасност.

— Защото ти го избави. — Рун докосна кръста на гърдите си. — И пред лицето на тази слава той избра да служи в Ада вместо на Небето.

43.

22 март, 10:42

Ватиканът

Два дни след събитията в Непал Елизабет седеше до леглото на Томи.

Сангвинистки гвардеец я беше довел тук и сега чакаше пред вратата. Това бе малка отстъпка от нейна страна, за да ѝ позволят да види Томи, да научи къде държат момчето във Ватикана. Възнамеряваше да прецени здравословното му състояние и да разработи план. Знаеше, че в най-лошия случай лесно ще надвие единствения охранител и да измъкне Томи преди някой да разбере какво е станало.

Завари Томи заспал. Момчето изглеждаше много по-зле, отколкото си беше представяла. Сърцето му говореше за болест и слабост. Бледата му кожа беше само няколко нюанса по-тъмна от възглавницата, на която почиваше главата му. А ръцете му върху одеялото бяха покрити с тъмни язви.

„Трябва да направя нещо, при това бързо.“

Сякаш усетил присъствието ѝ, Томи отвори кафявите си очи — кръгли и невинни, като очите на кошута. Примигна и ги разтърка.

— Елизабет? Наистина ли си ти?

— Разбира се, че съм аз! — Думите ѝ прозвучаха по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Чух, че сте се върнали.

Той се помъчи да се надигне, но тя не му помогна, тъй като знаеше колко много държи на независимостта си. За да скрие шока си от слабостта му, се пресегна и нагласи възглавниците, за да се увери, че се е облегнал добре.

— Чух също, че сте спасили света... отново — рече той с уморена усмивка. — И че си героиня за сангвинистите.

— Никога не съм искала да бъда смятана за героиня от сангвинисти — отвърна тя.

Той се намръщи.

— Но аз останах с впечатление, че вече си една от тях.

— Положих клетвата, да.

— Добре.

Тя се вцепени.

— Какво му е доброто?

— Не знам. — Той сви рамене. — Можеш да се сприятелиш с други сангвинисти. Вече няма да си сама. Дори няма да ти се налага да ловуваш.

Загрижеността му я трогна.

— Намерих друг начин.

Разказа му какво беше открила във Франция — че има и друг начин да живееш извън ограниченията на Църквата, без да ставаш жертва на собствената си животинска природа.

— Но сангвинистите няма ли да те преследват, ако се опиташ да се махнеш? — попита той.

— Преследваха ме дълги години, но още съм тук.

Томи замълча и започна да си играе с края на завивката: определено не искаше да я погледне в очите.

— Какво има? — попита тя.

— Кога заминаваш?

Елизабет не бе обмисляла такъв план и си призна:

— Засега не съм решила.

— В такъв случай защо не останеш... докато аз си замина? — Томи гледаше разпятието на стената, вратата, прозореца, навсякъде, но не и към нея. — Не мисля, че ще се наложи да чакаш дълго.

— Ще остана с теб — обеща тя. — Но не за да гледам как умираш. А за да ти помогна да живееш.

Томи вдигна ръка към шията си — беше се досетил какво има предвид тя.

— Не.

— Не?

— Не искам да се превръщам в чудовище.

— Не е нужно да бъдеш чудовище. — Явно не се беше изразила достатъчно ясно. — Разказах ти за Франция, за Хималаите, за другия начин.

Томи поклати решително глава.

— Готов съм да умра. Трябваше да умра в Масада с родителите си.

— Винаги има време за умирање — каза тя. — Не е нужно да е толкова скоро.

— Не — повтори той и се отпусна върху възглавниците. Усилието да ѝ се противопостави му бе струвало много. — Не искам да съм безсмъртен. Не искам да живея от кръв или вино. Видях що за живот е това и не го желая.

Елизабет докосна ръката му. Беше по-топла от нейната, но постудена, отколкото би трябвало да е. Можеше да го вземе. Нямаше да е трудно. Тя бе по-силна. Беше убивала и превръщала толкова човешки същества, че не им помнеше броя. Стотици. Но той щеше да е първият, когото щеше да убие от обич.

Томи стисна ръката ѝ.

— Моля те, остави ме да си отида.

— Не знаеш за какво говориш.

— Знам — каза той. — Видях Распутин, Бернар, Рун и другите. Знам как живеят те. Не са щастливи. Аз също няма да бъда.

Какво знаеше той за щастието на живота? Беше на четиринайсет години и през две от тях умираше от тази болест. Можеше да го превърне. С времето той сигурно щеше да ѝ прости, а дори да не го направеше, пак щеше да е жив. Елизабет не можеше да понесе мисълта, че той може да умре.

Кафявите му очи се вираха в нейните. Очи, видели много за няколкото кратки години — и въпреки това в тях продължаваше да се четат невинност и доброта. Бяха тъмни като на Рун, но Елизабет никога не бе виждала проста радост или невинност в очите на Рун. Безсмъртието беше наложено и на него и не му подходеше. Той не беше убиец. Наистина бе искал да бъде свещеник — човек, който служи на другите. Превръщането му в стригой бе извращение на природата му.

Точно както щеше да е перверзия за природата на Томи.

„Как мога да му наложа волята си и да покваря тази невинност?“

Подобна постъпка щеше да е егоистична. Тя щеше да отнеме душата му, за да си спести мъката, че ще изгуби още едно дете. Не можеше да нарани него, за да спаси себе си. Никога.

Томи сигурно беше видял промяната в очите ѝ, защото се отпусна, усмихна ѝ се и прошепна:

— Благодаря ти.

Тя се извърна и примигна, за да махне сълзите си. Томи щеше да страда и да умре, а тя нямаше да го спаси. Стана от стола, отиде до прозореца и се обърна към капациите му, за да не я види как плаче. Щеше да търпи мълчаливо и да остане с него до края. Пое дълбоко дъх и потърси сили дълбоко в себе си.

— Какво ще кажеш да излезем и да се поразходим на слънце? — Щеше да му помогне да се порадва на времето, което му оставаше.

Преди той да успее да отговори, на вратата рязко се почука. Без да чака отговор, Рун нахълта в стаята, плътно следван от лъвчето.

— Извинете за натрапването. — Погледна от Елизабет към Томи и обратно. — Чух, че си тук, сестро Елизабет, и...

Елизабет го изгледа намръщено — много добре знаеше какво го е накарало да се появи така грубо. Рун се страхуваше, че тя ще превърне момчето.

— Добре съм — каза Томи.

Елизабет се усмихна на бледото му лице.

— Така е.

Лъвчето подмина Рун и скочи на леглото. Златните му очи се приковаха в очите на Томи и двамата се загледаха един друг като омагьосани.

— Запознай се с лъва на Рун — каза Елизабет.

Томи сякаш изобщо не я чу, изгубен в погледа на животното, сякаш двамата се познаваха.

Рун ги гледаше.

— Лъвчето реагира по същия начин и когато за първи път видя Джордан — тихо прошепна той. — Мисля, че е заради общата им ангелска кръв. И тримата носеха ангелската същност на архангел Михаил в един или друг момент.

Лъвчето потърка глава в бузата на момчето, с което развали магията и предизвика звънък смях.

Сърцето на Елизабет се сви при мисълта колко ще ѝ липсва този звук.

Рун отиде до прозореца и отвори капациите. Слънчевата светлина нахлу в стаята, но Елизабет не се подразни така, както щеше да се

подразни само преди няколко дни.

Лъвчето се опъна до Томи, доволно от лъчите на утринното слънце. От пухкавите му гърди се разнесе тихо мъркане. Звукът бе пълен с обич, задоволство и проста наслада.

Докато го слушаше, Елизабет почувства как някаква странна топлина минава през нея и изчезва, оставяйки я леко замаяна. Тя се опря на рамката на леглото, докато ѝ мине.

„Май не съм толкова свикнала със слънцето, колкото си въобразявам.“

Томи вдигна бледата си ръка да погали снежнобялата козина на лъвчето. На устните му играеше тъжна усмивка.

Ако не друго, поне беше добре да види момчето щастливо. Дори сърцето му зазвуча по-силно и кръвта потече по-бързо във вените му.

В следващия момент Елизабет отстъпи потресено назад, вперила поглед в бледата кожа на Томи.

— Ръката ти — каза тя.

Томи погледна смутено надолу, после на лицето му също се изписа изненада.

— Язвите ми...

— Изчезнаха — каза Елизабет.

Лъвчето вдигна глава и сънено отвори очи. Те вече не бяха златни, а съвсем обикновени, кафяви, като очите на Томи.

— Рун... — Елизабет се обърна към него за някакво обяснение.

Той се наведе, докосна кръста на гърдите си и внимателно огледа лъвчето и кожата на Томи.

— Чувствам се по-добре — каза Томи и очите му се разшириха, сякаш се изненадваше, че изговаря такива думи.

Елизабет се усмихна. Опита се да спре реакцията си, но надеждата се промъкна в отдавна изстиналото ѝ сърце.

— Излекуван ли е?

Рун се изправи.

— Не знам. Но изглежда, че ангелската същност на лъвчето е изчезнала. Джордан се върна от Непал без признаци на онзи дух в кръвта си. Може би частицата, останала в лъвчето, е трябвало да извърши това последно чудо.

Елизабет си спомни странната топлина, която се бе излъчила с мъркането на лъвчето. Това ли се беше случило? В крайна сметка

механизмът на изцелението изобщо не я интересуваше. Важно беше само, че то е налице.

— Докторите ще го прегледат — каза Рун. — Но мисля, че той е съвсем обикновено момче. Излекувано от болестта, но иначе просто момче.

След разменени любезности и обещания Елизабет излезе с Рун в коридора. Лъвчето ги последва.

— Радвам се, че не го превърна — каза Рун, след като се отдалечиха достатъчно.

— Нима си помислил, че ще го направя? — Очите на Елизабет се разшириха в престорена невинност, на която той със сигурност нямаше да повярва.

— Страхувах се, че би могла.

— По-силна съм, отколкото си мислиш — каза тя.

— Какво ще стане с момчето?

— Томи трябва да се върне при леля си и чичо си и аз ще се погрижа за това — каза Елизабет. — Аз не съм подходяща да играя ролята на негова майка.

— Нима просто ще се откажеш от него?

— Няма да е просто. — Тя вирна брадичка. — И няма да се откажа напълно. Ще бдя над него, ще бъда до него, когато се нуждае от мен, и ще го оставям сам, когато така иска.

— Съмнявам се, че орденът ще ти позволи да поддържаш контакти с него.

Елизабет се изсмя.

— Не съм им крепостна. Правя каквото си искам.

— Значи ще напуснеш ордена? — Той преглътна. — И мен?

— Не мога да остана обвързана с Църквата. Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всеки друг. Остана ли тук, никога няма да бъдем заедно.

— В такъв случай скоро ще трябва да се сбогуваме — каза Рун и я докосна по ръката, за да я накара да спре. Тя се обърна към него. — Получих разрешение да вляза в Уединение, да започна период на самота и размисъл в Светилището на ордена.

На Елизабет ѝ се прииска да му се изсмее, да го подиграе, че обръща гръб на света, но чу радостта в гласа му и тя я накара само да го погледне тъжно.

— Върви тогава, Рун. Намери покой.

17:06

Рун вървеше през залите на Светилището с тиха радост, готов най-сетне да загърби земните грижи. Вървеше сам, стъпките му отекваха през огромните помещения и коридори. Острият му слух долавяше шепота на далечни молитви.

Продължи по-надолу, към нивата, където дори тези шепоти щяха да заглъхнат.

Яркийт свят горе вече нямаше какво да му предложи. Преди кардинал Бернар да го изпрати в Масада да търси Кървавото евангелие, Рун беше готов да живее в уединението на Светилището. А сега беше още по-уморен.

„Време е.“

От този момент високите тавани на Светилището щяха да бъдат неговото небе. Щеше да потъне в медитация и свещеници сангвинисти щяха да му носят вино, както бе правил самият той навремето. Можеше да си почине тук, в лоното на Църквата, която го беше спасила преди толкова много години. Ролята му на Рицар на Христа бе приключила и не беше нужно да служи отново на Църквата. Вече беше свободен от тези отговорности.

Сведе глава, когато влезе в царството на Уединените. Тук неговите братя и сестри почиваха в мир, застанали в ниши или лежащи на студения камък, отказали се от материалното заради вечния размисъл и съзерцание. Беше му определена килия, където щеше да прекара цяла година, без да говори, където молитвите му щяха да са единствено негови.

Но първо спря и запали свещ пред фриз на светец покровител, един от стотиците подобни моменти на почит, които можеха да се открият навсякъде в Светилището. Коленичи, докато пламъкът трептеше по чертите на облечената в роба фигура, стояща под дърво с накацали по клоните птици и една на рамото на светеца — свети Франциск Асизки. Сведе глава и си спомни за Юг дьо Пайен и жертвата, която той направи, за да спаси тях и толкова много други.

Сутринта Рун се беше сбoguвал с Джордан и Ерин на летището, преди полета им за Щатите, където двамата щяха да започнат щастлив

живот. Бяха останали живи благодарение на герои като Юг. Макар отшелникът да бе обърнал гръб на ордена, Рун възнамеряваше той да бъде почетен, пък било и само по този начин.

„Благодаря ти, приятелю.“

Затвори очи и устните му се раздвижиха в молитва. По едно време, много след края на вечернята, нечия ръка докосна рамото му, лека като крилото на пеперуда.

Рун се обърна и сведе глава пред високия мъж.

— Оказваш ми огромна почит — прошепна той на Възкресения, първия от техния орден.

— Стани. — Гласът на Лазар бе дрезгав от възрастта.

Рун се подчини, но продължи да стои със сведен поглед.

— Защо си тук, синко? — попита Лазар.

Рун посочи мълчаливите фигури наоколо, покрити с прах и неподвижни като статуи.

— Дойдох да споделя покоя на Светилището.

— Ти даде всичко на ордена — каза Лазар. — Живота си, душата си и службата си. Би ли дал сега и остатъка от дните си?

— Да. Дадох всичко това с готовност за една висша кауза. Съществувам само за да служа на Него с открито и честно сърце.

— Но въпреки това дойде в този живот чрез лъжа. Не е трябвало да служиш по такъв начин. Би могъл да тръгнеш по различен път и все още можеш да го направиш.

Рун вдигна глава. Не чуваше обвинение, а единствено печал. Не разбираше.

Лазар се обърна и се отдалечи, принуждавайки Рун да го последва.

Възкресеният вървеше бавно покрай неподвижните фигури на монахини и свещеници, дошли тук да търсят мир.

— Нима не платих достатъчно за греховете си? — попита Рун, уплашен, че подобен покой ще му бъде отказан.

— Ти не си съгрешил — отвърна Лазар. — Срещу теб беше извършен грях.

Рун продължаваше да върви след него. Мислите му препускаха, изброяваха греховете, които бе извършил през дългия си живот, и онези, които бяха извършени върху него. Така и не получи просветление.

Лазар го поведе по-навътре, към по-тъмни зали, където фигурите бяха облечени в древни роби, със сведени или вдигнати към тавана глави. Рун беше чувал за тази част, чиито обитатели търсеха не само вечно съзерцание, но и опрощение, като размишляваха върху значението на греха — и на своя, и на греховете на другите. На всички.

Рун се вгледа в лицата, на които бе изписано огорчение и покруса.

„Защо ме доведе тук?“

Лазар спря пред някакъв свещеник, който стоеше със сведена глава. Беше облечен със същата проста кафява роба, която носеше и Рун преди много време, когато бе смъртен. Макар да не виждаше лицето, Рун усети във фигурата нещо познато.

„Трябва да е някой от братята ми от миналото, който също се е оттеглил, за да живее в размисъл.“

Лазар се наведе към бузата на мъжа и дъхът му раздвижи прахта върху ухото на фигурата.

Накрая мъжът вдигна глава — и Рун видя лице, което го преследваше в кошмарите му вече повече от четиристотин години. Залитна назад, сякаш му бяха нанесли силен удар.

„Не може да бъде...“

Впери поглед в дългата тъмна коса, високото бяло чело, пълните устни. Спомни си тези устни на гърлото си, впитите в плътта зъби. Все още можеше да усети вкуса на кръвта му на езика си. Дори в този момент тялото му си спомняше онова блаженство. Дори сега двамата си оставаха свързани.

Това беше стригоят, който се бе нахвърлил върху него на гроба на сестра му, който изтръгна душата от тялото му и сложи край на живота му като смъртен. Рун си мислеше, че звярът е убит. Помнеше, че беше видял как създаването беше откъснато нанякъде от верните на Бернар стражи.

А ето че това чудовище носеше робата на ордена.

Мъжът отвори очи и погледна Рун с огромна нежност. Докосна мястото, където зъбите му бяха пронизали плътта. Пръстите му се задържаха там.

— Мислех, че служа, когато извърших този грях върху теб.

— Служил си? На кого?

Ръката се отпусна, клепачите бавно се спуснаха и мъжът отново изпадна в унес.

— Прости ми, синко — прошепна едва чуто. — Не знаех какво върша.

Рун зачака още някакви думи, които да обяснят невъзможността на всичко това.

— Той е символът на лъжата — обясни Лазар. — Лъжата, която те отклони от благочестивата пътека на службата и те насочи по дългия път на робията в нашия орден.

— Не разбирам — каза Рун. — Каква лъжа?

— Трябва да питаш Бернар — каза Лазар, хвана Рун за лакътя и го поведе обратно към входа на Светилището. Щом стигнаха до портата, Възкресеният го подкани да излезе.

Рун се поколеба на прага. Боеше се да напусне убежището на Светилището, изведнъж изгуби всякакво желание да научава тези последни тайни.

Но Лазар му препречи пътя и го остави без избор.

— Разбери миналото си, за да научиш бъдещето, синко. Открий кой си в действителност. И тогава избери къде ще прекараш дните си.

Рун си тръгна. Не можеше да каже как краката му намираха пътя из тунелите до „Свети Петър“, но докато се изкачваше, си спомни нощта, когато беше превърнат, как бе открит от сангвинистите преди да е съгрешил, как беше отведен пред Бернар и как кардиналът го убеди да се откаже от злата природа и да започне живота на сангвинист.

Всички пътища водеха обратно към Бернар.

Думите на мъжа долу отекваха отново и отново в съзнанието му.

„Мислех, че служа, когато извърших този грях върху теб.“

И Рун разбра смисъла на тези думи.

Бернар знаеше за нощните му посещения на гроба на сестра му. Знаеше, че онази нощ Рун ще е там, сам и уязвим. Именно Бернар беше изпратил на гробището един от ордена, маскиран като стригой, за да го превърне, да го привлече на служба, да сбъдне насила пророчеството, да създаде Избрания, сангвиниста, който никога не бе вкусвал човешка кръв. От стари пророчества Бернар е знаел, че единствено Избран от ордена може да намери изгубеното Кърваво евангелие.

И затова беше *създал* Избран.

С разбирането дойде и яростта, разгоря се в Рун като пречистващ огън. Бернар беше откраднал душата му и Рун му бе благодарил за това, при това хиляди пъти.

„Цялото ми съществуване е било една лъжа.“

Сякаш насън откри, че върви през папския дворец към кабинета на Бернар: на кардинала му беше позволено да работи там, докато чака процеса за кръвния си грях срещу Елизабет. Рун не почука. Нахълта вътре като буря.

Бернар вдигна очи от отрупаното с хартии бюро. На лицето му беше изписана изненада. Кардиналът продължаваше да носи аленото си расо, червените ръкавици и всички атрибути на поста си.

— Рун, какво има?

Рун едва можеше да говори, яростта го душеше.

— Ти си дал заповедта, която ме лиши от душа.

Бернар се изправи.

— Какви ги говориш?

— Ти си заповядвал на чудовището, което ме превърна в мерзост. Ти си ме насочил в обятията на Елизабет, за да отнема душата ѝ. Моят живот, смъртта ми, всичко това е било замислено от теб, за да наложиш насила Божията воля. Да подчиниш пророчеството на *твоите* желания.

Рун гледеше как Бернар претегля внимателно думите си, как търси най-добрия отговор на тези обвинения.

Накрая кардиналът избра истината.

— В такъв случай знаеш, че бях прав.

— *Прав?* — Думата се изтръгна от Рун, изпълнена с горчивина и болка.

— След като всички пророчества се сбъднаха, би ли поискал нещата да се бяха развили по друг начин? Знаеш цената, която щеше да плати светът, ако се бяхме провалили.

Рун се тресеше от ярост. Бернар го бе лишил от семейството му, бе го обрекъл на вечна жажда за кръв, бе го накарал да вярва, че единственият път за него е да служи на Църквата, и го бе подтикнал да превърне жената, която обичаше, от лечителка в убийца.

И всичко това, за да се спаси светът според условията на Бернар. Да се сбъдне пророчество, до което може би никога нямаше да се

стигне, ако не се беше замесил. Да държи всички сангвинисти под контрола на Църквата — и под своя контрол.

За Бернар всяка жертва си заслужаваше за постигането на целта. Какво беше страданието на един човек, когато светът е на ръба? На една графиня? На няколкостотин сангвинисти?

Омерзен и предаден, Рун се обърна и излезе.

— Не прибързвай, синко! — извика Бернар след него.

Не бързаше. Предателството му бе продължавало векове наред.

Рун излезе в папската градина. Имаше нужда от свеж въздух, от открито небе. Нощта се бе спуснала и бе студено и ясно. Звезди обсипваха небето. Огромната луна се бе издигнала високо.

Изтича навътре в градината — и долови позната миризма.

Лъвчето лудуваше тук — сребриста лунна светлина, носеща се над тъмната трева и гонена от раздразнена водачка.

— Връщай се, Навуходоносор!

Лъвчето се хвърли към Рун и го блъсна силно в пищялите, после се затърка яростно в краката му. Утре трябваше да го върнат в Кастел Гандолфо и да го предадат на грижите на брат Патрик, но явно някой беше решил, че има право на едно последно лудуване в градината, след като беше спасило живота на Томи.

Елизабет изтича при него, облечена в черни джинси, бели маратонки и ален пуловер под лекото яке. Косата ѝ бе разпусната, къдриците се вееха около лицето ѝ на поривите на вятъра. Никога не беше изглеждала толкова прекрасна.

Тя изруга на унгарски, после каза:

— Проклетото животно не ме слуша.

— Но все пак си му дала име — каза Рун. — Навуходоносор.

— Вавилонският цар — каза Елизабет и отметна коса назад. Явно го предизвикваше да се подиграе. — Идеята беше на Ерин. Според мен името е подходящо. И между другото, смятам да го взема с мен, когато замина.

— Нима?

— Не бива да бъде държан в някаква конюшня. Трябват му открити поля, открито небе. Трябва му целият свят.

Рун впери поглед в нея. Обичаше я с цялото си сърце. Когато пристъпи напред и хвана ръката ѝ, силните ѝ пръсти се преплетоха с

неговите. Тя вдигна глава и го изгледа изпитателно, може би усетила колко много се е променил от сутринта.

— Покажи ми — прошепна той.

Тя се приближи към него. Започваше да разбира.

— Покажи ми света.

Той се наведе и я целуна дълбоко, без неувереност. И това не беше целомъдрената целувка на свещеник. Защото той вече не беше свещеник.

По-нататък...

Късна пролет

Де Мойн, Айова

„Най-сетне покой...“

Слънцето се беше спуснало ниско. Ерин се качи в беседката и вдъхна деликатния аромат на розите, които пълзяха по дървените рамки. Седна на пейката и се облегна.

Откъм поляната долиташе детски смях. Играеха някакъв сложен вариант на гоненица, облечени във взети под наем фракове и елегантни рокли, и не един или двама имаха зелени петна и одраскани колене. Възрастните стояха зад тях също в официално облекло, отпиваха шампанско и бърбреха.

Харесваше всички, дори обичаше някои, но ѝ бе трудно да общува с тях. Точно сега ѝ се искаше да общува само с един човек.

Сякаш прочел мислите ѝ, той дойде в беседката. Беше я проследил, както се бе надявала, че ще стане.

— Има ли място за още един? — попита Джордан.

— Винаги — отвърна тя.

Русата му коса, обикновено подкастрирана по войнишки, през последните месеци беше пораснала. Дългите кичури го правеха да изглежда по-отпуснат, с по-малко военна атмосфера около него, особено в сегашната му униформа — тъмносив фрак. Очите му не се бяха променили — все така яркосини, с по-тъмен пръстен около ириса. Той се облегна на стълба до входа и ѝ се усмихна. От него струеше обич и удовлетворение.

Тя също му се усмихна.

— Изглеждате невероятно добре, госпожо Грейнджър-Стоун — каза той.

— Вие също, господин Грейнджър-Стоун — отвърна тя.

Само преди час тя бе взела неговото име, а той нейното, пред неговото семейство и нейните приятели. Бяха положили клетвите си под синьото небе.

„Докато смъртта ни раздели.“

След всичко преживяно тези думи имаха допълнително значение. Джордан ѝ беше предложил, след като се върнаха в Рим, и тя бе приела моментално.

Времето бе твърде безценно, за да си позволят да губят и секунда.

Ерин докосна зарастващата рана на шията си. Беше избрала рокля с висока яка, за да скрие розовия белег, но въпреки това той надничаше над ръба ѝ. Раната вече почти не я болеше, но всеки ден, когато се поглеждаше в огледалото, тя я виждаше и си спомняше, че бе умряла и се бе върнала за живот, даваше си сметка колко близко е била да изгуби бъдещето си с Джордан.

Джордан нежно махна ръката ѝ от шията ѝ и я задържа между дланите си. Кожата му беше топла и напълно нормална. Дори татуировката му се беше смалила до първоначалните си размери. Беше точно толкова красив и мил, какъвто го бе срещнала за първи път в пустинята на Масада, преди сангвинистите да започнат да се разпореждат с живота им.

Сега си имаха свой собствен живот.

„Заедно.“

Джордан въздъхна дълбоко и седна до нея.

— Големи промени ни очакват. Ще работим в джунглата — ти ще изкопаваш артефакти, а аз ще надяна очила и ще уча за съдебномедицински антрополог. Никакви битки, никакви чудовища. Мислиш ли, че ще си щастлива така?

— Повече от щастлива. *Възторжена.*

Благодарение на връзки във Ватикана Ерин си беше уредила разкопки в Южна Америка, където щеше да се бори да отвоюва история от джунглата, да разкрие тайните ѝ и да я запази за бъдещите поколения. Работата щеше да е трудна, но нямаше да има нищо общо

със светци и ангели. Животът ѝ вече си беше само неин — и можеше да го сподели със съпруга си.

Джордан беше уволнен с почести от армията и бе кандидатствал по програма да изучава съдебномедицинска антропология заедно с нея. Беше готов да разследва древни престъпления вместо съвременни. Искаше да дойде, след като кръвта отдавна е изчезнала, когато загадките са интелектуални, а не емоционални.

Подобен живот им предлагаше бъдеще заедно.

И не само за *дватама*.

Джордан целуна дланта ѝ и устните му се задържаха там, предизвиквайки топли тръпки нагоре по ръката ѝ. Тя зарови пръсти в русата му коса и придърпа устните му към своите. Искаше да го целуне, да го вкуси, да се изгуби в него. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и се спряха върху скритите от коприната бедра. Едната му длан се премести върху корема ѝ.

Тя се загледа надолу, като се чудеше дали вече не е започнало да ѝ личи.

— Мислиш ли, че майка ти знае? — попита Ерин.

— Откъде би могла? Самите ние разбрахме едва като се върнахме в Щатите. Засега тази тайна си е само наша. — Той нежно погали корема ѝ. — Но си мисля, че майка ми ще се досети след около седем месеца. Особено щом са близнаци.

Ерин постави ръка до неговата върху корема си.

„Близнаци... момче и момиче.“

Отпусна се в обятията му и си представи малко русо момче със сините очи на Джордан и същата луда глава... и момиче с кехлибарени очи, което жадно прочита всичко, до което може да се добере.

— Мислех си — рече Джордан. — Какво ще кажеш да кръстим момичето София?

Ерин му се усмихна и го целуна.

— Идеално.

Отново се намести щастливо в обятията му, но въпреки това тревогите си оставаха.

След завръщането в Щатите си беше направила всевъзможни изследвания. Всичко се оказа нормално. Беше заченала, когато Джордан бе имал ангелска кръв във вените, и това събуждаше опасения какво може да е предал на бебетата.

„Или какво може да съм предала аз?“

Бременна, тя бе умряла за кратко и бе имала кръвта на стригой.

Джордан усети страховете ѝ и отново я целуна.

— Всичко ще е наред.

Ерин почерпи сили от увереността му.

Тънък настоятелен глас зазвъня откъм поляната:

— Време е да разрежем тортата! — Беше Оливия, племенницата на Джордан, която бе прочута със страстта си към сладкото. — Хайде по-бързо!

Джордан се ухили и устните му се доближиха до нейните.

— Колкото до момчето...

— Нека позная. Мислиш си да го кръстим Кристиан.

— Не, мислех си за *Тор*. Много мъжествено звучи.

— Тор? — Ерин го бутна и се изправи. — Я да те уредим с малко торта. Да видим дали от захарта няма да дойдеш на себе си.

Хвана ръката му и го изведе на слънчевата поляна. Минаха през ухаещите пролетни рози и продължиха към сладкото обещание за торта — и живот заедно.

БЛАГОДАРНОСТИ

Джеймс би искал да благодари на писателската група, която го следваше вярно по пътя му от пустините на Египет до портите на Ада. Не бих могъл да имам по-добър екип до себе си — Сали Ан Барнс, Крис Кроу, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Дени Грейсън, Ленард Литъл, Скот Смит, Стив и Джуди Прей, Каролайн Уилямс, Крисчън Райли, Тод Тод, Крис Смит и Ейми Роджърс. Разбира се, огромно благодаря на Дейвид Съливан и Каролин Маккрей, които бяха моята дясна и лява ръка от първата стъпка до последната. Специални благодарности и на хората, участвали във всички нива на създаване на тази поредица — на редакторката ми Лиса Кош, на колегата ѝ Ребека Лукаш и на агентите ми Ръс Гейлън и Дани Барър (както и на дъщеря му Хедър Барър).

Ребека също би искала да благодари на писателската си група — Катрин Уодсуорт, Дейвид Диърдорф, Джудит Хейт, Керън Холингър и Бен Хагард за многото прочетени чернови, уловени грешки и за това, че върнаха книгата в правия път. Специални благодарности и на писатели, приятели и агенти, които ми помогнаха по пътя с тази книга — Андрю Питърсън, Джошуа Корин, Шейн Герик, Шон Блек, Дж. Ф. Пен, Александра Бюстърейн, Мери Алис Киър и Ана Котъл. Щастлива съм, че имам приятели като вас. И накрая, огромна благодарност на моя съпруг и сина ми за тяхното търпение, докато се сражавах с чудовища, истински и измислени. Котката Туинкъл не получава благодарности, защото никога не ми помага.

Издание:

Автор: Джеймс Ролинс; Ребека Кантрел

Заглавие: Пъклена кръв

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 18.05.2015

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-586-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2582>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.